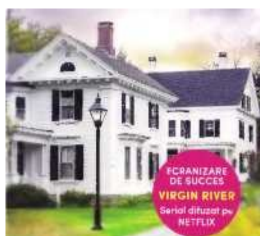

ŞOAPTE DRAGOSTt------

ROBYN

Puşcaş marin rczcrvist şi ofiţer tu Departamentul de Poliţie din LA* Mike Valenzuela *a* fost grav rănit la datorie, dar şi-a g$«i liniştea sufleteasca in Virgin River. Conştient câ a venit timpul sa se stabilească

undeva, Mike este de acord să devină poliţist în micul orăşel de munte. Mai mult, de două ori divorţat şi iubitul prea multor femei, in secret fâtijeşre după genul de angajament şi fericire pe carc foştii lui colegi de arme l-au găsit – şi după o femeie-care să-i poată cuceri inima pentru totdeauna.

Iar acea femeie se dovedcşcc a fi Brie Sheridan, un procuror din Sacramento care ii înţelege simţul datoriei şi pentru care Virgin River devine refugiu după ce aproape îşi pierde viaţa în mâinile unui criminal nebun. Deşi dura şi curioasă, în urma cumplitei experienţe Brie a rămas cu nişte frici dc care nu mar poate scăpa -

să aibă din nou tncredcrc. Căci pasional, puternic şi bland, Mike

*Şoapte <lt dragoste z*ste o poveste cane nu poate fi uşor uitată.” *RT Book Reviews*

Robyn Carr a scris 41 de romane, traduse în *19* limbi şi publicate în 30 de ţari, în 27 dc milioane dc excmplave. Printre numeroasele pterni> se oumărî şi cel pentru întreaga activitate, acordat în *20) C* de Asociam Scriitorilor de Romane dc Drago«* din America.

ROBYN CARR

Şoapte de dragoste

Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.

Lira şi Cărţi *romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro

Ne puteţi vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro

Şoapte de dragoste

Robyn Carr

Editor; Vidraşcu şi fiii Redactor; Adriana Marcu Corector: Emilia Achim Copertă: Mariana Manolache Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CARR, ROBYN
Şoapte de dragoste / Robyn Carr
trad. din lb. engleză: Cristina Michaela Tache, Gabriel Florin Drăghici – Bucureşti: Litera, 2021

I. Tache, Cristina Michaela (trad.)
II. Drăghici, Gabriel Florin (trad.)

ROBYN CARR

Şoapte de dragoste

Traducere din limba engleză

Cristina Michaela Tache

Gabriel Florin Drăghici

EDITURA LITERA
Bucureşti, 2021

Michelle Mazzanti şi Kristy Price, două dintre cele mai bune prietene ale autoarei.

capitolul 1

Mike Valenzuela se trezise şi îşi încărcase jeepul SUV cu mult înainte de răsăritul soarelui. Avea în faţă o călătorie lungă până în Los Angeles şi voia să pornească dimineaţa devreme. De la Virgin River, călătoria urma să dureze între opt şi zece ore, în funcţie de traficul din zona Golfului San Francisco. închise rulota care îi era în acelaşi timp şi casă. Era pe proprietatea lui Jack, la localul lui tip bar and grill; Jack şi Preacher aveau să fie cu ochii pe ea, chiar dacă Mike nu se aştepta la vreo problemă. Era unul dintre numeroasele motive pentru care alesese să trăiască aici – era linişte. Mic, liniştit, frumos şi nimic care să-ţi tulbure liniştea sufletească. Mike avusese destul parte de aşa ceva în trecut.

înainte de a se stabili definitiv în Virgin River, Mike venise de multe ori în acest oraş de munte din districtul Humboldt ca să vâneze, să pescuiască şi să se întâlnească cu un vechi grup de camarazi din Marină de care era încă apropiat. Lucrase cu normă întreagă la Departamentul Poliţiei din Los Angeles ca sergent în secţia care se ocupa de bande. Totul se sfârşise atunci când fusese împuşcat în timpul serviciului – încasase trei gloanţe şi fusese nevoie de multă muncă să se refacă fizic. Avusese nevoie de hrana sănătoasă a lui Preacher şi de ajutorul soţiei lui Jack, Mei, pentru fizioterapie la umăr. După şase luni, Mike era aproape complet refăcut.

De când se mutase în Virgin River fusese doar o dată acasă să-şi viziteze părinţii, fraţii şi familiile lor. îşi făcuse planul să-şi acorde o săptămână – o zi la dus şi una la întors şi cinci zile cu mulţimea aia de mexicani care iubeau râsul şi dansul. Mama şi surorile lui vor găti de dimineaţă până seara, fraţii lui

vor umple frigiderul cu bere mexicană, iar prietenii de familie şi colegii din

poliţie vor trece pe acolo. O să petreacă pe cinste – o întoarcere acasă grozavă după o lungă recuperare.

Mergea de trei ore atunci când îi sună celularul. Sunetul lui îl luă prin surprindere. În Virgin River nu exista semnal, aşa că o convorbire telefonică era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat.

- Alo, răspunse el.

-Am nevoie să-mi faci un serviciu, spuse Jack fără nici o introducere.

Vocea lui suna răguşită, ca şi când de-abia s-ar fi trezit. Probabil că nu-şi amintea că Mike se îndrepta spre sud.

Mike privi spre ceasul de bord al maşinii. încă nu era nici 7.00. Izbucni în râs.

- Bine, sigur, dar sunt aproape de Santa Rosa, aşa că s-ar putea să-mi fie peste mână să trag o fugă la Garber- ville ca să-ţi iau gheaţă pentru bar, dar...

-Mike, e vorba de Brie, spuse Jack.

Brie era sora cea mai mică a lui Jack, răsfăţata lui, preferata lui. Şi era cu adevărat specială şi pentru Mike.

- Este în spital.

Mike practic viră pe autostradă.

-Aşteaptă, spuse el. Rămâi pe fir. Ieşi de pe drum pe un refugiu pentru opriri de urgenţă. Dă-i drumul, spuse el.

-A fost atacată cândva seara trecută, zise Jack. A fost bătută. Violată.

-Nu se poate! exclamă Mike. Poftim?

Jack nu mai repetă.

- Tata a telefonat cu puţin timp în urmă. Eu şi Mei ne facem bagajele – pornim la drum cât de repede putem. Ascultă, am nevoie de cineva care se pricepe la treburi poliţieneşti, la criminalistică şi care să mă îndrume în legătură cu

ceea ce se întâmplă cu ea. Nu l-au prins pe tipul care a făcut-o – trebuie să se desfăşoare o anchetă. Nu-i aşa?

- Cât de rău este?

-Tata nu prea ştie multe detalii, dar a ieşit de la Urgenţe şi au dus-o într-o rezervă, e sedată şi semiconştien- tă, nu a avut nevoie de intervenţii chirurgicale. Poţi să notezi câteva numere de telefon? Poţi să-ţi ţii telefonul deschis ca să te pot suna? Să-ţi pun întrebări? Chestii de genul ăsta?

- Bineînţeles. Da, răspunse Mike. Dă-mi numerele!

Jack îi spuse numerele de telefon – al spitalului, al tatălui lui, Sam, al vechiului celular al lui Mei pe care îl vor încărca în drum spre Sacramento şi pe care îl vor avea cu ei.

-Au vreun suspect? Ea îl cunoaşte pe individ?

- Nu ştiu nimic altceva cu excepţia stării ei. După ce pornim la drum şi se încarcă telefonul şi după ce ieşim din munţi şi intrăm în pădurea de sequoia, o să-l sun pe tata şi o să văd ce-mi spune. Acum trebuie să plec. Trebuie să ajung acolo.

- În regulă, spuse Mike. Bine. O să ţin permanent telefonul deschis în buzunar. O să sun la spital să văd ce pot afla.

-Mulţumesc. îţi sunt recunoscător, zise Jack şi închise.

Mike rămase în refugiu privind neajutorat telefonul timp de un minut întreg. „Nu Brie. O, Doamne, nu Brie!”, îşi spuse.

îi trecură prin minte secvenţe din timpul petrecut împreună. Cu vreo două luni în urmă fusese în Virgin River să-şi vadă nepotul, bebeluşul lui Jack şi al lui Mei. Mike o luase pentru un picnic la râu – într-un loc deosebit, unde râul era lat, dar prea puţin adânc ca să fie deranjaţi de pescari. Mâncaseră lângă o

stâncă mare, destul de aproape ca să audă apa susurând când trecea peste pietre. Era un loc frecventat de tinerii îndrăgostiţi şi de adolescenţi, iar stânca aceea mare şi veche văzuse câteva lucruri minunate pe malul râului; ascundea multe secrete. De fapt, câteva erau şi ale lui. în acea zi o ţinuse mult timp pe Brie de mână, iar ea nu şi-o retrăsese. Fusese prima oară când îşi dăduse seama că era vrăjit de ea. O pasiune subită. La 37 de ani, simţea că era o pasiune de om matur, dar al naibii să fie dacă nu semăna teribil cu una de la 16 ani.

Când o întâlnise pe Brie prima oară cu câţiva ani în urmă, Mike se dusese să-l vadă pe fratele ei Jack care era în permisie şi îşi vizita familia din Sacramento, înaintea plecării în ultima misiune din Irak. Mike habar nu avea că unitatea lui de rezervişti avea să fie activată şi că o să ajungă să se întâlnească acolo cu Jack, urmând să servească a doua oară sub comanda lui. Bineînţeles că era acolo şi Brie, proaspăt căsătorită cu un poliţist din Sacramento. Un tip de treabă, cel puţin aşa crezuse Mike. Ea era procuror în Sacramento, capitala statului. Era mică de statură, avea cam 1,60, cu un păr castaniu lung şi mătăsos care îi cădea în valuri aproape până în talie şi o făcea să arate ca o fetişcană. Dar nu era deloc fetişcană. Trimisese la închisoare pe viaţă criminali înrăiţi; avea reputaţia unuia dintre cei mai duri procurori din district. Mike îi admirase imediat inteligenţa, tăria de caracter, ca să nu mai vorbim de frumuseţe. în trecut, înainte de a fi împuşcat, nu fusese niciodată descurajat în mod special de simpla prezenţă a unui soţ, dar ei erau proaspăt căsătoriţi, iar Brie era îndrăgostită. Pentru ea nu exista nici un alt bărbat.

Când Mike o revăzuse în Virgin River imediat după naşterea fiului lui Jack, ea încerca să-şi revină după un divorţ dureros – soţul o părăsise pentru cea

mai bună prietenă a ei, iar Brie era zguduită. Singură. Şi suferea atât de mult. Mike îşi dorise imediat s-o ia în braţe şi s-o consoleze pentru că şi el suferea. Dar Brie, distrusă de trădarea soţului ei, era hotărâtă să nu-şi pună inima din nou în joc şi nu voia să aibă de-a face cu vreun alt bărbat, mai ales cu un alt fustangiu care avusese o mulţime de femei. O altă complicaţie – ea era sora cea mică a lui Jack, faţă de care acesta era atât de protector, încât aproape friza ridicolul. Iar Mike nu mai era amantul la- tin ambiţios şi nepăsător. Era un invalid. Pur şi simplu, corpul lui nu mai funcţiona aşa cum trebuie.

Nu trecuseră decât două săptămâni de când o văzuse ultima oară. Se întorsese în Virgin River cu restul familiei ca să ajute la ridicarea scheletului noii case a lui Jack. Preacher şi mireasa lui Paige se căsătoriseră în acea construcţie în lucru chiar a doua zi. Pentru un bărbat care cu şase luni în urmă de-abia putea merge, Mike o învârtise destul de bine pe Brie pe ringul de dans la nuntă. Fusese o petrecere fantastică – mâncare tradiţională bună din belşug, grătare încinse, scaunele trase deoparte pentru a se face loc de dans, orchestra aşezată pe fundaţia casei neterminate a lui Jack şi scheletul casei ornat cu ghirlande de flori. El o prinsese în braţe râzând şi o învârtise uitând de orice, iar ori de câte ori ritmul îi permisese, îşi lipise strâns obrazul de al ei, şoptindu-i cu un ton de veselie conspirativă:

- Fratele tău se uită urât la noi.
- Mă întreb de ce, râsese ea.
- Nu cred că te vrea în apropierea unui bărbat care seamănă atât de mult cu el, îşi dăduse Mike cu presupusul.

Asta păruse s-o amuze grozav. îşi lăsase capul pe spate şi râsese puţin nestăpânită.

-Nu te flata singur, îi spusese. Nu are nimic de-a

face cu faptul că eşti un bărbat cu mare trecere la femei. Eşti un bărbat aflat lângă sora lui cea mică. Asta e suficient.

-Nu eşti deloc mică, replicase el şi o trăsese mai aproape. Şi cred că te distrezi prea mult pe tema asta, făcându-l să se enerveze. Nu-ţi dai seama că se enervează periculos de repede?

Fără urmă de îndoială, ea se lipise şi mai tare de el.

-Nu şi cu mine, îi şoptise.

- în tine există un drăcuşor, spusese el asumându-şi toate riscurile când o sărutase pe gât.

- Iar în tine un nebun, îi spusese şi ea, înclinând capul doar puţin, ca să-i ofere o parte mai mare din gât.

în anii de mult apuşi, ar fi putut găsi o cale s-o prindă singură, s-o seducă, să facă dragoste cu ea în moduri la care ea să viseze mai târziu. Dar trei gloanţe fuseseră decisive în câteva privinţe. Chiar dacă ar fi reuşit s-o îndepărteze de privirea protectoare a fratelui ei, nu ar fi fost în stare să-şi facă datoria. Aşa că îi răspunsese:

- încerci să mă faci să fiu împuşcat din nou.

- Oh, mă îndoiesc că chiar te-ar împuşca. Dar de mult n-am mai participat la un scandal tradiţional ca lumea la o nuntă.

Când îşi luaseră rămas-bun, o îmbrăţişase scurt, iar parfumul ei dulce îl învăluise cu totul, îi simţise obrazul lipit de al lui, iar el îşi petrecuse braţele în jurul taliei ei strângând-o aproape. Era ceva mai mult decât un gest prietenesc – unul sugestiv, la care ea reacţionase. îşi închipuise că se distra flirtând, stârnind puţin lucrurile, dar pentru el însemna mult mai mult. Brie îi acapara gândurile într-un mod tulburător care îi spunea că, dacă ar fi

fost capabil să-i ofere iubire, ea ar fi pus stăpânire pe sufletul şi pe mintea lui cu o putere care le-ar fi alungat pe toate celelalte femei din trecutul lui. El chiar nu mai avea aşa ceva de oferit. Deşi asta nu-l împiedica să se gândească la ea şi s-o dorească.

Nu suporta să se gândească la nenorocirea aceea şi la ştrengăriţa care zăcea bătută şi violată într-un spital. Avea inima zdrobită şi tânjea după ea. Ardea de nerăbdare să ştie că era din nou bine.

Puse SUV-ul în mişcare, privi în spate şi reintră pe autostradă. Tură motorul şi tăie două benzi pe care se circula cu viteză, pentru a prinde ieşirea spre Sacramento.

Două ore mai târziu, când Mike ajunse la spitalul districtual, apelă numărul celularului lui Sam şi îi lăsă un mesaj în care spunea că ajunsese şi voia să ştie unde erau ei. O procuroare, victima unui act criminal, nu avea cum să stea în acelaşi loc cu oamenii obişnuiţi – în mod sigur urma să fie păzită.

Sam veni la intrarea spitalului şi îi întinse mâna.

- Mike. Mă bucur că ai venit. Ştiu că Jack o să-ţi fie recunoscător.

- Mă îndreptam spre sud şi eram oricum în apropiere. Brie este o prietenă deosebită. O să fac tot ce pot.

Sam se întoarse şi porni spre lifturi.

- Din păcate nu prea ştiu ce ai putea face. Se va face bine. Fizic. Habar nu am prin ce trece o femeie după o chestie ca asta...

- Pune-mă la curent cu ce ştii până în acest moment, spuse Mike. Il cunoaşte pe atacator?

- Oh, da. Îţi aminteşti de procesul ăla teribil pe care l-a avut cam în aceeaşi perioadă în care s-a născut fiul lui Jack? Cu violatorul în serie? Circul ăla mediatic? El a fost. L-a identificat pentru poliţie.

Mike se opri încruntat.

- E sigură? întrebă el.

Era o mişcare bolnavă şi îndrăzneaţă pentru cineva care tocmai scăpase de o pedeapsă. Brie pierduse acel proces şi fusese o pierdere grea, mai ales că venea imediat după divorţul ei. Era ca şi când ar fi căzut cerul pe ea. Pe deasupra, astfel de bărbaţi nu făceau aşa ceva. De obicei, fugeau. Se îndepărtau de oricine avea curajul să-i urmărească, aşa cum făcuse Brie.

- E sigură, răspunse Sam.

Mike nu se putu abţine să nu se întrebe – fusese lovită la cap? Avea halucinaţii? Trauma îi provoca momente de pierdere a contactului cu realitatea?

- Ce răni are? întrebă el.

- E lovită la faţă, are două coaste rupte şi... Se întrerupse. Vătămările obişnuite provocate de un viol. Ştii şi tu.

-Ştiu, răspunse el. Rupturi, sângerări, echimoze. A fost văzută de un specialist în violuri şi de poliţie?

- Da, dar ea o vrea pe Mei. E de înţeles.

- Sigur, spuse Mike.

Mei era asistentă medicală şi moaşă în Virgin River şi avea o experienţă de ani buni intr-un important centru pentru traumatisme din L.A. Era expertă în materie de atacuri şi agresiuni sexuale şi, dacă ea putea să exprime un punct de vedere medical, Mike putea avea o părere din punct de vedere poliţienesc.

-Am aflat de la ei în această dimineaţă, la 7.00. Ar trebui să ajungă în două sau trei ore, în funcţie de cât de repede au ieşit din oraş.

Mike observă un poliţist în uniformă de la poliţia din Sacramento păzind intrarea unei camere; în mod

sigur Brie se afla acolo.

- Bine, lasă-mă să vorbesc cu câţiva oameni, să văd dacă pot să aflu ceva. Dar mai întâi o să merg să salut familia.

Se îndreptă spre un grup mare de oameni care se aflau în zona de aşteptare de pe hol. Erau acolo celelalte trei surori ale lui Jack, soţii lor, câteva nepoate. îl îmbrăţişară şi îi mulţumiră. Apoi Mike se duse să discute cu infirmierele şi luă de la poliţistul care păzea încăperea numărul detectivului care se ocupa de caz. Tot ce îi putu spune detectivul lui Mike în acel moment era faptul că suspectul se afla încă în libertate. Cu doctorul urma să discute despre rănile ei, asta era tot. Se părea însă că în ciuda faptului că fusese agresată îngrozitor, îşi va reveni din punct de vedere fizic.

După aproape trei ore ajunseră şi Jack, Mei şi micul David. Jack îşi îmbrăţişă tatăl, apoi îl privi surprins pe Mike.

-Tu aici?

- Eram deja prin apropiere, spuse el. M-am gândit să vin. Dacă pot să fiu de vreun ajutor, este mai bine să fiu la faţa locului.

-Oh, frate, nu mă aşteptam la asta, zise Jack.

- La dracu', tu ai făcut mai mult pentru mine, spuse Mike. Şi ştii că o iubesc pe Brie. Mei, spuse el întinzând mâinile după micul David, a spus că vrea să te vadă în clipa în care ajungi aici.

- Bineînţeles, zise Mei şi îi dădu bebeluşul.

- Cred că vrea să ştie părerea lui Mei despre cum au fost adunate probele violului, îi spuse Mike lui Jack. Du-te să-ţi îmbrăţişezi surorile! După aceea vei putea s-o vezi.

-Tu ai văzuto deja? îl întrebă Jack.

- Nu. A fost doar familia. Dar am

discutat cu nişte oameni şi am încercat să pun cap la cap ce au avut de spus.

-Dumnezeule! exclamă Jack şi-l strânse tare de braţ pe Mike. Mulţumesc. Nu mă aşteptam la asta.

- Ar fi trebuit să te aştepţi. Râse şi îl strânse uşor pe micul David. Aşa stau lucrurile între noi. Nu?

Jack rămase aproape douăsprezece ore încheiate lângă patul surorii lui din spitalul districtual. Sosise la ora 11.00, iar acum se făcuse 23.00. Pe hol, dincolo de uşă, familia rămăsese adunată în cea mai mare parte a zilei, dar pe măsură ce se lăsase seara se îndreptaseră toţi spre casele lor, pentru că ea era în afara oricărui pericol şi era sedată. Mike îi dusese pe Mei şi pe copil înapoi la Sam, dar Jack nu dorise s-o părăsească pe Brie. Brie era apropiată de întreaga ei familie, dar de Jack era legată cel mai profund.

Jack se simţea distrus când îşi privea sora mai mică. Faţa ei arăta îngrozitor; vânătăile şi umflăturile erau înspăimântătoare. Doctorul le spusese că arătau mult mai rău decât erau în realitate . Nu exista nici o vătămare permanentă. La fiecare câteva minute, Jack întindea mâna, îi dădea uşor părul castaniu pe spate şi îi atingea mâna. În ciuda sedativelor, ea se zbătea din când în când. Dacă nu ar fi avut coastele rupte, ar fi putut s-o ia în braţele lui puternice atunci când se zbătea. Se apleca peste pat, îi atingea faţa acolo unde nu era tumefiată, o săruta uşor pe frunte şi îi şoptea:

- Sunt aici, Brie. Acum eşti în siguranţă, iubito.

Aproape de miezul nopţii simţi o mână pe umăr, se
întoarse şi privi direct în ochii negri ai lui Mike.

- Du-te acasă, Jack, îi spuse acesta. Odihneşte-te puţin! Stau eu cu ea.

-Nu pot s-o las, spuse Jack.

- Ştiu că nu vrei. Dar eu am tras un pui de somn, minţi el. Sam mi-a dat o cameră la el acasă. Eu o să fiu chiar aici în caz că se trezeşte, ceea ce probabil nu se va întâmpla, şi îl avem şi pe poliţistul de pe hol. Du-te! Odihneşte-te puţin ca să poţi să fii mâine aici alături de ea.

- Dacă se trezeşte şi eu nu sunt aici...

- I-au pus zeamă tare de ploşniţe[I] în perfuzia intrave- noasă ca să poată trece peste noapte, rosti Mike încet. E în regulă.

Jack râse slab.

- Am stat lângă patul tău o săptămână, în fiecare noapte, când ai fost împuşcat.

- Da, spuse Mike. A sosit timpul să mă revanşez. Du-te acasă la soţia ta! Ne vedem mâine la prima oră.

Mike rămase surprins că Jack chiar plecă. Era tipul de om care nu ţinea cont de oboseală dacă trebuia să stea cu cineva de care îi păsa. Mike se aşeză pe un scaun lângă patul lui Brie şi rămase de veghe. Nu era şocat de faţa ei lovită – văzuse altele mai rele. Dar durerea lui era interioară. Nu-şi putea imagina ce fel de monstru era cel care făcuse asta.

Infirmierele intrară şi ieşiră în cursul nopţii, verificând perfuzia, luându-i tensiunea şi aducându-i uneori lui Mike cafea din camera lor de odihnă – care avea un gust mult mai bun decât cea de la automate. Dacă le ruga, o infirmieră stătea cu Brie în timp ce el fugea pe hol – din pricina cafelei. Dar Brie nu se mişcă, cu excepţia câtorva tulburări întâmplătoare care o făceau să se agite spasmodic.

Mike cărase din calea pericolului soldaţi căzuţi; stătuse alături de oameni pe moarte în timp ce focurile lunetiştilor îi şuierau pe la urechi. Dar nimic

---

I Zeamă de ploşniţe în limbaj argotic este whisky (n.tr.)

nu se compara cu ceea ce simţea atunci când îşi cobora privirea spre Brie, lovită îngrozitor. Când se gândea la violul la care fusese supusă era cuprins de un soi de furie pe care nu o mai simţise niciodată până atunci. Deşi era o femeie frumoasă şi puternică, în mintea lui această imagine se amesteca cu cea a femeii vulnerabile pe care o dusese la picnic cu vreo două luni în urmă. O femeie tânără şi drăguţă care tocmai fusese părăsită de soţ şi era distrusă din pricina trădării lui. Şi ce nebun ar fi părăsit-o? se întreba el. Îi depăşea înţelegerea.

Procesul violatorului fusese unul dintre cele mai grele din cariera ei. Pregătirea cazului împotriva suspectului de viol în serie îi luase luni întregi. Probele legiştilor erau solide, dar în cele din urmă singurul martor care n-o lăsase baltă fusese o prostituată cu un cazier mare, iar tipul scăpase. Când îşi recăpătase cunoştinţa, Brie îl identificase în faţa poliţiei drept violatorul ei.

La primele ore ale dimineţii îşi întoarse faţa umflată către Mike şi deschise ochii – sau încercă să-i deschidă. Unul era parţial închis din cauza umflăturii. El se grăbi să se apropie de ea.

- Brie, şopti el. Eu sunt, Brie. Sunt aici.

Ea îsi puse mâinile peste fată strigând:

-Nu! Nu!

Mike o prinse cu blândeţe de încheieturile mâinilor.

- Brie! Eu sunt. Sunt Mike. E-n regulă.

Dar nu reuşi să-i îndepărteze mâinile de pe faţă.

-Te rog, scânci ea demnă de milă. Nu vreau să vezi...

- Scumpo, te-am văzut deja, spuse el. Stau aici de ore întregi. Lasă mâinile, spuse el. E-n regulă.

îl lăsă să-i îndepărteze încet mâinile de pe faţa tumefiată.

- De ce? De ce eşti aici? N-ar trebui să fii aici!

-Jack a vrut să-l ajut să înţeleagă ce se întâmplă cu
ancheta. Dar eu mi-am dorit să fiu aici, Brie, mi-am dorit să fiu aici lângă tine. îi mângâie uşor o sprânceană. O să te faci bine.

-Mi-a... Mi-a luat arma...

- Poliţia ştie, scumpo. Nu ai făcut nimic greşit.

- E atât de periculos. Am încercat să-l prind – din cauza asta mi-a făcut ce mi-a făcut. Aveam de gând să-l închid pe viaţă.

Maxilarul lui Mike pulsa, dar îşi păstră vocea blândă.

- E-n regulă, Brie. Acum s-a terminat.

- L-au găsit? întrebă ea. L-au arestat?

Oh, cât şi-ar fi dorit să nu întrebe acest lucru.

- încă nu.

- Ştii de ce nu m-a omorât? îl întrebă ea şi din ochiul umflat îi scăpă o lacrimă care se prelinse pe o parte a nasului înroşit. El i-o şterse cu delicateţe. A spus că nu voia să mor. Voia să încerc să-l prind din nou, şi să-l văd cum scapă din nou. A avut prezervativ.

-Of, scumpo...

- O să-l prind, Mike.

-Te rog... Nu te gândi acum la asta. O să chem infirmiera. O să-ţi mai dea un sedativ. Apăsă pe buton, iar infirmiera sosi imediat. Brie are nevoie de ceva care s-o ajute să adoarmă din nou.

- Sigur, zise infirmiera.

- O să mă trezesc din nou, spuse ea. Şi o să mă gândesc la aceleaşi lucruri.

- încearcă să te odihneşti, spuse el, aplecându-se să-i sărute sprânceana. Eu o să fiu aici. Iar în faţa uşii este un poliţist. Eşti în siguranţă

absolută.

- Mike, murmură ea. îi ţinu mâna o clipă nesfârşită. Jack ţi-a cerut să vii?

-Nu, răspunse el, atingându-i uşor fruntea. Dar când am aflat ce s-a întâmplat, a trebuit să vin, şopti el. A trebuit.

După ce i-a fost administrat un sedativ intravenos, ea închise din nou încet ochii. Mâna îi alunecă din mâna lui, iar el se aşeză din nou pe scaun. Apoi, cu coatele pe genunchi şi cu faţa îngropată în mâini, plânse în tăcere.

Jack se întoarse la spital înainte de ivirea zorilor fără să arate cine ştie ce odihnit, deşi făcuse duş şi se bărbierise. Sub ochi avea cearcăne întunecate care erau luminate de o strălucire interioară a privirii care te băga în sperieţi. Mike avea şi el surori pe care le venera; putea să-şi imagineze furia care ardea înăuntrul lui Jack.

Mike ieşi pe hol în faţa camerei lui Brie pentru a discuta în linişte cu Jack, explicându-i că noaptea fusese liniştită şi că el credea că Brie se odihnise. în timp ce stăteau acolo, doctorul care făcea vizite intră în cameră, cu infirmiera pe urmele lui. Mike se folosi de ocazie ca să se ducă la toaletă. Se privi în oglindă; arăta mult mai rău ca Jack. Trebuia să facă duş şi să se bărbierească, dar nu voia s-o părăsească. Membrii familiei vor reveni curând, dar Mike nu credea că o vor mai ţine pe Brie mult timp în spital.

Când se întorcea spre camera lui Brie, îl văzu pe Jack vorbind cu un bărbat în faţa uşii ei. De fapt, Jack se afla chiar în faţa bărbatului. Poliţistul care se ocupa de pază se apropie de ei, făcându-le celor doi semn cu mâna că trebuie să se despartă. Atunci Mike îşi dădu seama că era Brad, fostul soţ al lui Brie, şi că probabil în câteva secunde Jack avea să-l omoare doar aşa, din principiu.

Mike iuţi pasul.

- Opriţi-vă, le ceru el, despărţindu-i întâi cu un braţ, apoi băgându-se între ei. Opriţi-vă, repetă el. Nici vorbă de asta. Haideţi!

Jack îl întrebă pe Brad peste umărul lui Mike:

- Ce dracu' cauţi aici?

Brad îl privi urât.

- Şi mie îmi pare bine că te văd, Jack, spuse el.

- Locul tău nu e aici, replică şi Jack mult prea tare. Ai terminat-o cu ea.

- Hei, se zbârli Brad. Niciodată nu a încetat să-mi pese de Brie. Şi niciodată nu va înceta. Am de gând să o văd.

-Nu prea cred, replică Jack. Nu e în situaţia de a avea de-a face cu tine chiar acum.

-Nu tu eşti responsabil cu lista vizitatorilor, Jack. Asta e treaba lui Brie.

- Gata! rosti Mike tăios. Să nu ne dăm în spectacol aici.

- Intreabă-l dacă nu vrea să rezolvăm lucrurile bărbăteşte afară, ripostă Jack pe un ton răstit.

- Da, hai...

- Gata! repetă Mike, mărind distanţa dintre cei doi bărbaţi. Asta nu se va întâmpla aici!

Brad se apropie, împingându-se în Mike, dar îşi coborî precaut vocea:

- Ştiu că eşti supărat, Jack. în general şi pe mine. Nu te condamn. Dar dacă mă iei tare, o să fie mai rău pentru Brie. Iar poliţistul ăsta n-o să-ţi cânte în strună.

Jack scrâşni din dinţi, împingându-l din cealaltă parte pe Mike, care avea ceva probleme să-i despartă.

- Chiar vreau să lovesc pe cineva,

spuse Jack printre dinţii încleştaţi. în momentul ăsta, şi tu eşti la fel de bun ca oricare. Ţi-ai distrus căsnicia. Ai părăsit-o în timp ce ea lucra la cazul ticălosului ăluia. Ai idee ce i-ai făcut?

„Măi să fie”, îşi spuse Mike. în orice clipă, între cei doi se putea întâmpla orice, chiar pe holul spitalului. Mike avea peste 1,80 şi era destul de puternic, dar Brad şi Jack erau amândoi mai înalţi, mai laţi în umeri, mai furioşi şi nici nu fuseseră răniţi la umăr. Mike urma să fie strivit atunci când aveau să-şi piardă firea şi să se ia la pumni.

- Da, răspunse Brad. Da, am idee! Şi vreau să ştie că încă îmi pasă de lucrurile care i se întâmplă. Suntem divorţaţi, dar avem un trecut. Şi în cea mai mare parte unul bun. Dacă pot să fac ceva în acest moment...

- Hei! strigă Mike spre poliţist. Hei! Vino încoace!

Poliţistul ajunse în sfârşit la ei şi i se alătură şi el lui
Mike între Brad şi Jack.

- E-n regulă, domnilor, spuse poliţistul. Eu am ordinele mele. Fără încăierări la uşa doamnei Sheridan. Dacă vreţi să discutaţi calm, aş vrea să vă duceţi mai departe pe hol.

„Oh, asta nu e o sugestie bună”, îşi spuse Mike. Dacă se îndepărtau pe hol, n-ar fi fost ca să discute. Mike îl împinse precaut câţiva paşi înapoi pe Jack.

- Calmează-te, îi zise încet. Nu-ţi doreşti chestia asta.

Jack se încruntă la Mike.

- Eşti sigur că nu mi-o doresc?

- Las-o baltă, îi spuse Mike cu toată autoritatea de care era capabil în acel moment.

Chiar atunci din camera lui Brie ieşi o infirmieră, iar Brad se agăţă de ea prea rapid pentru ca Jack să poată interveni.

- Doamnă, sunt fostul soţ al doamnei Sheridan. Brad. Mai sunt şi detectiv de poliţie, continuă, arătându-i insigna. în afara serviciului. Sunteţi bună s-o întrebaţi dacă vrea să mă vadă? Vă rog?

Infirmiera se întoarse şi intră din nou în cameră.

- El ce caută aici? întrebă Brad, privindu-l pe Mike şi îndreptându-şi bărbia spre el.

„Oho, ce greşeală”, îşi spuse imediat Mike încordat. Oare Brad era nebun? îl călca pe coadă pe tipul care îl împiedica pe Jack să-l ucidă? Simţi cum pumnii încep să i se deschidă şi să i se închidă. Fostul dorea să ştie pentru ce era aici un alt bărbat? îşi lasă soţia pentru o altă femeie şi presupune că nici un alt bărbat nu poate lua ceea ce el a părăsit? Mike chiar zâmbi, deşi o făcu cu răceală. „Ce tupeu!”, îşi spuse el. „Pur şi simplu, trebuia să-l las pe Jack să-l bată.”

- E poliţist, spuse Jack, fără să eludeze prea mult adevărul. Eu i-am cerut să vină. Să ne ajute.

- Poate să plece, spuse Brad. Nu avem nevoie de ajutorul lui.

Asta îi puse capac. Mike făcu un pas în direcţia lui Brad, dar fu oprit de o mână puternică pusă pe umă-rul lui vătămat, care îl trase înapoi. A fost suficient ca să-i atragă atenţia; nu avea de gând s-o supună pe Brie la toate chestiile astea. Dar dacă dădeau nas în nas cu toţii în alt loc, cum ar fi în parcare, nu promitea nimic, în acel moment, îşi dorea la fel de mult ca Jack să-l facă ţăndări pe Brad.

Infirmiera se întoarse din cameră şi i se adresă lui Brad.

- Când termină doctorul, puteţi intra.

Brad avu bunul-simţ să nu-şi dea aere de superioritate. Totuşi, nu evită să se privească în ochi

cu ceilalţi bărbaţi.

- Lasă-mă să te întreb ceva, îi spuse Jack lui Brad, încercând să-şi controleze vocea ca să nu fie îndepărtat de omul în uniformă. Erai la serviciu în seara în care s-a întâmplat?

-Nu.

Jack scrâşni din dinţi.

-Atunci, dacă nu ai fi părăsit-o pentru altă femeie, ai fi fost acasă în acea seară. Poate aşteptând-o să ajungă acasă. Poate chiar în casă de unde ai fi auzit-o ţipând. Cam asta e în privinţa trecutului vostru bun.

- Hei, începu Brad, dorind în mod clar să-şi exprime şi el punctul de vedere.

Dar Jack îi întoarse spatele şi se îndepărtă câţiva paşi pe hol. Chiar atunci doctorul ieşi grăbit pe uşă privind în fişa medicală în timp ce trecea printre cei trei bărbaţi. Brad înălţă capul, îi săgetă cu privirea scurt şi intră în camera lui Brie.

Mike expiră lung.

- Chestia asta era să fie foarte urâtă, spuse el.

Se duse la scaunul de lângă uşa lui Brie şi se aşeză pe el. Jack se plimba fără astâmpăr. Se îndepărtă pe hol câţiva paşi de la uşă.

Mike îşi sprijini coatele pe genunchi. Se scărpină în barba ţepoasă. Il observă pe poliţistul care stătea lângă el.

- Probabil că îi e foarte greu, îi spuse poliţistul lui Mike, arătând spre Jack aflat la vreo doi metri de ei, cu maxilarul care îi pulsa şi cu pumnii strânşi pe lângă corp.

Mike întoarse capul şi îl privi pe tânărul poliţist. Apoi aruncă o privire spre cel mai bun prieten al lui; Jack era chinuit şi neajutorat.

-Nimic nu te poate pregăti pentru momentul când i se întâmplă aşa ceva femeii pe care o iubeşti, rosti

el încetişor. Nimic.

Brie ieşi din spital în acea după-amiază şi merse acasă, la casa tatălui ei. Sam şi Jack o duseră cu maşina, iar Mike îi urmă în maşina lui, urmărindu-i cu îngrijorare. În cariera lui de poliţist nu fusese prin preajma foarte multor victime ale agresiunilor sexuale, dar cu siguranţă intrase în contact cu câteva. Nu văzuse niciodată o femeie atât de stoică, atât de retrasă. După ce ajunseră cu toţii la Sam, ea se duse direct în camera care fusese a ei când era mai tânără. îl chemă pe Jack să vină să acopere oglinda.

în seara aceea, Brie luă cina pe o tavă în camera ei. Surorile o vizitară pe rând în camera ei, dar nu rămaseră prea mult timp. Erau cinci fraţi Sheridan, toţi căsătoriţi, cu excepţia lui Brie. Două dintre surori erau mai mari decât Jack, una era cu câţiva ani mai tânără, apoi urma Brie, mezina, cu unsprezece ani mai mică decât Jack. Cele trei surori mai mari aduseseră pe lume opt fete, iar Jack şi Mei îl avuseseră pe micul David, singurul băiat din familie. Aşa că, atunci când se strângea toată familia, era o aglomeraţie aproape de nestăpânit. O forfotă de gălăgie şi de râsete – Mike se convinsese de asta la vizitele anterioare. Era cam ca în familia Valenzuela. Dar acum nu mai era aşa. Casa era cufundată în linişte, ca un mausoleu.

Mike luă cina în tăcere, împreună cu Sam, Jack şi Mei.

- Probabil că ar trebui să te îndrepţi spre L.A., îi spuse Jack lui Mike după ce se strânse masa.

- Nu neapărat. Ridică din umeri. Mai pot rămâne o zi sau două, să vedem dacă apare ceva nou.

- Nu vreau să te reţin, spuse Jack. Apoi ieşi în curtea interioară, iar Mike îl urmă. Pot să

te sun dacă se întâmplă ceva.

Sam veni şi el afară cu o tavă cu trei pahare. în fiecare era puţin lichid chihlimbariu, iar el puse tava pe masa din curte. Fără să spună nimic, toţi bărbaţii luară câte un pahar şi băură în tăcere. în valea Sacramento aerul de iunie era apăsător, umed şi aproape sufocant. După câteva minute Sam se ridică şi le ură noapte bună. Apoi Jack îşi termină băutura şi se duse în casă. Luminile din casă începură să se stingă una câte una şi rămase doar lumina din bucătărie pentru Mike. Deşi era epuizat, nu avea chef de somn. îşi turnă alt pahar, se întoarse în curtea interioară şi aprinse lumânarea de pe masă.

„întreaga familie este în stare de şoc”, îşi spuse el. „Se mişcă în tăcere; deplâng inocenţa pierdută a lui Brie. Toţi cei aflaţi sub acest acoperiş suferă cumplit; simt fiecare lovitură fizică pentru care ea are urme.”

- Acum poate că ar trebui să pleci.

înălţă capul şi o văzu pe Brie în uşa deschisă care dădea spre curtea interioară, purtând aceleaşi haine pe care le purta când venise acasă de la spital.

- Brie, spuse el şi se ridică în picioare.

-Am vorbit cu poliţiştii de câteva ori. Jerome Powell, violatorul, a fost urmărit până în New Mexico, apoi i s-a pierdut urma, spuse ea pe un ton foarte profesional. Din experienţă pot să spun că şansele să fi scăpat sunt de cel puţin 95% – a părăsit statul. O să încep să merg la consiliere şi terapie de grup imediat; şi m-am hotărât să nu mă întorc la serviciu pentru un timp. Jack şi Mei insistă să rămână şi restul săptămânii, dar tu ar trebui să pleci. Vizitează-ţi familia!

- Nu vrei să vii să stai cu mine? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

- O să vorbesc zilnic cu procurorul districtual, să văd dacă descoperă ceva nou. Bineînţeles că rămân aici. Dacă voi avea nevoie de ajutorul poliţiei, am un fost soţ care se simte foarte vinovat. Şi care vrea foarte mult să fie de ajutor. Se opri să respire. Am vrut să-ţi spun la revedere. Şi să-ţi mulţumesc că ai încercat să ajuţi.

- Brie, spuse el, făcând un pas către ea cu braţele deschise.

Ea ridică o mână, iar privirea ei îl opri acolo unde se afla. Clătină din cap continuând să ţină mâna ridicată spre el.

- înţelegi, îi spuse ea, avertizându-l să nu se apropie, să n-o atingă.

- Bineînţeles, răspunse el.

-Ai grijă cum conduci, spuse ea şi dispăru în casă.

capitolul 2

O săptămână mai târziu Mei şi Jack se întoarseră în Virgin River şi îşi reluară viaţa obişnuită. Mei se ducea în fiecare dimineaţă la cabinetul lui Doc, luând şi copilul cu ea. Dacă apărea o urgenţă, îi putea lăsa întotdeauna copilul lui Jack la bar, sau dacă Jack nu era acolo, Paige, Preacher sau Mike erau mai mult decât bucuroşi să aibă grijă de el. în majoritatea timpului, puteai conta pe David să stea liniştit cam o jumătate de oră, cât avea Mei nevoie să vadă un pacient, atât timp cât avea cu ea leagănul portabil şi lui nu-i era foame sau sete. încă mai dormea bine de două ori pe zi – dimineaţa şi după-amiaza.

Mei se întorsese din Sacramento de mai puţin de două săptămâni când o adolescentă din Virgin River veni la cabinet şi ceru să o vadă. Carra Jean Winslow avea 15 ani, iar Mei nu o mai văzuse niciodată până atunci. De fapt, deşi Mei locuia şi lucra în Virgin

River de peste un an, nu-i cunoştea pe părinţii fetei. Ţinând cont de vârsta ei şi de faptul că era în mod evident tulburată, Mei o duse în camera de consultaţii fără să o mai întrebe ce dorea. Când o fată de 15 ani care nu tuşeşte, nu respiră greu sau nu este însoţită de părinţi vine la infirmiera specializată în moşit, posibilităţile par extrem de limitate şi evidente.

- Am auzit că există o pilulă care te face să nu rămâi gravidă dacă, ştiţi dumneavoastră, ai făcut sex, începu fata.

Vorbise foarte încet, cu privirea îndreptată în jos.

-Anticoncepţional de urgenţă. Dar nu are efect decât dacă actul sexual a fost foarte recent.

-Acum două nopţi, spuse ea stins.

- E suficient de recent, zise Mei şi zâmbi încercând să o facă pe fată să se simtă mai în largul ei. Sunt ceva probleme? Dureri? Sângerări? Altceva?

- Sângerări. Au fost ceva sângerări.

- Prima dată? o întrebă Mei, zâmbindu-i cu blândeţe.

Fata aprobă cu un gest al capului.

- Ţi s-a mai făcut până acum o examinare internă?

Fata clătină din cap şi privi din nou în jos.

- Aş vrea să te examinez, să mă asigur că totul este în regulă. Nu este atât de groaznic pe cât crezi, îi spuse Mei, atingându-i uşor braţul. Cât de mult ai sângerat?

-Nu prea mult. Puţin... Acum e mai bine...

- Ce simţi? Acolo?

Fata ridică din umeri şi răspunse:

- încă mă doare puţin. Nu tare.

-Asta e bine. Dacă eşti interesată de pilula contraceptivă pentru cazuri de urgenţă bănuiesc că nu aţi folosit prezervativul...

-Nu, răspunse Carra.

- Bine, putem rezolva chestia asta. Vrei să te dezbraci şi să-ţi pui un halat ca să te pot consulta?

-Mama mea... Nimeni nu ştie că sunt aici.

- E-n regulă, Carra. Asta rămâne între noi două. Pe mine mă interesează doar sănătatea ta. E bine?

- E bine, răspunse ea.

- Mă întorc în câteva minute. Dezbracă-te de tot, rămâi doar în halat.

„Biata de ea”, îşi spuse Mei. Suferea din pricina adolescentelor care tocmai intraseră în astfel de necazuri nepregătite, fără să fie sigure. Iar în categoria asta intrau aproape toate tinerele minore. Dar ea cel puţin era aici, evitând astfel un dezastru în plus. îi lăsă Carrei suficient de mult timp pentru a se dezbrăca, dar nu destul pentru a-şi pierde curajul, apoi se întoarse în camera de consultaţie.

- în primul rând, hai să-ţi luăm tensiunea şi să-ţi ascultăm inima, spuse Mei repede.

- Va trebui să vă plătesc eu, zise Carra. Nu vreau ca părinţii mei să afle.

- Carra, în acest cabinet confidenţialitatea este importantă – poţi să ai încredere în mine, spuse ea. Problema asta se va rezolva. îi puse manşonul tensiometrului pe partea superioară a braţului şi observă câteva mici vânătăi acolo. Ai vreo două vânătăi aici, îi atrase atenţia.

- Nu e nimic. Sunt... de la volei. Uneori e destul de neplăcut.

- Parcă cineva te-a strâns de braţ, insinuă Mei.

Fata ridică din umeri.

- Se mai întâmplă.

Mei îi luă tensiunea, care era normală. îi ascultă inima, o privi în ochi şi îi verifică pupilele. Părea să fie într-o formă bună, cu excepţia bătăilor nervoase ale inimii. îi arătă speculul ginecologic, îi explică procedura şi o puse cu grijă în poziţia pentru controlul pelvian.

- Aşa, încetişor, pune picioarele aici şi întinde-te. Aşa. încearcă să te relaxezi, depărtează genunchii, draga mea! Mulţumesc. N-o să te doară deloc, aşa că respiră adânc de câteva ori şi încearcă să te relaxezi.

- Sigur, zise ea şi începu să plângă încetişor.

-Nu plânge acum, îi spuse Mei cu blândeţe. Totul o să fie bine, pentru că ai venit la mine la timp.

Desfăcu uşor genunchii fetei şi rămase nemişcată. Labiile ei erau învineţite şi umflate; avea vânătăi pe interiorul coapselor care semănau uimitor cu cele de pe partea superioară a braţului fetei. O urmă clară a degetului mare şi a celorlalte degete. „Oh, la naiba!” Mei se ridică de pe scaunul de examinare şi privi peste cearşaf faţa Carrei.

- Carra, văd că arăţi foarte rău. Ai vânătăi, umflături şi mici rupturi. Aş vrea să continui

examinarea, să mă uit mai atent ca să fiu sigură că totul este în regulă. Dar numai dacă te simţi în stare. Te simţi bine?

Ea închise strâns ochii, dar aprobă din cap.

- O să lucrez cât de uşor pot, spuse Mei. îşi puse mănuşile, dar dădu deoparte speculul. Carra, vreau să-ţi controlez vaginul şi uterul – no să folosesc speculul pentru că eşti inflamată. Aş vrea să inspiri adânc, apoi să expiri lent. Aşa, spuse ea. N-o să dureze decât un minut. Nu te încorda. Relaxează-ţi muşchii, Carra! Aşa, foarte bine. Spune-mi, când apăs te doare?

- Nu prea mult, răspunse ea.

„Pentru ce vin lucrurile astea toate odată?” se întrebă Mei. „Nici n-am terminat bine cu Brie!” Pereţii vaginului Carrei erau sfâşiaţi, zdrenţuiţi. Jupuiţi. Himenul era rupt şi arăta ca nişte mici franjuri. îşi încheie repede examinarea şi pentru că nu avea o trusă pentru viol la îndemână, luă un tampon steril cu care prelevă o mostră din vagin, deşi probabil că era prea târziu pentru a recupera vreo urmă de ADN.

- E-n regulă, Carra, lasă-mă să te ajut să te ridici!

Mei îşi scoase mănuşile şi o ajută pe Carra să se aşeze,
cu picioarele atârnându-i de pe masă.

- Cara, mă îngrijorează ce ţi s-a întâmplat. Se pare că ai fost rănită. Vrei să-mi povesteşti despre asta?

Fata clătină din cap şi pe faţă i se scurseră două lacrimi mari. Carra era o fată banală, cu o faţă dreptunghiulară, sprâncene stufoase şi nearanjate şi avea o mică problemă cu acneea. Iar în acest moment era un caz grav, plin de regrete, teamă şi agitaţie.

-Totul o să rămână între noi, îi spuse Mei cu

blândeţe. Nu e vorba numai de vânătăi, Carra. Vaginul tău pare zdrenţuit. Sfâşiat. Vătămarea nu e gravă. Se va vindeca. Dar din tot ce văd...

- Din cauza mea. Eu am fost de vină.
- Ceva de felul ăsta nu e niciodată vina femeii, spuse Mei, şi folosi cuvântul *femeie* intenţionat, deşi aici era vorba doar de o copilă. Pentru ce nu-mi spui ce s-a întâmplat? Şi de acolo vom merge mai departe.
- Dar o să-mi daţi pilula aia? întrebă fata disperată.
- Bineînţeles. N-o să te lăsăm să rămâi însărcinată. Sau să te îmbolnăveşti.

Fata trase adânc aer în piept, dar asta o făcu să-i dea lacrimile şi mai tare.

- Pur şi simplu, rn-am răzgândit când era prea târziu, asta e tot. Aşa că vina e a mea.

Mei îi atinse genunchiul.

- Să o luăm cu începutul. Uşor şi cu grijă.
- Nu pot, spuse ea.
- Sigur că poţi, drăguţo. Te ascult.
- Ne-am hotărât să o facem. A fost foarte excitat de chestia asta – după aceea mi-a spus că-i pare rău. începusem deja... Nu s-a putut opri.
- Ba ar fi putut, spuse Mei. Văd vânătăile lăsate de degetele lui, ca şi când te-ar fi ţinut culcată şi ţi-ar fi desfăcut picioarele. Văd urmele, lacrimile tale. Lasă-mă să te ajut!
- Cu toate astea şi eu am vrut.
- Ştiu, Carra. Până când n-ai mai vrut. Şi i-ai spus că nu vrei, nu-i aşa?
- Nu. Am vrut şi eu.
- Dacă te-ai împotrivit oricât de puţin, înseamnă că e viol, Carra. Viol înfăptuit de cineva pe

care îl cunoşti.

Cara se apleca în faţă, într-o poziţie rugătoare.

- Dar am făcut nişte lucruri cu el. O grămadă de lucruri. Şi am vrut şi eu.

- Aţi mai avut vreodată contact sexual?

Fata clătină din cap.

- Nu. Poţi să refuzi până în ultima clipă, Carra. Aşa spune legea. Şi nu contează ce ai făcut cu el înainte. Spune-mi, este un prieten? Sau cineva pe care îl cunoşti de foarte puţin timp?

- Îl ştiu de foarte mult timp de la şcoală, dar este prietenul meu de vreo două săptămâni.

„Dar au făcut multe lucruri împreună?” se întrebă Mei în gând.

- Carra, dar s-a mişcat destul de repede. Vreau să te gândeşti la asta. Două săptămâni. Asta e un tip hotărât. Câţi ani are?

- Nu, spuse ea clătinând din cap. Nu, nu vă spun mai multe. Nu vreau să aibă probleme. Nu a fost vina lui. Eu am greşit, dar lui îi pare rău.

- Bine, ascultă – nu te necăji şi mai tare! Dacă te răzgândeşti şi vrei să vorbim despre asta, nu e nevoie decât de un telefon. Sau vino să mă vezi. Nu contează când. Hai să-ţi dăm o pilulă anticoncepţională bună şi...

- Nu. N-o s-o mai fac din nou, spuse ea strângân- du-şi gura într-o linie subţire în timp ce lacrimile îi umezeau obrajii.

„Oh, fusese violată. Pare că nici nu prea a fost vorba de o întâlnire”, îşi spuse Mei.

- Carra, dacă o să continui să te vezi cu acest băiat, cu acest bărbat, o să se întâmple din nou.

- N-o s-o mai fac vreodată, spuse fata hotărâtă. Am nevoie de acea pilulă pentru cazuri de urgenţă. Asta e tot.
- Asta e tot în clipa asta, spuse Mei. Vreau să revii într-o săptămână sau două pentru analize de boli cu transmitere sexuală şi să fim siguri că te însănătoşeşti. Astăzi e prea devreme să apară ceva, a trecut prea puţin timp de când te-ai expus. Dar asta este foarte important. O să vii?

în cele din urmă fata fu de acord, dar nu acceptă alte pilule contraceptive. O întrebă pe Mei pe un ton foarte oficial:

- Cât costă?

-Nimic, Carra. Asta e din partea casei. Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Oricând. Şi vorbesc serios – oricând. Ziua sau noaptea. O să-ţi scriu numărul de aici şi numărul meu de acasă. E bine?

- Mulţumesc, rosti ea stins.

După toate acestea, lucrul care îi sfâşie cel mai tare inima lui Mei fu faptul că o văzu pe pacienta ei plecând pe bicicletă. Fata nici măcar nu era suficient de mare ca să conducă maşina. Şi pedala fără să stea aşezată pe şa – o durea prea tare fundul ca să suporte şaua.

Mike Valenzuela o sună pe Brie. Nu se putu abţine. Trecuseră două săptămâni de când nu-i mai auzise vocea. Jack era mai mult decât bucuros să-l ţină la curent cu recuperarea ei, cum părea să-i meargă, dar Mike avea nevoie de mai mult.

- Cum te simţi? o întrebă.
- Destul de şifonată. Oarecum crispată şi nervoasă, răspunse ea. Pe de altă parte, nici n-a trecut prea mult timp.
- Fizic? insistă el.
- Eu... Ah... Cred că ce-a fost mai rău a trecut. Vână- tăile au început să dispară. Dar este

uimitor cât de mult timp este necesar pentru vindecarea celor două coaste.

-Jack spune că ţi-ai luat un concediu mai lung de la procuratură, spuse Mike.

- Ţi-a spus şi motivul? întrebă ea.

-Nu. Şi nu trebuie să-mi spui. Nu trebuie să te simţi jenată.

- Nu contează, replică ea indiferentă. Pentru că nu pot lucra în felul ăsta – când pot pune sub acuzare un suspect de viol şi el scapă. Râse amar. De mine!

- Oh, Brie, spuse el înţelegător. Doamne, îmi pare atât de rău!

- Dacă o să am şansa, dacă va fi găsit, am de gând să-l îngrop. O să-l trimit la închisoare pe viaţă. Mă jur pe Dumnezeu!

Mike respiră adânc.

- Eşti una dintre cele mai curajoase femei pe care le-am cunoscut vreodată. Sunt mândru de tine. Dacă pot face ceva pentru tine...

- E drăguţ din partea ta că mă suni, rosti ea cu ceva mai multă blândeţe. În afara celor din familie, nu sunt prea mulţi suficient de curajoşi – cred că le este teamă de ceea ce ar putea auzi. Jack ştie că ai sunat?

„Nu va trece mult timp până când Jack va afla”, îşi spuse Mike. La telefon răspunsese Sam care întrebase cine era, înainte de a o da pe ea.

-Nu te-am sunat pentru că eşti sora lui Jack, ci pentru că eşti prietena mea şi voiam să ştiu cum te simţi. Dacă tu n-ai nimic împotrivă, chiar nu-mi pasă dacă Jack este de acord.

- Sunt de acord. De obicei firea lui protectoare nu face decât să mă amuze. Sau să mă enerveze. Dar nu şi în momentul ăsta, spuse ea. Numai ştiindu-l cum este, mă face să mă simt apărată ca de un scut.

- Şi eu aş fi protector dacă ai fi sora mea, spuse Mike. Şi eu simt că aş vrea să te protejez, deşi nu pot face prea multe în afară de faptul că telefonez şi stăm de vorbă. Cred că asta li se întâmplă tuturor celor aflaţi în preajma unui delict, Brie. Toţi avem propriile reacţii – de la victimă la prietenii ei şi până la familie. Totul face parte din procesul de vindecare. Mi-am văzut şi eu prietenii şi familia trecând prin asta. E unul dintre motivele pentru care am venit aici – începuse să mă apese. Nevoia lor ca eu să mă vindec pentru ca ei să se simtă mai bine.

-Tot uit chestia asta, spuse ea. Aşa de absorbită de mine însămi am devenit. Şi tu eşti victima unui delict.

- Aşa şi trebuie, în momentul ăsta să fii preocupată de tine însăţi. Să te protejezi. Să te concentrezi la asta.

- Aşa ai fost şi tu? îl întrebă ea.

- Oho, râse el. Mi-ar fi plăcut să-mi vezi programul zilnic. îmi începeam ziua târându-mă jos din pat ca un invalid, cu o durere groaznică. îmi luam antiinflama- toarele, îmi puneam gheaţă pe umăr şi în partea de jos a abdomenului, beam suplimentele proteice ale lui Mei care ar fi îngreţoşat şi un vierme, apoi îmi începeam exerciţiile cu greutăţile de o jumătate de kilogram – uşoare ca un fulg. Şi asta aproape că mă făcea să plâng. Apoi trebuia să mă întind. Mi-au trebuit două luni ca să fac un abdomen – şi Mei m-a ajutat în fiecare zi cu terapia fizică la umăr, dar numai după-amiaza, după ce mai întâi beam o bere ca să pot suporta. Ea e mică, o ştii, dar chestia asta nu trebuie să te păcălească – poate să tragă, să împingă şi să piseze un muşchi vătămat până când o rogi ca un copil să înceteze. Toată viaţa mea se concentra asupra faptului că trebuia să-mi recapăt corpul.

- Mi-aş dori ca numai despre asta să fie vorba şi cu corpul meu, spuse ea încet.

- Mai erau şi coşmarurile, continuă el calm, aproape fără tragere de inimă. Aş vrea să ştii – acum nu le mai am.

„Şi pur şi simplu încă nu-ţi dai seama cât de mult din toate astea vor sfârşi prin a avea legătură cu corpul tău”, îşi spuse el în gând. El avea ceva cunoştinţe superficiale referitoare la ce simţeau victimele atacurilor sexuale şi ale violurilor. Va mai trece mult timp înainte ca Brie să poată avea o relaţie sexuală sănătoasă.

După asta, Mike a fost destul de uimit că Jack nu aminti nimic despre convorbirea lui telefonică cu Brie. Asta însemna un singur lucru – nici Brie, nici Sam nu spuseseră nimic despre ea, iar el nu era sigur din ce motiv. Se gândise puţin dacă era cazul să-i spună el însuşi lui Jack. Ar fi putut explica cu uşurinţă grija pentru ea – în acel moment aveau unele lucruri în comun şi ar fi putut să-i ofere sprijin. Dar până la urmă nu îi spuse nimic. Nu avea chef de o conversaţie ciudată în trei, să discute cu Jack sentimentele lui pentru Brie. Nu se schimbase nimic din ceea ce simţea pentru ea, numai că acum erau *amândoi* invalizi.

Mijlocul lui iulie era fierbinte şi umed, Mike o suna la fiecare două zile, iar Jack încă nu spusese nimic. Mike avea sentimentul că aştepta cu o oarecare nerăbdare telefoanele lui. Discutau rareori despre viol şi recuperarea ei, dar vorbeau despre lucruri obişnuite. Despre pescuitul lui, ce citea ea sau la ce se uita la televizor, despre vreme, despre Sam şi despre surorile şi nepoatele ei, despre scrisorile pe care Ricky – un puşti din oraş care fusese protejatul lui Jack şi al lui Preacher şi care li ajutase la bar – le scria acasă din armată, unde făcea instrucţia de bază în trupele de marină americane.

Ea îi povesti despre noile ei fobii – întunericul, locurile publice, zgomotele din timpul nopţii pe care altădată nici măcar nu le auzea. îşi scosese casa la vânzare – nu intenţiona să mai stea acolo singură. Se gândea că în cele din urmă ar fi putut fi suficient de puternică să trăiască singură, dar nu acolo, unde avusese loc incidentul.

- Mai ieşi din casă? o întrebă el.
- La consiliere, la şedinţele de grup. Din când în când câte un drum la magazin împreună cu tata, răspunse ea. De fapt nu doresc să ies din casă. în curând o să trebuiască să găsesc o modalitate de a schimba acest lucru, dar pentru moment nu-mi doresc decât să mă simt în siguranţă. Şi asta e o sarcină grea.

în ciuda noilor ei temeri, în vocea lui Brie se simţea energia în creştere; râdea des, iar sunetul vocii ei îi producea o mare linişte sufletească. O tachina, îi spunea glume şi chiar îi cânta la chitară prin telefon pentru ca ea să-i poată spune că îşi îmbunătăţeşte tehnica.

Totuşi, Jack era prea tăcut. Mike se întâlni cu el şi îl întrebă cum se simţea.

- Frate, nu-mi doresc decât să fie cea de altădată, îi spuse Jack posomorât. Brie a avut întotdeauna o vitalitate dată naibii.

Mike îl prinse de braţ.

- O să-şi revină. Are calităţile necesare.
- Da, sper să ai dreptate.
- Am dreptate, spuse Mike. Ai nevoie mâine de mine să te ajut cu ceva? Mă gândeam să fac o călătorie cu maşina pe coastă, să mai arunc o privire.
- Nu, du-te să te distrezi, zise Jack.

în mod normal, lui Mike nici nu i-ar fi trecut prin cap să meargă în Sacramento fără să-i spună lui Jack, dar circumstanţele actuale erau diferite, iar el nu era idiot – Jack ar fi vrut să ştie. Cu toate acestea nu îi spuse nimic şi de fapt îşi acoperise urmele, purtându-se de parcă ar fi vrut să-şi petreacă ziua cercetând regiunea. Se trezi dimineaţa devreme înainte ca Jack să înceapă să taie lemne în spatele barului – obicei pe care îl păstra şi vara când nu era nevoie să aprindă focul. O luă pe drumul spre sud prin Ukiah înainte de ivirea zorilor şi ajunse în oraş la zece dimineaţa.

După ce sună la sonerie, văzu o umbră prin vizorul uşii, apoi se deschiseră încuietorile şi după ele şi uşa.

-Mike? întrebă Sam. Nu mă aşteptam să te văd.

- Am hotărât să nu telefonez înainte, domnule, spuse el. M-am gândit...

Brie apăru în spatele tatălui ei de după colţ.

- Mike? întrebă ea la fel de surprinsă.

Mike îi zâmbi.

-Arăţi bine, spuse el uşurat. Grozav. Arăţi grozav. Spuneam că nu am telefonat înainte pentru că m-am gândit că, dacă apar pur şi simplu aici, poate reuşesc să te ademenesc să ieşi puţin din casă. Dacă aş fi telefonat, te-ai fi gândit la un milion de scuze.

Ea chiar făcu un pas înapoi.

-Nu ştiu...

- Ce spui de Folsom? îi propuse el. Ne bucurăm de munţi, ne plimbăm prin magazine, mâncăm ceva, poate ne oprim la una sau două podgorii. Doar câteva ore, doar să luăm puţin aer curat şi puţin antrenament pentru ieşit în lume. Până la urmă tot va trebui să ieşi în lume.

-Poate nu aşa devreme...

- E devreme doar pentru că n-ai mai ieşit. Brie, o să fii în siguranţă.

- Bineînţeles, dar...

- Brie, spuse şi Sam. Ar trebui să profiţi de ocazia asta. Mike este un observator experimentat, poliţist cu ani de practică în spate. N-ai putea fi pe mâini mai bune.

Mike îşi înclină uşor capul cu respect în direcţia lui Sam.

- Mulţumesc, domnule. Sunteţi bine-venit să veniţi şi dumneavoastră.

Sam râse.

- Nu, cred că zic pas. Dar e o idee bună, Brie, spuse el, luându-i palma între palmele lui şi frecând-o ca şi când ar fi vrut s-o încălzească, ar trebui să ieşi cel puţin o oră, sau poate două. Mike a făcut atâta drum...

Ea îl privi direct în ochi. E posibil ca în ochii ei să fi existat o licărire.

- Nu i-ai spus lui Jack că ai de gând să faci asta.

Nu era o întrebare.

- Bineînţeles că nu. Ar fi încercat să mă convingă să no fac. Dacă tu ai fi avut nevoie de cineva care să te convingă să ieşi din casă, şi-ar fi dorit să fie el acela. Zâmbi larg. Nu-mi puteam asuma acest risc.

Ea păru să se gândească la asta preţ de o clipă. în cele din urmă spuse:

-Ar trebui să mă schimb.

-Nu, eşti bine aşa. Folsom nu e prea elegant pentru pantalonii tăi scurţi. Hai să mergem! O să stăm atât cât te simţi confortabil.

-Tată...?

- E o idee bună, Brie. Ieşi puţin din casă! Mâncaţi, beţi un pahar cu vin! Eu o să fiu aici

când vă întoarceţi.

Mike o urcă în maşină şi porniră. Aşa cum se aşteptase, Brie era tăcută.

- S-ar putea să fii stresată o vreme, dar asta n-o să dureze, spuse el.

în maşină se lăsă liniştea timp de alte câteva minute.

- După ce suferim o traumă devenim mai interiorizaţi. Devenim foarte tăcuţi, ne ascundem foarte bine sentimentele.

Din nou, ea nu răspunse. Privea drept înainte, tensionată, ţinându-şi cu o mână breteaua de pe umăr, iar cealaltă mână ţinând-o protectoare peste burtă.

- Am fost al patrulea din opt copii şi am avut trei fraţi mai mari, spuse Mike în timp ce rulau prin zona colina- ră de la poalele munţilor Sierra Nevada. Când am mers la grădiniţă mai aveam trei surori mai mici, aşa că mama era foarte ocupată. Casa noastră era plină de tradiţii şi valori din lumea veche – tata avea probleme să ne hră- nească pe toţi şi cu toate astea încă credea că are lumea la picioare cu toţi acei fii, şi sunt sigur că-şi dorea şi mai mulţi. Dar în casă era gălăgie şi nebunie, iar atunci când m-am dus la şcoală prima oară, engleza mea nu era prea bună – în casă şi în cartier vorbeam doar spaniola şi puţină engleză stâlcită. Deşi tatăl meu este acum un om de succes, la acea vreme eram consideraţi săraci. îi aruncă o privire scurtă. în prima săptămână de şcoală am luat bătaie de la nişte copii mai mari. Aveam vânătăi pe faţă şi prin alte locuri, dar nu am spus nimănui ce se întâmplase. Se concentră asupra drumului. Nici măcar fraţilor mei care se oferiseră să mai adauge şi ei nişte vânătăi dacă nu le spuneam cine şi pentru ce mă bătuse. Nu am

deschis gura vreo două luni.

Ea îşi întoarse capul spre el şi îl privi. O privi şi el în ochi.

- Am avut de-a face cu copii care au fost victimele unor abuzuri şi am aflat că acest lucru nu e ceva neobişnuit. Adică să nu spui nimic. Am mai aflat şi că înainte de a vorbi este bine să ştii în ce situaţie te afli.

- Ce te-a făcut să vorbeşti până la urmă? îl întrebă ea.

El chicoti, ca pentru sine.

- Nu ştiu dacă îmi mai amintesc bine, dar cred că mama m-a aşezat la masa din bucătărie, singur, şi mi-a spus: „Trebuie să stăm de vorbă despre ce ţi s-a întâmplat, Miguel. Nu pot să te las să te întorci la şcoala aia până când nu aflu". Ceva de felul ăsta. Chiar dacă mi-era frică să nu fiu bătut din nou, faptul că nu aveam voie să mă întorc la şcoală m-a făcut să-mi fie şi mai ruşine că băieţii ăia mă vor crede un laş. Chiar şi atunci sufeream de un machism idiot.

Izbucni în râs.

- Mama ta le-a spus autorităţilor? întrebă ea.

- Nu. Râse din nou. Le-a povestit fraţilor mei. Le-a spus: „Dacă mai vine acasă cu o vânătaie, o să vă bat pe voi şi apoi o să vă bată şi tatăl vostru".

- Păi, asta e absolut groaznic, zise Brie.

-Tradiţie de modă veche. Zâmbi cu toată gura. Nu-ţi face griji, Brie! Au fost mult mai multe ameninţări decât bătăi. Nu-mi mai amintesc de bătăi. Tatăl meu ne croia cu cureaua peste fund, dar n-a rănit niciodată pe nimeni. Mama ne altoia cu lingura de lemn. Nu cu lingura voastră de lemn

americană uşoară ca o floare, ci cu o lingură cât braţul ei. Dumnezeule, când vedeam că desface catarama curelei sau că lua lingura de pe raft, fugeam ca dracu'. Următoarea generaţie din familia Valenzuela a renunţat la forma asta de a-şi creşte copiii. Apropo, chestia asta nu e inventată de mexicani – e vorba de generaţia aceea. Atunci nu era ilegal să-ţi baţi copilul dacă nu se purta cum trebuie.

Ea rămase tăcută preţ de o clipă, apoi întrebă:

- Te-ai însurat cu femei hispanice?

El o privi curios.

- Da, răspunse. De două ori. în fine, care aveau sânge mexican amestecat.

-Ţe simţi atras de acea cultură... Atras foarte tare...

- îmi plac tradiţiile familiei mele, dar nu cred că asta are ceva de-a face cu căsătoria. M-am întâlnit cu o mulţime de femei care nu erau hispanice. Căsătoriile mele au fost nişte scurte greşeli ale tinereţii.

- Ce s-a întâmplat?

- Păi, prima dată eram prea tânăr, şi ea la fel. Eu eram în trupele de marină, iar ea lucra pentru tatăl meu. I-am scris, m-am însurat cu ea când am fost acasă în permisie, m-am întors după o tură la datorie, ca să descopăr că era interesată de un alt tânăr. Probabil că ar fi trebuit să fiu indignat, dar adevărul este că nici eu nu i-am fost credincios. Până la 21 de ani m-am însurat şi am divorţat. Mamei îi era grozav de ruşine cu mine.

- Şi cea de-a doua soţie?

- Câţiva ani mai târziu. Era angajată la poliţia din Los Angeles. Dispeceră. Râse înfundat. O tradiţie veche – poliţişti şi dispecere. A durat şase luni. Mama îşi pierduse complet orice speranţă cu mine.

- Bănuiesc că nu te cramponezi de toate tradiţiile...

- Ştii ce îmi lipseşte cel mai mult dintre tradiţiile familiei mele? Mâncărurile mamei şi talentele şi ingeniozitatea tatei. Mama şi tata găteau în cea mai mare parte pentru mulţi oameni în curtea interioară – pe grătar şi în oale uriaşe care fierbeau la foc mic. Mole, vechea reţetă a familiei, tamales în foi de banană, enchilada, carne asada. Sosul salsa şi guacamole făcute de mama erau incredibil de bune. Mama găteşte un peşte cu felii de măsline nemaipomenit. Creveţii cu roşii, avocado şi tapatio sunt uluitori.

-Tapatio?

-Sos picant. Un sos foarte, foarte picant. Iar tatăl meu putea face orice – a construit o încăpere la casa noastră, un chioşc în curte, a turnat ciment, a făcut un zid în jurul curţii, a construit un garaj separat de casă – şi sunt sigur că a construit toate astea fără autorizaţie de construcţie, dar am avut bunul-simţ să nu-l întreb niciodată. Şi era incredibil de bun la amenajarea grădinilor. Asta era meseria lui. A început prin a aranja gardurile vii şi a tunde gazonul, iar mai târziu şi-a început propria mică afacere. Acum a devenit o afacere destul de mare cu o mulţime de firme printre clienţi. Are un milion de rude şi de fii ai lor – nu rămâne niciodată fără angajaţi. Tata a fost emigrant, dar nu a trebuit să fie naturalizat. Mama era americancă la prima generaţie, născută în Los Angeles – căsătoria cu ea l-a făcut cetăţean american. Dar mai interesant este că cea care păstrează tradiţiile în familia noastră este ea. El şi-a dorit să se adapteze repede în SUA ca să-şi poată construi afacerea la care visează toţi mexicanii săraci şi flămânzi. Şi a reuşit, deşi a muncit al dracului de mult.

Intrară în Folsom, găsiră un loc de parcare, iar el

ocoli maşina pe partea lui Brie ca să-i deschidă portiera.

- Povesteşte-mi despre copilăria ta, îi ceru el.

- Nu e nici pe departe atât de interesantă ca a ta, răspunse ea.

- Lasă-mă pe mine să judec, replică el, apucând-o de umăr şi ajutând-o să traverseze strada spre un magazin de suvenire.

în timp ce o conducea prin magazine, galerii, magazine de antichităţi şi patiserii, Brie îi povesti despre viaţa ei împreună cu trei surori mult mai mari care o răsfăţau şi cu Jack care fusese foarte preocupat de ea până când împlinise şase ani, dar şi când venea acasă în concediu între misiuni. Căminul ei nu părea foarte diferit de al lui, cu excepţia faptului că mama ei nu gătea afară, nu folosea oale şi ustensile gigantice, iar tatăl ei era un vrăjitor în domeniul cifrelor şi al investiţiilor, nu al construcţiilor şi amenajării grădinilor. Altfel, copilăriile lor erau asemănătoare – familii numeroase pline de gălăgie şi râsete, loialitate şi lupte aprige între fraţi.

- Fetele se luptau ca nişte fiare, spuse ea. Nu s-au bătut niciodată cu mine – eu eram mică. Iar Jack era ameninţat că va fi omorât în mod sigur dacă lovea vreodată vreo fată, aşa că ele îl urmăreau aprige, ştiind că era neajutorat în faţa lor.

- Există din întâmplare pe undeva vreo filmare cu chestiile astea? întrebă el râzând.

- Dacă a existat, Jack a distrus-o până acum. Erau groaznice cu el. E uluitor că acum le iubeşte. Bineînţeles că şi el îşi lua revanşa într-un fel oarecare. Le juca constant feste – dar spre meritul lui, nu le agresa niciodată fizic. Aş putea spune doar că riposta. Până când s-a întors după prima

perioadă petrecută în trupele de marină, cred că şi-ar fi dorit să le vadă moarte.

Mike se opri în faţa unui restaurant aflat pe colţ şi îşi privi ceasul.

- Pariez că ţi s-a făcut foame.

- E un restaurant mexican mai departe pe stradă, spuse ea.

- Nu, acum nu mă mai poate satisface nici un restaurant mexican din lume. Sunt băiatul mamei. Ce spui de un hamburger? o întrebă el.

Ea zâmbi.

- Sigur. A fost mai uşor decât m-am aşteptat.

-Am luat-o încet şi conversaţia ţi-a abătut atenţia, spuse el.

- Sună atât de profesional, comentă ea în timp ce intrau în local. Şi eu care credeam că te distrezi.

El se amuză pe seama ei.

- Sigur că poţi să crezi că sunt absolut jalnic, spuse el. Bineînţeles că mă distrez. Dar sunt aici în misiune – să te scot din casă. Dacă întâmplător mă simt agreabil în timp ce fac asta, cu atât mai bine.

O conduse la un separeu aflat în colţ, îi arătă un scaun din care putea vedea întregul restaurant ca să nu se simtă vulnerabilă şi îi spuse să-şi comande o bere sau un pahar cu vin. înăuntru erau doar câţiva oameni, aşa că îi putea vedea pe toţi cum mănâncă. Apoi comandară hamburgeri şi îşi continuară discuţia despre anii adolescenţei – notele de la şcoală, întâlniri, necazurile pe care le-au avut. Aici nu semănau deloc – Brie fusese o elevă excepţională, avusese vreo doi prieteni foarte politicoşi, nu avusese niciodată vreo problemă. Mike

nu putu să se concentreze decât când trecuse de 20 de ani, se întâlnise cu orice fată care îl acceptase, intrase într-o mulţime de necazuri – chiar şi cu poliţia, care îl adusese acasă seara târziu de mai multe ori, trezindu-i pe părinţii lui. Apucaseră să-şi mănânce hamburgerii pe jumătate când în local se iscă o uşoară agitaţie. Un bărbat striga la chelner: „Este inacceptabil!"

Brie făcu ochii mari, iar Mike privi în spatele său. La o masă din partea opusă a încăperii stăteau două cupluri; păreau de vârstă medie, căsătoriţi. Unul din bărbaţi era furios, iar celălalt încerca să-l potolească, punându-i o mână pe braţ şi vorbindu-i încet. Ambele femei bătuseră în retragere, fiind, dacă nu pur şi simplu stingherite, atunci îngrijorate. Chelnerul se înclină către bărbatul furios şi îi spuse ceva, iar acesta reacţionă. Luă paharul cu bere şi îl aruncă spre bar; paharul se sparse, împrăştiind bere şi cioburi care zburară în toate părţile. Dacă restaurantul ar fi fost mai aglomerat, ar fi putut fi periculos.

- Nu e suficient! strigă bărbatul.

Brie tresări, se crispă şi în ochi i se citi spaima. Mike îi aruncă o privire, se uită peste umăr, apoi din nou către Brie. Pe faţa ei se întipărise panica.

Atunci proprietarul sau directorul localului intră grăbit în încăpere, se duse la masă şi îi vorbi calm mai întâi chelnerului, apoi clientului nemulţumit. Acesta îi răspunse supărat, deşi era imposibil să îi auzi cuvintele.

Celălalt bărbat de la masă încerca în mod evident să-şi liniştească tovarăşul, dar acesta se ridică brusc în picioare şi îl îmbrânci pe şeful localului, făcându-l să se dea câţiva paşi înapoi.

Mike o privi pe Brie care era înspăimântată şi se gândi că asta îi mai lipsea. O astfel de mizerie la prima ieşire adevărată în lume. Puse o mână peste

a ei.

- Rămâi aici şi respiră adânc!

Apoi se ridică şi se îndreptă hotărât către masa cu probleme. Personalul de la bucătărie privea pe geamul uşii batante de la bucătărie.

Mike se băgă între chelner şi şeful acestuia, exact în faţa agresorului, recunoscător că era mai înalt decât toţi, mai tânăr şi mai în formă decât bărbatul supărat. Il privi în ochi pe şeful localului şi îi spuse calm:

-Vă rog să chemaţi poliţia!

-Vă mulţumesc, domnule, cred că acum ne putem descurca.

- Atunci, dacă îmi daţi voie să vă folosesc telefonul, o voi face eu.

Clientul supărat încercă să-l împingă pe Mike din calea lui şi spuse:

- Mă car dracului din gaura asta de rahat.

Mike se încordă, îl apucă pe bărbat de încheietura mâinii ca să pareze orice îmbrânceală, îi blocă trecerea şi ridică palma celeilalte mâini. Spuse cu voce autoritară:

- Vă rog să staţi jos, domnule! Nu cred că v-aţi plătit mâncarea şi băutura.

Era ferm, dar politicos. Deşi Mike era cu numai câţiva centimetri mai înalt, era mai tânăr, iar faţa lui avea o expresie foarte hotărâtă. Bărbatul se aşeză. Atunci Mike privi spre şeful localului şi spuse:

- Poliţia, vă rog!

- Uitaţi, spuse prietenul bărbatului, se ridică şi îşi deschise portofelul. Lăsaţi-mă pe mine să plătesc şi...

- îmi pare rău, domnule, dar prietenul dumneavoastră supărat o să-şi rezolve acum problemele cu poliţia. Este împotriva legii să arunci

cu pahare şi să ataci conducerea restaurantului.

Apoi privind peste umăr, ridică din sprâncene către şeful localului şi înclină aprobator din cap.

- Chemaţi poliţia, îi dădu acesta instrucţiuni chelnerului, iar tânărul plecă în grabă.

După douăzeci de minute, poliţia locală îl lua pe clientul supărat care încă bolborosea ceva în legătură cu mâncarea groaznică. Se dovedi că chelnerul îi făcuse oferta să-i înlocuiască mâncarea de care fusese nemulţumit sau să i se facă o reducere la plată, dar bărbatul dorise ca toţi patru să nu plătească nimic, în ciuda protestelor soţiei sale şi a celuilalt cuplu. Se dovedi şi că era puţin beat şi turbulent. Nu a fost necesar să i se pună cătuşele, dar poliţia decise că cel mai bine era ca aceşti vizitatori să fie escortaţi afară din oraş, şi toată lumea ieşi în linişte. în micul local se reinstală atmosfera paşnică.

Şeful localului îi aduse lui Mike o bere şi lui Brie un pahar cu vinul pe care îl băuse la masă.

- împreună cu complimentele noastre, spuse acesta, zâmbind.

- Mulţumim mult, răspunse Mike. Apoi se întoarse spre Brie, îşi puse mâna cu blândeţe peste a ei şi continuă: Doamne, îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat, Brie. Sper că nu te-ai supărat prea tare.

Ochii lui Brie străluceau de fapt. Zâmbi.

- Că tot vorbeam despre cum se căleşte oţelul, spuse ea.

- Dintre toate zilele, clovnul ăla şi-a ales-o tocmai pe asta ca să se pitească şi să provoace necazuri...

Dar Brie îi răspunse cu un hohot de râs.

- Doamne! Pentru o clipă m-au bântuit tot felul de spaime – apoi totul s-a terminat.

A fost chemată poliţia, omul a fost dus de aici şi cu asta s-a încheiat. Plus, spuse ea ridicându-şi paharul, băutură pe gratis.

Mike se încruntă, îngrijorat că devenise isterică.

- O să plătesc băuturile cu un bacşiş mai mare. Bănuiesc că nu eşti traumatizată fără speranţă?

- Nu, râse ea din nou. Mi-am adus doar aminte. M-am înfruntat cu ceva indivizi înfricoşători, dar în 99% din cazuri nu era decât gura de ei. Ameninţă, fac multă gălăgie, se dau în spectacol, iar când sunt ridicaţi de poliţie, plâng. Se apleca spre el peste masă. Vocea ei deveni o şoaptă: De săptămâni întregi îmi tot repet mantra – au trecut mai bine de zece ani de când un reprezentant al justiţiei chiar a fost rănit de un acuzat, şi acel procuror adjunct nu a fost rănit grav. Nu am o fixaţie, dar mi-am amintit – ceea ce mi s-a întâmplat mie a fost foarte neobişnuit. Ceea ce s-a întâmplat astăzi a fost ceva mai obişnuit.

- Bănuiesc că gândeşti mult în procente, spuse el.

- 93,5% din timp, răspunse ea cu un zâmbet.

în fiecare săptămână, cu o regularitate de ceasornic, Jack primea o scrisoare de la Ricky, băiatul care nu se dezlipise de el timp de câţiva ani minunaţi până când se înrolase în Marină, imediat după absolvirea liceului. Scrisoarea care era trimisă întotdeauna pe adresa lui Jack începea cu „Dragii mei Jack, Preach, Mike şi toţi ceilalţi". Pentru Jack era cea mai frumoasă parte a săptămânii.

Când Jack venise pentru prima oară în Virgin River, cumpărase cabana pentru mărimea ei şi pentru locul în care se afla, exact în centrul oraşului. Avea încăperi spaţioase. Dormea într-o încăpere în timp ce lucra la cealaltă, apoi îşi aducea salteaua în

cea terminată. îşi construia barul fără să fie prea sigur dacă va fi rentabil într-un oraş cu doar 600 de locuitori. Adăugase încăperea de la etaj şi apartamentul din spatele bucătăriei, unde locuise până când intrase Mei în viaţa lui.

Ricky era un puşti de pe aceeaşi stradă, un adolescent sociabil, pistruiat, cu un zâmbet luminos şi cu temperamentul unui căţeluş prietenos. Când Jack aflase că Ricky trăia doar cu bunica lui în vârstă, îl atrăsese către el, purtându-se cam ca un fel de înlocuitor de frate mai mare sau de tată. Avusese privilegiul de a-şi petrece câţiva ani cu băiatul, văzându-l cum se transformă intr-un tânăr frumos, puternic, decent, curajos. Jack îl învăţase să pescuiască la muscă, să tragă cu arma şi să vâneze. Trecuseră împreună prin perioade pline de veselie, dar şi prin unele dureroase. Pentru Jack, ziua în care Ricky se înrolase în trupele de marină la fragedа vârstă de 18 ani fusese deopotrivă o zi de admiraţie şi una a suferinţei. O parte din el era copleşită de mândria că Ricky va face parte din acest corp militar, iar o altă parte era îngrijorată, pentru că nimeni nu ştia mai bine decât Jack cât de dificil şi de periculos putea fi acest lucru.

Când soseau scrisorile, le citea împreună cu Preacher şi Mike, apoi se ducea la casa lui Lydie – bunica lui Ricky. Făceau schimb de noutăţi, pentru că Ricky scria cel puţin două scrisori pe săptămână în timpul instrucţiei de bază – una pentru barul unde lucrase de când avea 14 ani şi una bunicii lui. Ricky nu-i scria lui Lydie despre lucrurile mai dure şi mai grele din viaţa lui de militar, aşa că veştile pentru ea erau întotdeauna cenzurate. Dar Jack îi citea lui Lydie cu glas tare scrisorile lui, iar aceasta râdea, se cutremura şi se înfiora auzind versiunea integrală.

Când auzeau că sosise o scrisoare, oamenii

începeau să se adune la bar. Connie şi Ron, mătuşa şi unchiul prietenei adolescente a lui Ricky, veneau mereu pe acolo, nerăbdători să afle veşti. Doc Mullins era la fel de nerăbdător ca toată lumea, aşa cum erau şi Mei, şi Paige. Familiile Carpenter şi Bristol, Hope McCrea... Tuturor le era dor de Ricky.

„Ne aleargă kilometri nesfârşiţi prin ploaie şi noroi cu un rucsac de 15 kilograme în spate, ţipând şi urlând la noi că trebuie să ne facem datoria, să devenim mai tari – şi asta mă face să-mi doresc să râd”, scria Ricky. „Eu mă tot gândesc, frate, asta nu e nimic. Eu mi-am făcut datoria în Virgin River...”

Cu şase luni în urmă, Ricky şi tânăra lui prietenă Liz avuseseră un bebeluş. Copilul nu trăise. Erau prea tineri, prea fragili ca să aibă un copil, asta în primul rând; prea tineri şi prea fragezi pentru o astfel de tragedie. Lui Jack, care era el însuşi tată, nu îi era deloc greu să-şi imagineze că, prin comparaţie, asprimea vieţii în armată părea un joc de copii.

Lui Jack îi era dor de băiat. îi era dor aşa cum unui tată îi e dor de fiul lui.

Mike începuse să-i telefoneze lui Brie aproape în fiecare zi, iar asta îi amintea cum se îndrăgostise când era doar un puşti. Vorbeau atât de mult la telefon. Atât de multe ore dedicate conversaţiei relaxate despre ce făceau în acea zi, despre familie. Uneori alunecau pe un teren instabil – religie şi politică. La un moment dat, Mike o întrebase dacă încă mai conducea, iar răspunsul ei fusese afirmativ, mai conducea câte puţin. Până la casele surorilor ei, din când în când la magazin şi destul de repede.

- Cum te simţi în maşină?

- Nu am o problemă cu condusul. Mă simt vulnerabilă atunci când ajung acolo unde mă duc. Nu mă simt în siguranţă. Am o armă nouă, îl informă ea. în locul celei pe care am pierdut-o.

El rămase tăcut un minut.

-Ăăă, Brie... N-aş vrea ca încrederea ta când te afli în maşină să vină din faptul că ai de gând să-l împuşti pe primul bun samaritean care trage pe dreapta ca să te ajute să rezolvi o pană de cauciuc.

-N-am vrut să spun chiar asta. Dar...

- Nu contează. Nu vreau să ştiu mai

mult.

Ea râse de el. Zilele acestea părea că râde cu ceva mai multă uşurinţă, cel puţin cu el.

-Mă face să mă simt mai în siguranţă, chiar dacă până acum nu mi-a folosit la nimic.

-Mă întrebam... nu vrei să mâncăm din nou împre-ună? De data asta să te întâlneşti cu mine? Cu condiţia să nu trebuiască să mergi departe şi să fii de acord să laşi arma acasă...

- Unde? întrebă ea.

- Poate în Santa Rosa, îi propuse el. Eu aş veni bucuros la Sacramento, dar poate ar fi bine să vii tu cu maşina într-un loc care nu e chiar după colţ.

- E un drum lung de făcut pentru o masă, spuse ea.

- încearcă, replică el. Lărgeşte-ţi sfera de acţiune. Mergi până acolo.

- Dar ce câştig ai tu din toată treaba asta? întrebă ea încet.

- Am crezut că e limpede, răspunse el. Există o mie de motive pentru care vreau să te ajut să-ţi revii, dintre care nu ultimul pe listă este acela că îmi placi. Şi... că am trecut prin ce treci tu.

Chestia asta funcţionă. Luară prânzul în Santa Rosa la un mic restaurant italian unde mâncară paste, băură ceai cu gheaţă, vorbiră, iar clienţii se comportară frumos. îi ţinu mâna într-a lui peste masă pentru scurt timp.

Pentru Mike era ciudat că la început fusese atras de o personalitate hotărâtă şi dură, iar acum, chiar dacă în cea mai mare parte din timp ea era blândă şi avea dificultăţi să-l privească în ochi, sentimentele lui pentru ea nu se schimbaseră prea mult. Dacă şi-ar reveni pe deplin ar accepta-o din nou cu bucurie pe vechea Brie – dar îşi dădu seama că, chiar dacă

ea ar rămâne la fel de vulnerabilă, simţea ceva foarte intens pentru ea. Ceva ce nu avea de gând să permită să dispară atât de uşor.

- Unde i-ai spus tatălui tău că mergi? întrebă el.

- Să iau masa în oraş cu tine, răspunse ea ridicând din umeri. Am vrut doar să ştie la ce restaurant şi când mă voi întoarce acasă. A fost încântat. Bineînţeles că vrea să reintru în normal, dar nu are nici o idee cât de departe sunt de acest lucru. Aici e vorba de ceva... Ei bine, nu e vorba despre întoarcerea în lume, ci de faptul că iau masa cu un prieten. Iar asta mă face să mă simt bine.

După două săptămâni se întâlniră din nou în Santa Rosa, de această dată la un restaurant franţuzesc din- tr-o podgorie, tot mic, în care Brie putea vedea toţi clienţii. Şi după alte două săptămâni, tot în Santa Rosa. Când o vedea, voia să alerge spre ea, să o prindă în braţe şi să o ţină puţin, dar îşi băga întotdeauna mâinile în buzunare, zâmbea şi o saluta cu o înclinare a capului. După şase săptămâni şi patru mese, ea îl îmbrăţişă când îşi luară rămas-bun.

- Mulţumesc, îi spuse ea. Cred că chestia asta mă ajută.

între mese, existau convorbirile telefonice. Când vorbeau, el îşi aducea tot timpul aminte de femeia îndrăzneaţă şi deşteaptă de care se îndrăgostise. Dar acum se confrunta cu o femeie nesigură; încrederea îi fusese zdruncinată. Şi totuşi în adâncul ei era aceeaşi femeie – sinceră, cu simţul umorului, curajoasă.

Mike se confrunta cu o provocare de novice. Era blând cu ea şi bun – nu-i era greu, pentru că era totuşi un gentleman. Dar trebuia să se străduiască să pară că nu era îngrijorat pentru ea; că nu îi era milă de ea, când de fapt nu exista nimic mai greu pe

lumea asta decât să ştie că o femeie pe care o admira profund, de care îi păsa foarte mult, fusese brutalizată intr-un astfel de mod. Nu putea să o lase să adauge şi durerea lui la a ei – recuperarea ei era şi aşa destul de dificilă. Nu-i era uşor să-şi ascundă îngrijorarea din priviri, din zâmbet. Ea avea nevoie acum de putere, nu de slăbiciune. El *nu* avea de gând să reprezinte veriga slabă din viaţa ei.

Nici unul din ei nu amintise de Jack în discuţiile lor, cu excepţia ocaziilor în care Brie vorbea despre familie, despre copilărie şi cât îi fusese de dor de el când se înrolase în Marină. Până acum nici Jack nu amintise despre convorbirile telefonice sau despre mese.

Vara era pe sfârşite. Mei şi Jack se întorseseră din Sacramento din iunie, iar vara fusese plină de tensiune pentru Mei. Se gândea foarte des la pacienta ei de 15 ani pentru că nu revenise la clinică să-şi facă un test pentru boli cu transmitere sexuală. Avea în grijă două femei însărcinate, ca să nu mai vorbim despre pacientele care se perindau pe la mica clinică a lui Doc Mullins.

Iar soţul ei n-o mai atinsese de săptămâni întregi.

Programul obişnuit al lui Jack era să meargă devreme la treabă, să taie lemne, să vadă ce treburi avea în acea zi, să discute cu Preacher şi să facă ce era de făcut la bar – inventar, curse pentru aprovizionare şi să ajute la servit în orele de masă. Apoi, dacă putea scăpa, se ducea la noul şantier să muncească la casa lor aflată în construcţie.

Această ultimă ocupaţie părea să-i răpească cel mai mult timp, pentru că acolo putea fi singur. Şi, brusc, Jack păru să aibă nevoie să petreacă mult mai mult timp singur decât avusese înainte de atacul asupra surorii lui. Nu vorbea despre violul lui Brie; păstra o tăcere mormântală.

Uneori, când nu era nimic de făcut la clinică, Mei

se ducea cu maşina împreună cu bebeluşul la locul noii lor case şi îl privea pe Jack cum bătea cuie în lemnărie, îşi făcea planuri, nivela şi ridica scânduri uriaşe pe umerii săi laţi. De obicei, când o vedea, îşi întrerupea imediat munca şi petrecea puţin timp cu ea. Dar în aceste zile, în aceste săptămâni, liniştea pusese stăpânire pe el şi îl rodea.

Brie îl suna aproape în fiecare zi, pentru că, dacă nu suna ea, o suna Jack. Starea ei emoţională şi fizică se îmbunătăţea, dar a lui Jack, nu. Mei constată cu durere că acesta era motivul pentru care el nu mai făcuse dragoste cu ea de atât de mult timp, iar pentru ei ar fi putut părea că trecuse o eternitate. Făceau sex foarte des şi erau extrem de satisfăcuţi; din punct de vedere sexual, se potriveau de minune. Acesta era unul dintre lucrurile care le anima căsnicia. Jack avea dorinţe puternice şi intense, iar Mei devenise dependentă de uluitoarea satisfacţie pe care i-o dădea. Nimic nu o putea face să se simtă mai adorată decât atunci când Jack punea mâna pe ea. Ea reacţiona în acelaşi mod, făcând tot ce îi stătea în putere să-i arate cât de profund îl iubea.

Ştiind că atacul asupra lui Brie îl tulbura profund, amputându-i dorinţa, încercase să-l trateze cu răbdare şi înţelegere. Dar era greu să stea întinsă lângă el în fiecare noapte şi să nu-i facă nici unul dintre avansurile lui obişnuite. îi înţelegea durerea, furia, dar înţelegea şi că nu-şi putea lăsa bărbatul să lâncezească pentru totdeauna.

Trebuia să-l recâştige.

Devenise o obişnuinţă a lor ca la sfârşitul unei zile de muncă să petreacă o oră sau două la bar, poate să şi mănânce ceva, poate să bea doar o bere sau o ceaşcă cu cafea cu unii dintre clienţi înainte de a merge acasă să cineze. în acea zi, Mei se duse pur şi simplu acasă. Nici măcar nu se opri la bar să spună

la revedere. Hrăni bebeluşul şi îl culcă, făcu un duş, îşi puse una dintre cămăşile lui Jack şi se aşeză pe canapea, răcorită de briza care pătrundea prin uşa din plasă. îi simţea mirosul din cămaşă – aroma deosebită de mosc amestecată cu lemn şi vânt, şi apa râului.

El o sună şi o întrebă unde era, iar ea îi răspunse:

- M-am decis ca în seara asta să vin direct acasă.
- De ce?
- Pentru că la bar nu aveam cu cine să stau de vorbă, răspunse ea.
- Dar sunt şi eu pe aici.
- Exact, spuse ea.

Apoi îi spuse la revedere.

Bineînţeles că a avut nevoie cam de douăzeci de minute să se scuze faţă de Preacher şi să ajungă acasă. Mei îşi dădea seama că, dacă ar fi avut discuţia asta cu Jack mai devreme, el nu ar fi avut timpul necesar să se pregătească pentru ea. De fapt, se temea că încă era prea devreme, dar era teribil de hotărâtă să încerce. Trecuse mult timp. Prea mult. Pentru ea, o căsnicie sănătoasă era tot ce conta.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el din uşa cabanei.
- Mă simt singură, răspunse ea.

El se aşeză pe canapea şi lăsă privirea în jos. Privirea asta abătută însoţită de tăcere o măcina.

- îmi pare rău, Mei, spuse el. Ştiu că până acum ar fi trebuit să-mi revin. Şi eu m-aş fi aşteptat ca asta să se întâmple mai devreme. Nu sunt un papă-lapte. Dar e vorba de Brie...

-Jack, Brie are nevoie de tine, iar eu vreau să o susţii. N-aş putea fi măritată cu un alt soi de bărbat. Sper că a mai rămas puţin şi pentru mine, asta e tot. Pentru că te iubesc atât de mult. Şi am şi eu nevoie

de tine.

- Ştiu că te-am dezamăgit. O să mă revanşez...

Ea îngenunche pe canapea lângă el, cu faţa spre el.

- Sărută-mă, îi spuse ea.

întinse buzele lipindu-şi gura de a ei. Făcu chiar efortul onorabil de a-şi freca buzele de ale ei, deschizând gura şi primindu-i limba. Dar nu exista deloc pasiune sau dorinţă. Nu-şi puse mâinile pe ea, nu o trase aproape de el şi nu murmură nimic pasional.

Ei îi era teamă că-l pierde.

-Vino cu mine, îi spuse, luându-l de mână şi condu- cându-l în dormitor. Stai jos, îi spuse.

îngenunche în faţa lui şi se apucă să-i scoată cizmele. Apoi se ridică în genunchi şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii.

- Chestia asta s-ar putea să nu iasă aşa cum te aştepţi, spuse el.

- Şşt! O să vedem.

îi descheie cămaşa, io trase de pe umeri şi începu să-i mângâie părul moale care îi acoperea pieptul. îi sărută pieptul şi îşi trecu limba peste sfârcurile lui, unul după altul. îl întinse pe spate în pat şi îi desfăcu încet cureaua, capsa de la jeanşi şi fermoarul. îl sărută pe burtă, îşi băgă mâinile mici în jeanşii lui şi îi trase în jos pe coapse. Apoi pe picioarele lui lungi. Nu-i scăpă faptul că el de-abia se ridica la înălţimea situaţiei, ceea ce pentru Jack era absolut neobişnuit. Era cunoscut pentru faptul că se trezea la viaţă şi numai dacă exista o cât de mică perspectivă de a face sex. Dar ea nu se descurajă. Fură daţi jos şi boxerii, şi îl mângâie trezindu-l puţin la viaţă, apoi îl atinse cu gura exact în felul în care îi plăcea lui la nebunie.

Şi atunci se auzi geamătul după care tânjise ea

atât de mult. Geamătul acela adânc. El nu reuşea să rămână pasiv în timpul acestui tratament care era unul din preferatele lui. Iată! Reacţiona, poate în pofida lui însuşi, dar ei nu-i păsa. Era un început.

Jack nu avusese niciodată până atunci vreo problemă care să-l împiedice să-şi dorească să facă sex. De fapt, în timpul celor mai stresante perioade din viaţă, descoperise că sexul era o evadare minunată. Dar nu şi de această dată – acum fusese amorţit. De-abia conştientizase că i se întâmpla lui, apoi soţia îi arătase acest lucru când venise după el, cerând o reacţie din partea lui, şi brusc Jake îşi dădu seama că acest mod de a suferi al lui nu fusese frustrant doar pentru el. Simţi cum gura ei mică îl primeşte, iar trupul său îi îngădui această despărţire minunată de minte. închise ochii desfătân- dmse. Ea se urcă pe el, fierbinte şi încântătoare, iar el îşi trecu mâinile peste fundul ei şi pe sub cămaşa pe care o purta, apoi urcă spre sânii ei plini şi o auzi cum murmură de plăcere.

- Oh, Jack... aveam atâta nevoie de mâinile tale pe mine.

Fu surprins să constate cât de mult aveau nevoie unul de altul. Ar fi trebuit să se ajute unul pe altul în perioadele dificile, nu să se închidă în ei.

îi trase cămaşa peste cap şi când sânii ei ajunseră la gura lui le gustă dulceaţa. Apoi se răsuci împreună cu ea, o aduse sub el, o pătrunse adânc şi o auzi cum geme şi toarce de plăcere.

- Iubito, îmi pare rău, şopti el. N-am vrut niciodată să te neglijez.

El începu să se mişte, iar ea îndoi genunchii, ridică coapsele ca să-l primească tot mai adânc, cu mâinile pe umerii şi braţele lui, cu gura lipită de a lui.

Asta îi plăcea la nebunie la femeia lui, soţia lui – faptul că era la fel de pasionată de sex ca el. Aici se potriviseră de minune, iar ea avusese nevoie de

îndrăzneală ca să-l retrezească la viaţă. Până atunci nu mai suferise niciodată o perioadă atât de lungă pe uscat, iar pentru el era extrem de important că ea nu fusese de acord cu asta, că era disperată după el, că era hotărâtă să aducă din nou sexul în căsnicia lor. „Doamne, îţi mulţumesc pentru ea”, îşi spuse el. Oricine altcineva ar fi devenit irascibil, supărat, s-ar fi simţit jignit sau chiar ar fi ignorat perioada de secetă. Dar nu şi Mei; ea îi era devotată lui. Devotată acestei pasiuni pe care o împărtăşeau. Ea nu renunţase uşor.

O apucă de fundul mic şi ferm şi o ţinu strâns, o ţinu bine şi acolo unde trebuia, iar frecarea perfectă o făcu să icnească şi să-i strige numele. El râse înfundat, un râs profund şi răguşit, pentru că adora acest lucru la ea – că nu putea rămâne tăcută, că atunci când îi făcea lucruri care îi plăceau, era copleşită şi neajutorată.

Când ea auzi acel râs senzual, sunetul pe care el îl scotea când era din nou stăpân pe situaţie, concentrat numai să-i producă ei plăcere, făcându-i trupul să-şi ia zborul, îşi încolăci picioarele în jurul lui şi explodă într-un orgasm atât de pasional şi de puternic, încât el se cutremură. Pe măsură ce ea se detensiona sub el, îşi dădu seama imediat că el se reţinuse. Se păstrase. Avea de gând so mai facă o dată înainte de a-şi da drumul.

Ea îi mângâie faţa sculpturală minunată, văzu zâmbetul de pe buzele lui şi focul misterios care îi mocnea în privire şi spuse:

- Bine ai venit acasă, iubitule! Bine ai revenit!

Brie trebuia să se desprindă cu forţa de pe canapea. De când avusese loc incidentul părăsise rareori casa tatălui ei. Majoritatea ieşirilor erau la şedinţele de consiliere sau de grup şi din când în când câte un prânz cu Mike. Mese pe care le aştepta nerăbdătoare cu nelinişte şi încântare. Sam, căruia îi era atât de

teamă să nu înrăutăţească lucrurile şi mai rău, tulburându-i şi mai mult echilibrul, nu făcuse nici un comentariu în privinţa asta, dar era conştient de situaţie. Iar ea ştia că el ştia.

Brad o suna aproape în fiecare zi, şi Brie nu era cu adevărat interesată să vorbească cu el, dar în acelaşi timp ştia că i-ar fi spus adevărul despre desfăşurarea anchetei. Acesta era unul din lucrurile pe care îl avuseseră în comun de la început – cazurile la care lucrau. Chiar în acest moment, dacă Brad i-ar fi putut da vestea că îl prinseseră pe Powell, ar fi fost un lucru extrem de important în viaţa ei. Dar bineînţeles că asta încă nu se întâmplase.

O altă persoană care îi telefona cu regularitate era Christine, fosta ei cea mai bună prietenă şi noua femeie din viaţa lui Brad. Brie refuza să răspundă la apelurile ei şi nici chiar sfatul lui Sam ca ea să înceteze să sune nu avu efect.

- Spune că în cele din urmă o să vorbeşti cu ea, o so laşi să-ţi spună cât de îngrijorată a fost şi cât de mult te iubeşte, îi relată Sam lui Brie.

Brie râse, pufnind.

- Ea chiar iubeşte mult prea mulţi oameni, nu-i aşa?

Cu fiecare telefon, îşi revedea în minte drama, încă

uluită de întreaga turnură pe care o luaseră lucrurile. Fuseseră două cupluri de prieteni încă dinainte ca Brie să se căsătorească cu Brad; soţul lui Christine, Glenn, era şi el poliţist în Sacramento. Glenn şi Christine dansaseră la nunta lor. Christine era infirmieră de chirurgie şi lucra la cabinetul privat al unui medic chirurg; ea şi Brie deveniseră apropiate. De fapt, pe lângă surorile ei, Christine fusese cea mai apropiată femeie din viaţa ei. Vorbeau aproape în fiecare zi, se vedeau de cel puţin două ori pe

săptămână, cu soţi sau fără ei.

Brie era conştientă de faptul că Christine şi Glenn aveau ceva probleme în căsnicie. Se certau în privinţa lucrurilor obişnuite – sex, bani şi creşterea copiilor. Cu slujbe solicitante, doi copii mici şi o casă prea mare, lui Brie i se părea că erau sortiţi să aibă anumite dispute până când copiii aveau să crească, până când aveau să se domolească şi ei şi să scape de datorii. Dar Brie se înşelase – la vreo doi ani după ce ea se măritase cu Brad, Christine şi Glenn se despărţiseră şi divorţaseră. Aproape că deveniseră mai binevoitori unul cu altul după aceea decât atunci când erau căsătoriţi. Nu fusese prea greu să păstreze o poziţie de neutralitate – Brad se vedea cu Glenn la serviciu şi acesta trecea uneori pe la ei să bea o bere, iar Brie şi Christine rămăseseră prietene. După ce şocul mutării lui Glenn se mai potolise puţin, lui Brie i se păruse că cea mai bună prietenă a ei era în multe privinţe mai

calmă şi mai fericită de una singură, descurcându-se cu banii şi scăpând de copii două zile pe săptămână atunci când Glenn îi lua la el.

Existaseră semne pe care Brie nu le luase în seamă. Christine nu se întâlnea cu bărbaţi şi nu vorbea despre ei; la un an după divorţul ei, conversaţiile lor telefonice deveniseră mai rare – dar Christine era foarte ocupată. Nu era uşor să fii mamă singură care lucrează. Şi slujba lui Brie era solicitantă, cu ore prelungite de lucru, aşa că de obicei ea era cea indisponibilă pentru a-şi petrece timpul ca între fete. Dacă era să fie sinceră, trebuia să recunoască faptul că cea care telefonase şi făcuse invitaţiile în cea mai mare parte din timp fusese întotdeauna Christine. Ceea ce îi era imposibil lui Brie să priceapă era comportamentul lui Brad care nu păruse *niciodată* schimbat. Vorbeau la celular de câteva ori pe zi, îşi petreceau împreună fiecare seară în care Brad nu era de serviciu şi făceau dragoste la fel de des ca înainte. Ea habar nu avusese că ceva mergea prost până când el îi spusese că o părăseşte, că avea nevoie să fie un timp singur.

Brie nu ştia cum începuse relaţia lor, dar Brad recunoscuse că dura de aproximativ un an. „Nu ştiu", îi spusese Brad ridicând neputincios din umeri. „Doi oameni singuri, aşa cred. **Clenn** plecase, tu munceai tot timpul, iar eu şi Christine am fost în prima fază prieteni apropiaţi."

„Oh, mănânci rahat!" îl certase ea. „Nu mi-ai cerut nici măcar o dată să-mi iau liber! Orele mele prelungite de lucru erau exact ce aveai nevoie ca să pui chestia asta la cale!"

„Dacă asta vrei să crezi, Brie", îi spusese el.

Asta o sufocase de indignare. Singurul lucru mai rău decât durerea era şocul, faptul că nu-i venea să creadă. După şase luni de la finalizarea divorţului, crezuse că făcuse progrese importante să

depăşească situaţia, dar violul făcuse ca totul să-i fie readus în minte; brusc, depresia în privinţa divorţului păruse să reînvie. înşelată, din nou şi din nou, continua ea să-şi spună.

în cea mai mare parte din timp nu făcea decât să se uite la televizor, să ciugulească câte ceva, să doarmă, să facă curat prin casă. Nu se putea concentra suficient ca să citească un roman – ceva după care tânjise atunci când munca o acapara atât de mult. De rezolvarea unui careu de cuvinte încrucişate nici nu putea fi vorba – nu se putea concentra; de obicei, duminica dimineaţa rezolva cuvinte încrucişate direct cu pixul înainte ca Brad să se dea jos din pat. Nici măcar nu se putea duce la mall. Dar reuşise cu acele mese de prânz cu Mike. Ajunsese să se gândească la ele ca la mesele ei secrete, aproape singurul lucru care o făcea să se detaşeze de ea însăşi, să se îndepărteze de toate loviturile din ultimul an. Tăcerea tatălui ei în această privinţă o intriga; nici măcar surorilor ei nu le şoptise ceva despre aceste întâlniri. Ar fi fost ca şi când acest lucru ar fi făcut să dispară toată magia.

Nici măcar nu se recunoştea în femeia care devenise. Fusese atât de dură. Unii oameni – mai ales bărbaţii – o considerau nemiloasă. în acest moment era moaie şi înspăimântată. Era paranoică şi îi era teamă că nu se va vindeca niciodată. Se ocupa de ani întregi de victime ale unor infracţiuni, printre care se număraseră şi victime ale violurilor. Le văzuse cum îşi pierd vitalitatea, paralizează, devin incapabile să acţioneze de unele singure, încerca să le convingă cu blândeţe şi să le pregătească pentru a depune mărturie, dar se simţea frustrată şi furioasă fiindcă erau sleite emoţional şi asta părea să le copleşească. Neajutorarea lor. Neputinţa. Iar acum devenise şi ea una dintre ele.

„Eu nu mă dau bătută”, continua ea să-şi spună. Şi totuşi îi trebuiseră săptămâni. Luni.

-Trebuie să fac exerciţii, îi spuse lui Mike în timpul unuia dintre prânzurile lor. Se pare că nu mă pot desprinde din pat sau de pe canapea dacă nu am o întâlnire anume sau nu iau masa cu tine.

- Ai cerut cuiva un antidepresiv? o întrebă el. Credeam că după un incident de felul ăsta este ceva destul de obişnuit.

- Nu vreau s-o apuc pe calea asta dacă mă pot descurca singură. Până acum, am avut întotdeauna atât de multă energie.

- Eu am apucat-o pe calea aia, recunoscu el. Nici eu nu am crezut că aveam nevoie, dar devenise limpede că eram deprimat – o combinaţie între intervenţia chirurgicală serioasă la care fusesem supus şi faptul că eram victima unei infracţiuni cu violenţă. M-a ajutat.

- Eu nu mă gândesc...

-Atunci ar trebui să te gândeşti la alternativă, altfel chestia asta poate să te distrugă, îi zise el. Brie, trebuie să reacţionezi. Reacţionează!

- Asta fac, rosti ea încet. Ştiu că nu pare, dar asta fac.

El îi atinse uşor mâna şi îi zise cu blândeţe, dar cu sinceritate:

- Luptă mai tare! Nu pot să te pierd din pricina asta!

Bine, nu mai putea alerga – îi era teamă să fie afară

singură, chiar şi în plină zi. Nu putea merge nici la o sală de gimnastică sau un centru de sănătate – acum nu putea suporta ca bărbaţii să o privească. îşi amintea cu o oarecare nostalgie cât de mult îi plăcuse să fie privită. Avea un corp mic, compact şi bine făcut şi mult păr lung, catifelat pe care la tribunal şi-l strângea, dar pe care în restul timpului îl

lăsa să cadă liber pe spate. Se îmbăta de puterea de a atrage privirile bărbaţilor arătoşi. în acest moment însă, intra în panică dacă un bărbat o privea.

Dar nu voia să se lase doborâtă fără luptă – aşa că se duse la o sală de sport pentru femei şi începu să alerge pe bandă şi să ridice greutăţi. Dacă nu putea avea o viaţă adevărată, cel puţin să-şi încropească una falsă.

Dar se înşelase – după două săptămâni de exerciţii intense dormea mai bine şi mânca mai bine. Simţi că asta o făcuse să treacă în următoarea fază a refacerii, în fiecare zi îi era un pic mai uşor decât în ziua precedentă.

Uneori se gândea că, dacă Mike nu i-ar fi acordat acum atenţie, ar fi fost pierdută. Oh, familia ei era extraordinară – modul în care au reuşit să se ţină tari pentru ea, să o încurajeze şi să fie disponibili tot timpul dacă ea ar fi vrut să vorbească cu cineva. Dar Mike, exact bărbatul pe care jurase că nu avea să-l lase să se apropie de ea atunci când îşi dăduse seama primăvara trecută că flirta cu ea, era singurul lucru din viaţa ei care o făcea să se simtă femeie. Pentru asta avea să fie veşnic recunoscătoare.

Tommy Booth era puştiul nou sosit în oraş care tocmai se înscrisese în ultimul an la liceul Valley. Tatăl lui, Walt Booth, se retrăsese de puţin timp din armată şi îi dăduse de ales lui Tommy – o academie militară, o şcoală privată civilă sau liceul din Valley. Tommy se hotărâse să rămână acasă cu tatăl lui din două motive – îşi pierduse mama într-un accident de maşină cu câţiva ani în urmă, iar de atunci rămăsese doar el cu tatăl lui, doi burlaci care se înţelegeau destul de bine pentru un tată şi un fiu. Sora lui mai mare, măritată cu un soţ în trupele de marină şi însărcinată, urma să vină şi ea în Virgin River să locuiască cu ei până când Matt, cumnatul lui, se întorcea din Orientul Mijlociu. Ea urma să nască

acolo – şi, în secret, Tom era un pic agitat din cauza asta. în plus, mai era vorba şi de caii lui pe care nu-i putea lua la o şcoală privată.

Tatăl lui Tom, un general cu trei stele ieşit la pensie, găsise această proprietate în urmă cu câţiva ani; generalul avea o soră mai tânără şi o nepoată la câteva ore de mers spre sud, în Bodega Bay, şi umblase prin toată California după locul potrivit, nu prea departe de ele. Mătuşa Midge era bolnavă; era bolnavă de mai mulţi ani şi fusese imobilizată la pat în ultimii trei. Era mai mult decât bolnavă, era în faza terminală a bolii Lou Gehrig, iar fiica ei Shelby era cea care o îngrijea tot timpul. Walt Booth fusese pregătit să se stabilească în Bodega Bay ca să fie acolo cu ea, deşi era un om căruia îi plăceau mai mult pădurile şi munţii decât plaja. Dar Midge îl convinsese să nu aleagă Bodega Bay doar pentru că ea se afla acolo – nu avea să mai trăiască mai mult de doi ani. Până când Walt se retrăgea din armată, ea ar fi putut fi moartă, iar dacă nu murea, o putea vizita. Astfel alesese Virgin River – suficient de aproape să le vadă pe Midge şi pe Shelby cât de des putea, dar şi genul de loc în care Walt şi-ar fi dorit să se stabilească definitiv. Se părea că mătuşa Midge avusese dreptate – probabil că nu avea s-o mai ducă mult. Când Walt şi Tommy ajunseseră în Virgin River, Midge avea nevoie de îngrijire permanentă, iar la orizont se profila azilul pentru bolnavi în faze terminale.

în timp ce Walt îşi încheia ultima misiune la Pentagon, renovase casa de la distanţă şi construise noile grajduri şi padocul. Tommy văzuse locul doar o dată înainte de a se muta în fapt, dar îi plăcea – copacii uriaşi, râurile, coasta oceanului, pantele munţilor şi văile prin care putea călări.

Cursurile începură la sfârşitul lui august. Nu era cine ştie ce încântat de liceu. Puştii nu erau în mod sigur atât de cosmopoliţi precum cei din

Washington. Iar Tom era puţin timid până când ajungea să cunoască pe cineva. Era un liceu dintr-un oraş mic, aşa că găştile erau formate de ani buni, iar integrarea necesita ceva timp. Era un puşti înalt, atletic, dar era prea târziu să se mai apuce de fotbal.

Făcuse imediat cunoştinţă cu un puşti – Jordan Whitley, un tip haios. Cam slăbănog şi zbuciumat, dar cu adevărat prietenos. Ieşise de câteva ori cu el după ore. Jordan locuia destul de aproape de şcoală, în timp ce Tom trebuia să facă în fiecare zi tot drumul de la Virgin River cu mica lui camionetă roşie. în plus, părinţii lui Jordan erau divorţaţi, era unicul copil al unei mame care lucra – ceea ce însemna că locuinţa lui Jordan era liberă până pe la 18.00. Nu era mare lucru dacă Tom se ducea pe acolo puţin după orele de şcoală, atâta vreme cât ajungea acasă înainte de cină şi la timp pentru îngrijirea cailor.

Tom mai aflase şi că într-o zonă de parcare abandonată chiar de la marginea orăşelului aveau loc chefuri frecvente cu bere din belşug. Petreceri de sfârşit de săptămână la care Jordan chiar ţinea ca Tom să participe, dar acesta îşi găsea mereu câte o scuză. în afară de Jordan nu cunoştea pe nimeni. Şi nu spunea nimic despre faptul că la două săptămâni, când Walt se ducea la Bodega Bay, casa era doar a lui câteva zile. Nu prea avea chef ca Jordan şi gaşca lui să dea năvală peste el – dacă Walt ar fi aflat vreodată, era un om mort.

Jordan reuşea cumva să aibă bere la el acasă. Tom era foarte atent la berea de după şcoală, pentru că, dacă generalul l-ar fi mirosit, s-ar fi ars. Dar celălalt lucru de care Jordan era atras erau fetele. Părea că de fiecare dată era cu altă fată. Până atunci Tommy nu văzuse vreuna care să-l încânte în mod deosebit – Jordan nu părea să le atragă pe cele cu

adevărat frumoase. Dar intr-un fel era distractiv să meargă la el acasă şi să aibă parte de toată atenţia aia provocatoare, el fiind puştiul cel nou şi nu cel care arăta mai prost.

- Vino vineri seară la prietenul meu Brendan, îl invită Jordan. O să avem baftă.

- Da? rânji Tommy. Cu cine o să ai baftă?

- Am pus mâna pe fata asta care mă doreşte atât de tare că nu se poate stăpâni. Şi ia şi anticoncepţionale.

- Aşa că vrei să vin acolo şi să te privesc cum ai baftă? S-ar putea să sar peste asta, spuse el râzând.

-Aduce cu ea o prietenă, adăugă Jordan.

- S-ar putea să trec pentru o bere, spuse Tommy. Lasă-mă să mă gândesc! Nici nu-l cunosc pe tipul ăsta Brendan.

- E tare, spuse Jordan. A terminat liceul acum vreo doi ani şi când mama lui pleacă din oraş, ceea ce se întâmplă foarte des, casa este a lui. Şi dacă e să avem baftă, putem să avem baftă toată noaptea, dacă te-ai prins ce vreau să spun.

- Oh, m-am prins ce vrei să spui.

„Ce idioţi”, îşi zise în sinea lui. „Nu te apuci să le arzi pe fetele din oraş care îşi fac reclamă că iau pilule contraceptive.” El nu era prost – aşa te alegeai cu nişte chestii. Chestii nasoale. îşi închipuia cum ar fi fost să se dea mare şi să-i spună tatălui lui şi simţea deja fiori pe şira spinării.

Dar se dusese. Desfăcuse două beri, dar nu termină nici una. Avea destulă minte ca să nu bea orice ar fi fost intr-un butoiaş sau într-un vas pentru punci. O ţigară cu marijuana circula de la unul la altul, deşi nu toată lumea se deda la aşa ceva. Tommy nu se apropia de porcăriile astea. Era prea riscant pentru un puşti care avea de gând să

meargă la West Point; prea riscant pentru un băiat cu un tată ca Walt, care l-ar fi rupt în bătaie înainte de a-l omorî.

Prietena care îi era rezervată lui Tom, în caz că era interesat, era mult prea agresivă şi gata pentru orice, iar el pur şi simplu nu putea înţelege treaba asta. Pe deasupra, Jordan şi Brendan erau ocupaţi să-i îmbete criţă pe toţi ceilalţi, atât cât era posibil, cât de repede era posibil şi nu era nimic prea vesel de văzut – dar era în mod inevitabil plictisitor. în cele din urmă, pe la ora 21.00, se furişase afară şi nimeni nu prea băgase de seamă că plecase.

Luni dimineaţă, la şcoală, Jordan îl întrebă agitat:

\- Unde ai plecat, frate?

El ridică din umeri.

-Trebuia să ajung acasă. Tata e destul de sever.

\- Mda, dar noi am avut parte de bere şi de fete!

-Am băut şi eu vreo două beri, spuse el. Iar fetele...

Ei bine, n-am întâlnit nici una să-mi placă cu adevărat.

Chestia asta îl făcu pe Jordan să izbucnească într-un hohot isteric de râs.

-Şi ce-i cu *asta*? Nu eşti...? Nu eşti încă virgin, nu-i aşa, frate?

în realitate era.

\- Bineînţeles că nu, răspunse el, pentru că ce era să răspunzi la o întrebare ca asta?

Tom nu o făcuse cu nici o fată, dar nu pentru că nu putea, ci pentru că era foarte grijuliu, iar el şi ultima lui prietenă de la Washington de-abia trecuseră de faza giugiulelilor atunci când el se mutase de acolo. Era teribil de nerăbdător să-şi găsească o fată grozavă, dar trebuia să fie o fată grozavă, nu doar cineva cu care să şi-o pună. De fapt, o fată care şi-o punea era într-un oarecare fel o

fată pe care nu ar fi plăcut-o. Iar dacă găsea o fată grozavă, avea de gând ca şi el să fie un tip grozav pentru ea, nu cineva care să nu-i semene.

-Vino pe la mine după ore, spuse Jordan. Poate te cuplăm cu cineva.

-Uite ce e, Jord, ştiu că încerci doar să fii un bun prieten şi să-mi găseşti pe cineva cu care să mă culc, dar ce-ai spune ca tu să-ţi faci griji pentru tine, iar eu să mă îngrijesc singur de mine. Ei?

- Vai, omule, nu ştii ce pierzi!

Dar Tom văzuse fetele, berea şi ţigara cu marijuana şi îşi spuse „De fapt, cred că ştiu ce pierd”. Nu cunoscuse pe nimeni prin intermediul lui Jordan care să-l intereseze. Nu până în momentul ăsta.

- Tu ai grijă de tine – eu am grijă de mine.

Cu toate astea, Jordan era unul dintre puţinii prieteni pe care şi-i făcuse. Şi lui Jordan îi plăcea să vină la fermă şi să stea uneori prin preajma cailor. Generalul nu-l plăcea, dar nu avea vreun motiv cu adevărat întemeiat. Tom se simţea puţin sfâşiat – era recunoscător că avea măcar un prieten, dar spera ca înainte de a fi prea târziu să apară şi cineva mai puţin superficial.

Un tânăr intră în bar şi se aşeză pe un scaun înalt exact în faţa lui Jack. Avea în mod evident mai puţin de 30 de ani. Jack îi observă tricoul polo, pantalonii kaki şi mocasinii – nu erau hainele de munte văzute cel mai frecvent pe aici. Tipul ăsta nu venise la vânătoare, la pescuit sau la despicat lemne. Jack şterse tejgheaua barului şi spuse:

- Cu ce te servesc?

- Ce-ar fi să iau o bere?

- E specialitatea noastră, spuse Jack, servindu-l cu un pahar mare cu bere rece. în trecere

pe aici?

- Nu, de fapt nu. Cel puţin, aşa sper – tocmai am început să predau la Liceul Valley. M-am gândit că o să cunosc ceva lume de pe aici. Luă o înghiţitură din bere. Aveţi vreun copil la liceu?

-Nu am veşti prea bune, spuse Jack, ridicându-şi ceaşca cu cafea. Am un nou-născut. Până când va ajunge la liceu eu o să merg cu cadrul.

Tânărul râse. întinse mâna.

- Zach Hadley.

-Jack Sheridan. Bine ai venit la bord! Cum îţi place aici până acum?

- Sincer să fiu, e puţin ieşit din tiparul experienţelor mele. Sunt obişnuit cu o şcoală mai mare, cu copii de oraş. Dar am vrut să încerc şi intr-o comunitate rurală. Zâmbi larg. Copiii chiar mă găsesc interesant – râd de hainele mele.

Jack zâmbi şi el cu gura până la urechi.

- Pe aici sunt o grămadă de crescători de vite, de fermieri, viticultori şi alţii de soiul ăsta. Apoi mai sunt vânătoarea şi pescuitul. Clătină din cap spre tânăr. Nu se joacă mult golf.

-Aşa arăt? A jucător de golf? Chicoti. De înţeles.

Mei intră în bar cu bebeluşul pe şold. îi dădu copilul lui Jack peste bar. Jack ridică bebeluşul şi spuse:

- Domnule Hadley, el e David, viitorul tău elev.

David râse, îşi băgă un deget în gură şi trase un pârţ,
stârnindu-i un hohot de râs lui Jack.

- Da, tocmai îşi face încălzirea. O să fie unul dintre cei haioşi, aşa cred.

Jack întinse mâna sub bar după port-bebe. îl băgă cu dexteritate pe David în el, iar apoi îşi trecu curelele peste umeri.

- Mei, spuse el, în timp ce îl aranja comod pe David. Fă cunoştinţă cu Zach Hadley, noul profesor de la liceul din oraş.

Îşi strânseră mâinile, iar Zach îi povesti că închiriase o mică locuinţă lângă Clear River şi tocmai se acomoda cu împrejurimile şi îi cunoştea pe vecinii şi părinţii copiilor de la şcoala lui.

- Ei bine, ai ajuns aici la momentul potrivit, spuse Mei. Localnicii vor începe să-şi facă apariţia să bea o bere sau o ceaşcă cu cafea.

- Excelent, spuse el. Lucrezi aici cu soţul tău?

- Nu. Eu sunt infirmieră şi moaşă. Lucrez vizavi, cu Doc Mullins, la clinica lui.

- Chiar aşa? întrebă el intrigat.

- Chiar aşa, nimeni de pe aici nu naşte în timpul zilei, zise Jack, servindu-şi soţia cu o bere mică.

- El e ajutorul meu de nădejde, spuse Mei. Când am o naştere la clinică, de obicei Jack rămâne treaz noaptea, în caz că am nevoie de el pentru ceva.

Mike intră în bar şi îşi ocupă locul lângă Mei. Jack îl prezentă drept un fost poliţist din Los Angeles care făcuse parte împreună cu el din trupele de puşcaşi marini. Următorul pe listă fu Doc.

- Ştiţi, în băruleţul ăsta se adună o grămadă de experienţe interesante. Pariez că pentru unii dintre copii ar fi bine dacă le-aţi povesti cum v-aţi ales meseriile. Ce părere aveţi despre asta?

Mike răspunse:

- De fapt, eu am făcut acest lucru.
- Da? Şi cum a mers? îl întrebă Zach.
- Hm, spuse el, clătinând din cap. Au vrut să ştie două lucruri – dacă am împuşcat vreodată pe cineva şi dacă am fost împuşcat vreodată. Răspunsul meu a fost da la prima întrebare şi nu la a doua. La scurt timp după asta am fost împuşcat. Nu cred că chestia asta va aduce prea mulţi angajaţi noi în poliţie.
- Eu m-aş bucura să le vorbesc copiilor despre contracepţie, despre bolile cu transmitere sexuală şi despre abuzurile sexuale, zise Mei. Am căutat o cale de a pătrunde în şcoală cu informaţiile astea – aici e un ţinut destul de conservator.

-Mei, o întrerupse Jack, Zach tocmai spunea că e nou-venit şi speră să nu fie doar un trecător pe aici. Preacher intră în bar cu o tavă cu pahare curate. Preacher, el este Zach, profesor nou venit la liceul din oraş. Caută nişte voluntari care să le vorbească elevilor lui despre cum şi-au ales meseriile.

- Salut, frate, spuse Preacher, împinse tava sub bar, îşi şterse o mână mare şi cărnoasă de şorţ şi o întinse spre Zach. îmi pare bine să te cunosc.
- Tu le-ai putea vorbi despre cum e să fii bucătar, spuse Jack.

Preacher privi spre Zach, zâmbi şi spuse:

-Nici de-al dracu'. De-abia vorbesc cu nevasta mea despre asta. Bine ai venit în oraş!

Apoi se duse direct în bucătărie.

Zach se înclină deasupra barului şi îl privi pe Doc, aflat dincolo de Mike şi de Mei.

- Domnule doctor Mullins? i se adresă el plin de speranţă.

Doc ridică în acelaşi timp şi singurul pahar cu whisky pe care îl bea în fiecare zi, şi din sprâncenele albe şi stufoase. Sorbi, puse whisky-ul jos şi spuse:

-Visezi, tinere!

Zach ridică berea şi spuse foarte amabil:

- Totul a mers ca pe roate.

-Acum ştii cu ce te-ai ales aici, tinere, spuse Jack. Te-ai ales cu un loc excelent unde poţi să bei o bere.

- Cum rămâne cu tine, Jack? Tu le-ai povesti, da?

- Sigur, Zach. Le-aş povesti copiilor despre avantajele de a avea propriul bar. Imediat după asta, Mei i-ar putea învăţa ce înseamnă responsabilitatea sexuală. Ar fi un soi de mică afacere de familie.

- Exact asta e, spuse Zach. Un loc excelent unde poţi bea o bere.

capitolul 3

Sue şi Doug Carpenter şi Carrie şi Fish Bristol – două cupluri de foarte buni prieteni – îşi luau berea de după serviciu la barul lui Jack de două ori pe săptămână încă de când acesta deschisese barul, aşa că Mei îi cunoştea bine. Sue o căutase pe Mei ca să-i facă o programare fiicei ei de 16 ani. La telefon îi spusese: „Fata e însărcinată şi trebuie să facem ceva”. Ei bine, asta era slujba lui Mei – să ofere asistenţă medicală femeilor însărcinate, indiferent de vârstă şi situaţie matrimonială. Iar Sue a fost puţin deranjată că Mei a insistat ca mai întâi să-şi vadă pacienta singură.

- Ce se întâmplă, Brenda? o întrebă Mei uitându-se pe fişa medicală.

- Cred că sunt însărcinată, răspunse Brenda. Nu m-aş mira deloc.

Mei îşi ridică privirea de pe fişa medicală. Brenda era la liceu în clasa a unsprezecea. Din discuţiile de la bar dintre familiile Carpenter şi Bristol, Mei înţelesese că această fată avea note mari, era şefa majoretelor, membră în consiliul elevilor din liceu – o lideră. O candidată pentru colegiu, cu activitate ştiinţifică şi administrativă, în mod sigur natura nu face discriminări, îşi spuse Mei.

- Ştii de câte ori n-ai avut ciclu?

- De trei ori. Mă puteţi scăpa de chestia asta?

Mei clătină din cap, surprinsă de tonul tăios din întrebarea fetei. Brenda vorbise întotdeauna cu o voce blândă, agreabilă. De obicei, tragedia consta în faptul că aceste tinere fete erau gata să-şi irosească vieţile şi promisiunile pentru viitor din pricina unei poveşti de dragoste infantile cu un tânăr. Nu părea ca Brenda să sufere de acest sindrom.

-Ai o mulţime de opţiuni, dar în primul rând şi în primul rând – ce-ar fi să te examinez ca să ştiu în mod sigur ce se întâmplă.

- Bine, spuse ea scurt. Cum vreţi.

- E-n regulă, să-ţi pui halatul ăsta! Dezbracă-te complet! Eu o să revin. Ce părere ai?

În loc să răspundă, Brenda înşfăcă halatul şi nici măcar nu aşteptă ca Mei să plece înainte de a începe să se dezbrace.

Mei se duse în bucătărie, luă o înghiţitură din cola ei dietetică şi trecu totul în revistă în gând. Poate că Brenda era pur şi simplu furioasă pe mama ei că o descoperise. Poate că băiatul o părăsise. O grămadă de lucruri erau posibile, îşi spuse ea. îşi reaminti ei

înseşi ca pentru moment să se rezume doar la fapte.

îi lăsă Brendei câteva minute, având suficientă experienţă ca să nu-i prelungească prea mult aşteptarea. Brenda nu avea nevoie să-şi liniştească nervii; avea nevoie să scape de toate astea.

-Ţi s-a mai făcut până acum un examen genital? o întrebă Mei.

-Nu, răspunse scurt fata. Daţi-i drumul!

- În mod sigur, spuse Mei. Dar, dacă nu te deranjează, mai întâi o să-ţi iau tensiunea şi o să-ţi ascult inima.

- Cum doriţi.

- Brenda, scuză-mă, dar eşti supărată pe mine?

-Sunt supărată în general, răspunse ea.

Mei stătea pe scaunul ei şi ridică privirea spre fată.

-Pentru că...?

- Pentru că toată chestia asta e de rahat.

- Păi, oamenii mai fac greşeli. Şi tu eşti om...

- Da? Aş putea accepta dacă aş şti că am făcut o greşeală!

- E-n regulă, hai să ne întoarcem puţin în timp! Vrei să-mi povesteşti ceva despre asta?

- De ce să ne mai deranjăm? Faceţi-o, bine? N-o să credeţi decât că sunt la fel de proastă cum şi eu cred deja că sunt.

- Hai să vedem, spuse Mei, îşi încrucişă picioarele şi îşi puse braţele pe genunchi.

- M-am dus la o petrecere. Cu multă bere. M-am îmbătat. Când m-am trezit îmi era rău. îmi era rău pentru că vomasem. Tipul cu care eram mi-a spus că îşi pierduse cunoştinţa şi nu se întâmplase nimic. Dar dacă sunt însărcinată, e clar

că cineva minte.

Mei nu se putu abţine – rămăsese cu gura căscată.

- Brenda, i-ai spus mamei tale despre asta?

- Nu până când am văzut că nu mi-a venit ciclul de două ori, altfel cum era să ştiu? Mi-am făcut unul din testele alea care se fac acasă. Nici nu mi-a trecut prin cap că o să fie... *pozitiv...*

- Te-a durut? Vaginul?

- Mă durea *peste tot!* Ca şi când aş fi căzut pe scări! Şi mi-era atât de rău că îmi doream să mor. Vaginul meu a fost ultimul lucru la care m-aş fi gândit!

- Când te-ai trezit – erai îmbrăcată? Există vreo urmă de viol?

- Eram complet îmbrăcată. Aveam chiar şi voma de pe bluză. Şi din păr, adăugă ea cutremurându-se.

- Ai fost cu prietenii? A văzut cineva ceva?

-Am fost cu două prietene şi un neisprăvit. S-au îmbătat toţi la fel de rău ca mine. Niciodată noi nu... Se pare că a fost pentru prima dată ceva de genul ăsta. Probabil că am băut o bere sau două, dar până atunci nu am fost la un chef la care berea să curgă în valuri. E clar că nu prea sunt băutoare.

- Îţi aminteşti că ai băut mult? o întrebă Mei.

- Nu-mi amintesc aproape nimic. Vreo doi tipi au spus că m-am făcut total de rahat. Mi-am băut minţile. Iar una dintre prietene jură că şi însoţitorul meu s-a îmbătat şi şi-a pierdut imediat cunoştinţa.

- Te-ai gândit vreodată că s-ar putea să fi fost vorba de un drog? Care ţi-a fost pus în bere fără să ştii?

- Ce fel de drog? întrebă ea.
- *Tu* ce crezi că s-a întâmplat? o întrebă Mei.
- Cred că m-am trosnit rău de tot şi l-am lăsat pe vreun tip... în mod evident nu eram în situaţia de a lua o decizie corectă. în plus, aceştia erau *prietenii* mei. Adică fetele cu care am mers sunt prietenele mele – nu m-ar minţi. Nu-mi petrec timpul cu ceilalţi care erau acolo.
- Toţi *erau* prietenii tăi?
- Cineva nu era – doar dacă nu a fost acolo un tip care nici el nu-şi mai aminteşte nimic.

Mei se aplecă spre ea. îi trecuse prin minte să o întrebe pe Brenda dacă auzise vreodată de expresia „disfuncţie erectilă din pricina excesului de alcool”.

- Pentru majoritatea bărbaţilor faptul că beau prea mult alcool care le inhibă erecţia sau ejacularea este o realitate nefericită. Oricine a făcut aşa ceva îşi aminteşte.

-Şi minte...

- Păi, cineva minte – iar dacă eşti însărcinată şi nu-ţi aminteşti că ai făcut aşa ceva, probabil că nu eşti tu aceea. Brenda, e posibil să fi fost violată.
- Sau m-aş fi putut îmbăta ca proasta atât de tare încât n-am mai ştiut ce făceam.
- După mine e acelaşi lucru, spuse Mei ridicând din umeri. Ai vorbit cu poliţia?
- Da. Râse amar. Vezi să nu.

Mei întinse mâna să o atingă pe genunchi, iar Brenda tresări. Lui Mei îi veni imediat în minte Carra şi se simţi ruşinată în sinea ei.

- Ai ADN-ul lui în tine, Brenda. Persoana responsabilă poate fi descoperită.
- îhm. Asta ar fi interesant. Râse din nou. Chiar ar fi interesant.

-Ascultă, Brenda...

- Nu *vreau* să ştiu. Oricine ar fi o să spună pur şi simplu că eu am vrut. Şi de ce n-ar face-o? Iar eu nu voi fi capabilă niciodată să spun altceva, pentru că să fiu a naibii dacă ştiu. între timp nu numai întreaga şcoală, ci întregul oraş va afla că Brenda e o curvă. Brenda e borţoasă. Brendei i-ar plăcea ca toată lumea să creadă că a fost *drogată.* Râse spre Mei. Pe cine păcălim? Hm?

- E posibil? Lasă-mă să-ţi spun ceva – fetele care nu sunt active din punct de vedere sexual nu au de obicei o singură ocazie să se îmbete şi să se trezească însărcinate pentru că ele şi-au dorit. Brenda privi în altă parte. Eşti activă din punct de vedere sexual? Nu că ar conta în cazul ăsta.

Brenda îşi întoarse spre Mei privirea din care furia dispăruse.

-Anul trecut am avut un prieten care... Chiar mi-a plăcut mult. Dar nu am mers atât de departe. Lăsă privirea în jos. N-am vrut să cedez. Am vrut să fiu sigură, am vrut să fie ceva deosebit. Ştiţi?

Acum avea lacrimi în ochi, dar dispărură la fel de repede pe cât apăruseră.

Mei o mângâie pe mână.

- Cu toate astea o să rămână ceva deosebit, iubito, spuse Mei ridicându-se în picioare. Când o să fii pre- gătită, o să fie ceva deosebit. Hai să facem o examinare pentru bolile cu transmitere sexuală, să luăm o probă de sânge pentru HIV!

- HIV? întrebă ea abătută. Oh, la dracu'!

- Ne ocupăm de fiecare pe rând, Brenda. Ţi-ai făcut la şcoală vaccinul de imunizare pentru hepatita B?

- Hepatita B? întrebă ea. Ce are de-a face cu toate lucrurile astea?

- Şi asta e o boală cu transmitere sexuală, spuse Mei.

- Oh, Doamne, spuse Brenda cu glas scăzut.

- Stai liniştită, scumpo! Pune picioarele aici, pe suporturi, întinde-te, aşa! îşi puse mănuşile. Respiră adânc, expiră lent şi relaxează-ţi muşchii cât de mult poţi. Aşa.

Mei aruncă o privire şi observă o zonă inflamată şi sensibilă. Introduse încet chiureta pentru testul Papanicolau, apoi introduse un tampon în zona cervixu- lui ca să recolteze o probă pentru Chlamydia şi gonoree.

- O să las tamponul acolo puţin. Ascultă, îţi aminteşti cine a fost la petrecere? Şi unde a fost?

Brenda îşi puse dosul mâinii pe frunte şi bărbia începu să-i tremure.

- Tot ce vreau să fac este să-l dau afară şi să-mi văd mai departe de viaţa mea. Şcoala a început deja şi totul...

- înţeleg acest lucru, dar sunt îngrijorată. Asta nu e o situaţie pe care s-o ignorăm. Ce se întâmplă dacă o altă tânără este atacată în felul ăsta, şi lăsată gravidă fără ca măcar să fi consimţit să facă sex?

- Sau fără ca măcar să-şi amintească dacă a consimţit?

- îţi aminteşti dacă ai avut vânătăi? Pe braţe, pelvis sau coapse? Pe fese?

- Mă durea tare pieptul, şi gâtul la fel. Am crezut că a fost de la vomitat.

- Unde? o întrebă Mei. Brenda îşi puse palma în partea de sus a pieptului, pe stern, chiar deasupra sânilor. În zona exterioară? Ca şi când ai fi fost lovită în piept de o... de o minge de baschet sau

cam aşa ceva?

- Da, răspunse ea, aparent surprinsă de asemănarea atât de plastică.

Mei îşi încheie examinarea şi o ajută pe Brenda să se ridice.

- Ai fi de acord să vorbeşti cu cineva despre asta? Cum ar fi una dintre infirmierele de la clinica de planificare familială? Să-i dai orice detalii îţi aminteşti?

- Pentru ce?

- Pentru protecţia viitoare a unei fete care nu ştie ce primejdii o pândesc la un chef unde berea curge în valuri, spuse Mei.

Brenda privi în jos amărâtă.

-Nu ştiu.

-Nimeni n-o să te dea în vileag. Nimeni n-o să te confrunte cu cineva fără să fie formulate acuzaţii. Dar pentru moment... meriţi mai mult decât să nu ai nici o idee ce ţi s-a întâmplat.

- Nu ştiu. Posibil. Trebuie să mă gândesc.

-E-n regulă! îmbracă-te, te rog! Dar mai întâi... poţi să-mi spui ceva? Despre petrecere. A avut loc aici? în Virgin River?

- Da, răspunse ea. Chiar aici.

Mei a avut o discuţie lungă cu o infirmieră de la clinica de planificare familială din Eureka. Aceasta a fost de acord că era foarte important să vorbească cu pacienta, dar înainte să se întâmple asta, Brenda pierdu sarcina. După mai puţin de o săptămână veniră şi rezultatele analizelor cu rezultat pozitiv pentru Chlamydia.

Mei luă legătura imediat cu Carra Winslow. O preocupa prea puţin că un părinte ar putea răspunde la telefon, dar din fericire pentru Carra,

chiar ea răspunse la telefon. Mei îi spuse fără ocolişuri că circula o boală venerică şi era absolut necesar să se întoarcă la clinică pentru analize.

Şi la ea ieşi pozitiv testul pentru Chlamydia. Mei îi prescrise antibiotice şi o făcu să promită că revine la clinică după două luni pentru un nou control. Carra încă refuza anticoncepţionalele; nu se mai vedea cu cel care fusese prietenul ei timp de două săptămâni. Şi deşi luase o infecţie de la el, tot nu-l învinovăţea şi nici nu-i divulga numele.

Dar chestia asta o preocupa foarte tare pe Mei. Se temea că s-ar fi putut să aibă o problemă serioasă în oraş.

Septembrie-octombrie era o perioadă a anului care nu-i plăcea lui Mei, deşi era prielnică pentru bar. Era sezonul de vânătoare pentru urşi şi căprioare. Pentru că nu se putea vâna pe teritoriul oraşului Virgin River, vânătorii pe care-i vedeau erau cei care treceau prin oraş în drum spre şi de la cabanele şi taberele din Shasta şi Trinity Alps, acolo unde se vâna cel mai bine. De regulă, erau o mulţime de bărbaţi amabili şi uneori şi câteva femei, dintre care mulţi mai trecuseră pe la localul lui Jack în anii precedenţi şi ţineau să se oprească şi să savureze mâncarea lui Preacher. Şi Preacher îşi dădea osteneala ceva mai mult, ştiind că aceştia le aduceau banii şi erau plini de speranţe. Nu ridicau preţul mâncării şi băuturii pentru vânători – totul se vindea la fel de ieftin ca pentru cei din oraş. Dar Jack aducea unele dintre cele mai bune băuturi, ca Johnnie Walker Blue, pentru că vânătorii aveau bani şi le plăceau băuturile lor. Iar apoi lăsau întotdeauna pe bar sau pe mese mult mai mulţi bani decât făcuse nota lor de plată.

Mei era fată de oraş şi detesta să vadă un cerb

superb legat pe acoperişul unui SUV sau înghesuit în portbagajul maşinii. Deja petrecuse aici un sezon de vânătoare şi, cum era măritată cu un bărbat căruia din întâmplare îi plăcea vânătoarea, învăţase să vorbească foarte puţin despre asta.

Jack şi Preacher le dăduseră întotdeauna de mâncare vânătorilor şi pescarilor – acesta era unul dintre motivele pentru care Jack îşi construise localul. în timpul sezonului, dacă erau oameni pe acolo, barul rămânea deschis până ceva mai târziu, dar se deschidea tot când se crăpa de ziuă. Jack stătea să ajute cel puţin până la 21.00 şi o trimitea pe Mei acasă să-l pregătească pe David pentru culcare.

Uneori, după ce Mei venise şi plecase deja de la masă şi trebuia să facă o vizită împreună cu Doc, îi aducea bebeluşul lui Jack. David, care trecuse de cinci luni şi era voinic şi puternic, era văzut cel mai adesea în port-be- beul din spatele lui Jack, după ce în primele luni stătuse în faţa lui. în timp ce Mei trecea curelele port-bebeului peste umerii lui Jack, îi spuse:

- A mâncat şi e schimbat, iar eu nu voi lipsi prea mult.

Mike mânca la bar când intrară şase vânători. Cum Jack nu îi întâmpină ca pe nişte oameni pe care îi mai văzuse, Mike presupuse că era prima lor vizită prin oraş. Erau bărbaţi tineri, toţi trecuţi de 20 de ani, şi era clar că se distrau de minune. Toţi şase merseră direct la bar şi făcură câteva glume pe seama barmanului care era şi dădacă cu jumătate de normă, glume peste care Jack trecu binevoitor. Nu cerură nimic de mâncare, hotărâră numai să bea. După ce Jack le dădu berile şi păhărelele cu tărie, se retraseră la o masă, unde se distrau rememorând în detaliu partida de vânătoare.

- Care dintre ei crezi că este şoferul?

îl întrebă Mike pe Jack.

Jack îi urmărea, dar nu răspunse nimic. Iar Mike îl urmărea pe Jack, pentru că acesta din urmă se pricepea să „citească” lucrurile. Chiar dacă erai puţin mai zgo motos şi mai gălăgios nimeni nu se uita urât la tine pe aici, atât timp cât îţi ţineai capul pe umeri. Băieţii ăştia mai aveau de gând să stea pe aici, aşa că mai cerură beri şi tărie; cerură o carafă şi o sticlă; şi începură să devină ceva mai gălăgioşi de la tărie.

Nu după multă vreme, Paige ieşi din bucătărie.

- I-ai întrebat dacă nu vor să mănânce? îl întrebă ea pe Jack.

- Ultima dată când i-am întrebat n-au fost interesaţi, răspunse acesta.

- Bine, lasă-mă să încerc şi eu înainte de a închide bucătăria.

Se duse la masa lor să-i întrebe dacă doresc ceva de mâncare.

- Soţul meu are o lasagna grozavă şi pâine cu usturoi, dar şi nişte sturion împănat bine rumenit la grătar, proaspăt pescuit din râu, şi legume la aburi, dacă sunteţi interesaţi.

- Soţul? chicoti unul din ei. Al naibii să fiu, oriunde mă duc, de vânătoarea mea se alege praful.

Ea se retrase instinctiv un pas, dar bărbatul se întinse s-o apuce de mână, trăgând-o înapoi.

- Poţi să scapi de soţ, nu-i aşa, drăguţo?

Amicii râseră de neruşinarea lui, iar Mike îşi spuse că era nasol. Chestia asta nu e a bună; nu era bine să te iei de nevasta lui Preacher. Privi peste bar şi observă privirea scrutătoare a lui Jack. Oh, Doamne!

Paige îşi retrase pur şi simplu mâna, zâmbi politicoasă şi nu se mai strădui să le ofere de mâncare. În timp ce se întorcea în bucătărie, Jack o opri din drum şi o rugă să-l ia pe David. îşi dădu jos

port-bebeul de pe umeri şi i-l puse în mâini, iar unul dintre vânători strigă spre Jack:

- Aia e nevasta ta, amice?

Gura lui Jack schiţă un zâmbet uşor în timp ce clătina din cap – nu, nu-ţi doreşti cu adevărat să-i cunoşti soţul.

în momentul acela, ceea ce nici unul din idioţii ăştia nu ştia era faptul că Jack nu avusese o vară prea bună. Nu trecuse prea mult timp de la trauma surorii lui şi starea lui de spirit nu era grozavă. în Jack exista o parte blândă, măcinată de îngrijorare şi o parte care îşi dorea să ucidă pe cineva. Nu era un moment bun să te pui cu el. Cum Jack pusese copilul la adăpost, mişcare altfel grăitoare, Mike îşi spuse că ar merita să încerce să aplaneze lucrurile. Se ridică de la capătul barului unde mânca şi se duse la masa bărbaţilor. întoarse un scaun de la masa vecină, îl încălecă cu spătarul în faţă şi spuse:

- Salut, băieţi. A fost bine la vânătoare?

Ei îl priviră bănuitori. Unul dintre ei spuse:

- Un singur cerb – tânăr. Nu prea avem cu ce ne lăuda. Tu cine eşti?

- Mă numesc Mike – tu ce mai faci? Uite, mi-a trecut prin cap doar să vă reamintesc – nu e bine să depăşiţi măsura. Mai ales dacă o să mergeţi noaptea cu maşina.

începură să râdă, uitându-se unii la alţii ca şi când ar fi împărtăşit o glumă cunoscută numai de ei.

- Nu zău? îl întrebă unul dintre ei. Şi ţie cine ţi-a dat sarcina să ne spui?

- Nu mi-a dat nimeni nici o sarcină, răspunse el. Dar uite ce e, nu mi-ar plăcea deloc să văd că cineva e rănit. Drumurile astea, spuse el, clătinând din cap. Din loc în loc sunt curbe destul de strânse la coborâre. Şi e întuneric, chiar beznă. Nu sunt deloc lumini. Nici parapete.

Chiar în acel moment Mei intră în local, îşi agăţă jacheta în cârligul de pe interiorul uşii şi sări pe un scaun înalt de la bar aflat în faţa soţului ei, şi, cu coatele pe bar, se aplecă să-l sărute.

-Sfinte Sisoe, spuse unul dintre bărbaţi. Uite-o pe aia! Că vorbeam de căprioare – uite una pe care ai vrea s-o prinzi.

Jack îşi îndreptă spinarea înainte de a atinge buzele soţiei lui. Expresia fetei lui nu era deloc frumoasă.

- Ştiţi ceva, băieţi? În legătură cu femeile noastre, spuse Mike râzând stânjenit. Nu cred că vreţi să le faceţi vreo problemă femeilor de pe aici. Credeţi-mă pe cuvânt, bine?

Vorbele lui stârniră hohote de râs amuzate la masa vânătorilor şi, din nefericire, unul dintre ei spuse prea tare:

- Poate că fata vrea să şi-o tragă. Eu cred că ar trebui cel puţin s-o întrebăm pe *ea!*

Privind peste umăr, Mike văzu că Jack auzise. Şi probabil şi Mei. Şi după toate cele prin care trecuseră cei doi în această vară, astfel de comentarii nu le picau prea bine.

Şi în momentul acela Mike se convinse că băieţii ăştia fuseseră afumaţi destul de bine înainte de a ajunge în Virgin River. Nu mai erau absolut deloc lucizi. El detesta vânătoarea şi băutul – pe care le dezaprobau şi fraţii lui, atât cei mexicani, cât şi puşcaşii marini. Băutura după vânătoare – asta era altă poveste. Mai ales dacă vânătoarea se terminase, armele fuseseră descărcate şi puse bine şi toată lumea nu avea altceva de făcut decât să se întoarcă în tabăra de vânătoare.

Privi peste umăr exact când Jack îi şoptea ceva lui Mei. Mei sări de pe scaun, dispăru în spate, iar Mike îşi spuse „Oh, la dracu'!" Se ridică în picioare.

- E-n regulă, băieţi. Terminaţi-vă

băuturile şi porniţi la drum! Cât timp mai vedeţi bine. E-n regulă?

- Linişteşte-te, *chico!* Nu prea am terminat ce aveam de făcut pe aici.

Chico? Detesta să i se spună aşa. Nu e de dorit să-l faci băieţel pe un bărbat mexican.

Cu coada ochiului, Mike îl văzu. Ştiuse că aşa o să fie. Preacher ieşise din bucătărie şi stătea în spatele barului alături de Jack, cu braţele încrucişate peste pieptul lui masiv, cu sprâncenele alea mari şi negre unite într-o încruntătură căreia numai Preacher putea să-i dea un aspect atât de ameninţător. Cercelul de diamant din urechea lui părea să scânteieze. Jack o trimisese pe Mei după el. Erau gata să se pună cu băieţii ăştia ca să-şi apere localul.

Mike îşi mişcă umărul puţin absent, ca să şi-l relaxeze. Nu-şi amintea de când nu mai auzise pe aici de o bătaie în bar. Cu siguranţă, nu de când Preacher fusese angajat permanent. Trebuia să fii beat şi idiot ca să te pui cu el.

Tipii ăştia păreau destul de în formă. în medie mult mai tineri decât Jack, Preacher şi Mike. Dar băuseră mult, în timp ce echipa de la bar încă nu-şi luase tăria de dinaintea închiderii. Echipa gazdă o ţinuse pe cafea.

După cum Mike ştia prea bine, lui Jack îi displăcea profund să-i fie distrus barul. Dacă era ameninţat era dispus să facă acest sacrificiu, dar asta îl făcea foarte nefericit. Poate că o să rămână în spatele barului şi o să-i lase să plece. Sau poate că o să se bucure de o mică bătaie, ţinând cont de ce i se întâmplase în această vară.

- Haideţi, băieţi! Plecaţi! Chiar nu vă doriţi să distrugeţi locul ăsta... spuse Mike.

Vânătorii schimbară priviri între ei, apoi se ridicară încet în picioare. începură să se îndepărteze

de masă fără să lase bani pentru ce băuseră, ceea ce era un indiciu sigur că vor urma necazuri. Cel mai apropiat de Mike se întoarse brusc şi lansă o lovitură direct în faţa lui Mike. Pumnul îl proiectă fulgerător în spate, cu mâna la buză, până când se izbi de bar. Mike spuse:

- Oho, o să vă pară al dracului de rău.

Se întoarse pregătit şi ripostă cu o stângă, trimiţându-şi agresorul în zbor peste camarazii săi, doborând doi dintre ei din inerţie.

Bătaia începuse. Preacher şi Jack ocoliseră barul încă înainte ca Mike să lanseze prima lovitură. Preacher ciocni două capete între ele, Jack lansă o lovitură într-un

plex şi alta intr-un maxilar. Mike îşi înşfăca agresorul, îl lovi din nou cu putere şi îl proiectă într-un alt tip, doborându-i pe amândoi. Cineva veni spre Jack cu pumnul pregătit, dar acesta îl prinse cu uşurinţă, îi întoarse mâna la spate agresorului şi îl îmbrânci peste tovarăşii săi. în mai puţin de două minute, şase tineri vânători pe jumătate beţi erau pe podeaua barului, întinşi peste nişte pahare sparte şi printre scaune şi două mese răsturnate. Toţi gemeau de durere. în afară de prima lovitură aplicată în faţa lui Mike, nici măcar nu reuşiseră să mai atingă pe cineva. Cel mai solid din gaşcă se ridică din nou în picioare, dar Preacher îl apucă de pieptul jachetei, îl ridică în aer şi îi spuse:

- Eşti chiar atât de prost?

Tipul ridică instantaneu mâinile, şi Preacher îi dădu drumul.

- Bine, bine, am plecat, spuse acesta.

- Prea târziu, oameni buni, spuse Mike. Strigă spre bucătărie. Paige!

Aceasta îşi scoase capul în bar.

- Frânghie!

- Oh, haide, frate, spuse cineva.

- Scoate-i odată dracului de aici, spuse Jack scârbit.

-Nu pot, replică Mike. Apoi se întoarse spre vânători.
Ce dracu', am încercat să vă previn. Nu e bine să te iei de femei. Nu e bine să te baţi. Nu pe aici. Dumnezeule, rosti el dezgustat. Aveţi rahat în loc de creier.

Mike îi explică lui Jack că tipii nu numai că erau prea beţi ca să coboare de pe munte cu maşina, dar era posibil să iasă de pe carosabil şi să pretindă apoi că au fost aruncaţi. Nu era înţelept să-şi asume un astfel de risc, pentru că toţi aveau vânătăi, iar

echipa gazdă nu avea decât încheieturile degetelor vătămate. Era mai bine să lase poliţia să rezolve lucrurile. După un sfert de oră erau legaţi cu toţii de balustrada verandei din faţă, iar după o jumătate de oră trei ajutoare ale şerifului stăteau în faţa barului şi evaluau pagubele.

- Dumnezeule milostiv, spuse adjunctul şerifului, Henry Depardeau. De fiecare dată când dau pe aici, cineva e bătut sau împuşcat!

- Da, Henry, ne pare tare rău, spuse Jack. Nu prea avem necazuri.

- De data asta ce s-a întâmplat? întrebă acesta nerăbdător.

-Acela, spuse Jack, arătând spre unul din indivizi. El a lovit primul cu pumnul. A fost al dracului de urât, nu crezi? Vezi şi tu, a mers prea departe. înţelegi, nu?

- îmi răpiţi mult prea mult timp!

- în una din zilele astea vă fac cinste cu o masă, ce părere ai? Tu şi băieţii tăi puteţi trece oricând.

- Da, da. E-n regulă, hai să-i băgăm în maşină! Sper că aveţi asupra voastră permisele de conducere şi permisul de vânătoare pentru căprioare.

Judecând după capul plecat al unuia dintre vânători, se părea că vor mai exista şi alte amenzi. Asta îl făcu pe Jack să râdă.

- Of, frate, spuse Henry. De obicei braconierii sunt liniştiţi şi politicoşi ca să se poată strecura şi pleca de aici neobservaţi. Pe voi ar trebui să vă arestez pentru prostie.

Hope McCrea, o văduvă arţăgoasă şi în vârstă, era clienta lui Jack aproape zilnic. La sfârşitul zilei îi plăcea să bea un Jack Daniel’s şi să fumeze o ţigară.

Stătea adesea la bar lângă Doc, dar uneori şi Mike vorbea cu ea puţin.

- Ştii că eu am angajat-o pe Mei să vină aici, nu? îl întrebă Hope într-o seară pe Mike.

- Da, aşa am auzit, răspunse el.

-Aş vrea să vii la mine acasă să discutăm ceva. O propunere.

- Bine, Hope. îi zâmbi larg. Pare de-a dreptul interesant.

- E vorba de o slujbă, prostănacule, spuse ea, împin- gându-şi ochelarii prea mari în sus pe nas.

Dar şi ea îi zâmbea la fel, lăsând să i se vadă toţi dinţii.

-Nu vreau nici o slujbă, Hope, spuse el.

-O să mai vedem. Jack o să-ţi spună cum să ajungi. Mâine. La ora 16.00.

Strivi ţigara, o stinse şi plecă.

A doua zi, Mike se duse cu maşina acasă la Hope pentru că Jack îi spusese că era posibil să merite cel puţin s-o asculte. Hope avea 77 de ani şi era văduvă de peste douăzeci de ani. îi făcuse lui Mei contract pe un an, o plătise din banii ei plus cabana unde locuia în acest moment împreună cu soţul şi copilul. După încheierea acelui contract pe un an, Doc o luase pe Mei la cabinetul lui şi reuşise să-i ofere un salariu modest fără ajutorul lui Hope, ceea ce era exact ce intenţionase Hope. Mike aflase asta de la Jack.

Acum, după spusele lui Jack, ea îşi dorea un poliţist pentru oraş şi spera să se întâmple acelaşi lucru – ca timp de un an să-i plătească salariul din economiile ei, iar apoi oraşul să-şi dea seama că era un lucru pozitiv şi să reuşească să adune suficienţi bani pentru salariul lui.

Hope locuia cam la opt kilometri de oraş într-o

casă victoriană mare şi veche pe care o cumpărase împreună cu soţul ei cu cincizeci de ani în urmă. Nu avuseseră niciodată copii aşa că umpluseră casa de vechituri. „Nu am fost niciodată înăuntru”, îi spusese Jack lui Mike, „dar se aude că Hope n-a mai aruncat nimic de şaptezeci de ani”. După moartea soţului ei, Hope le vânduse vecinilor terenul pentru agricultură şi păşunat.

Mike opri maşina în faţa remarcabilei case vechi şi o găsi pe verandă cu cafeaua şi ţigara şi cu un dosar plin de hârtii. Când păşi pe verandă, îl întâmpină cu un zâmbet victorios şi spuse:

- Ştiam eu că până la urmă o să te prind.

-Nu ştiu ce o să prinzi, Hope. Nu am nici cea mai mică idee cum e să fii poliţist într-un oraş mic.

- Cine are? Dar ai o grămadă de experienţă în poliţie şi e clar că ne putem folosi de ea. în ultima vreme se pare că am avut parte şi noi de problemele noastre.

- Oricum, nu au fost provocate de localnicii din Virgin River.

- Şi care e deosebirea? Dacă lucrurile s-au întâmplat în Virgin River, devine problema noastră.

- Ce ai acolo? o întrebă el arătând spre dosar.

- Doar documente. A trebuit să primesc puţin ajutor din partea unui procuror districtual. Uite ce pot să fac eu – te pot angaja ca un soi de poliţist local. Chiar dacă ai absolvit una dintre cele mai tari academii de poliţie din ţară, statul nu te va recunoaşte oficial ca ofiţer de poliţie, dar chestia asta chiar nu contează. Dacă dai peste un individ care încalcă legea, îl reţii şi îl chemi pe şerif, exact aşa cum ai făcut. Nu te împiedică nimic să faci anchete. Ce dracu', orice detectiv particular poate face asta. Trebuie să treci pe la biroul şerifului, pe la Agenţia pentru Pescuit şi Vânătoare, Departamentul Pădurilor statului California, Poliţia Rutieră şi prin câteva din oraşele vecine care au secţii de poliţie locală. Te prezinţi. Crede-mă, cu tot teritoriul pe care trebuie să îl acopere în zonele astea rurale, vor aprecia orice fel de ajutor.

- Şi ce te aştepţi să fac eu? întrebă el.

- Păi, nu trebuie să-ţi faci griji că o să dai amenzi pentru depăşirea vitezei. Râse. O să descoperi. Stabileşte de ce are nevoie oraşul. E un loc unde legea se respectă – deci n-ar trebui să ai mare bătaie de cap. Dar, aşa cum s-a întâmplat de vreo două ori în ultima vreme, dacă o să avem nişte

probleme reale, îmi doresc un ofiţer de poliţie experimentat pe aici. îşi aprinse o altă ţigară. Nu ai nevoie de un arest. Nu ar trebui să ai nevoie de girofar sau vestă antiglonţ.

- Şi când te aştepţi să încep serviciul? o întrebă el.

- Dacă tot eşti pe aici, mă aştept să fii de serviciu, înţeleg că oricine are nevoie de timp liber, mai vrea să plece uneori din Virgin River. Dacă eşti aici cinci sau şase zile pe săptămână, asta înseamnă că sunt cinci sau şase zile în plus faţă de ce am avut. Să sperăm doar că legea va fi încălcată în zilele tale de lucru.

Tot ceea ce îi trecu prin minte fu călătoria la fiecare două săptămâni în Santa Rosa, pentru a lua masa. Spera ca acest lucru să devină şi mai frecvent.

- Pare o vacanţă plătită, spuse el.

- Cu ceva noroc, da, replică ea.

Apoi deschise dosarul şi îi arătă un contract pe un an cu un salariu demn de toată mila.

-Nu e chiar o vacanţă plătită, spuse el.

Dar până la urmă tot îşi căuta ceva de făcut şi nu era necesar să-şi găsească de lucru. Avea pensia, ajutorul de handicap şi nişte mici economii.

- Pentru ce faci asta? întrebă el. Prima dată cu Mei, acum cu mine?

-Ce dracu', cineva trebuie să se ocupe de nevoile oraşului. Oraşul ăsta e dezorganizat – trebuie să mă gândesc ce e de făcut în privinţa asta. Şi ne dezvoltăm, chiar dacă puţin câte puţin. Trase din ţigară. N-o să trăiesc veşnic, deşi uneori mi-e teamă că s-ar putea să fie posibil. Îi întinse peste masă o insignă pe care scria Poliţia Virgin River. Am făcut-o acum cinci ani. E frumoasă, nu-i aşa?

- Te aştepţi s-o port?

- Vrei s-o ţii în buzunar până când vei

avea nevoie de ea? Nu trebuie să porţi uniformă sau ceva asemănător. N-o să fi singurul din oraş care o să poarte pistol sau puşcă. Dar îţi recomand să-ţi întocmeşti nişte formulare, pentru ca atunci când chiar faci ceva să poţi scrie rapoarte. Trebuie să existe documente. Vrei să-ţi cumpăr un dulap cu sertare?

El îi zâmbi.

- Mda. Ar fi frumos. Nu trebuie să fie prea mare. Şi cărţi de vizită, te rog. Ca să fiu sigur că oricine ar avea nevoie să mă sune o să-mi ştie numărul de telefon.

- S-a făcut. îi zâmbi şi ea şi îi întinse pixul. Pentru moment, doar plimbă-te cu maşina prin împrejurimi. Stai pe verandă la bar şi discută cu oamenii. Du-te puţin la pescuit şi gândeşte-te! Gândeşte-te cum o să fie slujba ta – ştii mai multe despre asta decât ştiu eu.

„Ce lovitură”, îşi spuse el. „Poliţistul oraşului. Ha! Pentru 600 de cetăţeni care respectă legea cu stricteţe.”

- Mă simt ca Andy din Mayberry[I], spuse el.

- E un punct al naibii de bun de pornire, replică ea, îndreptând pixul spre el.

El nu îl luă.

- încă nu, spuse el. Lasă-mă să deţelenesc terenul, apoi discutăm despre contract!

-Ai de gând să încerci să negociezi? întrebă ea bănuitoare.

- Oh, am sentimentul că ar fi inutil. Dar înainte de a mă angaja faţă de tine, faţă de oraş, aş dori să aflu cât de receptivi sunt colegii mei poliţişti ca unul ca mine să fie amestecat în treaba lor. Lasă-mă să fac nişte vizite prin împrejurimi. în

I Personaj de serial american (n.tr.)

poliţie sunt mulţi indivizi ambiţioşi şi rigizi, Hope. Unii dintre ei n-ar accepta o frânghie de la unul ca mine nici dacă ar fi prinşi în nisipuri mişcătoare. Dacă aşa vor sta lucrurile, ar trebui pur şi simplu să nu te fac să-ţi risipeşti timpul şi banii.

- Chiar nu-mi pasă ce crede altcineva despre un tip ca tine.

El se ridică în picioare.

- Ei bine, ar trebui să-ţi pese. Probabil că aş putea să fiu de ajutor, dar poliţiştii nu lucrează singuri. Poate că nu aveţi poliţie locală, dar nu vrei ca această nouă idee a ta să compromită avantajele pe care le ai. Fiecare lucru la vremea lui.

Mike împrumută computerul lui Preacher pentru a compune un CV destul de informai şi o scrisoare de prezentare. Fiindcă imprimanta lui Preacher nu era de cea mai bună calitate, puse toate informaţiile pe un disc şi se duse în Eureka pentru a le tipări. Alese un format simplu, în care îşi prezenta doar experienţa şi dădea o mulţime de numere de telefon pentru referinţe.

Dacă Mike ar fi solicitat o slujbă, ar fi intrat în mai multe detalii în privinţa pregătirii, a distincţiilor primite, a misiunilor speciale. De fapt, i-ar fi plăcut să se laude cu realizările lui în poliţia din L.A., cu experienţa lui. Nu vedea ce avantaje ar fi avut dacă ar fi minimalizat ceea ce ştia despre munca de poliţie şi legislaţia în materie de infracţiuni, dar atunci când încerci să te integrezi printre poliţiştii locali nu trebuie să pari arogant. Era o linie de demarcaţie foarte fină. Ţelul lui era să devină unul dintre ei şi era curios dacă îl vor accepta. Era de la oraş, era mexican şi uns cu toate alifiile. Şi toate astea însemnau foarte mult. Un lucru pe care localnicii nu-l apreciau deloc – să vină în oraş un

şmecher care se purta ca şi când le-ar fi ştiut pe toate – fie că chestia asta se întâmpla în L.A. sau în Eureka. O grămadă de foşti poliţişti erau lăudăroşi, nerăbdători să-şi prezinte faptele lor de arme. De multe ori, faptele lor de arme erau nişte baliverne.

Prima lui oprire a fost la poliţia din Fortuna. Şeful, Chuck Andersen, era un tip mare cu mâini cărnoase, chel şi nu zâmbea. Mike avu imediat impresia că îşi păstra zâmbetul doar în interior, ca să nu pară niciodată neserios. Mike îi strânse mâna şi se prezentă.

- Vă mulţumesc că m-aţi primit, spuse el, înmânân- du-i vreo două foi de hârtie. Mi s-a cerut să primesc

o slujbă în Virgin River – ca poliţist local, mai mult sau mai puţin.

j Sigur, spuse bărbatul masiv.

îi făcu semn spre un scaun, dar el nu se aşeză la birou, aşa că Mike rămase şi el în picioare. Şeful poliţiei parcurse rapid CV-ul.

- De când eşti pe aici?

- Exact de dinainte de Crăciun. Doi din cei mai buni prieteni ai mei locuiesc în Virgin River.

- Pentru ce nu ai solicitat o slujbă la poliţia statală de prin împrejurimi?

- Nu-mi căutam de lucru, răspunse Mike. A fost o surpriză. Bănuiesc că femeia care a întocmit un contract pentru un soi de poliţist local căuta pe cineva, dar eu nu am venit în districtul Humboldt să muncesc. Am venit aici să pescuiesc şi să vânez.

- Nu foarte mulţi oameni îşi permit asta la... Parcurse repede CV-ul. La 37 de ani.

Mike aruncă o privire rapidă prin încăpere. O fotografie de familie, o soţie care arăta bine, doi copii frumoşi, un câine. Zâmbi puţin invidios.

- Eu nu am o familie. M-am pensionat din poliţia din L.A. cu un handicap.

Ochii şefului fixară faţa lui Mike.

- Ce s-a întâmplat?

-Am fost împuşcat, răspunse Mike fără să se simtă jenat. în timpul ultimei misiuni prezentate în CV, adăugă el înclinând capul către documente.

- Unitatea de luptă împotriva bandelor, spuse Andersen. Arăta de parcă ar fi trebuit să memoreze până acum ce scria în pagină. Patrulare, narcotice, furturi, bande din nou.

-Am lucrat la departamentul care se ocupa de bande, apoi după ce am luat examenul de sergent, am fost repartizat din nou acolo cu propria echipă.

Mi-a plăcut la bande. Am urât narcoticele, spuse Mike fără să fie necesar. Am fost întotdeauna bun la patrulare. Mi s-au potrivit activităţile astea de bază din poliţie.

În cele din urmă şeful poliţiei se aşeză, aşa că Mike îi urmă exemplul. Atunci, şeful îşi ridică puţin privirea, poate de surpriză.

- Puşcaş marin, spuse el.

- Da, domnule. Patru ani activ, zece în rezervă. Apoi râse. Am trecut prin multe, apoi am fost doborât de un puşti de 14 ani. Ridică din umeri. Fără să mai ţinem seama şi de noroc.

Aşa cum scria în CV, după ce terminase primul stagiu în trupele de marină, Mike începuse colegiul conform unei legi pentru veterani şi îşi luase diploma în justiţie penală în timp ce lucra la poliţia din L.A.

Şeful mai citi un timp. Apoi îşi ridică din nou privirea.

- Cu ce misiune te afli aici?

-Aici? în biroul dumneavoastră sau în Virgin River?

- Bine, în biroul meu.

- Am vrut doar să vă salut. Merg pe la departamentele de poliţie din împrejurimi. Dacă pe aparatul de măsură scrie „Nu avem nevoie de ajutor”, nu semnez contractul. Dacă poliţiştii locali cred că sunt de acord să aibă un tip ca mine care să-i ajute în Virgin River, s-ar putea mă apuc de treabă, să văd ce pot face.

- Un tip ca tine?

- Un fost poliţist, spuse el. Cunosc aproape la fel de mulţi foşti poliţişti ca poliţişti în activitate. îmi dau seama că majoritatea noastră vin cu multe bagaje şi cu multe poveşti din urmă. Chiar eram sătul de ei, plictisit de toată drama asta. Şi iată-mă şi pe mine unul dintre ei. împreună cu dramele mele. Cu o poveste importantă. Ridică din

umeri. Vreau să văd cum se va termina. Aşa este corect faţă de voi.

-Secţia asta nu are reprezentant în Virgin River...

- Există întotdeauna şansa ca o problemă din Virgin River să aibă legătură cu oraşul dumneavoastră, cu secţia dumneavoastră – caz în care mi-ar plăcea să cred că există cineva aici cu care aş putea discuta.

Şeful păru să reflecteze timp de o clipă. Aproape că zâmbi.

- Şi handicapul?

- Sunt refăcut aproape total. A fost vorba în principal de umăr, spuse el, mişcându-şi puţin umărul. Totul e bine. Pot să trag bine, cu mâna la nouăzeci de grade. Şi am un braţ stâng care devine din ce în ce mai bun.

- Dar îţi iei indemnizaţia de handicap.

-Al naibii de corect, spuse Mike cu un gest aprobator din cap. Am plătit pentru ea timp de cincisprezece ani şi nu e prima dată când s-a tras asupra mea. Sunt doar un om care îşi câştigă existenţa. Dar ştiţi, sunt atât de al dracului de norocos – capul funcţionează, creierul pare în regulă. Aş vrea să ştiţi un lucru – dacă aş avut vreo şansă să mă feresc de acea împuşcătură, probabil că aş fi încercat, dar nu a fost aşa. Făcu un semn cu capul spre hârtii. Există acolo o relatare, dacă doriţi. Am fost prins cumva... într-o ambuscadă. Asta a fost. A fost vorba de o iniţiere într-o bandă, iar doborârea sergentului a fost o lovitură. Aşa că... Asta a fost. M-am gândit că o să vin aici şi...

- Cu CV-ul ăsta ai putea căpăta o slujbă bună. Sunt multe posibilităţi – în industria privată, penitenciare, secţii mici de poliţie...

- Mda, mulţumesc, spuse el, chicotind. E frumos din partea dumneavoastră, vă

sunt recunoscător. N-aveţi decât să sunaţi câţiva oameni pentru referinţe. Sunt o mulţime de nume în CV-ul ăla – şi puteţi primi şi toate numerele oamenilor care nu sunt trecuţi în CV. Dacă pot să fiu de ajutor în Virgin River, e grozav. Dacă e o problemă... am o grămadă de peşte de prins.

- Cât de multe lucruri ar fi de făcut în Virgin River? întrebă Andersen.

- Din fericire, nu prea multe, răspunse Mike. Arătă cu capul spre una dintre fotografiile de pe dulăpiorul de alături. Minunată familie, spuse el. Şi un câine frumos, adăugă.

- E a ta, spuse şeful. Apoi zâmbi. Căţeaua.

Fu rândul lui Mike să zâmbească.

- Nu puteţi să renunţaţi la câinele ăsta, replică el.

- Nu, dar aş putea s-o dau la schimb pe suficient pământ cât să umplu gropile din curte. Pune-mă la încercare.

Mike râse şi îi întinse mâna pe care Andersen i-o strânse.

- Mulţumesc mult, domnule. Mi-a făcut o adevărată plăcere.

înclină din cap, şeful înclină şi el din cap, iar Mike plecă.

Nu era ceva neaşteptat să fii întâmpinat cu o oarecare suspiciune şi reţinere, dar asta nu făcea ca experienţa să fie prea tentantă. Mike era al naibii de bucuros că nu-şi căuta de lucru. Trebuia să se străduiască să nu se simtă puţin insultat; era un poliţist decorat care făcuse parte dintr-o mare... nu, o *uriaşă* secţie de poliţie. Dar îşi reaminti lui însuşi că aici era pe terenul lor. El era un intrus.

în ciuda faptului că era intimidant şi dificil, vizită poliţia statală din Eureka, pe şeriful de acolo, poliţia

din Garberviile, Grace Valley, poliţia locală din alte câteva mici oraşe, care avea uneori doar unul sau doi poliţişti. Prima reacţie a fost întotdeauna aceeaşi. „Da, eşti mare sculă? Ce cauţi pe aici, ai venit să-ţi bagi nasul? De ce nu te duci să-ţi cauţi o slujbă adevărată?"

După câteva zile a fost sunat de şeful poliţiei din Fortuna, Chuck Andersen.

- M-am gândit că poate vrei să-ţi petreci puţin timp pe aici, îi spuse acesta. Să dai o raită pe aici, să te uiţi la câteva lucruri. Să vezi care este diferenţa într-un oraş mic. Poate să ne oferi şi nouă un punct de vedere...

-Ar fi bine, domnule. Mi-ar plăcea aşa ceva, spuse Mike.

-Am sunat vreo doi oameni din poliţia din L.A., spuse Andersen. Ai o reputaţie destul de bună pe acolo.

Avea o reputaţie *excelentă* acolo.

- Mulţumesc, spuse el. Am fost mai bun la unele lucruri decât la altele. M-am descurcat bine în munca de poliţie.

- Aşa se pare, zise Andersen. E bine că vrei să ne ajuţi. Fă un tur cu unul dintre băieţii noştri. Şi... Valenzuela? Adu-ţi o pernă!

Mike râse.

- Mulţumesc, domnule.

Apoi sunară şeriful şi şeful poliţiei din Eureka. Tom Toopeek, şeful poliţiei din Grace Valley, îşi oferi şi el sprijinul, dar au fost oraşe din care nimeni nu mai luă legătura cu el. Nu conta, consensul a fost că va fi bine primit ca poliţist local. După legile statului nu era poliţist în mod oficial, dar în ceea ce îi privea pe majoritatea băieţilor din regiune, făcea parte din echipa lor, mai mult sau mai puţin. El ar fi fost bucuros să ajute pe oricine îl solicita, dar lucrul care

conta era că putea apela la *ei* dacă exista o problemă în oraşul lui. Şi era bucuros că avea din nou un scop în viaţă.

Semnă contractul. Prima persoană căreia îi spuse acest lucru fu Brie.

Tom Booth întâlni la laboratorul de fizică o fată care credea el că i se potrivea. Brenda. Nemaipomenita Brenda. Delicată, strălucitoare, cu un păr castaniu-des- chis care îi cădea peste umeri, ochi albaştri, o faţă mortală, picioare lungi şi un zâmbet care îl putea arunca în transă. Era mai frumoasă decât orice altă fată pe care o văzuse în Washington, ceea ce era oarecum un miracol – fetele din D.C. erau absolut impresionante. Din fericire, ea părea aproape la fel de timidă în prezenţa băieţilor cum era şi el în prezenţa fetelor, ceea ce putea fi un avantaj pentru el. Legă o conversaţie cu ea la ore şi află că ea era numai în clasa a noua şi urma un program intensiv de matematică şi ştiinţe şi era trăsnet, îşi spuse el în gând. Drăguţă, deşteaptă, simpatică. Da, dăduse lovitura.

Vorbiră despre planurile ei pentru colegiu, despre caii lui. El o întrebă dacă i-ar plăcea să iasă cândva împreună şi ea spuse că era posibil.

-Nu chiar acum. Eu mă refac oarecum după o gri- pă de-a dreptul urâtă. M-a pus jos exact când a început şcoala şi încă iau medicamente, aşa că mama e puţin mai grijulie cu mine.

- E-n regulă, zise el. Poate că o să ne facem temele împreună cândva, când o să începi să te simţi mai bine. Apoi îi zâmbi cu cel mai fermecător zâmbet al lui şi continuă: Dacă nu te superi că-ţi spun, nu pari bolnavă.

- Mă simt mult mai bine decât înainte,

crede-mă!

-Atunci – pot să te sun cândva? Te simţi destul de bine pentru asta?

- Da, răspunse ea cu un zâmbet. Nu m-ar deranja.

-Şi ce-ţi place să faci? Când nu – ştii tu – când nu te
simţi rău?

- Nu ştiu. Ridică din umeri. Jocuri. Dans. Filme.

- Grozav, zise el. Sună minunat. O să te sun într-una din zilele astea.

„Până la urmă poate că locul ăsta n-o să fie unul atât de plictisitor”, se gândi.

O sună în seara aceea. De ce să piardă timpul?

capitolul 4

Aerul toamnei era tare şi proaspăt, şi Mei, încă tulburată de două dintre cazurile ei, se îndrepta după-amiază spre bar în timp ce David trăgea un pui de somn în grija lui Doc. îl găsi pe Mike care stătea pe verandă, cu picioarele pe balustradă, cu pălăria Rio Concho trasă pe frunte ca să-şi apere ochii de soare, bucurându-se de o zi liniştită de toamnă. Se aşeză grăbită pe marginea scaunului de grădină de lângă el.

- îţi cauţi soţul? o întrebă el.

- De fapt pe tine te căutam, răspunse ea. Ce se întâmplă înăuntru? întrebă ea, cu un gest scurt al capului spre interior.

- Preacher şi Page termină de pregătit cina.

- Suntem singuri?

-Mda.

îşi ridică pălăria pe cap, îşi coborî picioarele de pe balustradă, îe puse pe podeaua de lemn a verandei

şi se întoarse spre ea. îşi sprijini coatele pe genunchi şi se aplecă în faţă.

- Ce te frământă? Nu pari prea fericită.

- Dă-mi voie să te întreb ceva. Cât de mult ai de gând să faci pe poliţistul pe aici? Ce-ar fi dacă aş bănui că există o posibilă problemă? Ai putea să o cercetezi? Poate să faci o anchetă?

- Păi, am experienţă de detectiv, dar sunt obişnuit să am un laborator criminalistic care să mă sprijine. Am făcut parte din cea mai mare bandă din L.A.

- Bandă?

- Poliţia din L.A. Acolo aveam multe întăriri. Nu vrei să-mi spui despre ce este vorba?

Ea respiră adânc.

-Trebuie să înţelegi că nu-ţi pot da nume sau dovezi – doar o suspiciune destul de solidă şi intuitivă. Şi chestia asta mă preocupă de ceva timp.

- Dă-i drumul!

Ea îl privi în ochii negri ca tăciunele.

- Sunt îngrijorată că avem un violator pe care victimele îl cunosc. Am două fete care în mod clar au fost forţate – nici una din ele nefiind dispusă sau capabilă să recunoască. Scenariile au fost diferite, dar au existat câteva asemănări alarmante.

-Mai departe, spuse el, încurajând-o să continue.

- Prima a venit la mine pentru un control de urgenţă pentru sarcină. Mi-a spus că ea şi prietenul ei pe care îl cunoştea de numai două săptămâni s-au hotărât să facă sex şi în ultima clipă ei i-a pierit curajul, dar el nu s-a mai putut opri. A fost învineţită. Ţinută cu forţa. Vaginul ei a fost sfâşiat şi zdrenţuit. Era vizibil tulburată. Dar a insistat categoric că nu a fost silită. A doua s-a dus

la un chef cu multă bere undeva pe lângă oraş – prima ei petrecere cu băutură, chiar dacă recunoaşte că a mai băut înainte o bere sau două. Şi-a pierdut cunoştinţa şi nu şi-a amintit dacă a făcut sex, dar nu i-a venit ciclul de două luni, a luat un test de sarcină pe care şi l-a făcut acasă şi i-a spus mamei ei ce se întâmplase. A spus că puştii de la petrecere au fost beţi cu toţii şi nimeni nu şi-a amintit nimic...

- Da, sigur, spuse el.

- Eu i-am explicat – că pentru a reuşi să facă sex, este foarte probabil ca unul dintre ei să nu fi fost prea beat.

- Foarte probabil? Eu credeam că asta e o lege a naturii, zise Mike.

- Şi eu credeam, spuse ea. A fost evident că era prea târziu pentru a detecta vătămări sau vânătăi – dar mi-a spus că a durut-o tot corpul şi mai ales pieptul. îşi puse mâna pe stern. Ca şi când ar fi fost lovită în piept de o minge de baschet.

- Probabil că a fost ţinută la pământ când s-a zbătut, adăugă el. A avut cumva vânătăi pe interiorul coapselor?

- Nu-şi aminteşte deloc de aşa ceva, dar atenţia i-a fost abătută de faptul că era cu adevărat mahmură şi se simţea rău. în primul caz, totuşi, au existat în mod indubitabil urme de degete pe interiorul coapselor. în ambele cazuri a existat infecţie cu Chlamydia. Cea care a rămas însărcinată a pierdut sarcina şi e de înţeles că vrea să uite totul. Dacă va putea. Nici una din ele nu mi-a dat vreun nume sau măcar vârsta băiatului sau a băieţilor.

El se simţea vizibil jenat, trase adânc aer în piept şi îşi ridică scurt privirea spre cer.

- Doamne, spuse el.

-Nu mă pot duce nicăieri cu chestiile astea. Nici

măcar nu am vreun temei să reclam aceste fapte fără ca măcar una din ele să cedeze şi să spună că ar fi putut fi viol. în cel de-al doilea caz, fata nu-şi amintea să fi băut mult – mă întreb dacă n-a fost vorba de un drog.

- Rohypnol? întrebă el. GHB[I]? Ăla ar fi putut să-i provoace greaţă foarte tare.

- Când s-a trezit era acoperită de vomă.

-A avut noroc că s-a trezit. Un efect secundar al GHB este inhibiţia reflexului faringian. S-ar fi putut îneca şi muri, afirmă el.

- Chestia asta chiar mă roade, Mike. Şi nu pot face nimic. Bine, am făcut ceva – am luat o probă vaginală în primul caz, dar contactul sexual se produsese cu vreo două zile în urmă şi sunt sigură că s-a spălat de câteva ori înainte să vină la mine. Chiar dacă se dovedeşte prezenţa ADN-ului, s-ar putea să nu ajungem niciodată la vreun rezultat.

- A fost totuşi o idee bună. Din întâmplare n-ai făcut nişte fotografii ale vătămărilor?

-Nu. Nu am nimic. Era aproape isterică şi insista că nu a fost violată. Dacă ar fi recunoscut măcar o dată si ar fi spus că a fost ţinută la pământ cu forţa, aş fi făcut redamaţie la poliţie. După cum stau lucrurile, tot

I Drog folosit la petreceri, numit şi drogul violului (n.tr.)

ce am este o mare durere de stomac care îmi spune că pe undeva există un adolescent care a scăpat de sub control.

- Se pare că a venit vremea să încep să cunosc tineretul din Virgin River.

- Uf, speram să-ţi arunc sarcina asta în cârcă. Deja mă simt puţin mai uşurată.

- Ai mai spus şi altcuiva?

-Mda... am spus. Am sunat-o pe June Hudson din Grace Valley – ea şi colegul ei, John Stone, o să-şi urmărească pacienţii pentru simptome asemănătoare. Şi clinica de planificare familială din Eureka a aflat de îngrijorările mele. Dar Mike – ceea ce mă îmbolnăveşte cel mai tare este faptul că cea de-a doua fată mi-a spus că lucrul ăsta s-a întâmplat în Virgin River.

- E fie un adolescent în care a explodat testosteronul, fie un puşti nou în oraş. Merită să cercetăm.

- Mulţumesc.

- Evident, dacă mai apar şi alte fete la clinică...

- Bineînţeles. în mod sigur te anunţ.

- O să încep cercetările pe aici, să vorbesc cu oamenii.

- Mulţumesc, spuse ea, şi se rezemă uşurată de spătarul scaunului.

- Eu aveam de gând să discut cu tine despre altceva, Mei. Sunt pregătit să întrerup tratamentul cu antidepre- sive pe care mi l-ai prescris în timpul recuperării, după ce am fost rănit.

Ea îi zâmbi.

-Te simţi destul de bine? îl întrebă.

- Mai puternic, da. Recunosc că a fost o idee bună la vremea aia. Dar...

- Sigur, sigur. Am spus câteva luni, nu-i aşa? Pare bine, spuse ea. Haide s-o luăm încet!

O să-ţi prescriu o schemă cu un nou dozaj. în două săptămâni o să poţi face sex. Ce spui de asta?

- E perfect.

John – Preacher pentru prieteni – avea 33 de ani şi ştia o grămadă de lucruri despre război şi despre gătit, despre vânătoare şi pescuit. Făcuse parte din trupele de marină timp de doisprezece ani şi îl urmase pe Jack în Virgin River, unde devenise unul dintre cei mai buni bucătari din regiune, chiar dacă prea puţin cunoscut. Dar cunoştinţele lui despre femei erau de dată recentă.

Educaţia lui în această privinţă începuse când o cunoscuse şi se căsătorise cu soţia lui. Până atunci fusese un bărbat care cunoscuse puţine femei şi nu se considera un amant prea priceput. în realitate, fusese speriat de moarte de Paige – era atât de minionă şi feminină, iar el avea peste 1,90, era musculos, cu mâini uriaşe şi puternice şi umeri atât de largi, încât trebuia să se întoarcă într-o parte ca să intre pe unele uşi. Fusese înspăimântat că o să-i facă rău, că o să-i lase vânătăi.

Dar ea îl ajutase să se descurce în privinţa asta, încrezătoare că era cel mai blând bărbat pe care îl cunoscuse. în braţele ei, se transformase. Acum nu numai că înţelegea trupul femeiesc, dar îl şi venera. Lucruri de a căror existenţă nu avusese habar erau acum o a doua natură pentru el, iar soţia lui era o comoară, cel mai impresionant dar pe care îl putuse primi vreodată. Una dintre cele mai mari obsesii ale lui era s-o facă să se simtă minunat. îi cunoştea fiecare loc erogen care trebuia atins, sărutat, şi cu cât o făcea să se simtă mai bine, cu atât mai mult îi plăcea propria experienţă.

Ziua la bar era colega lui, lucrând alături de el în bucătărie şi la organizarea localului, iar noaptea era îngerul lui când o ţinea în braţe. îl creşteau amândoi pe fiul ei Christopher, care avea acum patru ani, iar

Preacher avea parte de acel tip de fericire despre care crezuse că există doar pentru alţi bărbaţi. Exista totuşi o mică problemă – voiau să aibă un copil împreună şi, deşi se căsătoriseră doar de câteva luni şi ea încetase să mai ia pilulele contra- ceptive de peste şase luni, nu se întâmplase nimic.

Probabil că el era dezamăgit, dar ea era mai mult decât dezamăgită. Cu un an în urmă, când intrase împleti- cindu-se în bar, era însărcinată şi, ca urmare a unei bătăi groaznice primite de la soţul ei de atunci, avortase. Paige se temea că ar putea avea ceva probleme cu organele re- productive care ar fi putut s-o împiedice să aibă copii cu John – iar uneori acest lucru o întrista profund.

La sfârşitul fiecărei zile el făcea curăţenie în bucătăria de la bar, întorcea semnul „închis” de pe uşă şi o încuia, îi citea lui Christopher după ce acesta făcea baie, apoi se retrăgea în micul apartament în care trăia cu soţia lui şi făcea dragoste cu ea. în fiecare noapte renăştea în braţele ei.

O găsi în baie, purtând unul dintre tricourile lui uriaşe şi o surprinse plângând încet. Trecuse foarte mult timp de când nu o mai văzuse în lacrimi şi asta îi tăie respiraţia. Nu putea suporta aşa ceva.

- Haide, haide, spuse el, îmbrăţişând-o strâns. De ce plângi?

Ea îşi şterse lacrimile de pe obraji şi îşi ridică privirea spre el.

- Nu e nimic, spuse ea. Mi-a venit din nou ciclul. Nu am vrut să-mi vină. Voiam să fiu gravidă.

-Nici măcar nu ţi-a întârziat, spuse el, pentru că ştia totul despre ea, despre corpul ei.

Ţi-ai fi putut potrivi ceasul după ea.

-Nici măcar cu o oră, spuse ea, şi o lacrimă mare i

se rostogoli pe obraz.

- E intens? întrebă el cu blândeţe.
- Nu, e o nimica toată. Doar că, mă gândeam că poate în sfârşit...
- Bine, cred că a sosit timpul, spuse el ştergându-i lacrima. Ar trebui să vorbeşti cu Mei. Poate şi cu John Stone. Să vedem dacă nu ar trebui să încercăm altceva.

-Am impresia că ar putea fi scump.

-Nu-ţi face griji pentru asta, spuse el. Nu-ţi face griji pentru bani – e vorba de fericirea noastră. Ne dorim un copil. Trebuie să facem ce avem de făcut. Nu-i aşa?

-John, îmi pare rău...

- Pentru ce să-ţi pară rău? Nu eşti singură în chestia asta. Amândoi suntem implicaţi din plin. Nu?
- Lună după lună...
- Ei bine, acum trebuie să privim lucrurile în faţă şi să cerem sfatul cuiva. O să primim un ajutor. Nu mai plânge!

Dar ea îşi lăsă capul pe pieptul lui şi plânse oricum, iar asta îi sfâşie inima lui John. Nu putea să suporte ca Paige să sufere cât de puţin. Trăia pentru a o face fericită; ea era lumea lui. Viaţa lui.

- Plângi pentru că eşti agitată din pricina ciclului? o întrebă el.
- Nu. Nu cred.
- Ai crampe? Vrei să te masez pe spate?

-Nu, răspunse ea. Mă simt bine. Zău.

El îi ridică bărbia şi o sărută profund. Cu dragoste. Cu pasiune.

-Vrei să te fac să te simţi ceva mai bine? Ştiu cum.

- E-n regulă, John. Nu e nevoie.
- Nu trebuie să fii timidă cu mine. Nu

există nici o parte din viaţa ta, din corpul tău care să nu-mi placă. Iubesc fiecare părticică din tine.

Ea oftă adânc.

- Ar trebui doar să fac un duş şi să mă târăsc în pat. îmi plâng singură de milă.

El întinse mâna prin spatele ei şi dădu drumul la apă. Apoi îşi plimbă mâna în sus pe dosul coapsei ei, peste fund şi pe sub tricoul larg pe care îl purta, mângâin- du-i spatele, trăgând-o mai aproape ca s-o mai sărute. Când îşi desprinse buzele de ale ei, îi trase încet tricoul peste cap. îi plăcea la nebunie felul în care stătea atât de dreaptă şi relaxată atunci când era goală în faţa lui, când privirea lui se umplea de ea. îşi cobori buzele spre sânii ei goi şi trase cu blândeţe de un sfârc, făcând-o să-şi lase capul să-i cadă pe spate şi să ofteze adânc. Dacă în viaţa lui cu ea exista ceva mai mult decât frumos, acesta era faptul că era excitată atât de uşor de el aşa cum şi el era excitat de ea. Iubirea lor îi dădea o strălucire continuă lui Paige. Iar el ştia exact cum să-i alunge lacrimile.

Trase mai mult perdeaua de duş ca să poată ea să intre, apoi se dezbrăcă şi el repede şi intră cu ea. O trase din nou în braţele lui, îşi lipi gura de a ei cu mâinile pe corpul ei.

- Nu trebuie să faci asta, îi şopti ea cu buzele lipite de ale lui.

- Nu fac niciodată ceva ce nu vreau să fac, spuse el. Vreau să-ţi fac o bucurie la care să te gândeşti. O sărută pe frunte. Scumpo, te iubesc atât de mult.

Mei şi Jack tocmai îşi terminaseră cina împreună la bar când Paige se apropie de masa lor.

- Mei, ai un minut liber? Vreau să te întreb ceva. Ceva medical.

- Sigur, răspunse aceasta. Putem împuşca doi iepuri dintr-un foc – trebuie să-l alăptez

pe zvăpăiat. Am putea merge în camera voastră.

Jack îi dădu bebeluşul.

- Mă ocup eu de bar, spuse el.

Mei nu avea prea multe ocazii să intre în camera lui Paige şi a lui Preacher care se afla în spatele barului, dar în acele puţine ocazii în care intrase, mintea ei fusese năpădită de amintiri plăcute. Acolo locuia Jack când venise ea în oraş; David fusese conceput acolo, fără nici un fel de dubiu. îşi amintea atât de bine acea noapte – avusese o cădere emoţională serioasă, stătuse în ploaie şi îşi plânsese soţul la comemorarea morţii lui, iar Jack o ţinuse în braţe. Apoi o uscase, îi dăduse un brandy şi o băgase în pat. Ceva mai târziu venise lângă ea în pat şi îi arătase că pentru ea mai exista viaţă şi dragoste aşa cum nu-şi putuse imagina până atunci.

Acum încăperea purta amprenta lui Paige – fotografii ale lui Christopher, câteva jucării în colţ, flori pe masă. Paige intrase în viaţa lor aproape cu un an în urmă, o soţie bătută aflată pe fugă, dar sprijinită de forţa lui Preacher, reuşise să divorţeze de soţul abuziv şi să-l trimită la închisoare.

Paige se aşeză pe canapea, iar Mei se instală în fotoliu, apoi îl puse la piept pe David care se ghemui confortabil, frământându-i uşor sânul cu mânuţa lui dolofană.

-John a vrut să discut cu tine – îmi pare rău că-ţi stric seara, dar n-ai prea fost pe la cabinetul lui Doc în ultimele două zile.

-Nu e nici o problemă. Nu-mi strici seara. El îmi strică seara, spuse ea zâmbind. E prost dispus în seara asta. Cred că s-a agitat prea mult. Ca să nu mai vorbim de prăjituri. Ce te frământă?

- Nu reuşesc să rămân însărcinată, spuse Paige. Nu au trecut decât şase luni sau cam pe acolo de când nu mai iau anticoncepţionale, dar

înainte vreme nu reuşeam deloc să nu rămân însărcinată. Ce crezi că ar trebui să fac?

- Păi, să vedem – ciclul îţi vine regulat?

- Ca după ceas, răspunse ea.

- Atunci se poate presupune că perioada de ovulaţie vine regulat. De obicei, dacă urmează să faci orice fel de investigaţii pentru infertilitate, începi cu tatăl – te asiguri că există o cantitate suficientă de spermatozoizi. Este cel mai ieftin şi mai rapid test şi în plus nu e nevoie de o investigaţie completă a mamei până când nu îl excluzi complet pe tată. Şi până la urmă, ştim că tu poţi să rămâi însărcinată.

- Păi... puteam înainte, spuse ea.

-Totuşi nu a existat nici un indiciu că avortul a produs vreo vătămare, spuse Mei. Sângerarea s-a oprit imediat după chiuretaj, iar tu n-ai avut nici un simptom anormal – cum ar fi cicluri abundente sau neregulate?

-Nu, deloc.

- Aveţi relaţii sexuale regulate?

Paige ridică privirea.

- Trebuie să-ţi aminteşti că John de-abia a descoperit sexul, spuse ea.

Apoi zâmbi puţin sfioasă.

-Oh, spuse Mei. Trebuie să înţeleg...?

Dar se întrerupse.

- Nu se mai satură, spuse Paige. Pe de altă parte însă, eu nu am avut până acum un partener iubitor, aşa că nu mă plâng.

- Păi, asta ar putea fi o problemă. Să faci mult sex nu este cea mai bună soluţie pentru a rămâne însărcinată. Cantitatea de spermatozoizi se micşorează. înainte de a încerca nişte analize mai complicate, ar trebui să te duci la Fortuna, să-ţi

cumperi un kit de testare pentru ovulaţie de la farmacie şi să-l rogi pe Preacher să se abţină. E nevoie de cel puţin 48 de ore să-şi refacă complet rezerva de spermatozoizi. Lasă-l să aştepte! N-o faceţi decât la două zile. Câteva zile în plus ar fi şi mai bine, iar apoi când o faceţi, o faceţi doar o dată – fără maratoane. Şi ar trebui să te asiguri că a stat ca pe jar cu câteva zile înainte de ziua cea mare. îi zâmbi. Bineînţeles că în ziua ovulaţiei, scăpaţi de restricţii. Daţi-vă toată silinţa!

- Oh, frate, spuse ea, părând puţin abătută.

- Cât de mult vă doriţi un copil? o întrebă Mei. De fapt, s-ar putea să nu aveţi succes din prima lună. S-ar putea să fie nevoie să menţineţi acest tip de program pentru două sau trei luni. Chiar dacă sunteţi amândoi fertili, asta nu înseamnă că vei rămâne însărcinată de la prima încercare.

- Mamă, spuse ea. Nici nu pot să-mi închipui cât de fericit o să fie John când o să audă chestia asta. O să trebuiască să-i reamintesc că a fost ideea lui să te consult.

- Dacă vrei, putem face un test pentru cantitatea de spermatozoizi înainte de a-l supune la toate încercările astea – dar dacă este scăzută, recomandarea va fi să aştepte, să vadă dacă nu se măreşte. Pe de altă parte, dacă este cu adevărat mare după tot sexul ăsta frecvent, înseamnă că e pregătit. Nu există nici un motiv să se abţină. Eşti o femeie lipsită de prejudecăţi?

- Am o presimţire cum o să se sfârşească toată treaba asta, spuse Paige. El o să vrea să facă ce trebuie, dar...

Mei râse, deşi nu ar fi vrut.

- Mda, e atât de fericit doar de câteva luni. Bănuiesc că mă pot aştepta la nişte priviri urâte şi încruntate din partea lui. Sfatul meu – încercaţi asta timp de trei luni, apoi începeţi investigaţiile obişnuite pentru infertili- tate – începând cu cantitatea de spermatozoizi. Eşti sigură că vrei să faci asta? întrebă ea, luându-şi copilul de la piept şi punându-l pe umăr ca să poată să râgâie.

- Sigur că vreau un copil, spuse ea. Dar John a fost primul care a spus că îşi doreşte să aibă copii cu mine.

- Mai puteţi aştepta până anul viitor, zise Mei. în perioada care a mai rămas din anul ăsta vedeţi dacă nu vă răzgândiţi.

- O să vorbesc cu John, rosti ea rezervată.

Câteva zile mai târziu, Mei lua un prânz târziu la bar în timp ce Jack stătea în spatele barului. îi umplu paharul cu apă.

- Vreau să te întreb ceva, spuse el. Habar nu am ce răspuns o să-mi dai.

- Pare înfricoşător, spuse ea, luând o lingură din supa de pui delicioasă a lui Preacher.

- Depinde din ce punct de vedere priveşti lucrurile. Ricky termină foarte curând

instrucţia de bază în trupele de marină şi vreau să mă duc şi eu acolo. Vreau să mergem amândoi.

Ea ridică din umeri şi spuse:

-Sigur, Jack.

- Vreau să mergem singuri, spuse el.

Mei înghiţi.

- Singuri?

El încuviinţă din cap.

- Eu cred că e important, Mei. Trebuie să ne facem puţin timp şi să luăm o pauză doar pentru noi doi, numai tu şi cu mine.

-Te simţi neglijat? îl întrebă ea.

- Absolut deloc. De fapt, mă simt destul de răsfăţat. Dar tot cred că ar trebui să ne obişnuim ca din când în când să ne facem timp să plecăm din oraş, departe de copil, de bar, de pacienţi, de tot. Cu regularitate.

Îi adresă un zâmbet pe jumătate seducător şi ridică mirată dintr-o sprânceană.

-Serios acum, Jack...

- Nici măcar nu e vorba de acel lucru, spuse el. Bine, poate fi vorba şi de acel lucru. Zâmbi cu toată gura. Se sprijini cu ambele mâini pe bar şi se aplecă spre ea. Eşti soţia mea, iubita mea şi cel mai bun prieten. Din când în când te vreau doar pentru mine.

- Şi ce o să fac cu alăptarea lui David?

- O să te descurci. În orice caz o să te mulgi şi o să-i laşi patru biberoane, iar el în mod sigur nu mai este dependent de alăptatul la sân – bea regulat din biberon. Sunt o grămadă de oameni care ar fi mai mult decât bucuroşi să-l ţină câteva nopţi, dar m-am gândit s-o chem pe Brie. încă nu a revenit la lucru şi se bucură să găsească o scuză să vină aici. Pe deasupra, nu am mai văzut-o de atâta timp. Mi-ar plăcea s-o revăd – să văd doar ce face. Cum arată. Ştii tu. Se apleca şi o sărută pe frunte. Hai să plecăm împreună, Mei! Măcar vreo două

nopţi.

- Mi-ar plăcea. O s-o sun pe Brie în după-amiaza asta.

Mei lăsă la cabinet bebeluşul care dormea şi plecă cu maşina la şantierul casei lor. Parcă şi coborî din
Hummer. Se sprijini de capotă şi îl privi pe Jack care bătea cuie în plăcile de rigips din interiorul casei. El se opri imediat şi veni la ea. Desfăcu braţele şi o îmbrăţişă. „Slavă Domnului!”, îşi spuse ea. „Bărbatul meu îmi aparţine din nou.” Se părea că zilele acelea tăcute şi distante au rămas în urmă.

- Ce cauţi aici? o întrebă el.
- Voiam să-ţi spun ceva, zise ea. O să vină Brie. E încântată să vină să aibă grijă de copil. O să rămână cel puţin o săptămână, probabil două. De fapt, mi-a spus că nu există nimic în Sacramento care să o oblige să se întoarcă repede.

Îşi ridică privirea spre el şi văzu în ochii lui lupta care se dădea în el. O voia pe Brie – o voia aproape de el dacă ea simţea că acest lucru era bun pentru ea. Voia să aibă grijă de ea atât cât putea, dar îşi dorea şi o viaţă intimă cu soţia lui. O viaţă intimă dobândită nu cu mult timp în urmă. Iar în căbănuţa aia nu exista nici un pic de intimitate; se auzea şi cel mai mic zgomot.

- E bine că vine, continuă Mei. Cred că trebuie să iasă puţin din Sacramento – o să-i facă bine. Iar când o să terminăm această casă, cred că ar trebui să încercăm să cumpărăm cabana de la Hope. Va fi bine s-o avem atunci când casa noastră va fi plină. Tu ai o familie foarte numeroasă.

El îi zâmbi.

- Ei bine, doamnă Sheridan, astăzi arunci cu banii în stânga şi-n dreapta, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri.

- Avem o grămadă de bani. Ar trebui

să ne gândim să angajăm muncitori, să facem construcţia asta să avanseze. Dacă o să te plictiseşti, o să-ţi găsim altceva de construit.

- Am vrut s-o construiesc pentru tine, spuse el. Am vrut să-ţi arăt cât de multe aş face pentru tine, cât de departe aş merge. Cât de mult aş munci.

- Nu se poate să nu-ţi fi trecut prin cap că ştiu deja toate aceste lucruri.

- Nu vorbeşti serios, îi spuse Preacher lui Paige. Nu e corect.
- Asta spune Mei, zise ea.
- Uau! Cine s-ar fi gândit că trebuie să nu facem sex ca să rămâi gravidă.

Se părea că ar fi trebuit să se simtă ruşinat pentru asta.

-John, de tine depinde. Nu suntem obligaţi să facem acest lucru. în orice caz, nu în momentul ăsta. Nu insist...

- Nu, o s-o facem. Ne dorim un copil. Şi eu îmi doresc un copil la fel de mult ca tine, iar când îţi vine ciclul tu începi să plângi. Aşa că o s-o facem. Clătină din cap. Cum o să ştiu când e timpul potrivit?
- Păi... câteva zile între. Ştii? Şi numai o dată, John, în acele zile. Cu excepţia zilei în care am ovulaţie. îi zâmbi, în ziua ovulaţiei poţi s-o iei şi razna.
- Drace, o să-mi lipsească chestia asta, mormăi el.
- John, nu am argumente să susţin acest lucru, dar eu nu cred că toată lumea face la fel de mult sex ca noi...

El avea o expresie de nedumerire pe faţă.

- Păi, de ce nu?

Ea râse de el.

-Oh, John...

- Ai făcut rost de chestia aia? Chestia aia pentru ovulaţie?
- Am de gând să dau o fugă mai târziu la Fortuna pentru aprovizionarea barului şi o să iau vreo două ki- turi, exact din acelea de care avem nevoie, pentru că Mei a spus că s-ar putea să ne ia mai mult de două luni ca să facem să meargă treaba

asta – dacă asta este problema.

- Mai mult de două luni? întrebă el pierdut.

„Nu râde, nu râde”, îşi repeta Paige în sinea ei.

- O să încercăm două sau trei luni, spuse ea. Dacă n-o să meargă până atunci, o să te testăm pe tine şi poate o să încercăm altceva.

El îşi luă capul în mâini.

- Uau! exclamă el. Apoi înălţă capul cu curaj şi continuă: E-n regulă. Putem s-o facem.

Ea puse mâna pe braţul lui.

-John, o să am ovulaţie în curând. în două săptă- mâni. Asta e răsplata ta.

- îţi promit, Paige! Am de gând s-o fac răsplata *ta.* îţi promit!

„Măi să fie”, îşi spuse ea. „O să fie interesant.”

- Cred că o să găsim pe cineva să stea cu Christopher şi o să închidem barul în ziua ovulaţiei, spuse el.

înainte ca Mei şi Jack să plece la festivitatea de în- cheiere a instrucţiei de bază a lui Ricky, în Virgin River a apărut o nou-venită. Mulţimea de la masa de prânz se risipise, iar Jack se afla în spatele barului când intră o femeie tânără. Avea un păr blond-roşcat şi acel ten auriu care îţi sugera că trebuie să fie pistruiată. Buzele ei erau de culoarea piersicii şi zâmbea atât de destinsă încât Jack îşi înclină capul într-o parte, zâmbindu-i şi el şi între- bându-se cine ar putea fi. Femeia veni direct la bar şi se sprijini de el.

-Jack Sheridan? întrebă ea.

- Eu sunt.

Ea îi întinse mâna.

- Sunt Vanessa Rutledge. Soţia lui Matt Rutledge. Avem nişte cunoştinţe comune.

El îi strânse mâna.

- Pot să pun pariu că avem, iar printre

ele este chiar soţul tău. Ce mai face?

-Mă tem că s-a întors în Orientul Mijlociu. A plecat de câteva luni. Cât timp este plecat eu stau cu tata, dar Matt mi-a spus că aş face bine să vin aici fără întârziere, să te caut şi să aflu când vin băieţii tăi pe aici pentru că cel mai bun prieten al lui Matt şi cavalerul nostru de onoare este Paul Haggerty.

-Aşa e, spuse Jack. Acum că mi-ai spus, îmi amintesc. I-am avut pe băieţii ăia doi în plutonul meu cu mult timp în urmă – erau doar nişte puşti. Paul, Matt, Preacher, Mike Valenzuela. Apoi Paul şi ceilalţi au făcut parte din plutonul meu în ultimul meu stagiu în Irak, şi suntem încă apropiaţi. Paul a fost pe aici nu foarte demult, şi trebuie să revină curând. încercăm întotdeauna să prindem ceva din sezonul de vânătoare, indiferent câţi reuşim să ne adunăm.

- Paul şi Matt au fost împreună la şcoală, spuse ea. S-au înrolat împreună, au făcut pregătirea de bază şi au fost în câteva stagii împreună. De fapt, erau împreună în seara în care l-am cunoscut pe soţul meu.

- Oh, lui Preacher şi lui Mike o să le placă chestia asta, zise Jack.

Se întoarse şi lovi în peretele care despărţea barul de bucătărie ca să-l facă pe Preacher să iasă.

- Am aflat totul despre Preacher, spuse ea. Paul mi-a vorbit mult de voi, băieţi, şi de barul ăsta. A fost o coincidenţă atât de ciudată că şi tata a găsit locul ăsta pentru a se stabili aici.

- Unde este tatăl tău?

- A cumpărat acum câţiva ani o fermă veche la marginea oraşului, chiar înainte de ultima misiune. A avut ceva de lucru ca s-o renoveze înainte de a ieşi la pensie, apoi peste vară i-a adus aici pe fratele meu mai mic şi caii lor de la Washington.

- Ultima misiune?

- A ieşit la pensie din armată. Generalul Maior Wal- ter Booth.

Pe faţa lui Jack se ivi o expresie de surpriză amuzată.

- Un general de pifani şi-a lăsat fiica să se mărite cu un proaspăt puşcaş marin?

Ea ridică o sprânceană frumoasă, ochii de un albastru acvamarin îi scânteiară şi spuse:

- Eu nu primesc ordine de la nimeni.

Izbucniră amândoi în râs.

Preacher ieşi din spate, încruntat că fusese chemat cu o bătaie în perete. Când întâlni zâmbetul strălucitor al roşcatei drăguţe de la bar, expresia lui se îmblânzi oarecum, din curiozitate.

Vanessa n-a fost impresionată de bărbatul uriaş sau de expresia lui morocănoasă. Şi nici nu a fost surprinsă când trăsăturile feţei lui se îmblânziră într-un zâmbet curios.

-Tu trebuie să fii Preacher, spuse ea. îi întinse mâna. Te-aş fi recunoscut oriunde, doar că am auzit că erai mare şi chel. Acum eşti doar mare. Vanessa Rutledge – soţia lui Matt Rutledge.

- Nu se poate! exclamă Preacher, strângându-i mâna. Am auzit că s-a însurat. Ce mai face?

Ea ridică din umeri şi zâmbi cu o jumătate de gură.

- încerc să ghicesc. îrak. Bagdad, din câte am auzit ultima dată.

- Oh, puştoaico, spuse Preacher afectuos. Şi tu ai ajuns aici?

-Tata tocmai s-a mutat aici – la marginea oraşului. Un loc frumos pentru el şi caii lui. Şi pentru fratele meu mai mic, Tommy.

- Dumnezeule, spuse Preacher. Nu-mi vine să cred. Chiar aici!

- Lumea devine din ce în ce mai mică,

spuse ea, retră- gându-se de la bar şi deschizându-şi jacheta pentru a lăsa să se vadă o burtică de gravidă. Eram în drum s-o văd pe soţia lui Jack. O să am nevoie de ajutorul ei.

-Uau! făcu Jack. Ia te uită! E primul?

- Da. Mai am doar câteva luni.

- Matt se întoarce pentru naşterea copilului? o întrebă Jack.

- Nu, dar dacă totul se va petrece conform planurilor, ar trebui să aibă un concediu lung când copilul va avea două luni. Privi împrejur, studie barul, trofeele de animale de pe pereţi şi lemnul închis la culoare. Deci ăsta e locul, nu? Măi să fie, am auzit o mulţime de lucruri despre locul ăsta.

- Băieţilor le place locul ăsta, spuse Jack. Când Matt o să termine, o să ne asigurăm că ajunge aici cu restul băieţilor.

- Când o să termine? Ha! Crezi că asta se va întâmpla? Matt este puşcaş marin de carieră.

Dar zâmbi, mândră în mod evident de bărbatul ei. Şi fiind fiică de general, era mai mult decât obişnuită cu rigorile vieţii de militar.

- Nu e nici o grabă, spuse Jack. Noi o să fim pe aici mult timp de-acum încolo.

A fost şi Paige convocată la bar să o cunoască pe Vanessa. În curând îşi făcu apariţia şi Mike care a fost încântat s-o cunoască pe soţia lui Matt. A fost făcută şi o invitaţie pentru general să se oprească la bar să bea un pahar din partea casei, iar Jack promise să ia legătura cu Vanessa şi cu tatăl ei înainte ca Paul să stabilească următoarea întâlnire a puşcaşilor marini, care se apropia.

- Oricum ar fi, nu-i spuneţi lui Paul că suntem aici, zise Vanessa. Mi-ar plăcea să-i fac o surpriză.

capitolul 5

Mike Valenzuela îşi dădu seama că sub aparenţa unui orăşel perfect puteau să existe infracţiuni, unele minore şi predictibile, altele mai perfide. Se gândea adesea la cele două paciente de care îi vorbise Mei, în timp ce-i vizita pe vecini, liceul din oraşul învecinat unde mergeau puştii din Virgin River şi se interesa cum se distrau oamenii prin aceste părţi. în majoritatea cazurilor primea răspunsurile aşteptate – adulţii aveau propriile

întâlniri, petreceri, picnicuri, grătare în aer liber. Frecventau restaurantele, galeriile, vinăriile şi localurile de noapte din oraşele de pe coastă şi din jurul lor şi bineînţeles că aproape toată lumea vâna şi pescuia. Cea mai mare parte a comunităţii socializa prin intermediul evenimentelor legate de şcoală, de la evenimente sportive la orchestre şi coruri, după care urmau întotdeauna întâlniri importante între părinţi.

Zach Hadley trecea pe la Jack o dată sau de două ori pe săptămână pentru a bea o bere, iar Mike se folosi de ocazie ca să-l cunoască ceva mai bine – legăturile lui cu puştii de liceu dădură roade aproape imediat. El îi spuse că adolescenţii aveau activităţile lor şcolare de la jocuri la dansuri, dar mai aveau şi câteva locuri pe care le frecventau. Petreceri, cu părinţii acasă sau fără ei, chefuri cu bere în pădure. Auzise ceva discuţii despre un refugiu izolat de pe şoseaua statală 109 unde existau câteva grătare vechi, toalete şi mese de picnic. Pe această şosea traficul fusese intens înainte ca noua şosea să fie terminată, iar acum era mai degrabă un drum pe care se circula mai mult ziua şi care noaptea le rămânea adolescenţilor. Atunci când vremea permitea, un loc perfect unde să aduci un butoiaş sau o ladă cu bere. Acolo unde crescuse Mike în L.A., puştii făceau chefuri în deşert sau pe plajă – dar aici aveau pădurea.

- Cât timp nu se afundă prea tare în pădure, departe de oraşe, probabil sunt feriţi de probleme cu animalele sau cu cultivatorii de marijuana, spuse Mike.

„Dar erau feriţi şi de problemele ivite între ei?” se întrebă Mike.

-Atunci, e adevărat? întrebă Zach. Toate culturile alea ilegale despre care se vorbeşte?

- E adevărat, confirmă Mike. Ascultă, dacă ai unele îngrijorări şi eu te pot ajuta, n-o să spun de unde am informaţia.

- De fapt, spuse el cu voce scăzută, am văzut ceva din întâmplare – un bilet scurt – care m-a alarmat. Mi-a atras atenţia – dar nu am avut nici cea mai vagă idee unde să mă duc cu el.

- Eu sunt primul la care trebuia să te gândeşti.

- E vorba doar de un zvon, să ştii. Ce spun copiii de vârsta asta poate fi şocant uneori – şi pot inventa totul. Dar biletul spunea ceva de genul „ţine-te departe de petrecerile alea”. Exista un zvon despre o fată care a rămas însărcinată, deşi ea nu-şi amintea dacă făcuse sex.

Mike ridică mirat din sprâncene.

- Cum ai dat peste bilet? întrebă el.

- Un elev a lăsat un caiet în clasă. Ridică din umeri. M-am uitat prin el.

Mike zâmbi.

- îmi place stilul tău. Băgăcios. Al cui era caietul?

- Habar nu am. L-am lăsat acolo unde l-am găsit şi după prânz a dispărut. Nu l-am mai văzut vreodată şi i-am supravegheat pe puşti, am verificat ce aduceau în clasă. Aparţinea unei fete, asta pot să-ţi spun. Mâzgălelile erau de fată.

-Stai cu ochii pe chestia asta, da? Ascultă-mă cu atenţie, îl sfătui Mike. Poate fi o informaţie importantă.

- Puştii mai beau câte o bere, asta ştiu, zise Zack. Dar dacă aici există o fărâmă de adevăr, e vorba de băut zdravăn.

-Mda, spuse Mike. Şi se gândi: „Pun pariu că nu berea a fost de vină”. Ţine-mă la curent! N-o să spun nimănui că am vorbit cu tine.

Mike îşi făcu de lucru prin jurul şcolii, se prezentă,

încercând să-i facă pe puşti să se simtă în largul lor, purtân- du-se cât se poate de prietenos şi de relaxat. Ştia că o să dea peste ceva iarbă pe măsură ce cerceta mai în detaliu. Existau zvonuri despre ceva amfetamine, dar nimeni nu sufla o vorbă despre Rohypnol. Faptul că-l avea pe Zach de partea lui era un mare avantaj, dar spera să prindă el însuşi un adolescent pe care să şi-l facă informator confidenţial şi care său dea câteva nume. Poliţia locală şi biroul şerifului probabil că cercetau deja când apărea vreun caz de minori care consumau alcool sau droguri ilegale. Dar el voia să afle dacă vreuna dintre fetele lui din Virgin River era violată şi, până când cineva nu făcea o reclamaţie la poliţie, oamenii legii din zonă nu aveau de unde să ştie. El le considera deja fetele lui, oraşul lui.

Dădu o raită pe la refugiul de pe 109 şi descoperi la gunoi câteva sticle de bere şi prezervative. Se hotărî să viziteze locul cu regularitate, să vadă cine apărea pe aici. Şi ce apărea pe aici. Ar putea încerca chiar şi puţină supraveghere din pădure. Dar iarna venea devreme în munţi şi fereastra lui de oportunitate era aproape închisă în acest anotimp.

Exista un singur tip care apăruse de curând în grup, după cum putuse Mike să-şi dea seama – tânărul de 17 ani Tom Booth, fratele mai mic al Vanessei şi fiul generalului. Tom nu era de prea multă vreme în oraş, nu avusese destul timp să facă ceva rău. Booth, care îl invitase pe Mike să-i spună Walt, era văduv şi i l-a prezentat pe Tommy, care părea deştept şi amabil. Politicos şi sincer. Poate că era popular printre fete, dar încă nu cunoştea destui tineri. Dacă Tom ar fi fost bine integrat la şcoală, ar fi fost o sursă de informaţii bună, dar nu era cazul. Când a doua pacientă a lui Mei se trezise însărcinată după o petrecere, Tom era încă la Washington.

Apoi mai erau o grămadă de băieţi care trecuseră

de vârsta de 15, 16, 17 ani – şi care poate că aveau serioase dereglări mintale provocate de hormoni. Puţin testosteron şi lipsa valorilor puteau face treaba asta.

Nu era deloc surprinzător că singura persoană cu care îşi dorea să fi putut vorbi despre asta era Brie. Dar dacă mai avea puţină raţiune, îşi dădea seama că nu era pregătită pentru această discuţie. Trecuse mult prea puţin timp de când ea însăşi fusese violată.

Mike nu se aşteptase să se vadă înapoi în biroul şerifului atât de curând, dar se simţi obligat să-l înştiinţeze ce mirosise. De vreme ce nu avea nici o victimă, nici un suspect, nici o dovadă, Mike se aştepta de fapt ca şeriful să-i mulţumească politicos şi să-i ceară să-l ţină la curent. Spre surprinderea lui, şeriful îl chemă în biroul său pe un detectiv numit Delaney pe care îl prezentă drept reprezentantul lor într-o unitate de luptă împotriva drogurilor din care făceau parte mai multe agenţii, inclusiv reprezentanţii legii din fiecare agenţie locală, statală şi zonală.

- Avem un detectiv care se ocupă de violenţele sexuale, dar mi se pare că ne cam pripim. O să-l consult totuşi şi pe el. O să-l întreb dacă a aflat ceva despre asta, spuse şeriful.

-Vă mulţumesc, domnule, spuse Mike. înţeleg că în zona asta e multă marijuana, îi spuse el detectivului Delaney.

-Avem din belşug, da. Dar avem din ce în ce mai multe probleme cu drogurile albe şi chiar ne dorim să depăşim problema asta, spuse el. Când spun droguri albe mă refer la metamfetamine, cocaină şi heroină.

- Am priceput, zise Mike. Aţi auzit ceva zvonuri despre ecstasy? Drogul violului?

- Despre ecstasy, da, deşi rar. Drogul

violului, nu. Dar dacă dai peste aşa ceva...

- Ne ţii la curent? îl întrerupse şeriful.

- Categoric, răspunse el. Reticenţa posibilelor victime de a reclama acest lucru ar putea face ca procesul să fie de durată.

- Cu atât mai mult mă bucur că eşti dispus să cercetezi în continuare, spuse şeriful. Fără o victimă sau fără o acuzaţie, nu am cum să desemnez un adjunct să se ocupe de asta. îţi sunt recunoscător pentru ajutor. îi întinse mâna. Orăşelul ăla din susul râului are noroc să te aibă acolo.

- Vă mulţumesc, spuse Mike.

Ceea ce nu îi spusese a fost că în acest caz motivaţia lui era puţin mai profundă decât simpla descoperire a unui răufăcător. Era un subiect delicat. Era vorba de Brie...

A doua zi se duse în Eureka şi cumpără un laptop şi o imprimantă. Sosise timpul să intre online, să folosească pentru cercetările lui internetul si legăturile pe care le avea.

După ce sosi în Virgin River, Brie petrecu două zile cu Jack, cu Mei şi cu David înainte ca fratele şi cumnata ei să plece dis-de-dimineaţă în a treia zi, îndreptân- du-se spre San Diego pentru festivitatea de încheiere a instrucţiei lui Ricky. Atunci schimbă aşternuturile de pe patul mai mare din camera de lângă cea a lui David, aşteptând cu nerăbdare să petreacă două zile liniştite în cabană. îi făcea baie nepotului ei şi îl hrănea, citea în timp ce el îşi făcea somnul de dimineaţă, apoi cam pe la prânz îl lua în oraş.

David era un copil obişnuit să fie luat peste tot. Atunci când mama şi tatăl lui lucrau era fie la clinica lui Doc, fie la bar, fiind îngrijit de diverşi oameni. Era un copil adaptabil, dar din pricina programului agitat al părinţilor, se plictisea uşor. Nu mergea să-l ţii acasă. Aşa că Brie porni să facă vizite.

Petrecu ceva timp cu Paige, ascultând poveştile despre noua încercare de a face un copil. Luă prânzul la bar, iar David mâncă direct cu degetele din tava aflată în cărucior. Trecu un pic pe la cabinetul lui Doc şi jucară gin împreună, în timp ce David îşi făcu somnul de după-amiază. Se duse cu Connie la magazinul din colţ şi, urmărind telenovela de după-amiază împreună cu Connie şi Joy, văzu cum eroina principală, o târfă, i-o trăgea unui alt tip la televizor, spre deliciul femeilor mai în vârstă. Aproape de ora cinei se întoarse la barul lui Jack unde începeau să apară oamenii. Brie îşi luă o bere în timp ce Preacher încălzea nişte legume mărunţite pentru ca David să le poată mânca cu mâna şi puţin lapte degresat pe care îl bea din căniţa lui specială cu cioc. Oricine intra în bar o saluta prietenos, iar apoi se ducea imediat la David şi îl săruta, îl îmbrăţişa, îl smotocea şi se strâmba la el ca să îl distreze. El era unul dintre cei mai iubiţi locuitori din Virgin River şi dacă nu datorită faptului că era fermecător şi frumos, atunci datorită faptului că părinţii lui erau Mei şi Jack.

Pe la 17.00 sosi şi Mike şi bineînţeles că se duse imediat la Brie. îşi luă şi el o bere în timp ce ea o termina pe a ei, apoi luară cina împreună. Vorbi un pic despre faptul că mergea cu maşina prin oraşele din apropiere, încercând să cunoască oamenii, să afle cum îşi petreceau timpul şi dacă aveau vreo problemă cu care el i-ar fi putut ajuta. începuse să înţeleagă ce aşteptau de la un poliţist local şi descoperise că era cam acelaşi lucru ca într-o zonă de patrulare dintr-un oraş mare. Nu mult după cină, David începu să se agite, având nevoie să fie schimbat şi să-şi primească biberonul înainte de culcare.

- Trebuie să plec, spuse ea, ridicându-se în picioare şi apucând căruciorul copilului.

Se ridică şi el.

- Ţi-ar plăcea să-ţi ţin companie diseară? întrebă el.

- Mulţumesc, dar cred că trebuie să mă concentrez asupra sarcinii mele. îi zâmbi. Când se întorc mami şi tati, poate o să putem face ceva.

- O să găsim ceva distractiv, rosti el zâmbind. Poate că nu e prea devreme să vedem balenele – o să migreze spre sud destul de curând.

- Poate că o să încercăm şi asta, spuse ea.

Când Brie îl duse acasă pe David, primul lucru pe care îl remarcă fu că era foarte întuneric. Nu lăsase nici o lumină aprinsă la cabană şi, cu toate că nu era nici ora 19.00, noaptea se lăsa cu repeziciune. Copacii

falnici care înconjurau poiana aruncau umbre lungi. Acest loc îi dăduse întotdeauna un sentiment atât de puternic de linişte şi siguranţă, încât a fost surprinsă că se simţea aşa de tulburată. încercă să ignore neliniştea instalată în ea şi îi vorbi copilului, ca şi când acesta i-ar fi ţinut companie.

- Vino încoace, amice! Hai să te aranjăm! Ai petrecut o zi frumoasă, nu-i aşa? Da, aşa e.

Apoi mai era şi problema uşii pe care o lăsase descuiată; simţi cum inima îi tresaltă de câteva ori. Dar intră, aprinse luminile şi încuie uşa de la intrare. Merse la uşa din spate şi o încuie şi pe aceasta. Primele ei două nopţi aici fuseseră atât de odihnitoare şi liniştite, nu-i trecuse niciodată prin cap că în seara asta va fi agitată. Apoi, în ciuda faptului că David se foia neliniştit, îl puse în patul lui şi îşi scoase pistolul de 9 mm din geantă. Verifică toată cabana cu arma în mână, nerăbdătoare să-şi calmeze mintea. în dulapuri, sub paturi, sus la mansardă. Nu îi luă mult timp să constate că nu exista nici o ameninţare, slavă Domnului, pentru că nepotul ei devenise zgomotos şi nerăbdător în pătuţul lui. Puse pistolul pe noptiera de lângă pat şi îşi îndreptă atenţia spre copil. îl schimbă şi încălzi laptele matern pe care i-l lăsase Mei.

O deranja faptul că nu existau jaluzele sau obloane care să se tragă peste ferestre. Dar pentru ce i-ar fi deranjat pe Mei şi pe Jack aici în pădure? Cine ar fi putut arunca vreo privire în afara unui urs? Lucrul acesta n-o deranjase aseară sau în seara de dinainte. Totuşi acest lucru o făcea pe Brie să nu aibă astâmpăr şi să privească tot timpul ferestrele neacoperite. Apoi îşi dădu seama că nu mai petrecuse o noapte singură din iunie.

„Trebuie s-o faci cândva. Trebuie să depăşeşti obstacolul ăsta”, îşi spuse ea cu glas tare.

După ce îl schimbă pe David, îl hrăni şi îl puse în

pătuţul lui, se aşeză în micul living al cabanei. Nu-i trecea prin minte ce-ar putea să facă, avea senzaţia că oricine putea să se uite înăuntru; în plus, imaginea televizorului era neclară pentru că Mei şi Jack nu se osteniseră să-şi pună o antenă de satelit. Stinse luminile şi se dezbrăcă pe întuneric pentru culcare. îşi puse un trening uşor în care se simţea în siguranţă, amintindu-şi cu puţină nostalgie de zilele în care dormea goală-puşcă, încrezătoare şi fără să se teamă. Din noaptea aceea nu mai dormise goală. Deşi încă nu se făcuse ora 20.00, se băgă în pat. Inima îi bătea prea repede, aşa că vorbi cu ea însăşi: „Pe aici nu e nimeni care să vrea să-ţi facă rău. Eşti izolată în pădure – nimeni nici măcar nu ştie că eşti aici”.

Brie stătea întinsă pe spate, cu braţele încrucişate pe stomac, cu pistolul pe noptieră. Se străduia să ţină ochii închişi un minut, apoi două minute, apoi şi mai mult dacă reuşea. I se păru că trecuse o veşnicie până când pulsul i se linişti şi se relaxă puţin; fiecare sunet produs de vânt o făcea să tremure. „Dacă reuşesc să trec doar de noaptea asta, o să reuşesc să trec şi de următoarea”, îşi spuse ea. Privi ceasul de pe noptieră la 20.15, la 20.30, la 20.45.

La un moment dat aţipi, dar mai târziu se trezi brusc din pricina unui fior. Icni, se ridică în fund în pat şi îşi dădu seama că transpira, gâfâia şi inima bătea să-i spargă pieptul. Apucă pistolul şi ţinându-l în mâna întinsă îl îndreptă spre uşa dormitorului. Ascultă încordată. Se auzea un şuierat şi un geamăt uşor; vântul prin pini. Din dormitorul lui David se auzea un sunet slab şi înăbuşit; se ridică din pat, cu pistolul în mână, cu ţeava îndreptată spre tavan şi se strecură în dormitorul lui ca să se asigure că nu era nimeni acolo. David se foia în somn, cuibărit în aşternuturi, visând.

„Oh, Doamne”, îşi spuse ea. „Mă furişez pe lângă nepoţelul meu cu o armă încărcată!” Lacrimile îi înţepau ochii. „Sunt irecuperabilă”, îşi spuse ea.

Se duse în bucătăria întunecată, luă telefonul şi îl sună pe Mike. Când îi răspunse, rosti cu sufletul la gură:

- Iartă-mă! Sunt speriată.
- Ce se întâmplă? întrebă el alarmat.

-Nimic. Nimic de care să ştiu. Uşile sunt încuiate, am verificat casa, dar eu dau târcoale pe aici cu un pistol încărcat în mână. Am înnebunit complet.

- Poţi să laşi jos pistolul ăla, te rog? îi spuse el calm. Sunt acolo în zece minute.
- E-n regulă, răspunse ea cu glas tremurător, simţim- du-se cumva o ratată.

îi dezamăgise pe fratele ei şi pe Mei, era dezamăgită de ea însăşi.

- Te rog, pune-l deoparte şi o să vin!
- E-n regulă spuse ea din nou.

Dar nu puse pistolul deoparte. Se ghemui pe podeaua bucătăriei şi rămase acolo sprijinită de dulapurile din colţ, de unde putea vedea restul bucătăriei. Dacă se apropia cineva de ea, îl putea împuşca. Apoi îşi spuse: „Dumnezeule, ce bine că David nu merge în picioare!” în clipa asta ar fi tras în tot ce mişca; era suficient de încordată să tragă aiurea, iar un glonţ ricoşat ar fi putut să-l rănească sau chiar să-l ucidă pe bebeluş! încercă să-şi ţină degetul relaxat de-a lungul ţevii şi departe de trăgaci, repetându-şi în gând: *„Nu* acţiona până când nu eşti sigură. *Nu* acţiona”.

Când îţi este frică, zece minute înseamnă o eternitate. Şi nu există nimic mai rău decât frica, indiferent dacă are sau nu vreun temei. în gură avea un gust metalic de la adrenalină, iar inima îi bătea periculos de repede, în cele din urmă, după ce i se păruse că trecuse o oră, cu încheieturile degetelor

albite din pricina armei ţinute atât de strâns în mână, auzi zgomotul motorului unei maşini care intra în poiană, apoi un claxonat scurt pentru ca ea să ştie că sosise.

Se ridică cu greu în picioare, puse pistolul pe blatul din bucătărie şi descuie uşa din faţă. Când o deschise, îl văzu în prag îmbrăcat cu o jachetă groasă din piele întoarsă şi cu pistolul în tocul de sub haină. Cumva faptul că el purta armă o făcea să se simtă mai bine. Se părea că o luase în serios. Ca şi când frica ei, deşi nefondată, ar fi avut un oarecare temei.

- Dumnezeule, spuse ea, lipindu-se de el recunoscătoare. Mi-e frică *degeaba!*

- Linişteşte-te, îi spuse el, mângâind-o uşor pe spate. O ţinu puţin în braţe, foarte atent să n-o strângă prea tare. Lucrurile astea cer timp.

- Mă simt ca o proastă.

- Păi, nu e cazul. Este atât de uşor de înţeles încât aproape că e predictibil. Se desprinse din îmbrăţişare, rămânând cu mâinile pe braţele ei. Este prima ta noapte singură?

- Da, răspunse ea. Sinceră să fiu, nu m-am aşteptat la asta. M-am simţit atât de bine de când am ajuns aici. Nu am dormit niciodată mai bine.

- Vrei să verific şi eu casa?

- Da, chiar dacă am verificat-o şi eu, zise ea înclinând aprobator din cap. Şi poate şi pe afară.

- Cu mare plăcere. Stai jos! Respiră adânc de câteva ori şi încearcă să te relaxezi.

Mike văzu pistolul de pe blat şi îi atinse patul. încă era cald. îi fusese atât de frică, nu putuse să-l lase din mână.

Făcu un tur al casei şi urcă la mansardă,

aprinzând şi stingând luminile după el. Luă o lanternă din maşină ca să verifice împrejurimile casei, unde toate lucrurile erau la locul lor – nu erau urme de încălţăminte, iarbă sau tufişuri strivite. Când intră înapoi în casă încuie uşa după el, îşi scoase tocul şi pistolul şi le puse pe blat alături de arma ei. îşi dădu jos jacheta şi o puse pe un scaun de bucătărie. Apoi se duse în micul living unde se lăsă pe vine în faţa şemineului rece. îngrămădi câteva lemne peste nişte conuri de pin, aprinse focul şi urmări

cum se înalţă flăcările. îşi frecă palmele în faţa focului, apoi se duse şi se aşeză lângă ea pe canapea.

- Mulţumesc, îi zise ea stins.

- Pentru puţin, Brie. Trebuie să te simţi în siguranţă ca să poţi să ai grijă ca lumea de David. Asta e tot ce contează.

- Dar te-am chemat în puterea nopţii. Probabil că eşti foarte enervat.

El îi zâmbi cu generozitate.

- Brie. Nu e nici măcar 22.00.

- Oh, Doamne! N-am dormit nici măcar o oră!

Mike râse înfundat, se aplecă să-şi scoată cizmele şi spuse:

-Acum o să dormi ca lumea peste noapte. Eu rămân aici.

- Oh, spuse ea agitată. Nu cred că este o idee atât de bună...

- Linişteşte-te, *mija!* Nu ştiu eu prin tot ce treci în încercarea de a-ţi recăpăta vechea viaţă? Sincer, nu poţi să crezi că as face ceva ca să te simţi ameninţată.

-Păi...

-Nu mă jigni, spuse el. E adevărat că am făcut o grămadă de lucruri de neiertat, dar nu am făcut niciodată rău unei femei. Sunt un gentleman. Iar tu trebuie să dormi.

Ea reflectă asupra acestui lucru mai puţin de o secundă.

- Dacă pleci, ştiu că o să cedez nervos. Pentru numele lui Dumnezeu, când se vor sfârşi toate astea?

- Nu sunt sigur, dar ştiu că se vor sfârşi. Se dovedeşte că acum este doar un pic cam prea devreme pentru tine. Nu e nevoie să conştientizezi toată chestia asta. Pur şi simplu, o să

facem abstracţie de ea. Nimeni nu-mi urmăreşte venirile sau plecările. Nimeni nu urmăreşte această cabană să vadă a cui este maşina parcată afară.

Ea oftă şi se rezemă pe pernele canapelei.

- Nu suport ce a făcut povestea asta din mine. Am crezut că sunt mai puternică.

- Dumnezeule, nu-ţi face rău singură, îi spuse el. Şi aşa e suficient de rău ce ţi s-a întâmplat. Nu e uşor să treci peste asta, Brie.

Brie îşi trase picioarele în sus şi îşi masă tâmplele cu degetele.

- Te doare capul? o întrebă el.

- Sunt doar puţin încordată, răspunse ea. O să-mi treacă. Apoi râse scurt. Am aşteptat cu nerăbdare să mă întorc aici ca să mă distrez puţin. înainte să mi se întâmple toate astea, plănuiam tot felul de moduri în care să-ţi zdrobesc inima.

Mike clătină din cap şi îi zâmbi.

- Nu zău? Pare interesant. Acum am şi eu de aşteptat ceva cu nerăbdare.

-Am crezut că vei fi distrus. Ruinat, îi spuse ea.

- Aha. Vrei să-mi dai nişte detalii?

- în nici un caz.

- Sunt deja devastat.

Se ridică, se duse în bucătărie, căută prin frigider şi se întoarse cu două sticle cu bere. Le scoase dopurile şi îi întinse una, păstrând-o pe cealaltă pentru el, şi se aşeză din nou pe colţul lui de canapea. Spera să nu se vadă pe faţa lui că numai faptul că o privea în lumina difuză a focului era o recompensă, o încântare. Părul ei ciufulit aşa cum se sculase din pat, picioarele goale, obrajii îmbujoraţi de nelinişte, toate astea aproape că îi tăiau respiraţia. Ştia că era agitată în prezenţa bărbaţilor până acolo încât nu putea merge la săli de sport mixte, şi nu-şi făcea iluzii că el era o excepţie în privinţa asta, nici chiar după ce petrecuseră atâta

vreme împreună. Oh, poate că în clipa aceea stăteau împreună pe o canapea la o jumătate de metru unul de altul. Dar dacă ar fi încercat să se apropie de ea chiar acum, ea s-ar fi pierdut cu firea. Ar fi luat-o la fugă. Ar fi cedat psihic.

- Poate că ar trebui să te gândeşti să te întorci la muncă, spuse el.

- M-am gândit la asta, dar mi-am pierdut interesul în a-i pune sub acuzare pe infractori. Nu mi-am pierdut interesul pentru aplicarea legii, dar nu ştiu în ce domeniu. Toată experienţa mea este în domeniul dreptului penal şi pur şi simplu nu am chef să mă întorc la asta.

- Ce părere ai de lucrul cu victimele violurilor?

Ea oftă din adâncul sufletului.

- încerc să nu mai fiu o victimă a violului. încerc să depăşesc acest lucru, deşi îmi dau seama că ceva din asta va rămâne în mine pentru totdeauna.. Clătină din cap şi continuă: M-am pregătit ani buni să ajut victimele violurilor, iar acum sunt şi eu una dintre ele. Pur şi simplu, vreau să ies din ciclul ăsta. Dumnezeule, aş vrea să trec peste asta dacă pot!

- E rezonabil. Poate că există o cale de a-ţi folosi experienţa din procuratură în domeniul apărării.

Expresia ei era şocată.

- N-aş putea apăra niciodată de acuzaţii un infractor. Mai ales acum.

-Trebuie să existe ceva, spuse el. Drepturile omului? Cazurile de discriminare? Discriminarea în domeniul muncii? Drepturile femeilor? Libertăţile civile?

Brie ridică din umeri.

- Eşti obişnuită să ai o misiune, există vreo nedreptate pe care trebuie s-o îndrepţi. Ai

muncit întotdeauna din greu. Nu sunt sigur că tot timpul ăsta liber pe care îl ai ca să te gândeşti e un lucru atât de bun.

Ea îşi întinse picioarele şi le puse pe măsuţa pentru cafea ca să şi le încălzească la focul strălucitor, iar el făcu la fel, fără să o atingă. Se trezi că se întreabă, şi nu pentru prima oară, dacă toate femeile pe care el le nedreptăţise atât de tare fuseseră la început prietenele lui, aşa ca acum. Oare îşi petrecuse ore nesfârşite, luni nesfârşite vorbind cu ele în felul acesta sensibil, lipsit de orice ameninţare, înainte de a face sex cu ele, de a se însura cu ele şi apoi de a le înşela? I-ar fi trebuit atât de mult timp. Atâta energie consumată. Se mai întreba şi dacă ea putea fi înşelată la fel ca ele. Luă o înghiţitură de bere.

- După ce se întorc Mei şi Jack, dacă nu te grăbeşti să te întorci în Sacramento, ce-ai spune să mergem o zi pe malul oceanului? Nu ştiu dacă vom prinde balenele, dar pe acolo sunt multe lucruri de văzut. Galerii de artă, locuri unde se pot degusta vinuri, poteci pe promontorii şi plaje, restaurante bune. Putem fi pur şi simplu turişti timp de o zi.

-Te gândeşti la asta ca la o... întâlnire amoroasă?

Mike zâmbi larg.

- Da, recunoscu el.

Pe buzele ei se ivi un zâmbet.

- Aş putea face asta, spuse ea. Ai fost bun prieten cu soţiile tale înainte de a te însura cu ele?

- De fapt n-ar mai trebui să răspund şi la alte întrebări despre subiect. Despre ele, spuse el.

Ea se ridică puţin.

- De ce nu?

- Ţi-aş putea oferi un avantaj nemeritat în privinţa planurilor de a-mi zdrobi inima. Aş vrea ca nici unul din noi să nu fie dezavantajat.

Ideea o făcu să râdă. Sau berea o făcea să râdă. Dar acesta era unul dintre lucrurile care funcţionau în cazul ei – el n-o lua prea în serios şi totuşi o lua foarte în serios. Iar ea avea încredere în el, lucru care o liniştea şi o îngrijora în acelaşi timp. îşi ridică din nou picioarele, trăgându-le sub ea şi se întoarse spre el.

- Ai fost? insistă ea.

- Nu. Ţi-am spus – eu am fost mereu vânătorul.

-Mi-ar plăcea să aflu mai multe, spuse ea.

- Nu mai sunt foarte multe de spus, replică el.

-încerc să pricep câteva lucruri, spuse ea. Violul – nu e greu. De necrezut, dar absolut de înţeles. A fost o răzbunare.

- O ambuscadă, completă el.

- Ambuscadă, repetă ea gânditoare.

-Asta mi s-a întâmplat şi mie, adăugă el. Singurul lucru împotriva căruia nu te poţi apăra.

- Bineînţeles, spuse ea, rezemându-se de pernele canapelei. Bineînţeles.

-Asta a fost cea mai grea parte a ecuaţiei pe care a trebuit s-o rezolv – că practic nu a fost nimic pe care l-aş fi putut face altfel. Sau mai inteligent. Ai avut şi tu probleme cu asta?

Ea se gândi o clipă, muşcându-şi buza de jos.

- Am întors pe toate părţile chestia asta. Dar lucrul care mă roade este cum de am dat greş cu Brad. Din nu ştiu ce motiv, de la viol încoace parcă durerea provocată de divorţ este proaspătă.

- Ce te face să crezi că tu ai greşit?

- Habar nu am avut că este tipul de

bărbat care este în stare să facă ce a făcut. Nu mi-am dat seama niciodată ce o să se întâmple. M-am gândit cum au stat lucrurile încă de la început – de la prima întâlnire. La fiecare zi a căsniciei noastre. Poate că am muncit prea mult – programul meu era atât de lung. Ar fi trebuit să fiu mai atentă. Poate că devotamentul pentru cariera mea a fost mai puternic decât devotamentul faţă de Brad. Niciodată...

Mike îşi dădu picioarele jos de pe masă şi spuse:

- Brie, poate că el a greşit, nu tu. Când v-am întâlnit prima oară, cu ani în urmă, ceea ce am văzut strălucind în privirea ta era încrederea şi devotamentul. Şi iubirea. Dumnezeule, erai atât de îndrăgostită de el. Şi pe deasupra erai o femeie de succes strălucită, o femeie rezistentă, puternică şi curajoasă. Şi nu te puteai apropia mai mult de el, nu-i puteai oferi mai multă atenţie.
Dacă toate astea n-au fost suficiente pentru Brad, nu te poţi învinovăţi pe tine.

- Povesteşte-mi despre ele! Spune-mi pentru ce te-ai însurat cu ele, pentru ce au eşuat căsniciile tale.

Mike întinse cu precauţie o mână şi o mângâie delicat pe păr.

- Scumpo, nu e aşa de interesant. Nu te va ajuta să-l înţelegi pe Brad. Singurul lucru pe care îl am în comun cu Brad este acela că amândoi suntem nişte idioţi.

- Povesteşte-mi, insistă ea cu glas scăzut.

El trase aer în piept.

- Cârmei avea 19 ani când a început să lucreze pentru tatăl meu ca secretară şi contabilă începătoare şi ne-am cunoscut când eu eram în permisie. Ne-am scris scrisori – scrisori melancolice,

ca între prieteni, care apoi au devenit mai romantice. Şase luni mai târziu când eram din nou în permisie, am făcut dragoste şi după asta ea trebuia să se căsătorească. Aşa că asta am făcut – ne-am căsătorit, apoi am fost trimis în Irak. Când am venit acasă, ea era pregătită să-şi vadă de viaţa ei. Mi-a frânt inima şi mi-a salvat viaţa în acelaşi timp, pentru că eu n-aş fi părăsit-o şi aş fi continuat să fiu un soţ groaznic pentru ea. Eu trăiam clipa. Eram atras prea uşor de alte lucruri, întotdeauna mă gândeam numai la mine.

- Şi următoarea? întrebă ea.

El ridică din umeri.

- Ne-am căsătorit pentru că ne-am simţit vinovaţi. Era cu alt bărbat când am început să mă văd cu ea şi s-a despărţit de el ca să fie cu mine. A fost alegerea ei – nu eu i-am cerut să facă asta. Dar la fel ca în cazul lui Cârmei, după asta trebuia să se mărite. Poate că nici unul din noi nu s-a putut împăca cu ce făcuserăm – catolic fiind, pe mine mă mustră teribil conştiinţa. Aşa că ne-am căsătorit. Am încercat să transformăm o aventură sexuală în dragoste adevărată şi n-a mers. După şase luni a plecat. A fost de la început o greşeală, dar eu tot nu mi-am învăţat lecţia despre astfel de lucruri pentru un timp destul de lung. Dacă o femeie era afectuoasă şi doritoare... Eu încă trăiam clipa prezentă, gândindu-mă numai la mine. Nu există nici un fel de scuză pentru ce le-am făcut, dar aveam numai 26 de ani când cea de-a doua căsnicie a mea s-a încheiat şi eram încă un tânăr nebun. Şi mai era ceva, eu nu luam în serios căsătoria. Credeam că pur şi simplu aveam să-mi găsesc o soţie în mod automat. Trebuia doar să ochesc, să trag şi să mi-o trag – şi o să fiu căsătorit şi cu o droaie de copii. Ridică din umeri. Aşa au făcut fraţii mei. Şi surorile mele. S-au întâlnit cu cineva, s-au

căsătorit şi restul e istorie. Cu toţii sunt fericiţi. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ştiau ce fac.

- Tu ţi-ai dorit copii?

- Sigur. Slavă Domnului că nu s-a întâmplat! Nu mi-ar plăcea să am copii prinşi în jocul greşelilor pe care le-am făcut. înainte de a fi împuşcat, nu aveam răbdare şi aproape deloc scrupule. Aş fi putut să încerc să te seduc cu ani în urmă dacă nu ar fi fost evident că erai îndrăgostită de soţul tău.

- Şi cum te-a schimbat faptul că ai fost împuşcat?

- Glumeşti, nu? A fost cât pe ce să mor. Am avut o grămadă de timp – petrecut la orizontală – să mă gândesc cum mi-am risipit viaţa. La toţi acei oameni pe care probabil că i-am dezamăgit – printre care m-am numărat şi eu. Nu eram diferit de Brad – genul de bărbat care riscă prea mult, riscă lucruri pe care un om cu mintea întreagă nu le-ar risca niciodată. Şi asta l-a costat totul. M-a costat totul. Luă o înghiţitură de bere. Probabil că fostele mele soţii nu au fost perfecte, dar eu nu pot să învinuiesc pe altcineva decât pe mine însumi.

-Vezi? spuse ea, îndreptându-se. Inima ta trebuie să fie zdrobită!

- Da. Sunt sigur că aşa va fi.

- Dar lucrul peste care nu pot să trec, spuse ea, este ce mă fac dacă se va întâmpla din nou la fel? Dacă mă îndrăgostesc de vreun bărbat, vreau să-mi fac o viaţă alături de el şi totul pare în regulă. Minunat. Perfect. Iar apoi...?

- Of, Brie, în viaţă nu există garanţii – şi ştii acest lucru mai bine ca oricine. După ce iei lucrurile pe îndelete, afli despre el cât de multe poţi şi îţi foloseşti raţiunea, s-ar putea ca *tU* să fii aceea

care-şi schimbă sentimentele. Ochii lui negri străluceau în lumina focului. Sau poate că nu te înşeli cu nimic – în privinţa sentimentelor tale şi ale lui – şi îţi este destinat pentru totdeauna, să fie perfect pentru totdeauna, dar se întâmplă ceva neprevăzut. Alunecă pe munte sau cade dintr-o barcă. îi atinse nasul. Dacă te afli în acea situaţie minunată şi mult dorită, aceea de a crede în cineva suficient de mult ca să îţi asumi acest gen de risc, persoana în care trebuie să crezi cel mai mult eşti tu însăţi.

Vorbiră până aproape de miezul nopţii, şi Brie începu să caşte. Să caşte şi iar să caşte. în cele din urmă, Mike spuse:

- Mă scoţi din sărite. Du-te la culcare! Eu o să rămân chiar aici pe canapea. O să aud orice zgomot, aşa că poţi să dormi liniştită şi să mă laşi pe mine să veghez.

- Eşti sigur?

- Sunt sigur. în primul rând, asta e o cabană solidă – totul e închis şi sigur. în al doilea rând, dacă mişcă ceva, sunt în picioare imediat, spuse el pocnind din degete. Şi nu că aşa vreau eu. Vine din anii în care moţăiam atunci când stăteam de pază. Şi asta nu înseamnă nimic pe lângă faptul că, după ce ai fost în Irak, ai un somn foarte uşor.

- Hm. Asta aş putea să cred. E adevărat, nu-i aşa?

- E adevărat. Până acum încă nu te-am minţit.

Ea se gândi la toate lucrurile pe care i le spusese despre el însuşi – lucruri care nu-l flatau deloc, care trebuiau să o ţină la distanţă de o relaţie mai apropiată cu el, şi hotărî că no minţise.

- Bine, spuse ea şi se ridică. Mulţumesc. Vorbesc serios. îţi mulţumesc. Nu cred că pot so fac încă – să dorm singură. Vrei o pernă

sau altceva?

- Nu. Mi-e bine.

Brie se duse la culcare. O auzi cum se spală pe dinţi. Cum se mişcă de colo-colo. Cum se cuibăreşte în pat. El se întinse pe canapea; avea picioarele prea lungi şi le puse peste braţul canapelei. Până dimineaţă va avea picioarele amorţite, dar era în regulă. Voia să facă asta pentru ea.

După puţin timp deschise ochii şi o văzu stând lângă el.

-Ăăă, începu ea agitată. Ai putea...? E jenant. îmi face rău şi dacă un bărbat mă vede pe banda de alergare, dar ai putea veni cu mine în pat, îmbrăcat, şi te-ai putea abţine să faci ceva? Vreau să spun, chiar şi în somn?

- îmi e bine aici, Brie. Nu-ţi face probleme în privinţa mea.

- Nu-mi fac probleme în privinţa... M-am gândit doar că nu e destul de mare canapeaua. Şi este un pat la mansardă, dar nu vreau să te duci până acolo. Iar eu... Ai putea sta întins în pat lângă mine fără să...

- Nu am de gând să încerc nimic cu tine, Brie. Ştiu că nu poţi suporta asta.

- Nu cred că pot să dorm dacă nu eşti... mai aproape, spuse ea foarte încet.

-Of, draga mea...

- Atunci, vino, spuse ea, întorcându-se în dormitor.

Preţ de o clipă el nu făcu nici o mişcare, se gândi. Nu îi trebui prea mult timp. Voia să fie lângă ea, dar nu era necesar să fie acolo. Dar dacă avea nevoie de el, era acolo. Se ridică în picioare şi se descotorosi de curea din pricina cataramei mari, dar toate celelalte rămaseră pe el. Apoi se duse în dormitor.

Stătea ghemuită sub aşternut, cu fundul spre el,

ca să-i facă loc. Aşa că el se aşeză în pat peste cuvertură, ca so facă să se simtă în siguranţă.

- E-n regulă? o întrebă.
- Da, murmură ea.

Patul nu era mare, era numai unul dublu, şi era imposibil să rămână prea mult spaţiu între ei. El se întinse lângă ea, aproape ca într-o îmbrăţişare, cu faţa în părul ei şi cu încheietura mâinii pe coapsa ei.

- E-n regulă? o întrebă el.
- Da, murmură ea.

El se cuibări mai bine, cu obrazul în părul acela mătăsos şi înmiresmat lăsat liber, cu corpul mulat pe curbura trupului ei, deşi separat de straturi de pânză şi pături, şi îi trebui mult, mult timp până când reuşi să adoarmă. După respiraţia ei regulată, Mike îşi dădu seama că se odihneşte confortabil, iar asta îi dădu o stare de bine.

Când se trezi dimineaţa, ea se întorsese în somn şi stătea pe braţul lui, ghemuită aproape de el, cu buzele uşor întredeschise, cu respiraţia uşoară şi caldă pe obrazul lui. Şi îşi spuse: „Oh, fir-ar să fie, are dreptate – o să-mi zdrobească al dracului de tare inima”.

Jack şi Mei se duseră cu maşina la Eureka şi schimbară două avioane către San Diego, unde ajunseră în seara dinaintea ceremoniei de absolvire a lui Rick. Asta le lăsă puţin timp de petrecut împreună la un hotel drăguţ. Merseră la piscină să înoate, ceea ce nu făceau niciodată în Virgin River. Apoi urmă o cină plăcută şi o noapte lungă şi minunată petrecută între soţi. În prima noapte departe de casă reuşiră să se concentreze doar asupra lor, dar în dimineaţa următoare, la prima oră, Mei o sună pe Brie ca să se asigure că bebeluşul este bine.

- Mi-e atât de dor de el, se plânse Mei.
- Ştiu că ţi-e dor, spuse Jack. Şi mie îmi este. îţi mulţumesc că faci asta pentru mine, zise el, luând-o în braţe.
- Nu a fost doar pentru tine. A fost şi pentru mine. Dar mi-e atât de dor de el.
- Sunt numai două nopţi, iubito. Apoi vom fi iar acasă. Şi n-o să-l mai părăsim multă vreme.

Privindu-l pe Rick în poziţie de drepţi în timp ce depunea jurământul pentru a fi primit în Corpul Puşcaşilor Marini, Jack îşi simţi pieptul cuprins de mândrie. Absolvise printre primii din clasa lui, un tânăr conducător, un tânăr deosebit de puternic şi deştept. Când ofiţerul comandant dădu liber companiei, toţi tinerii soldaţi făcură un pas înapoi, stânga împrejur şi strigară:

- Să trăiţi!

Mei apucă braţul lui Jack şi se sprijini de el cu ochii în lacrimi. Pe terenul de instrucţie se schimbau strângeri de mâini şi îmbrăţişări, tinerii îi mulţumeau sergentului care îi instruise, erau numai zâmbete largi şi hohote de râs. Jack o cuprinse cu braţul ţinând-o strâns. Stăteau la marginea terenului şi aşteptau ca Rick să vină la ei.

Când se apropie, Jack îi strânse ferm mâna şi îl îmbrăţişă.

- Ura, bărbate, îi spuse. Bravo! Sunt mândru de tine, fiule.
- Mulţumesc, amice.

Mei însă doar se sprijini de el, îl îmbrăţişă şi plânse.

- Hei, Mei, spuse el râzând şi bătând-o pe spate. Ia-o mai uşor, da?

-Oh, Ricky, eşti atât de frumos! Uită-te la tine! Eşti minunat.

- Rick, uite care sunt opţiunile. Putem

să-ţi luăm noi lucrurile, spuse Jack. Am luat două camere, nu e ca la cazarmă. Putem să luăm o cină plăcută în oraş şi să prindem zborurile de mâine-dimineaţă devreme. Sau poate că ai ceva planuri cu băieţii înainte de a pleca de aici şi mâine-dimineaţă pot să vin eu să te iau şi să mergem acasă.

- M-am cam săturat de băieţii ăştia.

- Nu se poate să nu se întâmple ceva în seara asta. Se sărbătoreşte?

- Da, sigur. Doar că eu sunt gata să părăsesc baza militară. îmi place prima ta idee.

Jack bănuia că unii dintre tinerii puşcaşi îşi vor lua şi ei camere la hotel, dar vor dori să se îmbete şi să-şi găsească fete. După toate cele prin care trecuse Rick cu un an în urmă împreună cu prietena lui, probabil că era prea puţin interesat. Aşa că Jack îi duse la hotel, îi scoase la o cină plăcută cu friptură şi ascultă toate poveştile despre instrucţia de bază. După cină o băgă pe Mei în pat şi se duse în camera lui Rick cu şase beri reci. Bătu la uşă şi fu primit înăuntru de puştiul proaspăt ieşit din duş, în pantaloni de trening şi dezbrăcat până la brâu.

- Hei, eşti cel mai bun prieten al meu, spuse Rick, trăgând cu ochiul la bere.

Jack fu oarecum surprins de aspectul băiatului, care era intr-o excelentă formă fizică după instrucţia de bază. Când plecase era puternic şi zvelt, dar acum era bine construit şi emana forţă. Barba i se îndesise; părul de pe piept îi crescuse des. Jack râse şi clătină din cap.

-Să fiu al naibii, băiete. în mod sigur nu arăţi de 18 ani.

- Şi nici nu mă simt de 18 ani. Luă o sticlă cu bere şi atinse cu ea gâtul sticlei pe care o ţinea în mână Jack. Îţi mulţumesc că ai venit, Jack. Pentru mine a însemnat foarte mult.

- Pentru mine a însemnat şi mai mult,

spuse Jack. Se aşeză pe unul dintre scaunele de lângă măsuţa din cameră, iar Rick stătea pe marginea patului. Câţiva dintre băieţi vin săptămâna viitoare să mai prindă puţin din sezonul de vânătoare la căprioare. Ne-ar plăcea să vii şi tu cu noi.

- Ar fi grozav. Dar mai înainte mai am de făcut vreo două lucruri, spuse el. Trebuie să petrec puţin timp cu bunica. Şi trebuie să mă duc la Eureka, spuse el plecându-şi privirea. Vreau să văd ce face Liz.

-Ai primit veşti de la ea? întrebă Jack.

- Da, foarte puţine. Dar de obicei numai atunci când îi mergea prost. Mă gândesc că nu-i merge prost în fiecare zi, altfel aş fi primit mai multe scrisori. Connie ce spune?

- Nu prea multe. Că se descurcă, asta e tot. Tu ce faci?

-Jack, am făcut ceea ce trebuia să fac. M-am înrolat.
Asta m-a ajutat să-mi mai iasă puţin din cap ce s-a întâmplat. M-a obosit mult prea tare şi în cea mai mare parte din timp eram prea speriat ca să mă mai gândesc.

- Cum vezi lucrurile acum?

El ridică din umeri.

- Reuşesc să mă împac mai bine cu mine însumi. Dar Lizzie e încă doar o copilă. Are acum 16 ani – se maturizează chiar dacă nu şi-o doreşte. A trecut prin multe lucruri îngrozitoare pentru o fată de vârsta ei.

Jack nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că Ricky nu era decât cu doi ani mai mare, dar lua asupra lui toată vina, ca şi când el ar fi fost singurul responsabil. Şi el trecuse prin multe.

- Fiule, ţi-o spun din nou. N-a fost vina ta că bebeluşul a murit.

-Vina mea a fost doar că a existat un copil, spuse el, luând o gură zdravănă de bere.

- Suntem bărbaţi, Rick. Suntem idioţi. întreab-o pe Mei, spuse el.

- Mda, spuse şi Rick şi râse.

- Tu rezolvă-ţi treburile, apoi vino să vânezi puţin cu noi. S-ar putea să primeşti o mulţime de sfaturi de la băieţi, chiar dacă tu n-o să le ceri. Ei se gândesc acum la tine ca la unul de-al lor – n-o să se reţină deloc.

- Mda. Te duci şi tu la vânătoare? întrebă Rick.

Jack se înfoie puţin.

- Mă duc. O s-o sfidez pe regina mea şi o să mă duc cu puşca în pădure. Dar dacă împuşc ceva, o să dau vina pe tine.

capitolul 6

Când Mei, Jack şi Rick ajunseră în Virgin River, se apropia ora cinei. Băiatul era unul dintre fiii preferaţi ai oraşului şi toată lumea era nerăbdătoare să-l revadă, aşa că Rick a fost lăsat la casa bunicii lui doar ca să o ia şi să o aducă şi pe ea la bar. Lydie era o clientă rară a barului, dar aceasta era o ocazie specială.

Era devreme, dar sosiseră deja o mulţime de oameni care aşteptau să-l vadă pe Rick. Brie şi bebeluşul fuseseră în oraş cea mai mare parte a după-amiezii; când David o văzu pe Mei, dădu alarma, fluturându-şi braţele spre ea şi scoţând ţipete ascuţite de încântare. Nu îşi duse la capăt îmbrăţişarea suficient de repede, căci de-abia aştepta să-l alăpteze. Se strecură în micul living al lui Paige ca să stea cu băieţelul ei.

Preacher făcuse o prăjitură uriaşă care avea în mijloc un medalion remarcabil de bine realizat din glazură cu însemnele Marinei. Scosese, de

asemenea, şi o grămadă de gustări, făcuse un vas mare cu fripturi lângă care pusese un coş mare cu chifle, salată de cartofi şi fasole uscată, toate preferatele lui Rick. Nu după multă vreme localul se umplu cu prieteni şi vecini. Mike sosise doar cu câteva minute înaintea lui Rick, şi atunci când tâ-nărul puşcaş marin intră în bar, izbucni un val de urale. Au urmat o mulţime de îmbrăţişări, bătăi pe spate, o atmosferă de sărbătoare.

Era genul de seară care îl făcea întotdeauna fericit pe Jack că deschisese acest local – înconjurat de prieteni şi vecini, cu pereţii vibrând de zgomote vesele. în seri ca aceasta, mâncarea era gratis – pe bar era un borcan în care oamenii puneau atât cât îşi permiteau, dar nimănui nu i se întorcea spatele. Erau o mulţime de beri şi sucuri gratuite – singurul lucru pentru care lua bani erau cocktailurile.

După ce David avusese parte de o întâlnire intimă cu mama lui, se ţinuse destul de bine în timpul petrecerii, fiind trecut de la unul la altul. Rick îl luă la rândul lui în braţe, uimit de cât de mare crescuse într-o perioadă atât de scurtă.

Brie stătea pe un scaun la bar, iar Jack, în locul lui preferat din spatele barului şi o întrebă:

-Cum a mers, Brie?

- David a fost un înger. Am fost foarte ocupaţi, am făcut o mulţime de vizite.

- Şi v-aţi simţit bine?

- Sigur, răspunse ea zâmbind. M-am distrat bine. De câte ori vei avea nevoie de o mătuşică, eu sunt aceea.

El se aplecă peste bar şi o sărută pe frunte.

- Mulţumesc.

- Cum a fost escapada voastră? îl întrebă ea în şoaptă.

- Perfectă. Lui Mei i-a fost mult prea dor de copil, dar, de fapt, şi mie mi-a fost.

După o masă grozavă şi o grămadă de musafiri, fermierii, crescătorii de animale şi oamenii de afaceri începură să dispară – pentru acea seară le era de ajuns. Vitele nu-ţi lăsau nici o zi liberă; oamenii de pe aici se trezeau foarte devreme. Rick sări pe un scaun de bar şi zâmbi cu gura până la urechi.

- Fantastic, Jack, spuse el. în mod sigur e bine să te întorci acasă. Eu o să-mi duc bunica acasă – se duce la culcare destul de devreme. Apoi o să mă îndrept spre Eureka.

- în seara asta? întrebă Jack surprins.

-Mda, răspunse Rick îmbujorându-se uşor. Ridică neconvingător din umeri. Trebuie s-o văd pe fata aia. Ştii şi tu.

- O să ajungi acolo cam târziu, îi atrase atenţia Jack.

- Pariez că o să mă aştepte, spuse Rick. îi întinse mâna. îţi mulţumesc pentru tot.

- Pentru puţin, replică Jack.

Şi voia să adauge, „te rog ai grijă”. îl urmări cu privirea pe Rick în timp ce o conducea pe Lydie afară din bar.

Mei veni lângă el, ţinând copilul pe şoldul stâng, iar cu mâna dreaptă îi cuprinse mijlocul.

- Rick se duce în Eureka în seara asta, spuse Jack.

- O să fie bine pentru amândoi, răspunse Mei.

El se scutură şi privi în jos spre Mei.

- Să fiu al naibii, m-aş simţi mult mai bine dacă ar fi cam cu zece ani mai mari, şi asta repede de tot.

-Ştiu. Eşti ca o cloşcă. Dar tocmai am petrecut două zile cu Rick şi nu sunt îngrijorată în privinţa lui. E foarte atent. Cred că o să mă duc să-l duc pe

David acasă şi să-l culc. Sunt frântă de oboseală – a fost o zi atât de lungă. Tu rămâi cât vrei.

El se apleacă şi o sărută pe cap.

-Vin şi eu puţin mai târziu.

Brie sări de pe scaunul de la bar.

-Te duc eu Mei, spuse ea.

Şi atunci Jack observă un alt lucru. Bănuia că se întâmplaseră multe lucruri pe aici. în timp ce Mei ieşea pe uşă cu David, Brie făcu un mic ocol, şi se duse la Mike care discuta cu Paige în cealaltă parte a încăperii, îi atinse mâna, i-o ţinu şi îi spuse ceva. Ceva care îl făcu să zâmbească. El se aplecă spre ea, o sărută fugarpe obraz, o strânse uşor de braţ, iar ea ieşi pe uşă.

„S-ar putea să nu fie un lucru bun”, îşi spuse Jack. Brie nu-l cunoştea pe Mike aşa cum îl cunoştea el.

După ce invitatul de onoare plecă, barul se goli de petrecăreţi. Paige se dusese să-şi culce fiul în camera de la etaj, lăsându-i singuri în bar pe cei trei bărbaţi. Jack luă trei pahare. îi turnă lui Preacher din whisky-ul lui preferat, iar pentru el alese un scotch single malt.

-Mike? întrebă el.

- Sigur, răspunse acesta.

- Cum au mers lucrurile cât timp am lipsit? îl întrebă Jack pe Mike în timp ce îi turna.

Mike ridică din umeri.

-Totul a părut în regulă, răspunse el. Tu ce spui, Preach? întrebă Mike.

-Mda, spuse uriaşul. Din câte ştiu eu. Bine. Băiatul arată bine, Jack. Marina nu l-a făcut praf.

- Eu cred că-i place puţin, spuse Jack.

- Fără îndoială, spuse Preacher. Dădu paharul peste cap. Băieţi, puteţi închide voi când plecaţi?

-Sigur că da, spuse Jack.

Preacher trecu prin bucătărie spre locuinţa lui, iar Jack desfăcu din nou dopul, turnându-şi lui şi lui Mike câte un strop.

- Nu am avut de gând să te întreb chestia asta, spuse Jack. Dar dacă suntem numai noi doi – spune-mi ce e cu Brie.

- Ce să-ţi spun, Jack?

- Când a plecat... Parcă ar fi fost ceva...

- Dă-i drumul!

-Tu şi Brie?

- Ce anume?

Jack respiră adânc, fără nici o bucurie.

- Eşti cu sora mea?

Mike luă o înghiţitură de whisky.

- Mâine îmi iau o zi liberă – o duc pe şoseaua de coastă a Pacificului prin Mendocino ca să privim balenele, să vedem galeriile de artă şi poate să mâncăm ceva.

- Pentru ce?

- Mi-a spus că i-ar plăcea să facă asta cât timp este aici.

- E-n regulă, dar tu ştii unde bat...

- Cred că ar fi mai bine să-mi spui tu, ca să nu înţeleg greşit.

-Aş vrea să ştiu care sunt intenţiile tale cu sora mea.

- Chiar crezi că ai dreptul să faci asta? Să pui întrebarea asta? îl întrebă Mike.

-Spune-mi doar ce s-a petrecut între voi cât timp am fost plecat.

-Jack, cred că ai face bine să o laşi mai moale. Brie e femeie în toată firea. Din punctul meu de vedere, suntem prieteni buni. Dacă vrei să afli cum vede ea lucrurile, cred că trebuie să o întrebi pe ea.

Dar nu-ţi recomand – s-ar putea să se simtă jignită. în ciuda tuturor celor întâmplate, are tendinţa de a se vedea pe ea însăşi ca pe o persoană matură.

- Ştii prea bine şi tu – a avut un an foarte prost.

- Nu e nici un secret, fu Mike de acord.

- Faci ca situaţia să fie teribil de grea, frate...

- Nu, cred că *tu* o faci să fie aşa. Ai petrecut ceva timp cu ea în seara asta. Ţi s-a părut că e ceva în neregulă? Ca şi când ar fi supărată sau ceva de genul ăsta? Pentru că eu cred că totul este în regulă şi îţi faci prea multe griji.

-Da, îmi fac griji. îmi fac griji pentru că poate va căuta la tine puţină consolare. Ceva care să o ajute să treacă peste toate lucrurile astea. Şi că tu vei profita de acest lucru.

-Şi...? îl îndemnă Mike, ridicându-şi paharul, dar fără să bea.

- Şi că poate o s-o farmeci un pic cu vrăjeala ta latino şi apoi o s-o părăseşti. Jack îşi termină whisky-ul. Nu vreau să-i faci asta.

Mike îşi puse paharul pe bar fără să-l golească.

-Nu i-aş face niciodată rău lui Brie. Şi asta nu are nimic de-a face cu faptul că este sora cuiva. Noapte bună, Jack, spuse şi părăsi barul.

Mike trebui să-şi verifice memoria, să-şi amintească ce simţise el în legătură cu surorile lui, să încerce să-şi bage bine în cap ideea că ceva din purtarea asta era dincolo de controlul lui Jack. Dacă Jack s-ar fi uitat la una dintre surorile lui mai mici aşa cum probabil că se uita Mike la Brie, probabil că s-ar fi înfuriat peste măsură. „Fraţii mai mari, ca mine şi ca Jack, pot deveni posesivi.” Nu era bine, dar aşa era.

Asta îl scotea din sărite pe Mike. Dar mai mult

decât atât, îl îngrijora. Nu prea credea că avea multe şanse cu Brie dintr-o grămadă de motive, dar nu voia ca unul dintre ele să fie cel mai bun prieten al lui.

îi părea rău că nu-şi terminase whisky-ul ăla.

Trecu mult timp până Mike reuşi să adoarmă, deşi nu dormise prea mult în ultimele două nopţi. îşi tot dorea ca Jack şi Mei să fi rămas departe ceva mai mult timp. Stătuse întins lângă ea două nopţi minunate. Dormise lipită de el. Fusese ceva platonic, dar fusese o desfătare, în somn ea se lipise mai tare de el, se cuibărise comod, se lăsase legănată în siguranţa braţelor lui. Avusese încredere în el. Crezuse în el. Mirosul ei era încă prezent în mintea lui, suficient de palpabil, aşa că din când în când simţea un iz de parfum de neuitat şi aproape avea senzaţia că ar fi putut să o atingă dacă ar fi întins mâna.

Dar în seara asta era singur. Şi când somnul îl ajunse în sfârşit, fu unul agitat şi plin de vise, de felul celor de care nu mai avusese de mult timp.

Vedea trupurile lor de undeva de sus – pielea ei albă, sidefie în contrast cu pielea lui bronzată de mexican, mâinile lui mari lipite de fundul ei alb perfect, ţinând-o strâns. Lipită de el. Deşi privea de sus, simţea fiecare senzaţie – atingerea delicată a degetelor ei prin părul lui negru, buzele ei pe gâtul lui, pe piept, pe umeri. Simţea gustul pielii ei, cu faţa îngropată în părul ei mătăsos de culoarea mierii. Era înăuntrul ei, genunchii ei erau ridicaţi cu pelvisul înclinat ca să îl poată primi mai adânc, iar el se legăna împreună cu ea într-un ritm uşor, dar intens. Suspinele ei umpleau încăperea; el şoptea cuvinte de dragoste în urechea ei, o încuraja spunându-i cât de mult îşi dorea să-i facă plăcere.

îi vedea mâinile mici rătăcindu-i în sus şi în jos pe spate, pe umerii largi care erau din nou sănătoşi. Iar

atunci când îi spunea că o iubeşte, că o adoră, că n-ar fi putut trăi niciodată fără ea, ea îi întorcea cuvintele de iubire în spaniolă. *„Estas en mi corazón”* Eşti sufletul meu. „Te *quiero.*”Te doresc. „Te *quiero mucho, Miguel.”* Te doresc atât de mult, Miguel... Mike.

îi auzea strigătele, o simţea încleştată în jurul lui cu o forţă arzătoare şi fermă atât de minunată, încât tot corpul lui se cutremura de convulsii. în timp ce ea continua să-i strige numele, el izbucni într-un orgasm atât de intens, atât de fabulos, pe care nu îşi amintea să-l mai fi avut vreodată.

Se trezi brusc, gâfâind şi cu inima bătând să-i spargă pieptul, atât de transpirat, încât cearceaful se lipise de el. Singur. Dar nu era singur; ea fusese cu el, sub el în acea fantezie nocturnă care îl adusese în extaz. Şi îşi spuse: *„Oh, Doamne!* Până la urmă nu sunt mort!”

Gândul care îi trecu imediat prin minte fu că era extrem de recunoscător că nu i se întâmplase când dormise cu ea în cabană. Ar fi speriat-o de moarte.

Brie se trezi foarte devreme; trei oameni care concurau pentru aceeaşi cabină de duş creau nişte probleme. Când deja se ştergea cu prosopul, îi auzi din dormitor pe Mei şi pe Jack vorbind încet cu bebeluşul care gân- gurea şi râdea. în timp ce se îmbrăca la mansardă duşul se auzi continuu – Mei şi Jack se pregăteau să-şi înceapă ziua. Când se întâlni cu Jack lângă cafetieră, David era din nou în pătuţul lui pentru un pui de somn de dimineaţă. Brie avea deja o ceaşcă aburindă în mână.

Jack o măsură din cap până în picioare, cercetându-i fusta, bluza şi vesta – nu era ţinuta obişnuită de purtat la ţară. Era îmbrăcată ca pentru o întâlnire. Chestia asta îl rodea până în adâncul sufletului. îşi turnă încet o ceaşcă cu cafea.

- Mike mi-a spus că te duce la

Mendocino, spuse el.

- Da, spuse şi ea. O să fim turişti de o zi.

- Ascultă, Brie, ar trebui să ştii ceva despre Mike. A fost însurat de două ori.

- Ştiu, replică ea.

Mei intră în bucătărie la timp ca să audă ultimul schimb de replici. înşfăcă o ceaşcă de pe blat, luă cafe- tiera şi îşi privi urât soţul, oftând adânc. Jack o ignoră cu totul.

-Este cunoscut pentru... Ei bine, pentru că este foarte nestatornic. în ceea ce priveşte femeile.

- Am aflat şi asta, spuse ea.

Jack puse ceaşca jos.

- Ascultă-mă! îl ştiu pe acest om de o veşnicie. Are o reputaţie proastă cu femeile.

- O! râse ea. Le-a păcălit pe femeile cumsecade din Virgin River şi le-a frânt inimile?

Jack se încruntă către sora lui.

- Şi-a luat o pauză ca să se însănătoşească. Acum s-a însănătoşit.

-Jack, nu te amesteca, îl avertiză Mei.

Brie râse de fratele ei.

- Calmează-te, Jack! Mă simt bine cu Mike. E un prieten bun. Din iunie până acum am vorbit despre o grămadă de lucruri. Ne-am întâlnit de câteva ori să mâncăm împreună. M-a încurajat foarte mult în timpul porcăriei ăsteia prin care am trecut.

Pe faţa lui Jack se întipări o expresie de surpriză totală şi părea că rămăsese brusc fără aer.

- Poftim? întrebă el.

- M-a sunat să vadă dacă mă simt bine, am discutat, apoi am mai discutat din nou, a venit cu maşina în oraş să mă scoată din casă o după-amiază, şi crede-mă – asta a contat pentru mine. Să ştii că avem câteva lucruri în comun.

Suntem amândoi victime ale unor infracţiuni cu violenţă.

- Şi nimeni nu mi-a spus şi mie? întrebă el, în mod evident afectat. Trădat.

- Există lucruri prin care am trecut şi pe care Mike le-a înţeles. Care ar fi fost greu de înţeles de către oricine altcineva, spuse Brie.

- Pentru ce nimeni nu mi-a spus nimic? El e prietenul meu. Tu eşti sora mea.

Brie ridică din umeri.

- Poate că nimeni nu a dorit să aibă de-a face cu una dintre izbucnirile tale.

- Tata ştia? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

-Jack! îl avertiză din nou Mei. încetează!

- Bineînţeles că tata ştia, spuse Brie. Nu aş fi plecat de acasă fără să-i spun unde mă duc. Şi numai Dumnezeu ştie că nu răspund la telefon!

- Ascultă-mă, Brie, mi-aş încredinţa viaţa omului ăstuia, dar nu neapărat şi sora, spuse el cu sinceritate, disperat.

- Tu nu i-ai încredinţa-o nici papei pe sora ta, replică ea. Şi ce propui? Dacă n-ar fi fost Mike, încă aş mai lâncezi întinsă pe canapea, uitându-mă la telenovele, speriată să ies din casă ziua în amiaza mare!

- Dar ţi-am spus că dacă ai nevoie de ceva, cât de neînsemnat...

- Fratele meu mai mare va veni în goană la Sacramente să mă salveze, i-o întoarse Brie. Ce te face să crezi că ştiam ce îmi trebuia? Sunt extrem de recunoscătoare că Mike a intuit!

Mei ieşi pe verandă cu ceaşca cu cafea şi rămase acolo, nu prea încântată că putea totuşi auzi cearta care se desfăşura înăuntru. în cinci minute îl vor trezi pe copil. Şi într-o jumătate de oră sau chiar mai

puţin, avea de gând să-l omoare pe Jack.

- E priceput la chestia asta, urlă Jack. Pare să ştie exact ce îi trebuie unei femei.

- Ce îi *trebuie?* Tâmpitule, mie nu-mi trebuie nimic! încerc doar să-mi duc viaţa mai departe!

- Minunat, asta e minunat, dar măcar dacă ai fi discutat cu mine despre cum te gândeşti să faci acest lucru...

- Ştiu că ai fost de vreo două ori la război cu el, iar la vânătoare de nenumărate ori, dar ce crezi că ştii tu despre Mike şi eu nu pot afla în câteva luni? întrebă Brie cu o voce un pic cam ridicată. Şi cum dracu' se poartă el cu femeile diferit faţă de modul în care te-ai purtat şi tu cam douăzeci de ani?

Mei sorbi din cafea şi încercă cu disperare să-şi tot spună că fraţii se ceartă între ei. Ea şi Joey nu se mai certaseră ca la uşa cortului de când fusese ucis primul soţ al lui Mei, dar deşi crescuseră şi deveniseră adulţi, nu prea reuşiseră să pună capăt definitiv tuturor neînţelegerilor.

- Eu nu am fost însurat niciodată! replică Jack.

- Probabil că nu ai nici un merit în treaba asta! i-o întoarse şi Brie cu voce tare.

SUV-ul lui Mike intră în poiană, iar Mei zâmbi şi îi făcu semn cu mâna. Apoi intră în cabană.

- Brie, ţi-a sosit maşina, spuse ea mai calmă decât se simţea.

Brie îşi privi supărată fratele şi îşi luă grăbită poşeta de pe blat.

-Ai pistolul cel nou în poşetă? o întrebă Jack sarcastic.

- Nu. E sus în valiza mea. Dacă l-aş fi avut la îndemână, probabil că până acum ai sângera printr-o gaură din capul ăla prost al tău.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi ca o furtună, trântind uşa.

Rămaşi singuri în bucătărie, Mei îl pironi cu privirea pe Jack preţ de numai o secundă, apoi el se întoarse, prezentându-i spatele. Tocmai fusese făcut arşice de sora lui mai mică; nu avea chef de încă o rundă şi cu soţia lui.

Copilul se agita.

-Tâmpitule, spuse Mei, ieşind din bucătărie să vadă ce face David.

Când Brie urcă în SUV-ul lui Mike era evident agitată.

- Of, spuse Mike. Vrei să discutăm despre asta?

-Nu! îl repezi ea. Apoi respiră adânc. Ne-am... Vorbe,
ne-am spus vreo două, eu şi Jack. în legătură cu noul meu pistol, pe care nu-l am la mine, aşa că linişteşte-te!

El băgă în viteză şi îi zâmbi.

- O să mă liniştesc când o să te linişteşti şi tu.

- O să-mi ia cam cinci minute, spuse ea.

Respiră adânc de vreo două ori. Apoi, încet, se dumiri – tocmai avusese o *dispută!* Nu era slabă şi smior- căită, nu era speriată, nu era sfioasă – ripostase pe faţă! Sigur, era vorba doar de Jack, nu de un agresor violent, totuşi... Căutase întotdeauna să aibă aprobarea lui Jack, dar de data asta îl înfruntase pe faţă, ticălosul! Pe buze îi apăru un zâmbet uşor. Poate că nu era totul pierdut. Poate că se putea întoarce la vechea ei viaţă. Se sprijini relaxată de spătarul scaunului.

-Ah, spuse ea. Am nevoie de o zi liberă. O zi departe.

„De fratele meu băgăcios în treburile altora”, îşi

spuse ea în gând.

Mei se hotărâse să-i lase puţin timp lui Jack să se liniştească şi să-i intre bine în cap ideea că Brie plecase cu Mike pentru o zi, dar până la urmă ea era cea care avea cu adevărat nevoie de timp. Soţul ei o înfuriase. O înfuriase peste măsură.

După ce îl puse pe David să-şi facă somnul de dimineaţă în pătuţul pe care îl ţinea la cabinet, Mei îşi lăsă Hummerul la clinică şi plecă spre casa lor în construcţie cu vechea camionetă a lui Doc. Dacă Doc trebuia să plece, avea să o roage pe Paige să stea cu copilul. Când ajunse pe şantier, Jack se afla în interiorul casei şi nu-l vedea, dar când opri maşina auzi fierăstrăul mecanic. Porni din nou şi parcă drept în faţa casei, apoi sări din maşină. Se agăţă de o scândură solidă, se urcă pe fundaţie şi rămase acolo, cu faţa la spatele lui. El nu se întoarse, ceea ce o înfurie din cale afară; ştia că este acolo. El ştia întotdeauna. Când fierăstrăul îşi întrerupse zbârnâitul ea urlă:

- Să nu îndrăzneşti să te prefaci că nu ştii că sunt aici!

El se întoarse încet şi avu îndrăzneala să păstreze pe
chip acea încruntare de om încăpăţânat. Ochii lui se îngustaseră devenind două fante.

-JackSheridan! încetează!

- E sora mea. A trecut prin multe, rosti el cu o voce serioasă şi încordată.

- Exact – şi are tot dreptul să se distreze. Să facă alegerile pe care le doreşte. E important să facă propriile alegeri! Dacă vrea să-şi petreacă timpul cu Mike, nu are nevoie de permisiunea ta.

Jack făcu un pas spre ea.

- Tu nu înţelegi. Eu l-am văzut cu femei!

- Da, pot să pun pariu! Cam în acelaşi timp şi el te vedea *pe tine* cu femei!

-Asta e altceva! S-a terminat când te-am întâlnit pe tine!

- Poate că s-a terminat şi pentru el!

- Ha! Nu pricepi! Tipul trecea foarte rapid de la o femeie la alta, fără ca măcar să se gândească vreodată...

- Şi *cu ce* se deosebea chestia asta de ce făceai tu?

- Şi-a distrus două *căsnicii!* Brie a trecut deja printr-un divorţ dureros, ca să nu mai vorbim de porcăria aia pe care a trebuit s-o îndure! Nu vreau să sufere!

-Atunci ar fi mai bine să nu te mai amesteci ca să nu devii tu cel care îi face rău!

-Eu n-o să-i fac *niciodată* vreun rău! Vreau s-o ştiu în siguranţă!

Mei îşi puse mâinile în şolduri şi ridică dintr-o sprânceană uşor arcuită.

-Aşa cum ai vrut să-l ţii pe Preacher la adăpost de Paige şi era aproape să-i răpeşti omului cea mai mare bucurie pe care a avut-o în viaţă?

- Recunosc – acolo am greşit.

- Aici te înşeli! Indiferent de rezultat, nu te poţi amesteca în relaţiile pe care oamenii decid să le aibă. Păşi şi ea către el. Jack, se simte singură şi rănită – las-o în pace! Las-o să-şi vadă de viaţă! Dacă găseşte o fărâmă de fericire, nu e treaba ta să o măsori.

- Dacă o să-i facă rău, nu ştiu ce o să-i fac. O să-l omor, asta o să-i fac!

-Atunci să-i spunem că trebuie să plece. Hai s-o scoatem de aici înainte de a trebui s-o vedem încă o dată nefericită! Să nu-i dăm nici o şansă să fie fericită, să se facă bine. Hai să-i spunem adevărul – tu nu poţi suporta s-o vezi poticnindu-se şi

încercând să descopere ce este bine pentru ea.

Se opri şi respiră adânc; el privi în jos.

- Aşa cum am făcut şi eu, rosti ea mai blând. El ridică brusc capul. Exact aşa cum am făcut şi eu, Jack. Când am venit în acest oraş eram ilar de proastă în legătură cu faptul că tu umblaseşi cu sute de femei şi nu-i fuseseşi credincios nici uneia din ele. Dacă aş fi avut la îndemână un frate mai mare care să mă lumineze – aş fi putut rata toată această fericire de care am parte.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

- Mei, spuse el păşind spre ea.

Ea se trase înapoi şi clătină din cap.

- Eu n-am fost violată niciodată, spuse ea, dar am fost rănită emoţional destul de rău. Vocea ei deveni o şoaptă şi clătină din cap nefericită. Probabil că lucrurile n-ar fi trebuit să meargă niciodată cu tine. Cu tine mai puţin decât cu oricine altcineva! Dumnezeule, probabil că ai fost la fel de rău ca Mike, poate mai rău! Aveai femeile tale – partide obscene pe fugă, apoi din nou la drum. Fără angajamente. Nu ai iubit-o niciodată pe vreuna dintre ele. Aşa ar fi trebuit să se întâmple şi cu mine. Vreo două luni după care te plictiseai şi plecai...

- Mei, spuse el. De această dată ea nu reuşi să-l oprească. întinse braţele şi o îmbrăţişă. Dumnezeule, iubito! De unde îţi vin ideile astea?

- Dar eu am rămas însărcinată! N-ai mai avut scăpare, nu-i aşa?

- Oh, Mei, pentru Dumnezeu...

Ea îşi ridică privirea către el.

- E vorba de Mike, murmură ea. E vorba de un om lângă al cărui pat ai stat neîntrerupt timp de zece zile, aşteptând să se trezească, să se ridice, să vorbească. El ţi-a apărat plutonul de insurgenţi la Fallujah. A venit lângă noi

în Virgin River ca să se facă bine – chiar crezi că nu o să o trateze pe Brie cu respect? Că o să-i facă vreun rău? Dumnezeule, el te vede ca pe *fratele* lui! Unde ţi-e mintea?

El o îmbrăţişă şi mai strâns.

- în clipa asta habar nu am. O sărută pe frunte. Spune-mi ceva! Tu crezi că o să mă plictisesc? Că o să încep din nou să hoinăresc? Crezi că suntem împreună datorită lui David? Spune-mi!

Ea îşi ridică privirea spre el, cu obrajii umezi de lacrimi şi clătină din cap.

- Dar dacă aş fi aflat ceea ce ştie Mike despre tine – aş fi fugit mâncând pământul.

- Dar ţi-am spus, Mei. Nu te-am minţit niciodată. Totul s-a schimbat din clipa în care te-am văzut. Spune-mi că mă crezi! Spune-mi că ţi-am dovedit acest lucru!

Ea ridică o mână şi îi atinse obrazul.

- Te cred. Nu mi-ai dat niciodată vreun motiv să mă îndoiesc de tine.

Jack scoase un oftat de uşurare şi o strânse şi mai tare în braţe.

- Dumnezeule, nu-mi face asta. Nu-mi scoate ochii cu trecutul meu de rahat – ştii că nu-mi găsesc nici o scuză pentru el.

- Dar am de gând să te scutesc de chinul ăsta, chiar dacă asta m-ar omorî. Nu-i poţi face aşa ceva surorii tale. Asta e treaba ei.

- înţeleg. Mi-e greu, dar înţeleg ce spui.

Ea îi cuprinse mijlocul cu braţele, îşi puse capul pe pieptul lui şi plânse. Jack o mângâie pe păr şi o ţinu strâns legănând-o, acolo în interiorul construcţiei neterminate. Îi spuse lucruri precum: „E-n regulă, iubito. Ştii că tu eşti totul pentru mine. Tu şi David”. Dar în sinea lui credea că situaţia era

foarte neobişnuită pentru soţia lui. Nu ar şovăi să-l încolţească, dar asta n-ar tulbura-o. Mai plângea din când în când, dar în ocazii care ar fi făcut-o şi pe cea mai puternică femeie să izbucnească în lacrimi – cum ar fi pierderea unui copil, comemorarea morţii cuiva drag. Oho, îşi spuse el. Ceva nu prea e în regulă cu chestia asta.

După un timp, ea se opri. Ridică privirea spre el, iar el îi sterse lacrimile de pe obraji.

- îmi pare rău, spuse ea. M-ai scos din fire atât de tare, încât am crezut că o să te omor.

- Mda, bine ai venit în club! Brie m-a ameninţat şi ea că mă omoară. Zâmbi spre ea. îţi mulţumesc că nu mă omori, spuse el. Ai dreptate – trebuie să încetez s-o cocoloşesc, să-i pun întrebări. E femeie în toată firea. E mai deşteaptă ca mine. O să mă străduiesc.

-Trebuie să faci mai mult de atât, îi spuse ea. Las-o în pace! Când va veni la tine, deschide-ţi braţele minunate pentru ea, dar când va încerca să-şi ducă viaţa mai departe, încurajeaz-o, laud-o! Las-o să-şi vadă de drum! Şi pentru numele lui Dumnezeu, te rog să-ţi aminteşti că poţi avea încredere în Mike.

-Ai dreptate, recunoscu el. Mi-am învăţat lecţia. Acum o să ascult de tine.

- Nu e uşor să fi înţeleptul intr-o căsnicie, spuse ea.

- îmi închipui că presiunea este îngrozitoare, spuse el zâmbind.

Mei îi atinse părul de la tâmple cu vârfurile degetelor.

-Ai început să încărunţeşti puţin pe aici. Presupun că eu ţi-am scos peri albi.

- Probabil. Dar mă ţin foarte tare – suport.

- Oh Jack, spuse ea, lipindu-se din nou

de el. Te rog, nu vreau să mă mai cert vreodată cu tine.

El îi ridică bărbia cu un deget.

-Nu fi aşa sfioasă! Te cerţi bine. De fapt, ai învins.

- Dar a fost îngrozitor. După ce i s-a întâmplat chestia asta lui Brie, au fost momente în care ai fost atât de distant. Pur şi simplu... Mă înspăimântă.

- Nu trebuie să-ţi fie niciodată teamă. Nu atât timp cât eşti soţia mea. E sarcina mea să fiu sigur că nu-ţi este niciodată teamă.

-Atunci află un lucru – tot ce îmi doresc este să mor în braţele tale. Nu pot trăi nici o zi fără tine. Pricepi lucrul ăsta?

El aprobă din cap, dar spuse:

- Nimeni nu are voie să moară. O să îmbătrânim şi o să fim plini de riduri împreună. Insist asupra acestui lucru.

Tommy ştia că era lipsit de subtilitate – o suna pe Brenda în fiecare seară. Când intra în clasa unde se ţinea ora de fizică, el nu reuşea să-şi ascundă un zâmbet larg – îl simţea până jos, în vârfurile degetelor de la picioare. Dăduse lovitura: îşi făcuse o dată lecţiile cu ea, în casa ei din Virgin River, şi fusese atât de emoţionat de parcă ar fi fost o întâlnire la Ritz. Când îl condusese la camioneta lui, o ţinuse câteva minute de mână.

Fata chiar se mişca încet, iar lui îi plăcea acest lucru. într-una din zilele astea avea de gând s-o ia în braţe şi s-o sărute. Probabil că era cam cea mai drăguţă fată de la şcoală. Poate şi din lume.

Lui i-ar fi plăcut s-o conducă la ore, dar la sfârşitul cele de-a doua ore de fizică fusese înconjurată de prietenele ei care o luaseră repede de acolo, aşa că o scosese la capăt doar cu telefoanele şi cu sesiunile de făcut lecţiile.

-Ar trebui să ieşim împreună, îi spuse el. Pari să

te fi făcut bine după gripa aia urâtă.

- În câteva săptămâni o să fie un dans pe undeva, răspunse ea.

-Ai întâlnire cu mine acolo, promise el. Dar nu-mi place să aştept atât de mult. Poate că e ceva de făcut înainte de asta. Ca o întâlnire de încălzire?

Ea râse de el.

- Eşti foarte amuzant. Nu te mai uita la mine şi vezi-ţi de tema la fizică!

Mama Brendei stătea teribil de aproape când era acasă la ea, aşa că era absolut imposibil să se simtă în largul lui. Dar pentru el era absolut în regulă, pentru că atunci când Brenda îl conducea la mica lui camionetă exista un moment pe veranda din faţă în care îl lăsa să se apropie de ea. Îşi strecură un braţ în jurul mijlocului ei. Iar ea se sprijini cumva de el, aşa că îi atinse uşor obrazul cu buzele.

- E plăcut, îi spuse el. Ştii că părul tău miroase a vanilie?

- Bineînţeles că ştiu, spuse ea.

- în mod sigur faci ca temele să fie mult mai distractive decât altădată.

- Mă bucur că pot să te ajut, îi spuse şi ea.

- Hei, vrei să mergi la o petrecere?

-Unde?

-Am auzit că e ceva la refugiul ăla...

Ea sări atât de repede de lângă el, încât fu luat prin surprindere. Faţa ei exprima o oroare absolută.

- Ce se întâmplă? întrebă el.

- Nu merg la petrecerile alea, spuse ea.

- E-n regulă. Bine. M-am gândit doar...

- *Tu* mergi la petrecerile alea? îl întrebă ea furioasă.

El ridică din umeri.

- N-am fost încă la nici una. Doar am

auzit de ele. De ce? Se întâmplă ceva rău?

- E multă bere. O grămadă de puşti se îmbată. Se îmbată până borăsc.

El făcu o grimasă.

- Ih. Pare că e multă distracţie pe acolo. E-n regulă, dar ce părere ai de un film la Fortuna?

- Poate, spuse ea.

- Hei, ce se întâmplă? Am spus ceva greşit?

-Nu, doar... Petrecerile alea de la refugiu au o reputaţie proastă. Eu nu vreau să am o reputaţie proastă.

El îi zâmbi.

- Din câte pot spune eu, ai deja o reputaţie care este în întregime favorabilă. Aşa că – ridică din umeri – o să sărim peste petrecerile de la refugiu.

- Tu bei bere? îl întrebă ea.

- Nu e un secret că mai beau câte o bere, spuse el. Dar nu exagerez. Ar trebui să-l cunoşti pe tatăl meu, Brenda. Râse. Atunci ţi-ai da seama imediat că nu vreau deloc să-l supăr.

Ea păru să se relaxeze puţin.

- S-ar putea să merg la un film cu tine. Dar ar trebui să mai vină un cuplu cu noi.

- Cum ar fi?

- Poate una dintre prietenele mele cu prietenul ei?

- Orice te face fericită. Dar vreau să ies cu tine cândva – pentru că temele astea cu tine mă fac atât de deştept că aproape nu mă mai pot suporta.

Ea zâmbi şi spuse:

- Bine, Tommy. Sună-mă mai târziu!

capitolul 7

Lui Brie nu-i venea să creadă că trăise toată viaţa în California şi nu vizitase niciodată coasta de la Men- docino. A fost fermecată imediat – priveliştile care îţi tăiau respiraţia, satele victoriene, arta, mâncarea. Recunoscu Cabot Cove, locul unde se filmase serialul Verdict: *Crimă.* Luară prânzul intr-un mic restaurant fermecător cu vedere la ocean, cu binocluri pe mese. Până să termine masa, îşi trecură binoclul unul altuia pentru a vedea un grup de balene care migrau spre sud. Mamiferele erau atât de departe în largul mării, încât era necesar binoclul.

- Primăvara, în timpul migraţiei cu puii nou-născuţi, vin mult mai aproape de ţărm. O să revenim atunci, spuse Mike.

Scuza pentru a veni aici fusese observarea balenelor, dar coasta însemna mult mai mult decât atât. Trecură pe la galerii de artă, degustară vinuri în vinării, se plimbară pe falezele oceanului, coborâră pe poteci spre ochiuri de apă formate în urma fluxului şi spre plaje private. Vizitară grădini botanice, urcară în vârful unui far şi se aşezară sub un copac într-un parc, mâncând floricele. Râseră, se jucară, se ţinură de mână. Ziua se apropie prea curând de sfârşit.

- Ar trebui să rămânem măcar pentru apusul soarelui, propuse Mike. Nu există nimic mai frumos decât un apus deasupra Pacificului. Ţi-ar plăcea?

- Mi-ar plăcea. Crezi că ar trebui să-l sun pe Jack? Să-i spun?

Mike ridică din umeri.

-Nu ştiu ce aranjament aveţi voi. O să se îngrijoreze dacă nu eşti acasă înainte de lăsarea întunericului?

Ea îşi aduse aminte de starea de spirit întunecată a lui Jack din acea dimineaţă, de felul în care o avertizase în privinţa lui Mike şi fu aproape gata să spună că fratele ei va fi îngrijorat în mod special în această seară. Dar în loc de asta, spuse:

- O să-l sun pentru că aşa e politicos. Chiar mă distrez prea bine ca să mă întorc acum.

El îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

- Chiar te distrezi, Brie? întrebă el încet.

- Mai întrebi? zâmbi ea.

-Uite acolo un telefon, spuse el, arătând vizavi. Ai suficiente fise?

- O grămadă.

-Mă duc să iau ceva de băut. Putem să mergem pe faleză de unde o să urmărim apusul.

Jack veni la telefonul din bar şi Brie îi spuse că se distra de minune şi aveau de gând să admire cum apune soarele peste ocean înainte de a se îndrepta spre casă. Deşi încerca să păstreze un ton neutru şi nu defensiv, ea chiar se aştepta la un soi de discuţie în contradictoriu, însă fratele ei spuse:

- Brie, îmi pare rău pentru azi-dimineaţă. Am depăşit limita. Nu era treaba mea – vreau să te simţi bine. Vorbesc serios.

- Măi să fie, Jack, spuse ea amuzată. Te-ai dat pe brazdă repede.

- Ştiu, zise el. Sunt un geniu la asta.

- Probabil că Mei chiar s-a luat serios de tine, spuse ea.

- Asta face întotdeauna să-mi crească inteligenţa de zece ori.

- Te iubesc, râse ea. Ajungem acasă mai târziu.

Când traversă strada să se întâlnească cu Mike încă

chicotea.

- Ce ţi-a spus?

- Să mă distrez, răspunse ea, izbucnind din nou în râs.

- Şi ce e aşa amuzant?

- Păi, când am plecat în dimineaţa asta, m-a avertizat în privinţa modului tău iresponsabil de a te purta cu femeile – dar acum este docil ca un miel, îşi cere iertare şi îmi spune să mă distrez.

- începe să mă calce pe nervi când începe să vorbească despre chestia aia cu femeile, spuse el şi, luând-o de umăr, se îndreptară spre faleză. Am fost amândoi băgaţi până peste cap în asta. Ar putea să mai termine. El a avut un milion de femei înaintea lui Mei. Două milioane.

Ea râse de el.

- Nu i-ai spus niciodată că toată vara am petrecut o grămadă de timp împreună, zise ea.

-Ţi-am spus – n-a fost pentru că eşti sora lui Jack. Te-am cunoscut datorită lui Jack – dar îmi pasă de tine datorită ţie.

- I-ai spus că ţi-ai petrecut în patul lui nopţile în care a fost plecat?

Mike râse.

-Aş mai fi fost azi pe aici dacă o făceam? Ştii că asta l-ar fi făcut tare nefericit.

- I-ai fi putut explica – eu ţi-am cerut să vii, să rămâi.

- Era vorba de sora mai mică a lui Jack Sheridan. S-ar fi aşteptat să stau de pază afară, pe verandă.

- Nu i-ai spus că am fost speriată?

El îşi strecură uşor şi precaut un braţ în jurul mijlocului ei.

- I-ai fi spus tu dacă ţi-ai fi dorit să ştie.

- Pe cine protejezi? îl întrebă ea râzând.

Mike era conştient că ea nu încercase să se desprindă de el.

- Pe tine şi pe mine, intimitatea noastră. Ce se întâmplă între noi chiar nu este treaba lui. Dacă vrei să ştii – m-a întrebat. Nu ştiu cum a mirosit, pentru că se pare că nimeni nu i-a dat nici un pont. Probabil că îmi pierd abilităţile – am devenit uşor de citit. Odinioară eram mai şiret. Dar el a vrut să ştie dacă e ceva între noi.

-Şi tu i-ai spus...?

- I-am spus că n-o să-ţi fac niciodată vreun rău şi, dacă vrea să afle ceva, trebuie să te întrebe pe tine. I-am sugerat că ar trebui să fie foarte precaut în privinţa asta pentru că tu te consideri o femeie în toată firea.

Asta o făcu să râdă oarecum fericită.

- Oh, pariez că l-ai scos din sărite rău.

- O să-i treacă. Şi el m-a scos din sărite.

Se îndreptară spre faleză pe cărarea de pe promontoriu şi găsiră un loc pe un mic dâmb cu iarbă unde se aşezară. Soarele îşi începuse deja coborârea spre ocean, iar Brie se trezi că îşi dorea să nu se termine prea repede. Nu prea erau singuri pe acolo – erau o mulţime de oameni care se plimbau, copii care alergau prin jur, îndrăgostiţi care se opreau să se îmbrăţişeze şi să se sărute.

Mike se aşeză cu picioarele întinse; Brie îşi încrucişă picioarele sub ea şi se sprijini într-un braţ, aproape de el.

-Vino aici, îi spuse Mike, prinzând-o uşor de spate şi sprijinind-o de pieptul lui. Stai comod.

Se sprijini de pieptul lui şi simţi că se relaxează, cum nu se mai întâmplase de luni întregi. Cu acest interludiu venit la sfârşitul zilei în felul acesta, era

aproape lipsită de griji, ceea ce nu se mai întâmplase de mult timp. Puterea pe care o simţea în el îi dădea siguranţă. Nu se întâmplase nimic rău când dormise lângă el două nopţi, iar el fusese perfect. Şi începu să se gândească că se înşelase în legătură cu ce putea să simtă. „Pot să simt lucruri. Apropiere şi încredere, în primul rând. Siguranţă.” O făcea să se simtă în siguranţă, şi nu numai faţă de pericole. Nu îşi făcea absolut nici o grijă că era o nebunie să se încreadă în el.

Soarele apunea foarte încet, oamenii se răreau pe măsură ce se întuneca şi în curând părea că rămăseseră singuri. Se întinseră în tăcere pe faleză pentru mult timp, până când aproape se întunecă. întunericul nu părea s-o mai deranjeze, pentru că era cu Mike.

în cele din urmă, întrebă foarte încet:

- E ceva între noi?

- Oh, cred că sunt foarte multe lucruri.

-Spune-mi...

- Ei bine, sunt hotărât să fac tot ce pot ca să-ţi fiu alături, iar tu eşti hotărâtă să-mi zdrobeşti inima. Chestia asta cu inima zdrobită e foarte gravă.

Ea râse de el. Simţi cum capul lui se lasă în jos pe umărul ei şi îi adulmecă părul. O strânse cu blândeţe de braţ şi îi spuse:

- Brie... *Tu creas un fuego en mi corazón.* „Brie, îmi aprinzi un foc în inimă.”

Ea se tensionă puţin, dar nu se retrase.

- Ce ai spus? murmură ea.

- Eşti minunată. Ai pătruns în inima mea, răspunse el, trăgând-o din nou spre el. O cuprinse cu blândeţe şi afecţiune de talie şi o trase cu grijă spre el, foarte atent ca ea să nu se simtă captivă. *Tu debes sentir estas manos amorosas así*

a ti. „Ar trebui să simţi mâini iubitoare pe tine."

Inima ei începu să bată puţin mai repede şi îşi dădu seama că ce simţea nu era teamă. Şi-ar fi dorit să spună: *„Deja a que sean sus manos".* „Aceste mâini să fie ale tale." Dar nu era pregătită. Spuse doar:

- Limba ta este minunată.

- *Te tengo en* mis *brazos,* spuse el. „Te ţin în braţele mele."

- Spune-mi ce-ai spus, îl îndemnă ea.

-Nimic, de fapt. Doar vorbe de alint. E o limbă foarte romantică.

Acum ar fi putut să-i spună că şi ea vorbea fluent această limbă, că ştia că minţea. Dar nu voia să rupă vraja pe care el o crease crezând că nu-l înţelege. îşi deschidea sufletul crezând că ea nu-l înţelege.

- Spune-mi ceva – ceva din suflet, spuse ea fără să se întoarcă.

El îi atinse părul de la tâmplă, trecându-şi degetele prin el.

- *Te querido más te de lo tu hubieras.* „Te doresc de mai mult timp decât îţi închipui."

Ea îşi închise ochii.

- Ce ai spus? întrebă în şoaptă.

- Meriţi să fii cât se poate de fericită, spuse el minţind.

Pe faţa ei pluti un zâmbet. Ştia ce spusese.

- No te *merezco.* „Nu te merit." Te *quiero en* mi *vida.* „Vreau să fii în viaţa mea."

- Cred că seduci femeile cu limba ta.

- Atunci când eşti cu mine, trebuie să ştii că însemni pentru mine la fel de mult ca surorile mele. Şi ca mama mea, care este cea mai importantă din lume.

Ea râse puţin.

- Nu sunt sigură că a fost absolut măgulitor.

-Vreau să mă crezi că, atunci când eşti cu mine, eşti
complet în siguranţă şi apărată. Crede-mă, nu trebuie să-ţi fie deloc teamă de mine. Niciodată.

- Cred că mă manipulezi.

- Chiar crezi? întrebă el cu o notă de umor în voce.

- Mă ademeneşti cu un sentiment fals de siguranţă, încercând să mă păcăleşti ca să uit de planul meu de a-ţi zdrobi inima de o sută de ori.

El râse şi-i mângâie coama lungă de păr care îi cădea pe spate.

- Ştiu că eşti o femeie foarte hotărâtă şi dacă ţelul tău e să-mi zdrobeşti inima, nu vei avea pace până când n-o vei face.

- O să te fac bucăţele, spuse ea.

- Nici nu mă îndoiesc.

Se întoarse cu faţa spre el. Era destul de întuneric, aşa că era greu să vadă lumina din ochii lui. Se aplecă spre el şi îşi lipi uşor buzele de ale lui. Sărutul ei fu foarte nehotărât. Scurt. Precaut.

- Presupun că înainte de toate trebuie să te ademenesc să-mi câştigi încrederea.

- E o idee bună, spuse el, conştient că vocea lui devenise răguşită. *Tienes labios que gritan besame.* „Buzele tale strigă sărută-mă."

Şi se aplecă încet şi grijuliu spre ea. îi atinse gura şi îi prinse tandru şi senzual buza de jos între buzele lui. Ar fi vrut să-şi pună mâinile pe ea, dar nu ştia sigur ce putea ea să suporte. îşi puse delicat palma mare pe talia ei, dar nu o strânse şi nu o trase spre el.

- Cred că asta îmi place – să fiu atras să-ţi câştig încrederea. Ştiam că povestea cu

zdrobitul inimii o să fie aşteptată cu nerăbdare.

- N-am ştiut că pot să fac asta, spuse ea gâfâind uşor.
- Eu am ştiut, spuse el. Ţi-am spus. Era doar o problemă de timp.
- O să ne bagi în bucluc...
- Nu, Brie. Nu e nici un bucluc aici, nici o problemă. Totul este în ordine.
- Pari teribil de încrezător.
- Nu sunt deloc îngrijorat, spuse el. N-o să las să ţi se întâmple nimic.

-Nu încerci să schimbi ordinea lucrurilor? Să încerci să-mi zdrobeşti inima înainte de a putea să ţi-o zdrobesc eu pe a ta?

-Estas *en mi corazón.* „Tu eşti sufletul meu." Mergi mai departe. Fă tot ce poţi mai rău. Sunt puternic. O să întâmpin durerea cu bucurie.

- Sărută-mă, spuse ea. Sărută-mă o dată ca şi când nu ai crede că mă sparg!
- Bine. El chicoti răguşit. Eşti sigură că asta vrei?
- Numai o dată, spuse ea cu vocea întretăiată.

îi cuprinse mijlocul cu braţele şi o trase spre el, o aşeză pe picioarele lui şi o strânse la piept. Mâinile ei rămaseră relaxate pe umerii lui, în aşteptare. Preţ de o clipă el îşi plimbă uşor buzele peste ale ei. Apoi lăsă buzele lui cărnoase să le atingă pe ale ei. încet, lăsându-i timp să se răzgândească, îşi lipi apăsat gura peste gura ei. Mâinile ei se ridicară încet în sus, îi încolăciră gâtul, una din ele ajunse pe ceafa lui ţinându-i gura lipită de a ei, iar el, cu un geamăt de dorinţă, îşi potrivi gura peste a ei Într-un sărut pasional, desfăcându-şi buzele. Le desfăcu şi ea pe ale ei, primindu-i limba. El îşi dori să moară, gustul ei era atât de dulce, atât de delicios. O strânse şi mai tare la piept, simţindu-i sânii tari pe piept.

Şi lucrul acela se întâmplă. Se excită. Era pentru prima oară după foarte mult timp când reacţiona în acest fel, încât pentru o secundă îşi dori s-o strângă şi mai tare, s-o întindă pe jos şi să se lipească strâns de ea. Dar amuzant era că nu putea merge mai departe cu ea. Ea tatona numai terenul şi era încă atât de nesigură, atât de uşor de speriat. Acest sărut, acest sărut profund, umed şi minunat, era un pas uriaş pentru ea. Cum stătea aşa pe picioarele lui, era posibil să fi simţit cum dorinţa se înteţeşte sub ea. Iar el nu voia ca ei să-i fie teamă.

Auzi geamătul ei, respiraţia ei uşoară pe faţa lui şi îşi retrase gura.

- Brie, îmi pare rău. Nu pot, şopti el.
- Nu poţi?
- Nu te pot săruta aşa. Mă stârneşti. Şi nu eşti pregătită să fii cu un bărbat excitat. Trebuie să te duc acasă.

Ea se ridică, se retrase din poala lui şi îşi netezi fusta uşor, puţin tulburată.

- Uf, spuse ea.

El îşi plimbă o mână de pe umărul ei în jos pe braţ.

- E-n regulă?
- Hm, replică ea. E-n regulă.

-Trebuie să plecăm. S-a întunecat. Şi am avut o zi plină.

Jack tăia lemne dis-de-dimineaţă când Mike apăru din rulota lui. Cu mâinile în buzunare, acesta îi spuse bună dimineaţa şi trecu pe lângă el îndreptându-se spre bar pentru a-şi bea cafeaua.

- Mike, îl strigă Jack.

Mike se întoarse, iar Jack sprijini toporul de buturuga de tăiat lemne.

- Probabil că ar trebui să spun ceva în legătură cu ce s-a întâmplat acum două seri, spuse Jack. Nu-mi închipui ce-aş putea spune.

Mike zâmbi fără să vrea.

- Păcat! Mi-ar plăcea să văd ce inventezi.

- Ce-ai spune de „n-o să mă amestec în treaba voastră”.

- Nu cred, dar îmi place.

- Ai şi tu surori. Ştii ce înseamnă asta.

- Mda, spuse Mike, făcând un pas spre el. înţeleg.

-Ţin la ea. îmi fac griji pentru ea.

Mike se îndreptă spre el. îi întinse mâna. Când Jack i-o strânse, Mike spuse:

- N-o să vorbesc despre ea cu tine. Punct.

- Băieţii sosesc aici peste vreo două zile ca să vâneze, spuse Jack. Mă duc la Eureka după nişte provizii.

-Ai nevoie de o mână de ajutor?

- Nu. Ai nevoie de ceva cât timp sunt plecat?

- Am de toate, spuse Mike.

Jack aprobă din cap.

- Mulţumesc, spuse el.

- Pentru?

- Pentru că ai refuzat să vorbeşti despre ea. Asta spune ceva. Puse o mână pe umărul lui Mike conducându-l spre bar. Hai să bem o ceaşcă cu cafea!

O oră mai târziu Jack plecase la Eureka, iar Hummerul lui Mei era parcat în faţa clinicii. Mike ieşi cu maşina în oraş. Se gândi că era posibil ca Brie să fie la cabinet cu Mei, dar nu se opri să verifice pentru că nu voia să se dea de gol. Se opri în poiana de la cabană şi claxonă scurt de trei ori. Apoi coborî din maşină şi se rezemă de portiera şoferului. După vreo două secunde ea apăru pe verandă, ştergându-şi cu un prosop părul umed adus Într-o parte pe un

umăr. Purta jeanşi strâmţi şi mocasini în picioare. Părea atât de tânără, de vulnerabilă. Când îl văzu, îi zâmbi.

- Ce cauţi aici?

El îşi împinse pălăria Rio Concho pe spate.

- Voiam să văd ce faci în dimineaţa asta.

Ea aruncă prosopul pe scaunul de grădină şi coborî treptele verandei spre el.

- Bine. Foarte bine.

- Parcă ai avea 15 ani, spuse el, simţindu-se împovărat de fiecare din cei 37 de ani ai lui.

Brie mai făcu un pas înainte, iar el îi cuprinse talia cu mâinile; ea îşi puse mâinile pe antebraţele lui şi îl privi în ochi. El o prinse mai bine cu mâinile de mijloc, aducând-o puţin mai aproape. Apoi braţele lui îi încolăciră mijlocul şi o ridică astfel încât faţa ei să fie la nivelul feţei lui. Mâinile ei se odihneau relaxate pe umerii lui.

-Mi-a fost dor de tine, spuse el. M-am gândit la tine.

- Nu zău? Flirtezi cu mine?

- Brie, de şase luni flirtez cu tine, spuse el. Cum mă descurc?

- Eşti destul de străveziu.

-Nu mă pot abţine. Îmi lipseşte priceperea.

Ea râse de el, îi smulse pălăria de pe cap şi o ţinu în spatele lui.

- Eu cred că ştii mai multe decât meriţi. Destul ca să fii periculos.

- Cu tine sunt nevinovat. îi atinse uşor buzele cu buzele lui. Timid. S-a terminat perioada aia din viaţa mea în care am fost periculos pentru femei.

- Nu zău? Şi când s-a întâmplat asta?

Mike ridică din umeri.

- Acum câteva luni am început să-mi pierd interesul pentru alte femei. Acum câteva săptămâni nu mă mai interesau deloc. Există numai una.

- Mă vrăjeşti.

- Da, încerc.

- Dacă chiar eşti serios, ar trebui să mă săruţi, spuse ea.

- Oh, speram că o să spui asta.

El îi acoperi gura cu un sărut pasional, ţinândo strâns lipită de el. Gura ei se deschise imediat sub buzele lui, iar el io exploră cu limba. Nu numai că-l lăsă, ci îl primi cu plăcere, mişcându-şi buzele fierbinţi şi nerăbdătoare pe gura lui, ţinându-l strâns. Din ce simţea el, ei îi plăcea foarte mult sărutul; gemu încetişor şi începu să gâfâie. Mike nu-şi mai amintea când sărutase ultima oară o femeie înaintea lui Brie. în mod sigur cu o mie de ani în urmă. Avea gust de miere, atât de dulce şi diafană.

Nu voia să se sfârşească vreodată sărutul, iar când se întâmplă, ea murmură:

- Nu vrei să intri?

- Nu. Zâmbi. încă nu eşti pregătită cu adevărat să vin înăuntru.

- Mă faci să mă întreb pentru ce sunt cu adevărat pregătită.

îl sărută din nou. Profund şi pasional.

- Când no să te mai întrebi, vorbim, şopti el cu buzele lipite de ale ei.

- Ai putea să profiţi de slăbiciunea mea, spuse ea.

El o ridică din nou în picioare şi o sărută uşor pe frunte.

- Mi *amor,* nu voi mai profita de nimeni. Voi fi doar generos.

- Măi să fie. înţeleg pentru ce femeile

se mărită aşa uşor cu tine.

El îi atinse nasul.

- Brie, n-a fost niciodată ca acum.

-Nu te cred, spuse ea.

- Nici eu nu m-aş crede, dar e adevărat.

Mike o trase, iar ea se lipi de el, punându-şi capul pe pieptul lui, cu braţele în jurul mijlocului lui. O ţinu aşa îmbrăţişată şi rămaseră amândoi tăcuţi mult timp, savurând apropierea dintre ei. El îi mângâia spatele şi o săruta uşor pe părul umed, simţindu-se mai viu decât se simţise de atât de mult, de foarte mult timp. îl umplea de mândrie faptul că nu se încorda şi nu tremura în timp ce o ţinea în braţe. Se obişnuise treptat cu atingerea lui, cu îmbrăţişarea lui şi ştia că în braţele lui era în siguranţă şi iubită. Se simţea deja câştigător, chiar dacă nu ar mai fi primit nimic.

- Ştii că băieţii vin la vânătoare? o întrebă el.

- Da. Jack se pregăteşte pentru ei. Te duci şi tu să vânezi?

- Bineînţeles. Asta înseamnă că n-o să prea fiu prin oraş în timpul zilei. Dacă ai nevoie de mine dintr-un motiv oarecare, va trebui să mă anunţi dinainte.

- O ajut pe Mei la un mare proiect pe care-l derulează. Ceva în legătură cu mamografii gratuite pentru femeile de pe aici.

- Atunci ne vedem mai târziu?

- Da. Mai târziu.

îi dădu un sărut fugar pe buze şi, luându-i pălăria din mână, o îndepărtă uşor de el, apoi se urcă în SUV şi plecă.

Privi în oglinda retrovizoare şi văzu că rămăsese afară în luminiş, în faţa cabanei, până când el se făcu nevăzut.

Când Mei intră în bar pentru cafeaua de dimineaţă, cu David mulţumit în cărucior după ce îşi luase micul dejun, o găsi pe Paige stând la una dintre mese cu ziarul desfăcut în faţă.

- Cum merge? întrebă Mei, aşezând căruciorul lângă masă, şi se duse să-şi ia o cană şi

nişte cafea.

- Bine, răspunse Paige. Gâdi-gâdi, burtică, îi spuse copilului, făcându-l să zâmbească.

Luă în mod reflex o coajă de pâine prăjită de pe farfuria ei aproape goală şi i-o dădu s-o roadă. Copilul fu încântat.

Mei îşi aduse cafeaua la masa lui Paige şi se aşeză. îl văzu pe David rozând pâinea prăjită şi zâmbi.

- Nu-i aşa că e bună? îi spuse bebeluşului. Unde sunt ceilalţi? o întrebă pe Paige.

- Hmm. Cred că Jack s-a dus la Eureka după provizii. M-am oferit eu să fac asta – băieţii vor fi aici destul de curând. A spus că o să le aducă el, apoi când m-am uitat nu mai era pe aici. John e în spate, pregăteşte prânzul, cu Christopher la picioare, ca de obicei.

- Dar Mike? întrebă ea.

Paige ridică din umeri.

Preacher apăru din bucătărie cu o tavă cu pahare. Le puse cu zgomot sub bar.

- Bună, Preach, spuse Mei. Unde e Jack?

- Eureka.

- Dar Mike?

- Nu sunt de gardă astăzi ca să-l păzesc, răspunse el morocănos, apoi se întoarse în bucătărie.

- Doamne, spuse Mei. Privi spre Paige şi îi întâlni privirea scânteietoare. Am spus ceva ciudat?

-John pare puţin încordat. E uluitor cum a putut să-şi petreacă atât de mulţi ani fără să facă sex în fiecare zi.

- în fiecare *zi*? întrebă Mei. Păi, Sfinte Sisoe, înseamnă că acum nu mai are ce număra!

Privi peste umăr să se asigure că erau singure. Cum se descurcă pe seceta asta?

- E puţin irascibil, spuse Paige amuzată. Eu îi tot spun că asta depinde în întregime numai de el. Dacă este prea mult, putem face nişte corecţii. Dar el vrea s-o facă aşa cum trebuie.

- Să sperăm că n-o să explodeze, spuse Mei absentă.

- M-a întrebat dacă putem închide barul în ziua ovulaţiei.

Ochii lui Mei se măriră de surprindere, şi amândouă izbucniră în râs.

Jack nu-l văzuse pe Rick de vreo două zile. Nu se întorsese de mult din Eureka când apăru Rick. La una dintre mese doi vânători luau un mic dejun întârziat, aşa că Rick sări pe un scaun de la bar şi Jack îi puse o ceaşcă cu cafea.

- Bine ai revenit, îi spuse Jack.

- Petrecerea a fost grozavă, Jack. îţi mulţumesc din nou pentru tot ce ai făcut.

- Nu am făcut nimic deosebit. în oraşul ăsta s-a creat obiceiul ca lumea să fie prezentă la un eveniment în cinstea unor oameni importanţi.

- Am fost să văd ce face Liz, spuse el. Face foarte bine. Nu-ţi vine să crezi cât de bine arată. De fapt arată minunat. Râse. Nu am crezut că se poate face mai frumoasă.

- Chestia cu „văzut ce face” pare să-ţi fi priit destul de bine, zise Jack, ridicând ceaşca cu cafea. Chipul ţi-e mai strălucitor decât atunci când ai sosit.

Rick râse şi îşi lăsă puţin capul într-o parte.

- Uite cum stau lucrurile, Jack. Eu şi Liz... nu am terminat-o definitiv. Eu o să-mi termin armata, singur. N-o să ne facem promisiuni unul

altuia până când nu va sosi momentul potrivit. Ridică din umeri. O s-o lăsăm pe Liz să mai crească puţin, să termine şcoala, să vedem cum stăm. Ştii, vreau să-i dau o şansă. Dacă chestia asta nu este potrivită pentru ea – să umble cu mine – atunci vreau să-i las spaţiu şi timp să meargă înainte. între timp, adică chiar acum, suntem încă prea ataşaţi unul de altul. înţelegi ce-ţi spun, nu-i aşa? După tot... Ei bine, zise el, ridicând cana şi luând o înghiţitură, avem o legătură destul de puternică. Eu o să fiu alături de ea atât timp cât are nevoie de mine – asta cel puţin pot să fac.

Nu am de gând să-i spun că nu poate să aibă sentimente, că trebuie să încerce să treacă peste asta.

- Dar cu tine cum rămâne?

- Oh-ho. Râse. Eu nutresc nişte sentimente destul de puternice pentru ea. Fata asta chiar înseamnă ceva pentru mine. întotdeauna a însemnat. Doar că trebuie să lăsăm să treacă ceva timp ca să aflăm dacă este ceva permanent sau ceva care pur şi simplu ni s-a întâmplat.

- Nu ai de gând să rişti nimic, nu-i aşa?

- Bineînţeles că nu. Vorbesc serios, nu am de gând să risc absolut deloc. Nu vreau să-ţi faci griji. Nu vreau să crezi că sunt complet idiot şi că nu am ascultat un cuvânt din ce mi-ai spus.

Jack îşi puse mâna pe braţul lui Rick.

-Nu cred asta.

- Mulţumesc. Rick rămase tăcut cam un minut. E frumos, Jack. Când nu există multă durere. Când nu sunt lacrimi. Frumos.

- Mda, spuse Jack. Vii cu noi la vânătoare? Ori o să-ţi petreci permisia încercând să-ţi faci chipul şi mai strălucitor?

Rick zâmbi larg.

-Vin la vânătoare, răspunse el. Bău puţin din cafeaua lui. N-o să vânăm prea mult, nu-i aşa?

Tot oraşul Virgin River aştepta cu nerăbdare vizita fraţilor din Marină – când veneau aduceau cu ei aşa un aer de camaraderie şi de sărbătoare. Primul sosit în camioneta cu rulotă a fost Zeke, care venea din Fresno. Sosi în oraş la începutul după-amiezii. La numai câteva ore sosiră împreună Joe Benson şi Paul Haggerty cu o rulota remorcată de camionetă – erau buni prieteni şi lucrau adesea împreună, Paul îi construia casele lui Joe ori de câte ori era posibil. Apoi sosi Corny, care veni cu maşina din statul Washington, dar era originar din Nebraska[I] – de acolo şi porecla. Urmară Phillips şi Stephens – Josh şi Tom amândoi din Nevada, chiar din partea cealaltă a munţilor Sierra Nevada. Până la ora 18.00, toată lumea era prezentă, inclusiv Rick, iar hărmălaia din bar era la cote înalte, ca întotdeauna.

Doc Mullins era în mijlocul îngrămădelii şi îşi savura whisky-ul zilnic împreună cu băieţii. David trecea de la un puşcaş marin la altul, tras şi împins ca şi când ar fi fost cântărit, Rick primea o mulţime îngrozitoare de sfaturi pe gratis, iar Mei, Brie şi Paige erau îmbrăţişate atât de mult că-şi simţeau oasele trosnind. Bineînţeles că îşi făcură apariţia pentru scurt timp şi alţi oameni din oraş, dorind să ia parte şi ei puţin la reîntâlnire, dar nedorind să deranjeze. Veniră şi Connie, şi Ron, şi prietenii lor, Joy şi Bruce. Harv trecu pentru o bere după lucru, la fel ca Doug Carpenter şi Fish Bristol.

Paul o cuprinse pe Mei cu braţul de umeri şi o întrebă:

I Nebraska, stat cu mari suprafeţe de porumb, corn – porumb; corn} – sentimental (n.tr.)

- Pentru ce faţa asta tristă? Nu te distrezi?

- Urăsc vânătoarea. Suport vânătoarea de raţe, dar nu pe cea de căprioare. Adică nu vreau să judec pe nimeni – mi-aş dori doar ca soţul meu să nu împuşte căprioare.

- Oh, Mei, nu-ţi face griji! Am vânat cu soţul tău – căprioarele sunt în deplină siguranţă.

- Melinda, o să avem carne de căprioară toată iarna. O să-ţi placă la nebunie, zise Jack.

-Nu-ţi face griji, Mei, îi şopti Paul. N-o să nimerească nimic. Căprioarele îl simt când se apropie.

Câţiva oameni intrară în bar, şi Mei o recunoscu imediat pe Vanessa, cea mai nouă pacientă a ei. Domnul mai în vârstă care era cu ea era probabil tatăl ei. îl lăsă pe Paul şi se duse imediat la ea, o îmbrăţişă de bun venit, apoi îi fu prezentată lui Walt, tatăl ei.

Paul rămase acolo unde era, fără să arate nici un interes, cu un zâmbet absent pe buze. *Vanessa!* Soţia celui mai bun prieten al lui. Apoi Vanessa îl zări şi se duse imediat la el, cu braţele larg deschise. El o îmbrăţişă, legănând-o uşor. Apoi o depărtă de el şi îi privi aprobator burta, care crescuse mare şi rotundă.

- Habar nu am avut că o să fii aici, spuse el, nedezli- pindu-şi braţele din jurul ei.

- Am vrut să te surprind. Ferma tatălui meu este undeva mai jos pe drum, iar eu stau acolo cât este Matt în Irak. O să nasc cu Mei.

- Când?

- Peste câteva luni. Doamne, ce bine îmi pare că te văd! Nu te-am mai văzut de la...

- De la nuntă, adăugă el. Doamne,

Vanni, arăţi minunat. îi atinse burta. Sfinte, mi-a tras un picior!

- încă nu ştim ce o să fie.
- Trebuie să fie băiat, spuse Paul.

Tatăl ei veni lângă ea şi îi întinse mâna lui Paul.

- Domnule general, îmi pare bine să vă văd, spuse Paul. Daţi-mi voie să vă prezint celor de aici, adăugă el.

Unii dintre băieţi îl cunoşteau pe Matt, dar singura persoană din încăpere care îl întâlnise deja pe Walt, pe generalul Booth, era Mike. Investigaţia legată de adolescenţi îl purtase şi la reşedinţa Booth. Şi deşi generalul îi invitase pe toţi să i se adreseze pe numele de botez, doar femeile păreau înclinate să facă asta. Pentru aceşti foşti puşcaşi marini, rangul avea privilegiile lui. Generalul Booth refuză invitaţia de a lua parte la partida de vânătoare, spunând că probabil va accepta cu altă ocazie. După vreo douăzeci de minute de prezentări şi discuţii, Paul o luă de mână pe Vanessa, o duse la masa cea mai apropiată de cămin şi o ajută să se aşeze pentru a vorbi şi a se pune la curent cu noutăţile. Voia să afle totul despre Matt, despre fratele ei mai mic Tommy, despre cât de mult îi plăcea să trăiască în izolarea asta, atât de departe de orice.

Iar ea dorea să ştie tot ce se întâmpla cu el. Paul, care avea tot 35 de ani ca Matt, plecase din Marină după patru ani şi rămăsese în rezervă, în timp ce Matt rămăsese activ. Paul îşi luase diploma universitară şi intrase în compania de construcţii a familiei din Grant Pass, Oregon, nu departe de graniţa cu California.

-Şi ai pe cineva? îl întrebă ea, prinzându-i mâna peste masă.

- Nu, nu chiar. Până când n-o să apară

cineva le fel de drăguţ ca tine, o să continui să caut.

- întotdeauna ai fost prea timid ca să fie spre binele tău. Ar trebui să fii însurat şi să ai o droaie de copii. Ai fi un tată grozav.

- Mda, aşa ar trebui, aprobă el.

- Mi-ai lipsit, Paul, spuse ea. O să te văd mai mult acum? Cât timp sunt aici?

-Sigur, spuse el. Da, mai trec uneori pe aici.

Cam pe la ora 20.00, mulţimea se mai risipi puţin. Mei şi Brie duseră copilul acasă, dându-i ordine stricte lui Jack să doarmă în rulotă dacă avea să bea prea mult cu băieţii. Paige se dusese deja sus să-i facă baie lui Christopher şi să-l culce, iar generalul îşi luă fiica acasă, promiţând să treacă pe acolo seara următoare pentru a bea o bere şi a vedea cum mersese vânătoarea. Rick se duse acasă la bunica lui, promiţând să se întoarcă la 4.00 pentru călătoria spre Trinity, la vânătoare.

Când rămaseră doar puşcaşii între ei, apărură cărţile de joc, banii şi ţigările. Urmă o partidă de poker. Pe la 22.00, Paige se îndreptă prin fumul gros de ţigară spre Preacher şi îl bătu pe umăr. Deşi nu avea nimic, acesta întoarse cărţile, le puse jos şi spuse:

- Mă întorc imediat.

- Doamne, ce ciudat să-l vezi pe Preach purtându-se ca un soţ ţinut sub papuc, spuse Stephens.

- Soţ ţinut sub papuc?

- Ştii tu ce spun. Paige nu trebuie decât să ridice degeţelul rozaliu şi el este în genunchi.

- Unde-ţi sunt ochii, frate? Dacă şi-ar ridica degeţelul şi în direcţia mea şi eu aş fi în genunchi, spuse Joe.

- Soţul ţinut sub papuc s-ar putea să te facă praf, spuse Jack.

-Voiam să spun, dacă nu era măritată. Voi, boşoro- gilor, chiar aţi început să vă lăsaţi dominaţi de neveste.

- Pentru că aşa suntem, replică Jack. Şi e bine. E foarte, foarte bine.

Preacher se întoarse, îşi aprinse o ţigară şi trase un fum.

- Nu merg la vânătoare mâine, spuse el. O să trebuiască să rămân aici.

-De ce?

- E ziua ovulaţiei, le spuse el cu o expresie sinceră pe chip.

- Ce e? întrebară la unison trei bărbaţi.

- E blestemata aia de zi a ovulaţiei, cretinule! încercăm să facem un copil şi dacă pierd ziua ovulaţiei, cine ştie cât timp mai trebuie să aştept. Nu am nici un chef să mai aştept. Am tot aşteptat.

Explicaţia lui fu întâmpinată cu o tăcere absolut derutată – nimeni de la masă nu cunoştea această problemă, nici chiar Jack. Şi după o clipă de tăcere năucitoare, izbucni un hohot de râs atât de sonor şi de spontan, încât bărbaţii fură cât pe ce să cadă de pe scaune.

Când grupul îşi mai reveni puţin, Preacher întrebă:

- E ceva amuzant în chestia asta cu ziua ovulaţiei? Pentru că mie nu mi se pare amuzant.

-Nu, nu este amuzant, Preach, spuse Joe. E mişto, asta e.

- Chiar aşa, Preach, tu ar trebui să mergi la vânătoare şi eu să rămân acasă – în orice caz, probabil că aş face un copil mai arătos ca tine, spuse Zeke.

- Idiotule, ai făcut destui afurisiţi de copii, zise Preacher. Nevasta te-a trimis aici, la

vânătoare, ca să poată să-şi mai tragă şi ea sufletul. în fine, al cui e rândul să joace?

Mai jucară câteva mâini, iar Jack observă că Paul nu păruse să râdă la fel de mult precum ceilalţi, dar băuse mai mult. Paul aşeză cărţile pe masă cu faţa în jos, plecă de la joc, îşi turnă un păhărel de tărie din sticla de pe bar şi se aşeză pe un scaun înalt de bar. Jack nu ceru cărţi şi veni în spatele barului. Paul îşi îndreptă ochii roşii şi umezi spre el.

-Of, frate, spuse Jack. O să ajungi să te urăşti.

- De parcă eu n-aş şti, recunoscu el cu limba uşor împleticită, dar dând un alt pahar peste cap.

- Vrei să-mi povesteşti?

- Despre ce?

- Eu cred că are ceva de-a face cu Vanessa, spuse Jack.

- Matt e cel mai bun prieten al meu. N-ar fi corect.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic. Cel puţin pentru mine.

îşi puse paharul gol pe bar. Jack era sigur că Paul băuse deja prea mult, dar îi turnă.

- Bine, acum profit şi eu de tine, spuse Jack. Pentru că sunt curios. Ea a spus că tu şi Matt eraţi împreună în seara în care v-aţi cunoscut.

- Mda. Ar fi trebuit să încetez să mai ies cu el cu mulţi ani în urmă. Eu am văzut-o primul.

Jack se miră oarecum.

- Atunci cum a pus el mâna pe ea?

Paul dădu pe gât băutura.

- Cred că ticălosul a spus că era dreptul lui.

Apoi puse capul pe bar şi adormi.

Deci aşa se întâmplaseră lucrurile. Pentru că, dacă Matt fusese primul care se dusese la ea,

vorbise cu ea şi dacă ea fusese suficient de impresionată ca să iasă cu el, un puşcaş marin nu se bagă peste femeia unui frate.

Nici măcar Valenzuela nu ar face aşa ceva. Exista o limită peste care nici el n-ar fi trecut – nici fraţii lui mexicani şi nici fraţii lui din Marină. Pentru că îi plăcea să fie în viaţă...

„Destul, ce dracu'!", îşi spuse Jack. „Acum ea este măritată şi însărcinată, iar Paul este încă nefericit şi atras de ea. Ce trist!"

- Plec acasă, le spuse băieţilor. Mă întorc la 4.00. Cineva trebuie să-l bage în pat pe Haggerty. îşi trase jacheta pe umeri. încercaţi să nu daţi foc barului, da?

capitolul 8

Mei o rugase pe Brie să o ajute la un proiect drag ei la care lucra de când se născuse David. Brie era bucuroasă s-o ajute indiferent ce i-ar fi cerut, dar era puţin surprinsă de cât de mult îi plăcea lui Mei acest proiect anume.

Cât timp Mei rămăsese acasă cu nou-născutul ei, avusese timp să folosească laptopul ca să intre pe internet şi în plus putuse să dea telefoane în timp ce micuţul dormea. Majoritatea femeilor din oraş nu aveau asigurare medicală. Plăteau atât cât îşi puteau permite pentru îngrijiri medicale, adesea în bunuri şi servicii. Unii dintre crescătorii de animale şi fermieri aveau asigurare pentru boli grave sau accidente, dar asta nu mai lăsa nimic pentru costurile vizitelor medicale anuale de rutină, cum ar fi testul Papanicolau sau mamografii. Mei reuşise să crească numărul testelor anuale Papanicolau taxând doar cheltuielile pentru laborator şi bătându-şi puţin la cap pacientele. Dar când era vorba de mamografii, pe care ea credea că pacientele ei de peste 40 de ani ar fi trebuit să le facă anual, majoritatea

femeilor se descurcau examinându-şi singure sânii. Avea în oraş 92 de femei peste 18 ani, dintre care 48 peste 40 de ani. Cel puţin 40 dintre aceste femei nu făceau mamo- grafie anual.

Depistase o unitate mobilă operată de o fundaţie – şi cu ajutorul doctoriţei June Hudson din Grace Valley încercau să organizeze o vizită a acestei unităţi în oraşele lor. Puteau organiza un eveniment de o zi pentru mamo- grafii, pe care îl transformau întro reuniune la care toată lumea era radiografiată. „Le putem face disponibile la un preţ mic, dar tot trebuie să venim cu ceva bani – probabil mai mult decât îşi pot permite majoritatea pacientelor mele", spusese Mei.

June avusese o idee perfectă pentru a subvenţiona costurile. În curând avea loc festivalul toamnei din Grace Valley – în al doilea weekend din octombrie. Plănuiseră să organizeze un chioşc şi să vândă mici obiecte artizanale, de la broderii până la prăjituri. Existau o mulţime de oameni de la oraş care se înghesuiau la festival căutând ceva din farmecul acestor mici localităţi rurale. Sarcina lui Mei era să meargă prin Virgin River, pe la ferme, crescătorii de animale şi la oamenii din oraş, solicitân- du-le să doneze astfel de obiecte pe care le-ar fi putut vinde la chioşcul pentru mamografii.

Angajarea lui Brie în această activitate nu numai că îi era de un mare ajutor, dar pentru Mei era şi distractiv s-o prezinte pe cumnata ei. în zilele în care puşcaşii erau plecaţi la vânătoare, Mei şi Brie colindară cu maşina drumurile lăturalnice din Virgin River, vizitându-le pe toate femeile pe care le cunoştea Mei – cele care participaseră la petrecerea în cinstea viitorului ei copil şi la petrecerile de la bar şi acelea care îi fuseseră paciente în ultimul an. Pe multe dintre ele Brie le întâlnea pentru prima oară, şi era fermecată imediat de firea lor primitoare, de

felul în care o poftiseră în case ca şi când ar fi fost acolo de ani întregi. La fiecare oprire făcută primiseră cel puţin o ceaşcă cu cafea, de obicei fursecuri şi felii subţiri de prăjitură, aşa că până la sfârşitul zilei erau prea îndopate ca să se mai gândească la cină. Şi bineînţeles că David fusese cu ele toată ziua, alegându-se astfel cu o grămadă de dezmierdări din tot oraşul, îmbrăţişări şi dulciuri, pentru că femeile de la ţară nu se puteau abţine să nu-i pună un fursec în mâinile mici şi grăsuţe.

Femeile din Virgin River erau fantastice – asta nu era nici o surpriză. Promiseră de toate de la plăcinte la pături – care urmau să fie adunate în preziua festivalului sau aduse la Grace Valley chiar de ele.

Când ajunseră înapoi în oraş, vânătorii se întorseseră, iar Mei era încântată că nu văzu nici urmă de animal împuşcat pe platformele camionetelor sau în portbagaj. Dar bucuria a fost scurtă, pentru că, după ce intră în bar, află că puseseră în saci doi cerbi, cu coarne cu patru ramuri, care fuseseră duşi amândoi la măcelar pentru a fi tranşaţi.

- Oh, gemu ea afectată. Cine i-a împuşcat?

Jack privi în jos. Dar făcu totuşi o încercare.

- Cred că Ricky i-a împuşcat.

Mei îl privi în ochi pe Rick, iar băiatul ridică în sus mâinile, cu palmele către ea. Nu era el. Mei se sprijini de soţul ei şi, de necrezut, începu să plângă. Jack clătină din cap, o cuprinse cu un braţ şi o îndepărtă de mulţimea de oameni, în spate spre bucătărie. în acest timp, David se zbânţuia pe şoldul lui Mei, fluturându-şi mâinile agitat şi întinzându-le spre tatăl lui.

- Melinda, spuse Jack. Ştiai că ne-am dus la vânătoare. Nu chinuim căprioarele. O să avem

carne de vânat.

- Detest lucrul ăsta, se smiorcăi ea.
- Ştiu că-l deteşti, dar nu e o cruzime. Probabil că e mai uman decât modul în care sunt măcelărite vitele.
- Nu încerca să mă faci să mă simt mai bine în privinţa asta.
- Dumnezeule, nici n-aş îndrăzni, spuse el. Ce se întâmplă cu tine?
- Nu ştiu, scânci ea. Sunt plângăcioasă.
- Nu mai spune. Hai, dă-mi băiatul! Este foarte agitat.
- De la dulciuri, spuse ea. Ar trebui să mă duc să-l alăptez.
- N-o să treacă mult timp şi o să se suie pe bicicletă ca să sugă.
- Nu vrea să renunţe.
- E de înţeles. Dar eşti epuizată. Poate că ar trebui să te duci acasă şi să te culci.
- Nu adorm până nu adoarme şi el. Iar el n-o să adoarmă până nu se dezintoxică.
- E-n regulă, spuse Jack, luându-şi fiul. Du-te şi plângi sau spală-te pe faţă, sau trage un pui de somn, sau altceva. O să rămân eu cu nervosul ăsta până se linişteşte puţin. O sărută pe frunte. Asta nu eşti tu cea adevărată. Nici chiar atunci când e vorba de o căprioară.
- Apropo, chiar miroşi urât, spuse ea.
- Mulţumesc, dragostea mea. Tu chiar miroşi bine. O să mă spăl înainte să te miros iar, ce zici?

Ea îl lăsă pe David şi se duse la baie, iar Jack se întoarse cu fiul lui la băieţi.

- Se simte bine? îl întrebă Brie.
- O să se simtă bine. Iubeşte căprioarele.

- Vrei să-l iau eu?

-Nu, e bine. Trebuie să dea jos ce a mâncat în după-amiaza asta. Lasă-mă să ghicesc – v-aţi oprit la fiecare fermă din Virgin River şi a primit zeci de fursecuri.

-Poate nu zeci...

El privi faţa fiului său. Avea o privire agitată, un zâmbet luminos şi extrem de viu şi dădea din mânuţe.

- Cineva ar fi trebuit să fie responsabil, spuse el. Ia o bere, Brie! De fapt, probabil că lui ar trebui să-i dăm o bere – este teribil de energic. Doamne!

Abia îi făcuse propunerea, că Mike îi aduse lui Brie o bere, iar când ea o luă, o cuprinse cu braţul pe după umeri cu familiaritate. Jack îşi spuse că nu era deloc nevoie ca Mike să discute cu el despre ea. El se străduia să se poarte onorabil, aşa cum fusese instruit să o facă.

Dar indiferent ce se petrecea între Mike şi Brie, le lumi- na privirile. încerca să se relaxeze în privinţa asta.

-Aşa deci – faceţi copilul ăla astăzi? strigă cineva la Preacher.

- Cred că l-am făcut, răspunse el, scoţându-şi pieptul în faţă.

Paige aduse la bar un platou mare cu aripioare şi spuse:

-John, taci din gură!

- Păi, eu cred că l-am făcut. Tu, nu?

Ea îşi ridică privirea spre el, clătină cu dezgust din cap si spuse:

- În mod sigur tu te-ai străduit mult, apoi se întoarse şi porni spre bucătărie.

Mike o trase deoparte pe Brie şi spuse:

- Tu eşti singura femeie de aici care nu e nici măcar un pic supărată pe tipul ei. Vrei să

fugim împreună de aici chiar acum? înainte să fac ceva prostesc?

Ea îi zâmbi.

-Te crezi tipul meu, ha?

-Păi, asta sper...

Au fost tranşaţi şi puşi în pungi trei cerbi, dar nici un urs. Puşcaşii părăsiră Virgin River, Ricky se întoarse în serviciul activ şi weekendul următor aduse festivalul de toamnă din Grace Valley.

Au fost încărcate camionete, maşini şi SUV-uri cu obiecte destinate standului pentru mamografii. Mei, Brie şi Jack plecară dimineaţa devreme împreună cu bebeluşul şi o camionetă plină cu donaţii. Se întâlniră cu Paige, Preacher şi Christopher ca să aranjeze standul. De-a lungul zilei mai sosiră femei din Virgin River cu şi mai multe produse de pus la vânzare şi tuturor le veni rândul să lucreze la stand – iar obiectele dispăreau întro veselie. Mei nu trebui să stea toată ziua acolo, dar rămase prin apropiere să aibă grijă de fondurile care creşteau.

Ziua a fost plină de vizite pe la vechi prieteni şi făcură cunoştinţă cu unii noi.

Când începu să se lase întunericul şi standurile se închiseseră aproape toate, Mei era aşa de obosită că o dureau toate oasele. Nu mai rămăsese absolut nimic de vânzare pentru duminică.

- Mâine o să las totuşi bannerul şi un vas pentru donaţii aici, spuse June. Chiar dacă n-o să obţinem decât câţiva dolari în plus, sunt sigură că ne apropiem de suma care ne trebuie ca să aducem aici rulota pentru mamografii.

- Eşti sigură că nu te deranjează? o întrebă Mei. Sunt dărâmată.

- Eu oricum trebuie să fiu aici – personalul clinicii trebuie să fie prezent pe toată durata târgului. N-o să fie nici o problemă.

După ce apuse soarele, orchestra se instală în

spatele cafenelei şi se dansă şi se lansară focuri de artificii. Se strigară numerele câştigătoare la loterie; cineva închinase un rezervor cu apă cu un scaun deasupra în care se aşeza cineva, iar dacă un levier era nimerit cu o minge, acea persoană era răsturnată în apă. Se părea că toată lumea din Grace Valley se distra de minune când grangurii locali îşi ocupau locul pe scaun.

Mei îl ţinea pe David în braţe şi urmărea dansatorii; Jack veni la ea, o cuprinse cu braţele şi o învârti cu destulă îndemânare, cu copil cu tot, pe platforma de dans din asfalt.

- Cine ar fi crezut că eşti dansator, spuse ea.

-Ăsta n-a prea fost dans, dar eşti o parteneră bună.
Eşti istovită, îi şopti el. Când eşti pregătită, plecăm spre casă.

-A fost o zi grea. Poate ar trebui s-o găsim pe Brie.

-Am găsit-o, spuse el. încerc să o fac să se simtă bine...

Mei îi urmări privirea şi o văzu în capătul celălalt al platformei asfaltate – dansa cu Mike.

- El când a apărut? îşi întrebă ea soţul.

- Numai cu puţin timp în urmă. A rămas în Virgin River cea mai mare parte a zilei să aibă grijă de oraş în timp ce atât de mulţi erau aici. Cred că probabil a venit dintr-un singur motiv.

-Asta ar putea să fie în avantajul nostru, spuse Mei. Ar putea s-o aducă el acasă.

- O mai las câteva minute, apoi o întreb, zise Jack.

în cealaltă parte a platformei asfaltate, Mike o ţinea
pe Brie mai strâns decât ar fi fost necesar la un simplu dans country, învârtindo cu mai multă

măiestrie decât demonstra ea şi făcând-o să râdă. Apoi, lucru care lui îi făcu plăcere, ritmul muzicii deveni mai lent şi încetiniră şi ei mişcările. El încercă să se abţină, dar nu reuşi; înclină capul apropiindu-şi faţa de gâtul ei, simţind mireasma îmbătătoare a părului mătăsos.

j Ah, *mija,* spuse el cu gura pe gâtul ei.

îi sărută obrajii, buzele. Ea îi prinse obrajii în palme şi îl trase mai aproape, desfăcându-şi buzele sub gura lui, făcându-l să ameţească de dorinţă.

-Mike, spuse ea încetişor. Mâine plec acasă.

El se trase înapoi, surprins. O privi fix, cu un milion de întrebări în ochi.

- Aveai de gând să-ţi iei rămas-bun? întrebă el.

- îmi iau rămas-bun, răspunse ea. Trebuie să petrec un timp cu familia mea, iar Mei şi Jack au nevoie şi ei de ceva timp în familie – fără un oaspete.

- Te mai întorci? întrebă el.

- Oh, mă voi întoarce sigur în cele din urmă. Ridică din umeri. încă nu ştiu unde vreau să fiu. Sau ce vreau să fac.

- M-am amăgit singur crezând s-ar putea să fie aici, spuse el. Tu nu ai făcut şi nu ai spus nimic, iubita mea, a fost doar o speranţă nebunească. Eşti de acord să te sun atunci când eşti acolo? Poate să te vizitez o dată sau de două ori?

- Aş fi dezamăgită dacă n-ai face-o. Aproape că nu a fost zi în care să nu vorbim.

El îi atinse părul.

- Te-ai întremat foarte frumos cât timp ai stat aici. Râsul tău este puţin mai natural, mai viu. Obrajii ţi s-au îmbujorat şi arată mai sănătos.

- O mare parte din astea ţi se datorează ţie. Sărutărilor tale. Tandreţei tale. O să-

mi lipsească.

- Ştii bine că toate astea vor fi aici, oricând doreşti. Şi sper că nu va trece mult timp. Între timp, dacă vrei să vin eu la tine, tot ce trebuie să faci este să-mi spui.

Jack, cu fiul său în braţe, îi întrerupse.

- Eu o s-o duc pe Mei acasă. Vrei să mai întârzii? îşi întrebă sora.

-Nu, răspunse ea, desprinzându-se din braţele lui Mike. Plec şi eu cu tine. Vin imediat!

în timp ce Jack se îndepărta, ea se ridică pe vârfuri şi îi sărută obrazul lui Mike. El o ţinu o clipă de mijloc, cu ochii închişi. Dar apoi ea se desprinse din îmbrăţişarea lui şi spuse:

- O să-mi fie dor de tine, apoi se întoarse şi îşi urmă fratele.

-Nici pe departe le fel de mult pe cât o să-mi fie mie dor de tine, murmură el în timp ce ea se îndepărta.

Câteva zile mai târziu, Jack se trezi de dimineaţă şi îl auzi pe David agitându-se, şi în loc de gânguritul şi vorbele de alint obişnuite ale soţiei sale când îl schimba, auzi un cu totul alt zgomot. Unul foarte neplăcut. Mei voma. Se ridică din pat, îşi găsi boxerii pe podea şi îi trase pe el. Se duse în camera fiului său şi îl ridică din pătuţ.

-Neaţa, amice, îi spuse băieţelului punându-l pe masă ca să-i schimbe scutecul de noapte. Of, spuse el în timp ce i-l scotea. Trebuie să fie patru litri de pipi. Nu ştiu cum reuşeşti.

îl şterse pe David la fund, îi puse un scutec nou şi îl luă cu el până în uşa băii.

Mei stătea în genunchi în faţa vasului de toaletă ţinându-şi părul la spate cu o mână.

Ţinându-l pe David pe şold, Jack udă un prosop cu

cealaltă mână, îl stoarse şi i-l întinse.

- Haide, Melinda! Nu poţi să eviţi chestia asta la infinit. Ştim amândoi că eşti însărcinată.

- Bee, făcu ea, acceptând prosopul rece şi umed.

îşi şterse cu el faţa, fruntea şi gâtul. Nu trebuia să spună mai multe.

Dar Jack ştia. Plânsese, fusese epuizată, îi fusese greaţă. îşi îndreptă ochii umezi spre el. El ridică din umeri şi spuse:

-Ai lăsat-o mai uşor cu alăptatul, ai făcut un ou şi eu l-am „aranjat”.

Ea miji ochii, ca şi când i-ar fi spus că nu apreciază explicaţia. El îi întinse o mână s-o ajute să se ridice.

-Trebuie să-l înţarci pe David, spuse el. Organismul tău nu poate hrăni ca lumea doi copii. O să slăbeşti. Eşti deja extenuată.

- Nu vreau să fiu însărcinată chiar acum, spuse ea. De-abia am scăpat de o sarcină.

- Te înţeleg.

- Nu, nu mă înţelegi. Pentru că tu n-ai fost niciodată însărcinat.

El se gândi că nu era momentul potrivit să-i spună că o înţelesese foarte bine, de vreme ce trăise alături de o persoană însărcinată şi îi ascultase foarte atent toate plângerile.

-Ar trebui să mergem imediat să-l vedem pe John, ca să-ţi dai seama de când eşti gravidă.

-Tu de când bănuieşti? îl întrebă ea.

-Nu ştiu. De câteva săptămâni. A fost ceva mai greu de data asta...

-O, da?

- Ei bine, da. De când nu ai mai avut ciclu după prima oară când am pus mâna pe tine. Dumnezeule, pentru o femeie care se presupune că

e sterilă, în mod sigur eşti fertilă.

Apoi rânji, pe deplin conştient că ar fi fost plesnit dacă nu ar fi avut copilul în braţe.

Ea îi întoarse spatele şi se duse să se aşeze pe pat. îşi luă faţa în mâini şi începu să plângă. Ei bine, el exact la asta se aşteptase. în ultima vreme plânsese mult, iar el ştia că avea să fie din cale afară de furioasă. Se aşeză lângă ea, o cuprinse cu braţul şi o strânse lângă el. David o mângâie pe cap.

- O să fie bine, spuse el. Nu o să mai asist la naşterea asta. Vreau să fim bine înţeleşi.

- Nu încerca să fii drăguţ, spuse ea printre lacrimi. Cred că deja mă doare spatele.

- Pot să-ţi aduc ceva? Un suc? Nişte sărăţele? Arsenic?

-Ce amuzant! întoarse capul să-l privească. Eşti supărat?

El clătină din cap.

- îmi pare rău că s-a întâmplat aşa de repede. îmi pare rău pentru tine. Ştiu că uneori ţi-e al naibii de rău şi aş fi vrut să faci o pauză.

- N-ar fi trebuit să merg cu tine în veci.

- Nu! Erai deja însărcinată. Vrei să punem pariu?

-Ai ştiut dinainte?

- M-am întrebat pentru ce erai atât de emotivă, iar ăsta era un posibil motiv. N-am crezut niciodată în toată chestia aia a ta că nu eşti fertilă. Dar nu am nici o problemă. Mi-am dorit mai mulţi copii. îmi place ideea unei familii cu mai mult de trei persoane. Eu provin dintr-o familie numeroasă.

- N-o să fie de cinci, asta îţi garantez spuse ea. Apoi îl sfredeli cu privirea. Punct.

- Mei, acum doar n-o să dai vina pe mine. Eu ţi-am propus să ne ferim. De vreo două ori,

de fapt. Tu ai fost cea care a spus că nu o să se întâmple niciodată de două ori. Apoi mi-ai explicat toată chestia aia că nu ai ovulaţie în timp ce alăptezi. Cum funcţionează până acum pentru tine? Hm?

-Să te ia dracu', spuse ea fără pic de drăgălăşenie.

-Păi, evident...

- Aş vrea să înţelegi că nu mă bazam pe chestia cu alăptatul. Sunt moaşă – ştiu că nu e infailibilă. Pur şi simplu, n-am crezut că era posibil ca... La naiba, spuse ea. Oftă adânc. Tocmai am reuşit să intru din nou în jeanşi...

- Da, jeanşii ăia. Oh, la dracu'! Jeanşii ăia chiar mă dau gata. Nimeni nu poartă o pereche de jeanşi ca tine.

- Nu te-ai cam plictisit să ai o soţie grasă?

- Nu eşti grasă. Eşti perfectă. îmi place mult corpul tău, însărcinată sau nu. Ştiu că încerci să mă enervezi, dar nu mă las. Poţi să încerci toată ziua să işti o dispută cu mine, eu pur şi simplu n-o să-ţi fac jocul. N-ar fi o luptă dreaptă – eşti hotărâtă să mă pedepseşti şi amândoi ştim asta. Ai consultaţii în dimineaţa asta?

- De ce?

- Pentru că vreau să mergem în Grace Valley pentru o ecografie. Vreau să ştiu când trebuie să termin casa.

Tot drumul până în Grace Valley îi făcu tărăboi. îl ameninţă cu consecinţe teribile dacă se umfla în pene şi făcea pe armăsarul pe chestia asta. Lui îi era uşor să trateze cu calm lucrurile – câţi copii de trei kilograme şi jumătate împinsese el afară? Iar dacă glumea măcar o dată pe chestia asta, o să-l facă să plătească. Poate toată viaţa.

Jack avea nişte presimţiri. în următoarele câteva luni răbdarea lui avea să fie pusă din greu la încercare. N-o să mai aibă parte de mult sex. John Stone, obstetricianul ei, o să creadă că toată chestia asta era hilară. S-ar putea să trebuiască să-l ucidă pe John.

- Bine, Melinda, diavoliţă mică ce eşti, spuse John, zâmbind larg.

Ea îşi puse dosul palmei peste ochi în timp ce John şi Jack studiau ecograful, examinând bătaia slabă a unei inimi întro masă vie care de-abia se mişca. John îi arătă nişte mici protuberante de unde aveau să crească braţele şi picioarele.

- Când ai avut ultimul ciclu? o întrebă John.

Ea îşi ridică mâna de pe ochi şi se uită urât la soţul ei.

- Ăăă, ca să fim exacţi, n-a avut nici unul.

- Ce? făcu John.

- De care să ştiu şi eu, spuse Jack ridicând din umeri.

-Acum un an şi jumătate, e bine? spuse ea înfuriată.

Cu aproximaţie. Am alăptat. Am fost însărcinată. Am fost aruncată în iad şi îmi voi trăi restul zilelor cu sâni dureroşi şi coapse grase.

- Of! Ai trecut direct la stările de spirit schimbătoare, nu? E-n regulă, mie mi se pare cam de opt săptămâni. Este o părere de specialist. Cred că a fost între jumătatea şi sfârşitul lunii mai. Ce părere aveţi?

- Oh, ce drăguţ, răspunse ea.

-Trebuie să o scuzi pe soţia mea, spuse Jack. Conta pe faptul că încă nu este fertilă. Chestia asta s-ar putea s-o facă să renunţe în sfârşit la acea iluzie.

-Ţi-am spus că dacă faci şi numai o singură glumă...

- Melinda, zise Jack cu o expresie sobră. Nu am glumit.

- Pur şi simplu, vreau să ştiu cum este posibil aşa ceva! tună ea. Cu David a fost un

miracol că am rămas însărcinată şi, chiar înainte de a-l înţărca, am început să pun altul la copt.

- Ai auzit vreodată de zicala sarcina te vindecă de in- fertilitate? o întrebă John.

- Da, răspunse ea dezgustată.

- Ştii despre ce vorbesc – probabil mai bine ca mine. Bănuiesc că nu ai crezut că era valabil şi în cazul tău, nu?

- Despre ce vorbeşti? îl întrebă Jack pe John.

- O mulţime de cauze care provoacă infertilitatea se ameliorează prin sarcină – endometrioza fiind una dintre ele. Adesea, când în sfârşit ai reuşit să concepi în mod miraculos un copil, ceilalţi urmează mai uşor. Iar atunci când schimbi partenerii, se schimbă şi chimia. O să-ţi doreşti să ţii minte lucrurile astea, spuse el. Şi zâmbi din nou larg. Vrei să continui să alăptezi? o întrebă John pe Mei.

Ei îi dădură lacrimile.

- Nu eram complet pregătită să renunţ, spuse ea.

- Mei avea de gând să alăpteze până când băiatul va pleca în armată, spuse Jack.

- Am crezut că va fi singurul meu copil şi nu am vrut să-l grăbesc, spuse ea, cu lacrimile curgându-i pe obraz.

Pe faţa ei se întipărise o expresie jalnică.

În consecinţă, Jack se aplecă, o ridică de la spate şi o îmbrăţişă. Avea un simţ remarcabil pentru situaţiile în care chestia asta mergea sau când urma să fie plesnit. Chiar în clipa aceea, ea avea nevoie de puţină atingere omenească, de sprijin din partea bărbatului ei.

- Atunci ce-ai spune să-ţi evaluăm programul de vitamine, să adăugăm câteva suplimente şi poate să reduci alăptarea la două

mese principale pe zi – cele care vă liniştesc cel mai mult pe tine şi pe David. Ai face bine să adaugi foarte multă apă regimului tău – şi fătul trebuie să stea în lichid. John îi prinse mâna. Ia-o încet, Mei! Eşti sănătoasă, ai avut o naştere foarte uşoară şi cândva ai fi spus că ăsta a fost un răspuns la rugăciunile tale. încearcă să nu-l faci pe Jack să se simtă de tot rahatul.

în seara aceea, în timp ce se afla în braţele lui, îl întrebă:

- Te-am făcut să te simţi de tot rahatul?

- Doar puţin. N-a fost cazul să te păcălesc. Din câte îmi amintesc, ai fost o complice incredibil de binevoitoare. Oftă. Incredibil.

- Pur şi simplu, sunt şocată. Uluită. Nu sunt cu totul pregătită.

- Ştiu. Ai idee cât de minunată eşti aşa însărcinată? Străluceşti. Ai un halo în jurul tău. Ai ochii mai luminoşi, obrajii mai îmbujoraţi, zâmbeşti şi îţi atingi burta tot timpul...

- Tu zâmbeşti şi îmi atingi burta tot timpul...

- Nu-mi vine să cred că am parte de toate astea, spuse el gânditor. Tu şi doi copii. Acum câţiva ani credeam că voi rămâne singur tot restul vieţii.

- Ştii cât de bătrân vei fi când David va termina colegiul?

- Ce importanţă are? Sam ţi se pare bătrân? Cred că n-o să mă dau bătut.

- Ce drăguţ, replică ea.

El se răsuci pe spate şi privi în tavan.

-Toată lumea din jurul meu este în toane proaste, spuse el.

- Nu zău?

- Păi, unul e Preacher – e destul de

ţepos când nu e ziua ovulaţiei, lucru de care ar fi trebuit să mă avertizezi...

- Ar fi trebuit să fie confidenţial.
- Ei bine, nu mai e. Cred că Paige l-a cam tăiat de la raţia de sex dacă le-a spus băieţilor că rămâne acasă să facă sex.
- Aşa crezi? întrebă ea, râzând fără să vrea.

-Şi apoi Mike a devenit irascibil. Cred că din pricina faptului că sora mea nu este aici – şi crede-mă că nu ştiu cum să procedez în cazul ăsta. Vreau ca Brie să fie fericită. Ar fi frumos ca şi Mike să fie fericit, dar nu şi dacă n-o face pe Brie fericită, dacă înţelegi aluzia mea. Mă bucur, mă bucur, spuse el înainte ca ea să înceapă să-l cicălească. Iar mica surpriză de azi a avut un efect şi asupra stării tale de spirit, dacă nu te deranjează că spun aşa.

- Mă *deranjează,* îl informă ea.
- Mi-aş dori doar ca lucrurile să revină la normal, spuse el.

Iar Mei se întrebă în gând „Când a fost ceva normal la noi?”

Carnetul pe care îl folosise Jack ca să facă toate calculele pentru casa lui începea să se jerpelească şi să se îndoaie. îl îndoise pe jumătate ca să-l poată îndesa în buzunarul de la spate în timp ce lucra la casă şi unele cifre se subţiaseră şi deveniseră mai şterse. Dar se ataşase de el şi îl scosese, împreună cu pixul şi calculatorul, în timp ce vorbea la telefon. Pusese un taburet lângă blatul din bucătărie şi parcurgea o listă a antreprenorilor în construcţii, toţi având cele mai călduroase recomandări şi ale căror rezultate în muncă le văzuse cândva.

Se părea că toţi erau foarte ocupaţi. Aveau de lucru în avans.

îl sună pe Paul Haggerty în Grants Pass, Oregon.

- Paul, ştiu că am foarte puţine şanse de succes, dar poţi să mă ajuţi în vreun fel? Am aici un termen-limită bine precizat şi nu găsesc nici un constructor sau vreo echipă de muncitori.
- Care e situaţia?
- Păi, scheletul casei este gata, pereţii din rigips sunt ridicaţi, instalaţiile sanitare sunt gata, instalaţia electrică este făcută în cea mai mare parte, acoperişul e ridicat... iar Melinda are un prunc în pântec.
- Oho! Ca să vezi! Felicitări, bărbate!
- Mulţumesc, amice – dar e tot timpul foarte nervoasă. Are nevoie de o casă.
- Am înţeles. Lasă-mă să dau nişte telefoane, să văd ce pot face. Poate că putem să terminăm treaba asta pentru tine înainte să se strice vremea.
- Plătesc ore suplimentare. Mi-aş vinde şi sufletul.

Paul râse.

- Las-o mai moale! Nu ţi-aş lua sufletul – sunt absolut sigur că este pătat. Totuşi, orele suplimentare ar putea uşura termenele strânse.
- în mod sigur ţi-aş rămâne recunoscător. Aştept veşti de la tine.

După ce Jack închise telefonul, Preacher se opri din treaba lui – tăiatul legumelor pentru supă.

- Ce se întâmplă, frate? întrebă el.

-Trebuie să termin casa.

- Mei nu mai are răbdare?
- Nu. Mei mai are unul pe drum.

-O!

- E însărcinată din nou, Preach.

-Oh! Uau, păi asta e grozav, frate! zise el întinzân- du-i mâna.

- Mulţumesc. Dar te avertizez, încă nu este prea încântată. Ai grijă ce spui!
- O! Şi de ce nu e încântată?
- David este încă mic şi ei i se pare că de-abia a terminat cu sarcina. în plus e prost dispusă, e extenuată, varsă şi crede că eu i-am făcut-o dinadins.
- Oho, spuse el. E-n regulă. Dar tu? Te simţi bine?
- Hei, replică el cu un zâmbet larg pe faţă. Mă simt grozav. Aş vrea să mai am încă cinci. Dar n-aş mai trăi să povestesc despre asta.

-Chestia asta te face vreodată să te simţi... Ştii tu. Bătrân?

-Să fiu al naibii, nu! De fiecare dată când o las gravidă mă simt cu zece ani mai tânăr. Iar dacă tu ai să-i spui chestia asta, o să murim amândoi.

-Atunci e-n regulă, o s-o luăm uşor pe Mei. Dar bravo ţie, frate!

Când poliţiştilor li se repartizează o zonă sau o tură nouă, unul dintre primele lucruri pe care îl fac este să ajungă să o cunoască în detaliu. Să înveţe toate drumurile, vehiculele şi casele. în oraşele mari, unde populaţia este densă, e nevoie de ceva timp, dar în cele din urmă fiecare curte şi alee, fiecare clădire şi antrepriză, fiecare personaj dubios devine parte a unui peisaj familiar.

La ţară, în munţi, este mult mai mult teritoriu de acoperit, o mulţime îngrozitoare de drumuri lăturalnice şi cărări ascunse, dar oamenii, clădirile şi vehiculele sunt ceva mai rare. Mike îşi petrecea câteva ore pe zi parcurgând cu maşina şi pe jos peisajul de ţară care înconjura Virgin River şi oraşele învecinate. Făcea curse frecvente la vechiul refugiu de pe şosea, dar acolo nimic nu părea să se fi schimbat prea tare – se aştepta să vadă o grămadă de gunoi dacă în acel loc avusese loc recent o

petrecere.

în timp ce cutreiera prin zona rurală şi în apropiere de munţii care înconjurau Clear River văzu vreo două construcţii de care hotărî să nu se apropie prea mult – una părea să fie o casă foarte mică din prefabricate şi cealaltă o magazie de depozitare. Existau urme proaspete de cauciucuri care duceau la amândouă – urme de vehicule off-road, probabil ATV-uri sau jeepuri. Nici una nu era în loc deschis, deşi nu era clar dacă erau ascunse printre copaci şi lăstăriş; era posibil ca proprietarul să fi preferat discreţia. Dar în caz că în una sau în amândouă existau culturi ilegale, păstră distanţa – uneori asemenea activităţi erau pline de capcane. Dar în afara faptului că voia să ştie ce se petrecea acolo, asta chiar nu era treaba lui. Totul făcea parte din operaţiunea de cunoaştere a terenului şi era o muncă făcută pe cont propriu.

Pe aceste drumuri retrase existau o grămadă de indicatoare. „Trecerea interzisă" şi „Vânătoarea interzisă" erau ceva destul de obişnuit, dar ici şi colo văzuse „Cei care intră pe proprietate vor fi împuşcaţi", „Patrule cu câini de pază" şi „Vânătorii vor fi vânaţi". Asemenea indicatoare nu se găseau la magazinele de bricolaj – erau scrise cu mâna sau cu vopsea spray. Un indicator pe care scria „Armele sunt interzise în această zonă" era ciuruit cu alice.

Destul de des sfârşea prin a ajunge la locul pe care ajunsese să-l numească în gând Whispering Rock, locul unde fusese cu Brie în primăvară. îşi parca SUV-ul în susul râului şi mergea de-a lungul malului. Din când în când vedea câte un pescar sau doi, deşi aici apa era prea puţin adâncă pentru a prinde peşti mari. Văzuse un cuplu tânăr care stătea pe o pătură pe pământ, părând să-şi facă temele pentru şcoală. Când intrase în luminiş îşi ridicaseră privirile surprinşi, poate puţin agitaţi de apariţia lui bruscă – aşa că le zâmbise, le făcuse semn cu mâna

şi pornise din nou în susul râului, lăsân- du-i singuri.

îi plăcea să fie în acel loc după-amiaza târziu când soarele strălucea. Aproape că o putea vedea pe Brie sprijinită de acea stâncă mare, cu ochii închişi în voia gândurilor, afişând zâmbetul ei secret. într-o zi rămase până puţin mai târziu, până după ce apusese soarele. Tocmai se gândea că era o nebunie să facă chestia asta fără să aibă o lanternă, când auzi motorul unei maşini. Bănuia că era vorba de tineri îndrăgostiţi, pentru că acesta nu era un loc în care să vii pe întuneric – nu existau lumini şi era departe de drumul principal. înainte să poată fi văzut, porni înapoi în susul râului, către maşina lui. Ceva îl făcu să se oprească; maşina se oprise în luminiş, cu luminile aprinse, dar nu auzi zgomotul unei portiere care se deschide. Rămase nemişcat şi ascultă preţ de o clipă. Tinerii îndrăgostiţi ar fi stins farurile. Ce altceva ai fi putut face acolo, la acest cot izolat al râului, după căderea întunericului?

Aşteptă; motorul continua să meargă, farurile erau aprinse. Mike străbătu înapoi distanţa scurtă până în acel loc, privi printre copaci şi văzu în interiorul camionetei silueta unui bărbat. Care aştepta. în momentul acela i se stârni curiozitatea şi rămase să privească.

Trecuseră probabil zece minute când un al doilea vehicul se opri în luminiş, o altă camionetă. Motoarele ambelor maşini rămăseseră în funcţiune, iar farurile lor luminau luminişul, dar după ce sosi al doilea vehicul, din fiecare camionetă coborî un bărbat.

în acel moment lucrurile deveniră interesante. Din prima camionetă coborî detectivul Delaney, iar din a doua, un bărbat pe care Mike îl recunoscu drept un cultivator ilegal de droguri. Era un tip masiv, cu puţin peste 1,80, care purta pălărie de firmă Shady Brady. în ultimul an Mike, Jack şi

Preacher se intersectaseră oarecum neaşteptat cu el. Prima oară se întâmplase înainte ca Mike să ajungă în Virgin River – bărbatul o dusese pe Mei intr-un loc unde exista o cultură ilegală pentru a ajuta la naşterea unui copil. Mai recent, bărbatul le arătase unde să o găsească pe Paige atunci când fusese răpită de bărbatul ei abuziv; era foarte probabil ca bărbatul să-i fi salvat viaţa. Tipul era o enigmă – era evident un infractor, dar se pare că avea şi o latură umană.

Cei doi bărbaţi ajunseră faţă în faţă; Delaney se sprijinea de capota camionetei lui şi cultivatorul îşi ţinea mâinile în buzunare. Nu îşi strânseră mâinile şi nu se salutară ca nişte prieteni, nu îşi dădură unul altuia bani sau alte bunuri – nu era vorba de o tranzacţie cu droguri. în mai puţin de cinci minute se urcară înapoi în camionetele lor şi plecară.

Existau mai multe posibilităţi, dar cea mai plauzibilă era că Delaney avea un informator printre traficanţii de canabis.

capitolul 9

Paul Haggerty îl ajuta pe Jack ori de câte ori îi stătea în putere – asta era de la sine înţeles. Faptul că pentru el era în acelaşi timp şi o afacere profitabilă, făcea lucrurile şi mai atractive. Dar dacă se gândea mai bine, ceea ce atârna decisiv în balanţă era faptul că Vanessa locuia acum în Virgin River.

Găsi şase oameni care erau pregătiţi să se angajeze imediat, aşa că aranjă să fie întocmit un contract pentru Jack, apoi îl trimise prin fax la bar. Pe urmă închirie o casă mobilă mare şi puse să fie livrată la şantier, cu o toaletă portabilă şi un tomberon pentru toată proprietatea. Cei din echipa lui puteau să vină cu maşina şi să doarmă în rulotă în timpul săptămânii, şi să se ducă acasă în

weekenduri dacă voiau. Pentru el avea să păstreze rulota lui mică. Va mai schimba din membrii echipei şi va adăuga alţii pe măsură ce lucrurile vor progresa la casă. Va trebui să facă şi Jack pe şeful de echipă, pentru că Paul nu putea să stea tot timpul în Virgin River. Lăsa conducerea firmei de construcţii în seama tatălui şi a celor doi fraţi ai lui, cât timp el se ocupa de acest proiect, dar va trebui să stea un timp în Grants Pass încercând să-şi facă treaba şi acolo.

În timp ce se lucra la clădire, Paul avea să exploreze zona în căutare de zugravi, oameni care să pună mochetă, faianţari, unii care să pună tapetul, tâmplari. Pentru Jack nu avea să fie o problemă să găsească pe cineva să se ocupe de instalaţia electrică şi de cea sanitară şi să instaleze electrocasnicele, după ce le va alege Mei. Casa fusese începută în primăvara trecută, şi lucrările avansaseră mult, dar lui Jack avea să îi ia încă un an dacă lucra singur. împreună cu câteva echipe, ar putea să reuşească să o termine în câteva luni. Măcar la începutul primăverii, dacă vremea nu-i împiedica prea mult.

Şi în tot acest timp o s-o vadă pe Vanessa. Gândul ăsta ameninţa să-l enerveze din cale afară. Adora să fie în preajma ei, îl înnebuneau entuziasmul şi vitalitatea ei. Problema era că o găsea la fel de sexy şi amuzantă acum când era însărcinată ca atunci, în prima seară, când Matt îi făcuse avansuri sexuale. Se întreba dacă nu cumva pur şi simplu se pregătea sufleteşte pentru multe nopţi lungi şi tulburătoare gândindu-se la ea şi plângându-şi de milă, pentru că nu ar atinge-o pe femeia prietenului său niciodată, nici să-l împuşti. Se simţea vinovat şi numai pentru că-şi dorea asta.

Dar faptul că o dorea, că o venera, avea să fie secretul lui. Şi cât timp Matt era în misiune, Paul trecea pe la ea din când în când să se asigure că e

bine şi că face faţă.

El şi Matt erau ca fraţii. Fuseseră la acelaşi liceu din Oregon, făcuseră vreo doi ani de facultate împreună, se înrolaseră amândoi în armată şi făcuseră parte din acelaşi regiment. Dar Matt era sigur pe sine cu fetele, în timp ce Paul fusese întotdeauna cel şovăitor, un pic timid. îi venea greu să facă el primul pas; întotdeauna trebuise să se gândească mult şi bine înainte de a ajunge să abordeze o femeie. Până acum depăşise în mare măsură chestia asta, dar nu de tot. Nu avea să aibă niciodată viteza, îndemânarea şi încrederea celui mai bun prieten al lui.

îşi amintea seara aceea din urmă cu câţiva ani de parcă ar fi fost ieri. Matt era în permisie şi se întâlniseră în San Francisco să se distreze şi să se ducă prin cluburi. Erau în oraş şi beau ceva când observaseră, într-unul din baruri, un grup de stewardese aflate într-o scurtă escală. Paul spusese:

- Oh, Dumnezeule! Ia uită-te! Uită-te la *ea!*

- Care dintre ele? întrebase Matt.

- Cea cu picioare lungi, cu părul roşcat şi tenul alb. Mă ia cu leşin.

- Mă duc să ţi-o aduc.

- Nu! Doamne, nu face asta! Aşteaptă să născocesc ceva...

Apoi Matt zâmbise larg şi spusese:

-Trei, doi, unu... Am plecat.

Dar nu se întorsese cu ea. îi făcuse semn cu mâna să vină şi el şi încercase să-l cupleze cu una dintre prietenele Vanessei. Iar Paul se complăcuse, fiindcă ce altceva ar fi putut face? Dacă ar fi avut un dram de curaj, ar fi zis: „încetează! Eu am văzut-o primul. E *a meal”* Regreta chestia asta până în ziua de azi.

Până să se termine weekendul Matt şi Vanessa se îndrăgostiseră. Cum ea avea nişte avantaje pentru

călătoriile cu avionul, iar el era în partea continentală a SUA, timp de un an îşi petrecuse toate weekendurile cu el. Un an după aceea, Paul fusese cavaler de onoare la nunta lor. îşi jurase că, dacă avea să mai întâlnească vreodată o femeie de care să se simtă atât de atras, avea s-o abordeze imediat, impresionând-o probabil din cale afară, şi n-o s-o lase să-i scape.

Din câte îşi amintea, nu i se mai întâmplase asta înainte. Şi cu siguranţă nu se mai întâmplase după aceea.

Când ajunse în Virgin River, Paul se duse direct la şantier ca să se asigure că totul era în regulă. Rulota ajunsese cu bine şi era pregătită pentru echipa lui. Dirigintele lui de şantier dintotdeauna, Manny, urma să aducă materialele încărcate în camionul cel mare, iar celelalte aveau să vină după el. Desprinse rulota, o lăsă pe şantier şi se întoarse cu camioneta la casa familiei Booth. Imediat după ce parcă, se răzgândi – ar fi trebuit să o sune. Dar dacă i-ar fi telefonat, nu însemna că şi ea avusese un rol în venirea lui acolo, să facă chestia asta pentru Jack? N-ar fi în regulă. Aşa că pur şi simplu bătu la uşă.

îi deschise Walt, cu ochelarii pe cap şi cu ziarul în mână.

- Paul! La naiba, băiete! Ce cauţi aici?

- Am venit cu treabă, domnule, răspunse el râzând. Va trebui să ţinem povestea asta secretă pentru moment – nu cred că a fost făcută publică.

- Zău? întrebă el, deschizând larg uşa. Intră, intră! Povesteşte-ne totul! Vanessa! N-o să-ţi vină să crezi!

Paul intră în holul casei şi privi în jur apreciativ. Privită din exterior, nu părea cine ştie ce – o simplă fermă lungă şi îngustă. Dar în interior era spaţioasă,

cu tavane boltite şi o mulţime de ferestre care dădeau spre grajd şi spre padoc, ca să-şi poată vedea caii din casă. Arăta ca şi când generalul o dărâmase şi o refăcuse complet. Holul se deschidea spre un salon multifuncţional cu un şemineu impozant şi numeroase piese de mobilier din piele. Intrând în încăpere, Paul văzu că sufrageria era în dreapta şi se aplecă uşor ca să arunce o privire într-o uriaşă bucătărie modernă. Presupuse că în jos pe hol sunt dormitoare. Pe ferestrele salonului se vedeau caii pe păşune, grajdul cel nou şi aveai o panoramă cu munţii şi râul. Nu era greu de ghicit de ce alesese generalul locul acesta. Era vânător, pescar, sportiv şi îşi adora caii.

Afară în spate, cu un picior pe gardul padocului, era un tânăr care privea caii. Probabil că era Tommy. Abia aştepta să-l vadă mai de aproape pe puşti. Cu doi ani în urmă, la nuntă, gustase din plin simţul umorului pe care îl dovedise. Era un adolescent inteligent, arătos, care era amuzant, dar cu o atitudine circumspectă care era probabil rezultatul faptului că fusese crescut într-un cămin sever, de mâna fermă a unui general de armată.

Vanessa venea pe hol spre el. Chipul i se lumină, plăcut surprins.

- O, Doamne! exclamă ea zâmbind larg. Ce faci aici aşa de curând?

- Păi, o să-ţi spun într-un minut. Ce mai faci? Arăţi fantastic!

- încep să mă cam îngraş, râse ea.

- Arăţi perfect. Mi se pare că eşti mai frumoasă ca oricând. Faci o mulţime de poze pentru Matt?

- în fiecare săptămână îl pun pe tata să facă o fotografie nouă cu burta mea. Filmare lentă.

- Splendid.
- Ce-ai zice de o bere, Paul? întrebă Walt.
- Sigur, de ce nu? Acolo, afară, e Tommy?
- Da. Are o zi proastă. Hai că mă duc să aduc berea aia! Du-te şi stai jos!
- Hai, spuse Vanessa, luându-l de mână şi trăgându-l în salon.

îl conduse spre un fotoliu cu un taburet alături, lângă ferestrele care dădeau spre padoc.

înainte să apuce Paul să se aşeze confortabil în fotoliu, faţă în faţă cu Vanessa, generalul apăru cu o bere rece într-un pahar înalt. Avea una şi pentru el şi spuse:

-Vanni, ţie nu ţi-am adus nimic, scumpo. Nici nu mi-a trecut prin cap.

- Nu-i nimic, tati. Mă duc să-mi iau nişte apă într-un minut. Frate, ce bine arată berea aia! Trebuie să recunosc – abia aştept.

Generalul avea cel puţin 1,85 m înălţime, umeri laţi şi părul încărunţit, sprâncene negre, faţă pătrată, în jur de 60 de ani; avusese o carieră militară strălucită care se întinsese pe mai bine de treizeci şi cinci de ani. Cu câţiva ani în urmă îi murise soţia şi, după ce se întâmplase asta, încheiase cu armata. Fără partenera lui grozavă – o femeie deseori ridicată în slăvi, dar pe care Paul nu o întâlnise niciodată – nu-l mai interesau deloc provocările militare.

- Ce se întâmplă cu Tommy? întrebă Paul, luând o înghiţitură de bere.
- Of, adolescenţii, spuse generalul. îşi pierde timpul cu un puşti care pur şi simplu nu-mi place. A dat un pic de belea – s-a dus la o petrecere ilegală cu bere, în pădure. Am aflat că au mai băut câte o bere-două după şcoală şi am observat că

notele lui au scăzut la vreo două materii. Şi cred că de vină e puştiul ăsta.

- Şi asta nu e tot. Lui tati nu-i place faţa lui.

- Poftim? se miră Paul.

Generalul clătină din cap.

- Puştiul ăsta are o privire prefăcută şi un zâmbet mic duplicitar. Ce vreau eu să spun e că toţi am avut 17 ani,

nu? Mai beam vreo două beri, conduceam maşina prea rapid, încercam să agăţăm fete? Nu? Dar ăsta e altfel. Cred că e un mic ticălos, şi nu vreau să se pună cu copilul meu. Scuză-mă, Vanni!

Ea râse.

- Ei bine, este prima oară când aud cuvintele astea scandaloase.

- Aşa simt eu, spuse generalul.

Paul se gândi că probabil chiar aşa este. Generalul petrecuse o groază de timp studiind feţele tinerilor soldaţi şi învăţase să le citească foarte bine. Era oarecum de acord cu generalul şi dădu din cap aprobator:

- Şi? L-aţi pedepsit sau ce?

- Da, e pedepsit, dar i-am spus că vreau să-şi facă prieteni mai buni, fiindcă dacă mă mai minte o dată, a încurcat-o. O să-l trimit la altă şcoală – o şcoală privată. Credeam că locul ăsta o să fie liniştit – că puştii sunt cuminţi. După părerea mea sunt mai scandalagii decât puştii de la oraş. În orice caz, ăsta cu care umblă Tommy. Puştiul ăsta are o influenţă proastă. Ei, dar să lăsăm problemele noastre de familie – ce cauţi aici?

Paul se uită la Vanni şi spuse:

- I-am zis tatălui tău că trebuie să păstrăm chestia asta secretă până când mă lămuresc cât s-a aflat deja – dar am venit să-l ajut pe Jack să termine casa. Am adunat o echipă, am instalat o rulotă pe amplasamentul casei şi o să încercăm să o terminăm cât se poate de repede. Cum moaşa voastră este însărcinată – au nevoie de mai mult spaţiu.

- Zău? Uau!

- Sursele mele spun că povestea asta o enervează foarte tare – că nu era încă pregătită pentru încă unul. Aşa că Jack, care este un soţ fermecător, le plăteşte oamenilor mei ore

suplimentare ca să termine casa.

- O, ce drăguţ! Vrei să spui că încă nu a fost anunţată sarcina?

- Nu sunt sigur, dar nu vreau să fiu eu cel care face anunţul. Aşa că hai să nu spunem nimic! Şi nu ştiu dacă ea ştie ce a făcut Jack.

- Dar unde stai cât timp eşti în oraş? întrebă ea. Nu o să se întrebe de ce eşti aici?

- O, sunt sigur că Jack îi va spune despre echipă foarte curând pentru că, din câte înţeleg, ea se duce în locul acela destul de des, doar ca să privească. O să remarce oamenii, rulota – şi mi-am adus şi eu rulota.

-Nu! spuse ea. Stai aici! Cu noi.

-Absolut, spuse generalul. Avem o grămadă de spaţiu.

- N-aş putea să stau aici, protestă el. O să tot vin şi o să plec, o să am un program ciudat, sunt sigur că o să petrec ceva timp în oraş cu Jack şi Preacher...

- Şi cui îi pasă? Vino şi pleacă după cum ai chef!

0 să-ţi dăm o cheie. Râse. Nu că pe aici şi-ar aminti cineva să încuie vreo uşă.

- O să fiu nevoit să fac naveta – i-am lăsat pe fraţii mei să se ocupe de firmă în Grants Pass. O să mă tot duc încolo şi încoace şi o să fie...

- Nu suport să mă gândesc că stai săptămâni întregi într-o rulotă – şi nu-mi pasă ce program ai, protestă Vanessa.

- Drept să-ţi spun, Paul, mi-ar prinde bine o mână de ajutor, spuse Walt. Aproape în fiecare săptămână dau o fugă vreo două zile la Bodega Bay. Măcar la două săptămâni. Ţi-o aminteşti pe verişoara Vanessei, Shelby, de la nuntă?

-Sigur că da, răspunse îndreptându-se puţin în fotoliu.

-Mama ei, sora mea... este infirmă. Ţintuită la pat acum.

- îmi pare rău, domnule – uitasem. SLA[I], nu-i aşa?

- Aşa este. Sincer, nici unul din noi nu se aşteptase să reziste aşa de mult, dar este încă printre noi. Cea mai curajoasă fiinţă pe care am cunoscut-o. însă, cum nu reuşesc să o conving pe Shelby că i-ar fi foarte bine într-un azil de bătrâni, mă duc acolo cât de des pot. Să dau o mână de ajutor, să o văd. Să-i ofer sprijin moral. Din când în când vine şi Vanni. Cu siguranţă aş fi mai liniştit dacă ar fi cineva pe aici să aibă grijă de toate când sunt eu nevoit să lipsesc.

- Vrea să zică să stea cineva cu ochii pe Tom, spuse Vanessa. Apoi zâmbi larg. Sunt convinsă că ar prefera cicăleala ta, nu pe a mea.

- Fac tot ce pot să ajut, domnule, spuse Paul. îmi pare îngrozitor de rău de sora dumneavoastră.

- Mulţumesc – nu are dureri deloc. Partea cea mai dificilă în toată povestea asta este că nepoata mea şi-a asumat sarcina de a o îngriji non-stop şi e doar o copilă!

- Shelby face exact ceea ce îşi doreşte să facă, spuse Vanessa. Este foarte încăpăţânată. Dacă ar fi mama, aş face exact la fel ca verişoara mea.

- Sunt sigur că putem să găsim o soluţie pentru programele noastre, domnule general, zise Paul. Dacă o să faceţi călătoria spre sud, pe coastă, când lucrez eu la casă, nu când sunt în Oregon, mi-ar face plăcere să stau pe aici. Să mă

I Scleroză laterală amiotrofică (n.tr.)

asigur că nu o ia nimeni razna.

Zâmbi, dar în interior, pulsul lui se accelerase un pic. Faptul că avea să fie cu Vanessa sub acelaşi acoperiş în timp ce tatăl ei era plecat nu prea avea darul să-i facă somnul liniştit.

- Eşti un om de treabă, Paul, spuse Walt.

„Dacă aş fi un om de treabă, nu aş avea gândurile astea, sentimentele astea”, reflectă Paul.

Jack îşi făcu apariţia la cabinetul lui Doc pe la 11.00 dimineaţa şi îi găsi pe Mei la calculator şi pe David în ţarcul lui, nu prea departe.

- Bună! Ce mai faci? spuse el.
- Nu cine ştie ce, răspunse ea. Fac programul pentru unitatea mobilă de mamografie în oraş. Tu ce faci?
- Vreau să-ti arăt ceva – dacă poti să faci o pauză. -Ce?
- Nu poate omul să-ţi facă o surpriză?
- Nu-mi plac deloc surprizele, replică ea.
- Da, ştiu. Trebuie să faci ceva cu chestia asta. Unde este Doc?
- E pe aici, pe undeva.
- Păi atunci găseşte-l şi spune-i că pleci. Eu îl iau pe David. Hai să facem o plimbare! Cred că o să-ţi placă.

-Jack, replică ea, ridicându-se de pe scaun. Nu-mi place deloc când faci asta.

- Nu ţi-am făcut încă nici o surpriză neplăcută, spuse el, ridicându-şi fiul din ţarcul de joacă. Când ea îi aruncă o privire furioasă, adăugă: Chiar nu! Fac copii extraordinari şi, dacă eşti surprinsă, cred că este vina ta!
- Mda, nu e cazul să-mi scoţi ochii cu asta.

Lui Mei nu-i trebuiră decât câteva minute să-şi adune lucrurile, să-l găsească pe Doc ca să se învoiască, să-şi înşface geanta medicală – care o însoţea pretutindeni – şi să-şi pună haina. Jack îl puse pe David în scaunul lui în maşină – era încântat să meargă undeva. Oriunde.

Când ieşeau de pe şosea ca să intre pe aleea care devenise aleea ei, aleea noii ei case, se simţea puţin încordată. Fericită, dacă era să fie sinceră.

- Ce se întâmplă? întrebă.

-Aşteaptă şi ai să vezi. O să-ţi placă. O să mă placi din nou.

-Te iubesc – doar că nu mă încântă că pari să fii

prea puternic.

După ce Jack ieşi dintre copaci şi opri în vârful dealului, ea se îndreptă puţin în scaun când văzu ce activitate era în jurul casei. Era un şantier de construcţii în adevăratul sens al cuvântului, cu tot cu remorci, vehicule, toaletă portabilă, muncitori la treabă. Chiar în faţa celei mai mari remorci, îl recunoscu pe Paul, care purta o cască de protecţie.

- Ce se întâmplă? întrebă din nou.

-Terminăm casa ta, Melinda. Paul a adus o echipă din Oregon şi terminăm lucrările. O să trebuiască să ne ducem până în Eureka să ne alegem corpurile de iluminat, vopseaua, covoarele, faianţa, dulapurile. De-acum o să meargă repede.

- Jack, spuse ea dintr-o răsuflare, şi se întoarse spre el.

îşi puse mâinile peste ale lui.

- O să te aducem aici şi o să te instalăm înainte să vină copilul. O să fac tot ce-mi stă în puteri să-ţi uşurez situaţia. Ridică din umeri. Dacă aş putea să port eu copilul în locul tău, aş face-o. Zâmbi larg. Slavă Domnului că nu pot! Dar după ce se va naşte ăsta mic, o să fac tot ce trebuie ca să fiu sigur că ai timp să te bucuri de copii. Data viitoare o să încercăm metoda mea contraceptivă în loc de a ta. Mi-e dor de veselia ta. De zâmbetul tău.

- Zâmbesc, protestă ea.

- Eşti destul de irascibilă de la o vreme.

-Jack, iartă-mă, iubitule! Nu e vina ta... Este a mea. Mă simt ca o idioată. Mă simt ca una dintre adolescentele alea care vin la mine însărcinate deja în cinci luni, fără să aibă habar, fiindcă ele nu au vrut să se întâmple asta. E destul de stânjenitor, dată fiind profesia mea. Chiar am crezut, din toată

inima, că David a fost un miracol, şi singurul miracol pe care îl voi avea. Cei ca mine nu ar trebui să se găsească întro asemenea stare de negare. Nu ştiu ce m-a apucat...

- Ai idee cât de mult te iubesc? Mei, n-aş face niciodată nimic să te rănesc, să te fac să nu te simţi în largul tău. Zâmbi. Dar pur şi simplu nu pot să-mi ţin mâinile acasă.

-Ştiu, Jack, spuse ea. Nostim e că nu pot să-ţi rezist.

- Aşadar – singura problemă pe care o avem este că eşti mult mai fertilă decât credeai. Ne descurcăm cu asta. Sărută-mă!

Se aplecă spre el şi-i puse o mână pe ceafă, trăgându-l spre gura ei, pe care o deschise plină de pasiune, şi îl răsplăti cu un sărut extrem de pătimaş. El o cuprinse cu braţele şi gemu recunoscător. Odată sfârşit sărutul, el spuse:

- Ei, uite, despre asta vorbeam. Ai un gust grozav. Hai, să mergem să vedem ce a făcut Paul aici.

Mei coborî în timp ce Jack îl scotea pe David din scaunul lui. în clipa în care Paul îi văzu coborând din camionetă, veni spre ei şi deschizând larg braţele o îmbrăţişă strâns pe Mei.

- Ce zici? Omul tău te-a făcut fericită azi?

-Nu-mi vine să cred – e minunat din partea ta!

- Eh, nu eu sunt minunat – el plăteşte cu vârf şi îndesat. Dar o să fie grozav, Mei. îţi garantez. Şi tu ai treabă de făcut – trebuie să te duci imediat să cumperi electro- casnicele şi accesoriile. Durează mult până sunt livrate unele lucruri.

- O să ne ocupăm de chestia asta fără întârziere. Stai cu noi cât eşti aici?

-Am primit o grămadă de oferte, şi în plus am şi rulota cu mine. Care – vă vine să credeţi sau nu – întâmplător îmi place. Când nu voi fi aici cu băieţii sau în Grants Pass, cred că voi sta o vreme la casa generalului.

- Ei, e perfect, spuse ea. O să alegem o seară săptămâna asta ca să veniţi la cină la bar tu, Vanessa şi familia ei, şi băieţii din echipa ta. Nu-i aşa, Jack?

-Absolut. Tot ce vrei tu.

Ea zâmbi larg.

- îmi place când spune asta. Ţi-a spus cumva vestea?

- Ce veste? întrebă Paul pe un ton plat.

Ea îl lovi în glumă peste braţ:

- încetează! Ştiu că ştii. Are legătură cu motivul pentru care sunt eu aici.

El îi puse un braţ în jurul umărului.

- Dacă ştiu, este pentru că străluceşti. Din nou.

- Nu sunt aşa de sigură de asta, spuse ea. Până pe la 9.00 dimineaţa sunt albă precum ceara.

- Dar imediat după aia, străluceşte, fu Jack de acord.

-Nimic nu e mai frumos ca o femeie însărcinată, spuse Paul.

-Aoleu! replică ea.

- Faci treabă bună, îi zise Paul lui Jack.

- Daaa... Şi dacă aflu vreodată cine este celălalt „vinovat”... adăugă Jack râzând, ceea ce-i atrase o privire încruntată care îi distră pe amândoi bărbaţii peste măsură.

Unitatea mobilă de mamografie îşi făcu apariţia în Virgin River într-o luni dimineaţă şi fu instalată în

clinica lui Doc. Toate femeile pe care le contactase Mei veniră devreme, într-un grup numeros, unele trăgând după ele copii, dar toate cu mâncare şi ceva de băut. Se adunară în sala de aşteptare, pregătite să stea acolo o zi întreagă, şi pe rând câte una se ducea la mamografie. A fost o zi lungă, epuizantă şi plină de satisfacţii pentru Mei, dar şi pentru Doc – dacă te uitai bine, grimasa lui aproape că semăna cu un zâmbet.

A doua zi dubiţa se duse în Grace Valley, la clinica lui June Hudson, unde li se făcea mamografie tuturor femeilor peste 40 de ani şi celor mai tinere care aveau un risc crescut de cancer de sân.

Ziua următoare era zi de programări, iar Mei avea trei femei care urmau să nască – cea de-a treia fiind Vanessa Rutledge.

Mei nu era surprinsă că primele ei două paciente preferau să nască acasă, deşi puteau merge la spital şi li se putea face anestezie epidurală – proveneau din familii din mediul rural care de generaţii aduceau copiii pe lume acasă. Dar cea care o surprindea cu adevărat era Vanessa, care era din toate punctele de vedere o fată de oraş. Intenţiona să nască în casa tatălui ei, pe cale naturală.

- Mai ai numai trei luni, îi spuse Mei. Şi eşti perfect sănătoasă. Ei, ce-ai zice de un drum în Grace Valley să faci o ecografie? Ar fi momentul să ne asigurăm că nu vom avea complicaţii evidente. Vrei să ştii sexul copilului?

-Ar fi grozav – după aceea pot să-l sun pe Matt. Se simte lăsat pe dinafară.

- Ce-ai zice de săptămâna viitoare?

-Nu am nimic în program, răspunse ea ridicând din umeri.

- Cred că-ţi este greu, cu Matt atât de departe când tu eşti însărcinată.

-Aşa este, dar se pare că asta este povestea familiei Booth. Tata nu a fost prezent nici la naşterea mea, nici la a fraţilor mei. Fără doar şi poate armata poate să-ţi dea toate planurile peste cap.

- Nu ştiu cum te descurci, spuse ea.

-Jack n-a fost în Marina Militară douăzeci de ani? întrebă Vanessa.

- Ceva mai mult de douăzeci, dar eu nu l-am găsit decât recent. Am venit aici de la L.A. ca să lucrez cu Doc Mullins, şi aşa l-am cunoscut pe Jack şi m-am căsătorit cu el. Se pensionase deja.

- Şi aţi făcut imediat un copil!

- Incredibil, da! spuse Mei. îşi atinse abdomenul încă plat. Şi ce să vezi? Mi-a făcut-o din nou! spuse clătinând din cap. Va trebui să-l închid în căsuţa de oaspeţi din spate.

Vanessa râse.

- Ascultă, mâine-seară la noi acasă o să fie ceva foarte special – şi ne-ar face plăcere ca tu, Jack, Preacher, Paige şi Mike să fiţi acolo dacă se poate. Bineînţeles că va veni şi Paul. Tata ne-a înscris pe toţi pentru un program, ceva care se cheamă „Voci de acasă”. O să avem o legătură telefonică prin internet cu Matt – în timp real, video, din Bagdad. O să fie o adevărată petrecere – şi după ce reuşim să vorbim toţi cu el, o să fie o cină grozavă. Puteţi să veniţi?

- Vanessa, spuse, atingându-i mâna – nu-l vrei doar pentru tine?

- O parte din mine îl vrea, dar mă gândesc la Matt – este acolo, atât de departe, iar aici sunt câţiva dintre oamenii apropiaţi lui. Nici nu ai idee cât de mult a vorbit despre Jack, Preacher şi Mike. Şi o să fie aproape la fel de important să vorbească cu Paul ca şi cu mine. După ce plec de aici, o să trec strada imediat să le spun băieţilor.

Spune că vii!

- Eşti absolut sigură, scumpo? Fiindcă ar fi de înţeles dacă...
- Sunt sigură! Dar tare mi-ar fi plăcut să ştiu sexul copilului, pentru convorbirea aia video. Ar fi cireaşa de pe tort.

Mei surâse.

- Ei, bine, dragă prietenă, pot să-ţi fac trampa. Am ceva relaţii. Poţi să te duci azi sau mâine-dimineaţă?

Faţa îi strălucea.

- Pot! Chiar poţi să mă ajuţi?
- Poţi să fii sigură. Măcar atâta lucru putem să facem pentru tine.

În ziua videoconferinţei cu Matt, Tommy se îndrepta spre camioneta lui din parcarea liceului, când Jordan îl prinse de braţ.

- Salutare, tipule, pe unde-ai umblat?

-Am fost prin zonă, spuse pe un ton nu prea bucuros.

îl evitase pe Jordan. După ce Brenda îi povestise despre petrecerile alea „dubioase", fusese curios. Aşa că îşi făcuse apariţia la una când ea avea alte planuri cu o prietenă. Aşa cum zisese ea, fusese cam scăpată de sub control. Nu erau prea mulţi puşti, şi vremea era cam friguroasă, dar se petrecuseră chestii care nu-i plăceau. Se părea că Jordan şi amicul lui îi îndepărtau pe puşti de grup pentru scurt timp; nu reuşea să vadă ce se întâmplă, dar nu lipseau suficient de mult ca să fumeze o ţigară cu marijuana, iar când se întorceau pe chipurile lor se citea prea multă încântare. Bănuia că e vorba de ceva trafic de droguri. Probabil ecstasy. Sau poate ceva mai puternic, cum ar fi metamfetamina.

Tommy băuse o bere, pe urmă se dusese acasă... iar taică-său îl aşteptase, simţise că miroase a

băutură. Şi dăduse de necaz.

- Nu te-am mai văzut. Nu vii pe la mine? Avem bere, distracţie.
- Nţ, nu mă dau în vânt după chestiile astea.
- De când?
- De când am dat o fugă la mica ta petrecere din parcare şi am dat de necaz cu taică-meu. Tre' să plec – am o treabă.
- Ce te-a apucat?

-Am o prietenă, Jordan. Trebuie să plec.

- Stai puţin. Ce prietenă?
- Mă văd cu cineva. Dintr-a unsprezecea. O fată pe care o cheamă Brenda. Am ieşit împreună. Chestii de-astea.
- Brenda? Carpenter? zise şi privirea i se aprinse. Da, o cunosc pe Brenda. îşi flutură mâna prin faţa feţei, de parcă ar fi vrut să se răcorească de o fierbinţeală subită. O cunosc pe Brenda foarte bine. Foarte, foarte bine.

Expresia de pe faţa lui Tommy se întunecă. Sumbră.

- Ba nu, nu o cunoşti.
- Ba da. Râse. O, ba da. E foarte sexy. De-a dreptul foarte sexy.

Lui Tom i se întunecă mintea instantaneu. I se golise creierul. Spumega de furie. Se repezi spre Jordan, strigând furios:

- Despre ce vorbeşti?
- Despre nimic, frate. A fost demult. N-a fost mare scofală. Ne-am distrat un pic împreună.

Tommy îl apucă de cămaşă.

- Ba nu. Nu-i adevărat.
- Bine. Râse din nou. Cum spui tu.

Tommy se dădu înapoi şi îi aplică o lovitură în

faţă, trântindu-l la pământ. Dar Jordan se ridică rapid în picioare şi-i aplică şi el o lovitură, surprinzător de puternică, dat fiind că era un pricăjit. Şi aşa începu meciul. Loveau, se răsuceau, se izbeau unul în altul, înjurau – până când, la un moment dat, fură despărţiţi de doi profesori.

În biroul directorului, Tommy recunoscu imediat de la ce pornise totul, iar Jordan mărturisi la fel de repede că vorbise gura fără el şi că nu era adevărat. Asta era una dintre diferenţele între ţară şi oraş – lumea se aşteaptă oarecum să rezolvi o problemă ca asta cu un pumn sau doi. Directorul îi spuse lui Jordan:

- Mi se pare că ai căutat-o cu lumânarea, fiule. Dacă mi-ai fi spus mie asta despre iubita mea, ai fi încasat-o mult mai rău decât ce-ai păţit acum. Ei, băieţi, trebuie să staţi departe unul de altul, pentru că, dacă se mai întâmplă, vă exmatriculez pe amândoi.

Problema era că trecuse mult până să ajungă în acel punct, iar Tommy voia să se ducă acasă. Nu voia să rateze ocazia să vorbească cu Matt.

Se simţea clar în aer entuziasmul acasă la familia Booth, pe măsură ce se apropia ora contactului prin internet. Generalul mutase calculatorul în living şi instalase o cameră deasupra ecranului. Pentru această seară specială cumpărase un monitor mai mare cu ecran plat, pentru că faţa lui Matt urma să fie proiectată pe ecran, după cum şi feţele celor care aveau să vorbească cu el urmau să fie înregistrate pentru conferinţă. Va- nessa umbla de colo-colo agitată, făcându-şi griji pentru coafură şi machiaj, iar Jack şi Mike se duseră imediat la bucătărie ca să-l ajute pe general să servească băuturile şi gustările. Barul lui Jack fusese închis pentru acest eveniment, iar Paige şi Mei îşi petrecură tot timpul încercând să o convingă pe

Vanessa că nu fusese nicicând mai frumoasă. Preacher îl ţinea pe Christopher în poală, având grijă de el la această adunare, în timp ce David dormea liniştit în ţarc într-un dormitor de la capătul holului.

Când se făcu aproape timpul pentru legătura video, iar generalul intră online, tensiunea din casă crescu cam de zece ori. Trecură minute lungi, stresante până când veni – şi trecu – momentul video al conferinţei. Apoi, brusc, răsună o voce în încăpere:

- Bună! E cineva acasă?

Vanessa se repezi spre computer. Pentru o clipă rămase fără grai, în timp ce se holba la chipul soţului său de pe ecran. întinse mâna spre el.

- Bună! spuse el din nou. Vanni? Eşti acolo?

- Matt, spuse ea prea încet. Apoi se întoarse cu faţa spre cameră şi, adunându-şi gândurile, spuse mai tare: Matt! Iubitule!

- Uau! Vanni – eşti minunată! Stai să o văd – burta ta.

Ea se răsuci într-o parte în faţa camerei micuţe.

- Oho, Vanni! Te faci uriaşă! O să-mi faci un copil mare şi grozav.

- Matt, am atâtea surprize pentru tine. Mai întâi, am aflat abia azi-dimineaţă că este băiat. Un fiu, Matt!

Se lăsă o linişte asurzitoare.

- O, Vanni! spuse el emoţionat dintr-o suflare. Te iubesc, scumpo. Te iubesc atât de mult!

- Şi eu te iubesc, Matt! Eşti sănătos? Totul e în regulă?

- Foarte bine, Vanni, totul este în ordine. Avem foarte multă treabă, dar de asta am venit aici. Nu mai este prea mult. Eşti frumoasă, scumpa mea.

-Ai slăbit? îl întrebă ea.

El râse.

-Scumpo, aici toată lumea slăbeşte. Nu cred că o să fie vreo problemă să mă îngraş la loc. Abia aştept să te ţin în braţe.

- Şi eu, Matt. Când o să te întorci acasă, o să poţi să ne ţii în braţe pe amândoi. Ar trebui să te gândeşti la un nume, da?

- O să mă gândesc. Tu cum te simţi? Eşti bine?

- Mă simt minunat, dragule. Şi mai am câteva surprize pentru tine. Ghici cine este aici! Jack, Preacher, Mike – haideţi aici!

Unul câte unul, chipurile lor trecură în raza de acţiune a camerei.

- La atac! spuse Jack cu un zâmbet larg. I se alăturară de îndată ceilalţi doi bărbaţi. Preacher aruncă o privire încruntată la cameră.

- Care-i treaba, soldat?

Mike zâmbi şi spuse:

- Îţi fac cinste cu o bere când te întorci, amice.

- O, Doamne! spuse Matt râzând, şi se plesni peste frunte uimit. Să fiu al naibii, băieţi, arătaţi grozav! Nu trebuie să munciţi ca să vă câştigaţi existenţa, arătaţi mult prea bine. Dumnezeule, sunt fericit că Vanni este acolo – i-am spus că o să adore locul ăla! Ce mai face generalul? Aveţi grijă de el?

Walt îşi făcu loc în faţă.

- Cine zice că trebuie să aibă cineva grijă de mine?

- Salutare! Ce mai faceţi domnule? Aveţi grijă de nepotul dumneavoastră?

- Până când o să te întorci tu acasă o să-l învăţ să stea în poziţia de drepţi.

Matt râse, bucurându-se în mod evident de întâlnirea de grup.

- Tommy este pe acolo? întrebă.

- Teamă mi-e că întârzie, Matt. Nu pricep de ce – abia aştepta întâlnirea asta. E altcineva aici, spuse Walt, tră- gându-l pe Paul în cadru.

- Haggerty! La dracu'! Ce faci acolo? întrebă Matt.

- Termin casa cea nouă a lui Jack. Are un copil şi încă unul pe drum...

-*Jack* are un copil?

- Daa, îţi vine în cap ceva mai aiurea? Avea nevoie de un pic de ajutor. Care e situaţia acolo, prietene?

- Of, nasoală. Ce surpriză, nu?

- Faceţi ceva progrese?

- Progresăm lent, deplorabil. Rămâi pe acolo o vreme?

- Poate vreo două luni, cu intermitenţe. Dar nu voi fi niciodată prea departe, ştii bine. Când o să te întorci aici, o să vin să...

- Hei, Paul... Prietene... Ascultă, dacă se întâmplă ceva...

- Hai, nu vorbim în felul ăsta!

- Paul, dacă se întâmplă ceva, ai grijă de Vanni, da? Cred că oricum întotdeauna te-a plăcut pe tine cel mai mult, adăugă, apoi râse. Nu-ţi face griji, o să le venim noi de hac pe aici!

-Nu-mi fac griji. Ascultă, nu vrem să furăm din timpul soţiei tale acum. Noi o să ieşim, vă lăsăm pe voi doi, da?

- Mulţumesc, frate. Paul? Prietene! Ascultă, ştii că te iubesc, omule.

- La atac! spuse Paul. Nu vă lăsaţi! Bateţi-i să le sune apa în cap! Vanni, vino înapoi aici, o chemă Paul.

Şi ca într-un exod, părăsiră livingul unul câte unul

şi se duseră în bucătărie pentru ca Vanessa şi Matt să poată fi singuri cât le mai rămăsese din legătura prin internet.

Auzeau din bucătărie vocile pe fundal. Walt împărţea băuturile în tăcere, iar ceilalţi vorbeau în şoaptă.

-Arată bine, spuse Jack.

- Pentru un puşcaş marin, glumi generalul. Trebuia să fie şi Tommy aici. întârzie iar. Apoi lui Mei îi spuse: A fost perfect ce ai făcut. Să-şi facă ecografie înainte de întâlnirea asta prin video.

- Pe vremea când eram eu în armată, nu existau chestii de felul ăsta, spuse Preacher. E grozav, povestea asta cu întâlnirea video. Păcat că nu pot să vorbească în fiecare zi sau în fiecare săptămână. O cuprinse pe Paige cu braţul pe după umeri şi o trase spre el. în mod evident nu ar putea să suporte să fie departe de ea, despărţiţi ca Matt şi Vanessa.

După ce trecură câteva minute, nu se mai auziră voci venind din încăperea cealaltă. Paul păruse să fie cu urechile ciulite, iar el fu primul care se duse să vadă ce se întâmplă. Ecranul se întunecase, iar Vanessa rămăsese aşezată în faţa lui, plângând cu capul pe braţele încrucişate.

Paul se apropie de ea.

- Vanni, hai, te rog, Vanni, spuse aşezându-se într-un genunchi şi cuprinzând-o cu braţele. Ea se răsuci în braţele lui şi, cu capul pe umărul lui, continuă să plângă. O, scumpo, ştiu că a fost greu. Dar este sănătos – ai văzut şi tu! E puternic, Vanni. O să fie bine. Nici nu o să-ţi dai seama, şi o să fie acasă.

Ea înălţă capul şi privirea ei o întâlni pe a lui Paul.

- Măcar am reuşit să-mi păstrez cumpătul cât timp a fost el online, spuse.

- Da, te-ai descurcat bine. Hai, spuse el ajutând-o să se ridice. Hai să te speli pe faţă! Nu

vreau să fii aşa de necăjită. Nu e bine să-l tulburăm pe micuţ. Hai, spuse, cu braţul pe după umerii ei, şi o luă de lângă calculator, ducând-o pe hol spre baie.

Walt fu al doilea care ieşi din bucătărie.

- Probabil că o să dureze câteva minute să-şi revină, spuse. Ştiam că toată povestea asta o să fie şi bine, şi rău în acelaşi timp. Dar cu voi toţi aici, o să-şi revină mai repede, o să se distreze, o să se simtă mai bine doar pentru că l-a văzut, a văzut că este sănătos.

Uşa de la intrare se deschise cu zgomot, şi Tommy dădu buzna înăuntru.

-Am ajuns la timp? întrebă, ţintuind adunarea cu privirea.

- Ai ratat întâlnirea, fiule. Unde ai fost?

- Oh, fir-ar! îmi pare rău, tată. Am încercat să ajung...

Walt se îndreptă spre fiul său, încruntându-se. Băiatul era tot atât de înalt ca tatăl său, dar mai zvelt. Avea o buză spartă şi noroi pe haine.

- Ce-i asta? Te-ai bătut?

-Nu chiar, spuse Tommy. Poate, un pic. Tată, îmi pare rău că l-am ratat. O să-ţi explic mai târziu, dar îţi promit că nu o să te mai dezamăgesc. Te asigur.

- Spune-mi un singur lucru – povestea asta are vreo legătură cu Jordan Whitley?

Tommy făcu o grimasă.

- Da. Şi el arată mai rău decât mine. Am terminat cu el, tată. Zău.

- Păi, presupun că e şi asta ceva.

Paul petrecea câteva nopţi în casa generalului cât timp Walt era în Bodega Bay, aşa că hotărî să joace un pic rolul de frate mai mare. îl găsi pe Tommy în

grajd adunând bălegarul din boxe.

- Salut, prietene. Ce mai faci? spuse.
- Bine. Ce s-a întâmplat?
- Mă ţin departe de bucătărie. Crede-mă, Vanessa nu e dispusă să mă lase să-mi încerc talentul la făcut mâncare. Mă întrebam...

-Da?

- Nu vreau să mă bag, aşa că spune-mi dacă nu e treaba mea. Ai probleme la şcoală?

-Cum ar fi...?

- Cum ar fi cele de genul care te fac să te baţi?
- A, despre asta vorbeai. Ce ţi-a spus tata?

Paul ridică din umeri.

-Mi-a spus că umbli cu un tip care nu-i place. Asta e tot ce ştiu.

- în secunda în care l-a văzut, l-a detestat, şi încă nu m-am lămurit cu asta. Nu pricep cum poţi să-i arunci o singură privire unui tip şi să ştii că e un nemernic.
- Păi, de-a lungul anilor generalul a studiat o mulţime de tineri. S-a dovedit că a avut dreptate?
- Da, răspunse Tommy cu un zâmbet larg, după care, simţind brusc o durere, îşi atinse buza spartă. Să nu-i spui că ţi-am zis asta. Deja crede că le ştie pe toate.

Paul îi întoarse zâmbetul.

- Secretul tău e în siguranţă, amice. Cum te-ai înhăitat cu el?
- Sindromul puştiului nou-venit, spuse Tommy, sprijinind lopata de peretele boxei. Am ajuns aici vara prea târziu pentru fotbal şi nu aveam altceva mai bun de făcut. Mi s-a părut mie că e un pic cam ciudat, dar ştii tu – mereu reuşea să aibă câteva beri sau un loc pregătit pentru o petrecere.

Ridică din umeri. Ştii şi tu cum e treaba.

- Cred că da, spuse Paul, deşi ultimul lui an de liceu fusese destul de insipid. Ei, şi cam ce fel de nemernic s-a dovedit?

- Ca toţi ceilalţi. E un mincinos. îi place să se laude cu fetele cu care şi-a tras-o. Multe din discuţiile astea se petrec pe la vestiar.

- Eu am învăţat că un bărbat adevărat nu se laudă cu aşa ceva. Şi în plus, nu am cu ce să mă laud.

- Nu e nici o ruşine în asta, Tommy. Acum este perioada în care trebuie să fii atent, înţelegi ce vreau să zic.

- Ştiu exact ce vrei să spui, Paul, replică cu un zâmbet mai reţinut. Nu-ţi face griji! Am avut discuţia asta cu tata de vreo sută de ori. însă Jordan chiar m-a scos din sărite din cale afară – vorbea despre o fată cu care mă întâlnesc. Nu am ieşit cu ea decât de vreo câteva ori; ne facem lecţiile şi învăţăm la ea acasă, şi e o fată simpatică. O fată bună, pricepi? Ia lucrurile foarte, foarte încet. După felul în care vorbea nemernicul ăla, era ca şi când ar fi zis că i-a pus-o. E absolut imposibil să fi ajuns măcar să o ţină de mână. A trebuit să-l pocnesc. înţelegi?

- Eh, spuse Paul. Ai terminat-o cu el acum?

- O, da. De fiecare dată când îi văd faţa, îmi vine să i-o pocesc.

- Cu fata cum merge?

- E bine. Ar trebui să o vezi – e frumoasă. Şi n-o să-ţi vină să crezi cât este de deşteaptă. Cred că mă place oarecum.

- Cine nu te-ar plăcea?

- Mă surprinde peste măsură, spuse Tom privind scurt în altă parte.

Paul râse de modestia lui. Avea deja 1,82 m, umeri şi braţe destul dezvoltate de la sport şi de la îngrijit patru cai şi curăţat grajdul în fiecare zi. Faptul că umbla cu baloturi grele de fân era mai bine decât să ridice greutăţi.

-Ascultă, ai ceva timp la dispoziţie? Vrei să faci nişte bani?

- Nu-mi strică niciodată nişte bani.

- Mda, dacă ai de gând să te întâlneşti cu fete frumoase, o să ai nevoie de bani. Paul râse iar. E multă treabă de făcut la şantier, dacă te interesează. E muncă dură, în praf – de făcut curat în jurul şantierului. Dar Jack plăteşte orele suplimentare. Te-aş putea angaja câteva ore după şcoală sau în weekenduri.

- Accept, spuse Tom zâmbind.

capitolul 10

Rutina lui Brie în Sacramento era lipsită de provocări, şi cu toate acestea nu avea deloc chef să se întoarcă la Biroul Procurorului. Nu făcea decât să facă sport în fiecare dimineaţă, curăţenie în casa tatălui ei şi să gătească cina pentru ei amândoi. Când era relaxată şi putea să se concentreze, citea – nu texte de lege sau nonficţiune, ci romane escapiste. Şi fără îndoială, erau câteva locuri în oraş unde putea să meargă şi se simţea în largul ei – dar numai pe lumină. Se simţea în siguranţă la băcănie şi la sala de sport pentru femei, dar nu şi ia bibliotecă; culoarele acelea înguste dintre rafturile ticsite cu cărţi îi dădeau senzaţia de claustrofobk. Aşa că îşi cumpăra cărţile online şi i se livrau acasă. încă avea destule probleme de anxietate, de aceea schimba chiar şi orele când se ducea la sală să facă sport, conştientă că infractorii care îşi pândeau victimele le studiau obiceiurile pentru a le folosi împotriva lor.

Le vizita pe surorile ei acasă, iar uneori veneau şi fetele acasă la Sam. Prânzul de duminică cu toată familia era un lucru destul de obişnuit. Cu toţii observaseră că, deşi rutina lui Brie nu se schimbase prea mult, starea ei de spirit se schimbase. Era mai veselă; zâmbea şi râdea cu mai multă uşurinţă.

- Cred că Virgin River îţi face bine, remarcă Donna, sora ei cea mai mare. Nu este prima oară când după o situaţie de criză te duci acolo şi te întorci acasă mai bine.

- Nu oraşul este motivul, recunoscu ea. Şi nici Jack.

Când se dusese în Virgin River după proces şi după

naşterea lui David, se simţise goală pe dinăuntru. O epavă. O femeie proaspăt divorţată, care tocmai pierduse cel mai important proces din cariera ei, în momentul acela se simţea ca şi când ar fi fost un nimic. Un zero, o nulitate; o femeie care nu fusese în stare să-şi păstreze bărbatul, o avocată care nu fusese în stare să câştige procesul. Dar un picnic, un pic de dans la o nuntă, un mic flirt, şi începuse să se simtă din nou femeie. După care violul o întorsese înapoi cu un an; era sfâşiată în mii de bucăţi. Dar câteva telefoane şi prânzuri, nişte braţe puternice în jurul ei şi nişte buze lipite de ale ei, şi începuse să se simtă din nou femeie. De fapt, acela era singurul loc în care se simţea femeie şi nu victimă – în braţele lui.

De când se întorsese în Sacramento, Brie îl văzuse pe Mike doar de două ori în câteva săptămâni – la prânzurile de la Santa Rosa, când se ţineau de mână peste masă. La despărţire îşi ofereau săruturi lungi, profunde, minunate. Vorbea cu el aproape în fiecare seară, răspunzând la telefon în camera ei, şi preţ cam de o oră îşi împărtăşeau evenimentele zilei. El o punea la curent cu toate

noutăţile, de la videoconferinţa din casa generalului, până la cine fusese la barul lui Jack la cină. Era uimită de cât era de dornică să afle şi cea mai nesemnificativă informaţie despre orăşelul acela.

Apoi, când discuţia lor se apropia de sfârşit, vocile le deveneau mai şoptite, un pic sentimentale, iar cuvintele, mai intense.

- Mi-e dor de tine, *mija.* Abia aştept să mă ameninţi din nou cu o inimă zdrobită. Cred că numai vorba e de tine şi că ţi-ai pierdut interesul pentru inima mea, spunea el cu voce joasă şi răguşită.

Iar ea răspundea:

- Absolut deloc – prioritatea mea esenţială este încă să-ţi zdrobesc ţie inima. O să mă întorc.

- Nu suficient de curând.

- îmi lipsesc sărutările tale, îi spunea ea.

Iar el replica:

- Te tengő en mis *brazos.* „O să te ţin în braţe.” Te cjue- *rido más te de lo tu hubieras.* „Te doresc de mai mult timp decât crezi tu.” O să te sărut cât de mult o să mă laşi, traducea el incorect.

Iar ea simţea fiori pe şira spinării.

Veni noiembrie, aducând cu sine zile răcoroase şi nopţi reci în valea Sacramento, şi auzi la ştiri că în munţi căzuse zăpadă. Probabil că trecătoarea din Red Bluff prin Trinity Alps spre Virgin River era închisă acum, şi orice călătorie în partea aceea de ţară ar trebui să pornească din Sacramento până în Ukiah, apoi în sus pe valea Mendocino. în afară de asta, autostrada 36 era periculoasă şi se mergea încet chiar şi când vremea era foarte bună, însă era spectaculoasă. Brie a petrecut timp îndelungat gândindu-se ce rută să aleagă când în cele din urmă a decis că a venit momentul să se întoarcă în Virgin

River.

Le povesti surorilor ei despre el, dar fiecăreia în parte, şi uneori pe un ton şoptit care ştia că devenea puţin gâfâit.

- îmi vorbeşte în spaniolă, într-o spaniolă pe ton jos, sexy, după care mă minte în legătură cu ce a zis, crezând că eu nu ştiu.
- Ce spune? o întrebă Jeannie.
- Spune ceva de genul „Vreau să te ţin în braţe şi să fac dragoste cu tine” şi pretinde că a zis că i-ar plăcea să mă sărute.
- Crezi că ai putea să ai aşa ceva din nou în viaţa ta? Intimitate de genul acela? Eşti pregătită pentru asta?
- Sunt foarte neliniştită, dar îmi lipseşte. îl doresc.
- Ai suficient de multă încredere în el?
- Când sunt cu el, mă simt în totală siguranţă. Sprijinită. Protejată. Nu mă grăbeşte – este foarte blând. Foarte atent. Este singurul gen de bărbat cu care sunt în stare să am de-a face în momentul ăsta – şi el ştie acest lucru. Se scutură cuprinsă de un tremur şi spuse cu glas scăzut, dintr-o răsuflare. Dar e un foc în el. îl simt.

Trase adânc aer în piept.

Venise de o lună acasă din Virgin River şi începuse să se gândească la ideea de a se duce înapoi după sărbători.

Dar apoi Brad venise să o vadă cu un motiv care îi dăduse lumea peste cap din nou. Era după-amiază, şi Brie se gândea ce să pregătească pentru cină când l-a auzit pe tatăl ei ducându-se la uşă. Simţea întotdeauna un mic tremurat când suna soneria, chiar şi ziua în amiaza mare, speriată de cine ar fi putut să fie dincolo de uşă şi că Sam ar putea să nu-şi amintească să se uite prin vizor.

Sam intră în bucătărie şi spuse posomorât:

- E Brad.

Ea îşi şterse mâinile pe un prosop de vase.

- Aici?

Sam dădu din cap că da, spunând:

-Mă duc în birou.

Când intră în living, Brad era acolo, în picioare, şi încă purta jacheta de piele, cea pe care i-o dăduse ea cu doi ani în urmă de Crăciun. Ţinea mâinile în buzunare şi capul plecat. Era la fel de înalt ca Jack; cu umerii la fel de largi şi pieptul lat şi puternic. Privindu-i spatele, îşi dădu seama că aproape putea fi luat drept Jack, şi pentru o fracţiune de secundă se întrebă dacă se căsătorise cu el fiindcă semăna cu fratele ei din atâtea puncte de vedere. Părul şaten nisipiu, maxilarele pătrate, picioarele lungi, constituţia puternică.

Mike nu semăna deloc cu bărbaţii Sheridan – avea 1,82 m – destul de înalt faţă de cei 1,60 m ai ei –, dar nu o domina prin înălţime ca fratele şi tatăl ei, ca Brad. Avea umeri şi braţe puternice, dar era zvelt. Părul lui era mătăsos, negru ca smoala, pomeţii înalţi, ochii negri, pielea smeadă şi dinţii extrem de albi, aproape tulburători. Mâinile lui erau catifelate, iar degetele, lungi şi graţioase. Nu-l văzuse fără cămaşă, dar ştia că pieptul şi abdomenul lui sunt musculoase şi tari, aproape total lipsite de păr. Se trezi visând că mai jos de talie mai era tot părul acela negru, răsucindu-se în inele în jos. Avea picioare puternice, sculptate, de alergător – îşi aminti senzaţia produsă de atingerea coapselor lui când stătea în poala lui ca să fie sărutată.

Trebui să se scuture, să se concentreze asupra clipei de faţă.

- Brad, ce cauţi aici?

El înălţă capul şi se răsuci, zâmbind când o văzu. Se îndreptă spre ea cu braţele întinse, cum ar face

un prieten vechi. Ea îi îngădui scurta îmbrăţişare, dar apoi se retrase iute din strânsoare.

-Trebuie să vorbim, Brie. E un moment potrivit?

- E în regulă. Uite, şezi, spuse ea arătând u-i canapeaua.

După ce el se aşeză, alese fotoliul, nu alături de el, ci
cu faţa la el, dar oarecum pieziş.

-Mi-e foarte greu, spuse el, cu bărbia în piept, cu privirile în pământ. încerc de luni bune să-mi dau seama cum să fac asta.

Preţ de o clipă rămase cu privirea aţintită în podea.

- Ce s-a întâmplat, Brad? întrebă ea nerăbdătoare.

El trase aer în piept:

- Eu şi Christine, începu el. Nu mai suntem împreună. Ne-am despărţit. Acum câteva luni. Nu la mult timp după... Incident.

Ei îi trebui o secundă ca să „proceseze” spusele lui. Apoi râse scurt – mai degrabă pufni – şi spuse:

- Nu ştiu ce te aştepţi să spun. Că-mi pare rău?

El încercă să-i ia mâinile, dar nu reuşi să prindă decât una.

- Brie, am fost un prost. Am făcut o greşeală îngrozitoare. Nu ştiu ce a fost în capul meu. Sunt un idiot. Dar încă te iubesc. Nu am încetat niciodată să te iubesc.

Ea îşi trase mâna, cu o expresie de neîncredere pe chip.

- Nu vorbeşti serios.

El întinse mâna din nou, dar ea se trase înapoi.

- Ştiu – e o nebunie. Ne-am despărţit de atâtea luni, dar cu multe luni înainte de asta nu ne înţelegeam deloc. Am încercat să ne păstrăm relaţia, dacă nu din alte motive, măcar să nu ne

punem partenerii, familiile în situaţii atât de neplăcute. Brie, nu asta a fost soluţia, dar o vreme nu am înţeles. Dumnezeule, îmi pare atât de rău!

Faţa ei nu trăda şocul provocat de ceea ce tocmai spusese Brad – mai mult decât îşi dădea chiar seama că spusese. *Să ne punem partenerii în situaţii atât de neplăcute*?

-Nu era divorţată când a început, spuse Brie încet. Nu era, nu-i aşa?

- Nu ştiu, răspunse el. Nu, nu sunt sigur. Ştii că aveau probleme oricum. Nu aveau cum să o scoată la capăt. Glenn nu ştia de noi, adăugă ridicând din umeri. Nici nu era cine ştie ce de ştiut. Zău, erau toate chestiile celelalte.

- Christine şi Glenn s-au despărţit din cauza *ta!* replică ea. Se ridică şi se depărtă de el. A fost *mai mult* de un an, mai spuse. Dumnezeule, i-ai luat *soţia* celui mai bun prieten al tău! Iar el nici măcar nu ştie?

Se răsuci brusc şi îi întoarse spatele.

Brad se apropie de ea şi-i puse o mână pe umăr.

- Nu, nu a fost chiar aşa, spuse. Au existat sentimente, poate. Tentaţii, bănuiesc. Un sărut sau două. Dar ţi-am spus adevărul despre când ne-am cuplat. Fizic... sexual... Doar că nu am luat povestea de la început, fiindcă jur că nu ştiam unde era începutul sau unde avea să ducă relaţia. Dumnezeule, Brie...

Ea se întoarse şi-l privi în faţă.

- M-ai părăsit acum un an. Te culcai cu ea cu un an înainte de asta. Dar îţi făceai de cap cu ea chiar de mai mult timp, minţindu-mă cu fiecare sărut de noapte bună, cu fiecare atingere...

-A fost atracţie fizică... Nu ştiu cum să descriu... Parcă nu mă puteam stăpâni.

-Atracţie fizică? Râse. O, Doamne! Te culcai cu amândouă! Măcar ea l-a dat afară pe Glenn, dar tu,

nu!
Aveai două femei! Două femei care te iubeau, care te doreau! îi râse în nas, un râset cinic, maliţios. Probabil că erai în *al nouălea cer!* Crezi că e ceva peste care să trec?

- îmi pare rău. Nu există o explicaţie decentă. Am fost un idiot.

- Ţi-am plătit pensie alimentară. Chiar şi în perioada în care am fost *şomeră.*

-Am toţi banii. Nu au fost cheltuiţi.

Ea clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- Nu m-am gândit niciodată că povestea asta ar putea să fie mai rău decât atât.

Brad mai făcu un pas spre ea.

- îmi pare rău, Brie. Nu putem să...? Nu putem să mai încercăm o dată? Să ne vedem? Să vedem dacă nu putem să reînviem ceva din ce a fost între noi? Ştiu că va dura... Dacă nu vom putea, nu va fi nimeni de vină în afară de mine, dar nu putem să...?

Ea pufni slobozind un râset:

-Bietul Brad, spuse. Ai plecat de la două femei care nu se mai săturau de tine şi ai rămas singur. N-ai cu cine să ţi-o pui, nu-i aşa? Eşti jalnic!

- Ştiu că eşti furioasă – sie normal. O să mă revanşez cumva. Numai dă-mi un pic de timp, acordă-ne nouă puţin timp...

- Nu! strigă la el. Nu! Apoi începu din nou să râdă. Dumnezeule, habar nu ai cât am aşteptat să te aud spunând asta! Chiar şi atunci când te uram, poate te-aş fi primit înapoi! Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Isuse! Slavă Domnului că nu m-ai păcălit mai curând.

-Brie...

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce aş vrea să am de-a face cu un bărbat care-şi înşală

soţia fiindcă există o *chestie* fizică? Ceva ce nici măcar nu poţi explica? Iartă-mă, dar eu am crezut că între noi a fost ceva fizic!

- A fost. Şi va fi din nou.

-Nu. Nu. Pleacă! Ieşi! M-ai părăsit pentru prietena mea cea mai bună şi ţi-ar plăcea să vezi dacă putem să reînviem ceva între noi? O, eşti un mare prost! Oare ce am văzut la tine? De ce nu am ştiut chestiile astea despre tine? Pleacă!

- Nu, Brie. Mai e şi altceva.

- Nu mai suport să aud altceva, spuse ea.

- L-au găsit.

Preţ de o clipă ea rămase perplexă. Nu putea să respire.

- Poftim? Ce-ai spus? întrebă.

El trase adânc aer în piept:

- L-au găsit – pe Jerome Powell. Este în Florida. L-au arestat acolo. Fac demersurile pentru extrădare. Cred că mâine vei primi un telefon de la procuror. Am auzit la serviciu.

Făcu un pas spre el.

- De ce nu mi-ai spus asta de la început? întrebă furioasă cu glas şoptit.

- Pentru că am vrut să ştii că te iubesc. Aş vrea să fiu alături de tine când treci prin asta. Cu tine, când îl aduc înapoi. Vreau să am grijă de tine.

- O, Doamne, spuse dintr-o răsuflare. Credeai că o să te primesc înapoi de teamă? De neputinţă? Eşti un idiot, asta eşti! Un nenorocit de *idiot* mare şi prost!

El lăsă capul în jos, ruşinat.

-Nu crezi că mă simt îngrozitor de prost în legătură cu tot ce s-a întâmplat? Nu am fost mereu prin preajmă de când s-a întâmplat? Nu crezi că mă omoară chestia asta? La naiba, Brie – probabil asta a

dus la despărţirea dintre mine şi Christine.

Brie începu iar să râdă, dar în acelaşi timp lacrimile îi înţepau ochii.

-Totul se învârte în jurul tău, nu-i aşa, Brad? în minte îi răsună o voce blândă, alinătoare „Nu o să-ţi cer nimic, *mija.* Doar o să primeşti."

-Vreau o şansă să încerc să îndrept lucrurile, spuse el.

- Ei bine, nu se poate. Nimeni nu poate îndrepta lucrurile, în nici un caz tu. Ai ales, Brad. Ai rămas cu alegerea pe cap.

După care ieşi în fugă din încăpere. Se duse în camera ei şi trânti uşa.

Brad era pe punctul de a se duce după ea când dădu nas în nas cu Sam, care îi blocă drumul pe hol.

- Cred că ar trebui să pleci, băiete, spuse calm dar ferm.

-Ai auzit?

- Fiecare vorbă ridicolă. La revedere, Brad, zise Sam.

Brad se întoarse să plece, iar Sam îl urmă, încuind
uşa de la intrare după el.

în camera ei Brie îşi împăturea deja hainele în mici grămăjoare ordonate pe pat. Se gândea la propunerea jalnică a lui Brad de a avea grijă de ea ca să treacă cu bine peste perioada asta. Nu ştia ce înseamnă să ai grijă de femeia ta.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă.

- Tata? întrebă.

- Da, Brie.

- Intră, tati, spuse. Când el deschise uşa, se lăsă cu totul în braţele lui. Oh, tati!

- E în regulă, Brie. O să trecem peste asta.

- Tati, mă duc în Virgin River. Ridică privirea spre el. Mă duc la Mike. Vreau să fiu acolo. Plec chiar acum.

-Vrei să te duc eu? întrebă el privind-o zâmbitor. N-aş avea motiv să rămân, dar te-aş putea duce, ca să nu fii singură pe drum.

Ea scutură din cap că nu, dar îi întoarse zâmbetul.

- Nu, mă descurc în maşină. Dar dacă nu plec chiar acum, s-ar putea să-mi piară curajul. Tati, spune-mi adevărul – crezi că mă port prosteşte? Pentru că mă duc la el? Pentru că am încredere în el?

Sam avea un aer derutat.

- în Mike? De ce mi-aş face griji pentru Mike?

Ea ridică din umeri.

-Jack m-a prevenit în legătură cu felul lui capricios şi schimbător de a se purta cu femeile. Zice că e un afemeiat.

Sam chicoti.

-Aha, Jack, care a fost pur ca prima nea. Ha! Brie, presupun că Mike şi fratele tău se cunosc foarte bine, spuse şi trecându-şi mâna puternică peste părul ei de la tâmplă, i-l dădu după ureche. Poate că mă înşel. M-am mai înşelat şi altă dată, dar nu-mi vine în cap nici un motiv pentru care să nu-l cred pe Mike, să nu am încredere în el. O privi în ochi şi zâmbi. Fratele tău are încredere în el de mulţi ani – şi pentru asta trebuie să fie un om bun. Şi în mod evident ţine la tine.

- Mă face să mă simt om, spuse ea încetişor. Femeie. Nu m-am mai simţit femeie de când Brad... Şi după aceea... Se opri. Trebuie să plec înainte să-l aducă pe monstrul ăla aici să-l judece. înainte să dau ochii cu el şi înainte de a nu mai putea să-mi imaginez o îmbrăţişare drăgăstoasă.

- Crezi că asta te aşteaptă în Virgin River? întrebă Sam.

Ea dădu din cap că da.

-Cred că da. Sper că da. Dacă greşesc...

- îţi faci bagajele, spuse Sam. Nu ai sentimentul că ai putea să greşeşti. Ea clătină din cap că nu. Eşti copilul meu, şi ai 31 de ani, spuse şoptit. Nu vreau să fii singură şi speriată. Vreau să existe dragoste în viaţa ta. Este ordinea firească a lucrurilor. Şi mai cred că Mike îţi oferă acest lucru. Du-te, adăugă sărutând-o pe frunte. Cred că ţi-a ajuns cât ai avut parte de faţa necruţătoare a vieţii. A venit timpul pentru un pic din faţa plină de iubire. O trase spre el. Nu sta prea mult acolo. O să-mi fie dor de tine.

Când Brie opri maşina în Virgin River, încă mai erau camioane şi maşini care înconjurau barul, deşi se făcuse aproape ora când Jack şi Preacher închideau seara.

Trase jeepul chiar în faţa rulotei, parcând lângă SUV-ul lui Mike. Putea să vorbească cu Jack dimineaţă; avea nevoie de braţele lui Mike în jurul ei. Jack n-o să interpreteze greşit prezenţa ei acolo, deşi s-ar putea să nu fie bucuros de decizia ei. îşi lăsă chiar şi valizele în spatele jeepului când se duse la uşa rulotei.

Mike deschise uşa şi o văzu stând acolo, cu privirea ridicată spre el. Icni surprins şi sări din rulotă.

- Brie! spuse el dintr-o suflare, trăgând-o în braţele lui, ridicând-o mult de la pământ, îngropându-şi faţa în gâtul ei.

întreaga ei lume se clătină şi în tot trupul i se răspândi o căldură izvorâtă din adâncul fiinţei; doar simţindu-i braţele în jurul ei făcea ca lucrurile să fie mult mai bune. Brusc totul era aşa cum trebuia. Se ţinea strâns de el, îmbrăţişându-l cu putere, simţindu-i buzele, respiraţia pe gât.

- Brie, şopti el. Ce cauţi aici? De ce nu mi-ai spus că vii?

îl privi direct în ochii negri.

-A fost ceva subit, răspunse ea. Am venit să fiu cu tine, dacă e în regulă.

El îşi trecu încheietura degetului peste obrazul ei, până la bărbie, ridicându-i-o.

- Orice îţi doreşti tu este perfect. Trebuie numai să-mi spui despre ce este vorba.

în timpul celor cinci ore de condus până aici se gândise serios la asta şi plănuise o sută de feluri în care să abordeze chestiunea în mod delicat. Dar în cele din urmă spuse:

j Vreau să faci dragoste cu mine.

în loc să aibă un aer şocat sau excitat de această perspectivă, el întrebă:

- Ce s-a întâmplat, scumpo? Ce nu merge?

Ea scutură din cap, privindu-l intens cu ochii umezi.

- Brad, spuse dintr-o suflare. A venit să mă roage să-i mai dau o şansă. Şi în aceeaşi conversaţie mi-a zis că l-au găsit pe violator şi că-l vor extrăda în California pentru a fi judecat.

Preţ de un moment el rămase tăcut, cu un zâmbet slab pe buze. Apoi întrebă:

- Şi crezi că eu pot face să dispară asta?

- Nu, spuse ea. Dar ştiam că dacă nu vin aici curând... Mike, nu sunt încă eu însămi, trebuie să ştii acest lucru. A trecut atât de mult timp, şi s-au întâmplat atât de multe... Tocmai am aflat că soţul meu era cu o femeie cu mult, mult timp înainte să o aleagă pe ea. Şi ce mi-a făcut Powell... Pot să te doresc, dar sincer, nu sunt sigură că o să mai simt ceva vreodată.

- Şşt, spuse el. îi atinse delicat buzele

cu buzele lui. Simţi deja, altminteri nu ai fi aici, şopti.

Ea zise:

- *Quiero que me abraces. Para amarte durante la noche.* „Vreau să mă ţii în braţe. Să faci dragoste cu mine toată noaptea."

Pe chipul lui Mike înflori un zâmbet blând:

-Nu am avut nici un secret, nu?

-Nada. „Nici măcar unul", spuse ea.

Mike râse încetişor:

-Aşa-mi trebuie. Nu ştiam că vorbeşti spaniolă, spuse. Tu *debes sentir estas mănos amorosas asi a ti.* „Ar trebui să simţi atingerea unor mâini iubitoare."

-Deja a que sean sus mănos. „Să fie mâinile tale."

- Brie, eşti sigură că eşti pregătită pentru asta? Eşti sigură că vrei să fiu eu?

Ea clătină din cap.

- Nu sunt sigură decât că vreau să încerc, să mă simt completă, să mă simt iar femeie înainte să fie prea târziu, înainte ca nemernicul ăla să fie adus la proces şi să mă transforme din nou în stană de piatră confruntarea cu el. Dar tu? Si. Te *quiero mucho.* „Da. Te doresc atât de mult."

-Te-ai întâlnit cu Jack? întrebă, cu mâna pe ceafa ei, sub păr, masând-o uşor.

Brie scutură din cap.

-Nici măcar nu am intrat în bar. Nu cred că o să fie o problemă să-şi dea seama de ce sunt aici când o să plece diseară şi o să-mi vadă maşina.

-Vrei să te duc eu la el? Să fiu de faţă când o să-i spui că te-ai întors?

Clătină din nou din cap.

- Mă întâlnesc mâine cu el. Râse nervos. Nu prea ştiu ce am de oferit. Sunt absolut sigură, şi cu toate acestea... Poate ar trebui să-mi dai o bere, spuse.

- Tu no *necesitas eso. Nada malo te pasara en mis brazos.* „Nu o să ai nevoie de asta. Nu o să ţi se întâmple nimic înfricoşător cât eşti în braţele mele.”

O trase spre el cu mâna pe care o ţinea pe ceafa ei.

- Dar dacă sunt cu adevărat moartă pe dinăuntru? şopti ea.

-Cred că-ţi dai seama că greşeşti. Nu ai fost niciodată moartă pe dinăuntru, doar înspăimântată. Ai avut suficientă încredere în tine ca să vii aici. Lasă restul în seama mea. Îi atinse buzele cu delicateţe. Trebuie să afli ceva cât mai ai timp să te răzgândeşti în legătură cu asta. Nu sunt bunul samaritean, Brie. Nu sunt doar un bărbat cumsecade care e dornic să-şi ajute o bună prietenă să-şi regăsească senzaţiile. Te iubesc, spuse zăbovind asupra buzelor ei. Respiraţia lui era fierbinte şi proaspătă pe faţa ei, apoi coborî fără grabă spre gura ei acoperind-o cu un sărut pătrunzător şi pătimaş, un sărut arzător şi lacom în acelaşi timp. îşi plimbă buzele peste buzele ei întredeschise, iar ea se lipi strâns de el cu un scâncet.

- Te iubesc atât de mult!

După ce îi eliberă buzele, o ridică şi o trase în rulotă, încuind uşa. Ea îşi scoase geaca şi întrebă:

- O să vină şi o să bată cu putere în uşă?

Mike chicoti uşor, ca un gâlgâit din gât.

-Nici o şansă. Cred că până şi Jack ştie când să-şi vadă de treburile lui.

Ţinându-i chipul în mâini, îi trase buzele peste ale lui, devorator. O sărută din nou. Şi din nou. Strângând-o lipită de el cu braţe care tânjiseră mult prea mult să o ţină aşa. Îi simţi limba mică în gură şi

i se tăiară picioarele, era o senzaţie delicioasă, atât de dulce. Nu spera decât să poată să o facă să se simtă bine la atingerea lui, suficient de liniştită încât să-şi dorească mai mult din el. Voia să o facă să înveţe din nou, în braţele lui, frumuseţea a ceea ce se putea întâmpla între un bărbat şi o femeie. Bucuria şi extazul. După tot ceea ce i se întâmplase, ar trebui să ştie că în asta, în dragostea pe care i-o purta, nu va exista niciodată frică sau durere, ci doar plăcere. O plăcere atât de intensă şi de minunată, încât îi va umple viaţa multe zile şi nopţi de acum încolo. Aceste gânduri combinate cu senzaţia dată de corpul ei lipit de al lui îi provocară imediat o erecţie, ferecată aproape dureros în jeanşi, şi brusc se învioră. Cu o mână pe fundul ei, o lipi şi mai tare de el ca să-i arate ce i se întâmplase fiindcă o ţinuse în braţe, iar ea scăpă un geamăt profund, minunat.

-Totul ţine de tine, Brie, spuse. Dacă vrei să te răzgândeşti...

-Nu, şopti ea cu buzele lipite de ale lui.

-Nu ne grăbim, iubito. Spune-mi când să o iau mai încet, când să mă opresc...

Ea scutură din cap.

- Am încredere în tine. Am nevoie de tine.

O duse după el prin toată rulota, trecând prin bucătăria complet echipată şi cu un duş suficient de mare pentru două persoane, până într-un dormitor mic. De o parte şi de cealaltă a patului dublu nu erau decât câţiva centimetri, iar pereţii erau acoperiţi cu dulapuri, sertare şi rafturi, dar totul era frumos şi modern, şi suficient de mare.

Mâinile lui se îndreptară spre partea de jos a puloverului ei moale pe care i-l trase încet peste cap, lăsând-o doar în sutien. Gura lui era din nou peste gura ei, iar sărutul lui pătimaş îi strivea buzele. îi luă mâinile de după gâtul lui şi, privind-o în

ochi, îi puse degetele pe nasturii de la cămaşă. Nu fu nevoie să i se spună – îi trase cămaşa din pantaloni şi îi desfăcu iute nasturii, apoi cu mâinile pe pieptul lui îi dădu cămaşa peste umeri ca să-i dezvelească pieptul. îi atinse cicatricea de pe umărul drept, apoi îi mângâie pieptul cu mâinile ei mici şi catifelate.

-Ador senzaţia pielii tale la atingere, şopti ea. Este aşa de netedă şi de mătăsoasă.

îl sărută în adâncitura de la baza gâtului.

Cu o mişcare îndemânatică, sutienul dispăru, iar el o trase aproape de el, cu sânii lipiţi de pieptul lui. Două trupuri aproape contopite. Braţele ei îl cuprinseră şi îl ţinură strâns. Atingerea mâinilor ei care se plimbau în sus şi în jos pe spinarea lui îi stârnea sângele la fel cum senzaţia provocată de sfârcurile lipite de pieptul lui îi sfredelea trupul înfierbântându-l. Cu o mână găsi un sân şi îl cuprinse, iar cu degetul mare se plimba peste sfârcul excitat, stimulându-l. După care îşi coborî buzele şi îl prinse sugându-l delicat, iar ea gemu uşurel, adorabil şi îi murmură numele.

Mike tânjea după ea. Gura lui se întoarse la a ei, şi în timp ce o săruta, o duse cu spatele încet şi cu grijă spre pat, până când îl atinse cu gambele. După aceea mâinile lui se îndreptară spre capsa de la jeanşii ei.

- E în regulă? o întrebă cu buzele lipite de ale ei. Mai ai nevoie de puţin timp?

Ea clătină din cap că nu.

- Sunt pregătită, şopti.

îi desfăcu încet, cu grijă. Apoi, strecurându-şi mâinile cu blândeţe peste coapsele ei, îi trase în jos. O aşeză pe pat şi îngenunche ca să-i scoată pantofii, să o dezbrace de jeanşi. Când se ridică şi puse mâinile pe catarama de la curea, ezită, aşteptând ca

ea să-i spună dacă este prea mult, prea repede. Dar ea le dădu deoparte şi înlocui mâinile lui cu ale ei. Desfăcu catarama, capsa şi fermoarul, şi trase pantalonii în jos. Eliberat, se avântă spre ea, şi pentru scurt timp, îl privi cu uimire. Ridică privirea spre el, apoi închizând ochii, se aplecă spre el. însă el o opri, punându-i mâinile pe umeri.

-Altă dată, *mi amor*. Seara aceasta este a ta.

O împinse cu blândeţe înapoi pe pat, apoi scăpă de cizme şi de pantaloni ca să se poată întinde lângă ea.

Amândoi goi, o luă în braţe. Lipită de el, era atât de mică şi zveltă. închise ochii şi văzu în minte imaginea lor pe cearceafurile albe, trupul ei de culoarea fildeşului lipit de al lui bronzat, mâna lui smeadă pe şoldul ei şi mâna ei mică şi palidă pe al lui. Carnea ei mătăsoasă îi umplea mâinile, acoperindu-i trupul cu dezmierdări lungi, delicate, liniştitoare de la umeri până la genunchi, în timp ce o săruta pătimaş. O mângâie blând minute în şir, dându-i timp să se obişnuiască cu senzaţia trupurilor lor goale împreună, înlănţuite. Ea lăsă un picior să-i alunece peste al lui şi pe trupul lui mâinile ei deveniri mai îndrăzneţe – le plimbă pe spatele lui, apoi îl apucă de fund trăgându-l mai aproape, lipindu-l mai strâns de ea. El strecură o mână între trupurile lor şi o duse mai jos, înaintând fără grabă spre abdomenul ei neted, apoi mai departe, şi descoperi cu surprindere că ea îşi desfăcuse picioarele pentru el. Găsi mica umflătură proeminentă pe care o căuta şi îi acordă puţină atenţie, frecând-o delicat, făcând-o pe Brie să scoată un geamăt profund, fără reţinere. După care se mută şi mai jos şi, introducând cu blândeţe un deget în ea, descoperi că era pregătită – era o femeie pasională care fusese prea mult timp singură, fără un bărbat care să o iubească. Dar el nu avea de

gând să o grăbească; voia să o facă cu tandreţe, fără grabă. Ultima atingere pe care o simţise fusese brutală. Avea de gând să şteargă acea amintire cu gingăşie şi cu iubire, pentru ca ea să nu se mai teamă vreodată de acest lucru.

O răsuci delicat pe spate şi se ridică deasupra ei.

- Lasă-mă să te privesc, Brie, şopti. îşi plimbă încet mâna peste trupul ei de la gât până la pubis şi peste, lăsându-şi degetele să alunece doar pentru o secundă în moliciunea ei umedă, făcând-o să freamăte lipită de el. Nu cred că am mai văzut vreodată ceva atât de frumos, şopti. Puse mâinile pe şoldurile ei, strângând uşor. Era delicată şi sexy. începu o serie de săruturi tandre de la gât până la umăr, la piept, sân, abdomen. Apoi se ridică şi o sărută din nou pe gât şi cu buzele lipite de urechea ei, murmură: Ai încredere în tine, Brie.

După care reluă sărutările, mai puţin delicate pe măsură ce gura lui cobora, până când ajunse în centrul trupului ei. îi desfăcu picioarele şi îşi lipi gura de ea, întâi delicat, apoi cu mai multă forţă. Ea îşi undui coapsele sub gura lui; o auzi gemând şi scoţând un strigăt, apoi îi simţi mâinile pe spate strângându-l pătimaş, şi cu grijă, cu buzele o sorbi, masând-o cu limba până o simţi cum tremură, se deschide, se încordează, vibrează lipită de el. Era minunat – felul în care se eliberase, îl lăsase să o ducă pe acele culmi şi dincolo de ele. Acest lucru îi făcea plăcere şi îl surprindea; fusese pregătit să trebuiască să o convingă să simtă plăcere, să aibă orgasm, însă ea fusese rapidă, fierbinte, mistuindu-l, înfigându-şi degetele în umerii lui. Când începuse să se relaxeze, el se retrase puţin şi ridicându-se încet, îi sărută abdomenul, sânii, gâtul, gura.

- Brie, eşti minunată. Adorabilă. Mă onorezi.

Brie nu reuşea să-şi tragă sufletul. Spuse:

- O, Doamne! O, Dumnezeule mare!
- Nu cred că o să ai vreo problemă să simţi....

- Dumnezeule, şopti ea în braţele lui, languroasă şi vlăguită.

- E mai bine, nu-i aşa? murmură el, muşcând-o delicat de buze.

- Vreau mai mult de la tine, spuse ea.

- Eşti sigură? o întrebă.

- Sunt sigură, şopti ea.

Dar din nou el nu se grăbea, o lăsă să-şi revină, excitând-o fără grabă, cu mâini zăbavnice şi buze dulci. Era în el o năzuinţă impetuoasă care îl făcea să-şi dorească să se cufunde în ea şi să o simtă rapid, să se elibereze pe el, dar ignoră senzaţia. Se concentră la reacţiile ei, convins că va ajunge din nou la plăcerea supremă. Apoi, pentru că era un bărbat de onoare, îi şopti în ureche:

-Brie... am un prezervativ.

Ea îngheţă.

- Nu, spuse pe un ton hotărât, scuturând din cap. Te rog, nu.

- Foarte bine, dragostea mea.

- îmi pare rău, nu pot...

-Nu e nimic, Brie. Ne descurcăm fără...

O lăsă puţin să uite de povestea asta, acoperind-o cu sărutări din nou, zăbovind la sâni, la gât, la buze. Apoi, în cele din urmă, se ridică deasupra ei şi cu un genunchi aşezat cu grijă între picioarele ei, i le depărtă din nou cu blândeţe. îi privi chipul; ţinea ochii închişi şi capul întors într-o parte. îşi muşca strâns buza de jos. Cu o mână pe bărbia ei, o întoarse cu faţa spre el şi o sărută tandru, delicat. Apoi, mai apăsat, depărtându-i buzele cu ale lui. Mâinile ei se mutară pe şoldurile lui, fie să-l oprească, fie să-l tragă în ea, nu ştia sigur. Se lăsă în jos spre ea, dar în momentul în care o atinse unde ar fi pătruns-o, ea tresări puternic. Era stană de piatră.

- Brie, spuse el pe un ton autoritar.

Priveşte-mă în faţă, iubito. Eu sunt. Spune-mi numele, mi *amor.*

Ţâşni dintr-o răsuflare:

- Miguel.

- Pune-ţi mâna pe mine, Brie! Arată-mi drumul! Tu deţii controlul.

Il cuprinse cu mâna ei mică, dar la cea mai uşoară atingere el aproape că nu se mai putea stăpâni. Nu era sigur că poate rezista suficient de mult timp ca să o satisfacă din nou, dar îşi dorea cu ardoare să încerce. Fără grabă, cu grijă, ea îl conduse în ea.

- Dragostea mea, spuse el. Brie, concentrează-te la faţa mea. Suntem noi, tu şi eu, şi te iubesc. Nu-ţi voi oferi niciodată altceva în afară de dragoste.

- Miguel, spuse ea încetişor.

- Brie, murmură ea.

O pătrunse încet, umplând-o, iar ea îşi lăsă capul pe spate, şi cu bazinul ridicat şi mâinile pe şoldurile lui din nou îl trase mai adânc în ea. Era atât de bine să fie aşa în ea, încât credea că o să moară. îi ridică genunchii şi se sprijini de ei, mişcându-se în ea, unduindu-se, mângâind, asigurându-se că creează fricţiunea care ştia din experienţă că funcţionează, în timp ce împingea profund înăuntru, ceea ce iar funcţiona. Era foarte important ca ea să recâştige bucuria acestui act. Nu era vorba doar să simtă din nou, ci să simtă profund şi total; o senzaţie atât de explozivă încât să o lase epuizată. Lipită de el, îşi dădea toată silinţa, îi întâmpina mişcările, trăind intens momentul, încercând să aibă încă un orgasm, dar de această dată de la penetrarea de care se temuse. Asta îşi dorea pentru ea, să aibă o reuşită, în acest fel, cu un bărbat care nu voia decât să o mulţumească pe ea, cu un bărbat care o adora şi o respecta şi o iubea mai mult chiar decât viaţa. Ştia că va trebui să se încreadă total în el pentru a

ajunge să se elibereze.

Când se produse orgasmul ei, îl învălui într-o strân- soare puternică, şi simţi cum unghiile ei i se înfig în carne. Gemu profund recunoscător şi în acelaşi timp împinse mai tare, mai adânc în ea. îmbrăţişându-l pătimaş, ea scoase un ţipăt. O ţinea strâns, o ţinea lipită de el, nemişcaţi, trupul ei, trupul lui, unul singur.

- Brie, icni el. *Dios!*

Şi când simţi că ea este aproape gata, că furtuna trecuse pentru ea, se mişcă din nou în ea, adânc, cu forţă, rapid, şi atât fu suficient să o excite din nou şi să o aducă iar pe culmi. Ea icni şi din nou veni în întâmpinarea lui, iar el simţi din nou totul pulsând în el. Când ea gâfâia epuizată şi era din nou în plin orgasm, îşi dădu şi el drumul. Fu ca o rachetă înăuntrul ei. Forţa eliberării îl copleşi şi-l făcu să tremure.

- Dumnezeule! murmură ea, uluită de el. De ea însăşi. O, Doamne!

El era pe punctul de a se prăbuşi, dar nu-şi lăsă greutatea pe ea. Erau amândoi acoperiţi de o boare fină de transpiraţie. Avea să dureze mult timp până să-şi revină amândoi; ea zăcea epuizată şi fără vlagă lângă el, cu părul răsfirat pe pernă în dezordine, cu ochii închişi, cu un zâmbet mic care îi arcuia buzele.

- Brie, spuse el intr-un final, dintr-o singură suflare. Zâmbeşti.

- Hmm, spuse ea fără să deschidă ochii, şi buzele i se mai arcuiră puţin.

El chicoti:

- Cred că ţi-ai revenit, scumpo.

Brie clătină uşor din cap, cu ochii tot închişi.

-Nu, nu, spuse ametită.

-Nu?

Ea clătină din nou din cap.

- Nu am mai avut parte de aşa ceva

niciodată.

Mike râse, netezindu-i părul de pe frunte şi dându-i-1
într-o parte.

- Eşti incredibilă. Ca o stea căzătoare.

- Hmm. Braţele ei zăceau inerte, depărtate, pe pat deasupra capului. Mulţumesc, mormăi.

O sărută tandru, apucându-i buzele cu buzele lui.

-Te simţi mai bine? O sărută din nou, săruturi mici, delicate. Pari destul de relaxată, o necăji el.

- Hmm. Niciodată nu apreciez suficient o partidă bună de amor, replică ea. Nu mi-ai strecurat o pastilă de valiu, nu?

- Nu, fără valiu. Râse. Am vrut să te simţi bine. Nu ştiam că o să primesc înapoi atât de mult.

- Hmm. Nici eu.

El îi sugea lobul urechii cu blândeţe.

- Nu ştiam că poate fi aşa, murmură. Nu te-ai transformat în stană de piatră.

- Nu zău, spuse ea încetişor. Speram să mă simt binişor. Deschise ochii, dar numai puţin. Să mă simt dorită şi atrăgătoare. Feminină. Habar nu am avut că o să mă faci realmente să explodez de două sau de trei ori...

Mike ridică dintr-o sprânceană.

- Două *sau* trei?

Ea ridică din umeri.

-Nu ştiu sigur, dar nu e nici o problemă – acum mă simt bine. Mai mult decât bine. Crezi că poţi să ţii minte cum ai făcut asta?

- Aş putea să iau notiţe.

-Nu voiam decât să mă simt din nou ca o femeie...

- O, iubito. Aşa a fost – crede-mă. Felicitări! Pur şi simplu nu se poate ca o femeie să fie mai sexy. Însă acum sunt condamnat, spuse.

Acum nu mai pot trăi fără tine.

- Perfect, replică ea cu un mic chicotit slab. O să mai rămân prin preajmă o vreme. îşi trecu mâna prin părul lui de la tâmplă. Mulţumesc. N-aş fi putut să fac asta fără tine.

El se răsuci pe spate.

- Păi, dacă reuşeşti să-ţi dai seama cum să o faci fără mine, o să obţinem un brevet de invenţie. Ne retragem în Alpii Elveţieni. Mâncăm caviar la micul dejun.

Brie chicoti din nou.

- Zău, a fost atât de bine...
- Zău. Ştiu.
- Cred că ai reparat totul. Pare să funcţioneze perfect.
- Hmm, răspunse el. E dincolo de cuvinte. Nu există cuvinte...
- Ai zis că mă iubeşti, îi reaminti ea.
- Sunt în al nouălea cer, te iubesc foarte mult. Dar în momentul ăsta, după o asemenea partidă de sex, ar putea părea nesincer. Pentru că în viaţa mea nu am avut parte de o astfel de partidă de sex.

Brie se răsuci pe o parte şi se propti intr-un cot.

- Zău? N-ai avut? Cum e posibil? îl întrebă.

-Nu putem să ne facem griji pentru asta mâine? o întrebă. Nu mi-ar plăcea să stric momentul ăsta.

- Dacă insişti.
- O să mai încercăm din nou până mâine. Să ne lămurim dacă ştim ce facem...
- Dacă insişti, spuse ea din nou, râzând.

-Te doresc iar, zise el. Deja. Cred că ai un efect magic asupra mea.

- Oh! Râse. Bietul de tine!
- Mâine-dimineaţă s-ar putea să

regreţi asta.

Ea oftă:

\- Punem pariu că nu?

Şi el începu cu sărutări delicate pe buze...

Când Jack ajunse acasă, copilul dormea, iar Mei îl aştepta, îmbrăcată comod cu o cămaşă de-a lui, cu lap- topul pe genunchi în faţă, fie căutând ceva pe internet, fie scriind e-mailuri. Il făcea întotdeauna să zâmbească văzând-o aşa. Zicea că-i place să-i poarte cămăşile imediat după ce ieşea de la duş, fiindcă miroseau a parfumul lui cu mosc. Iar lui îi plăcea să poarte aceleaşi cămăşi a doua zi, fiindcă îi evocau trupul ei în ele, şi era încă evidentă amintirea vagă a parfumului ei proaspăt.

-Am o surpriză pentru tine, spuse el.

-Ce?

\- Brie s-a întors în oraş. Este cu Mike.

\- Zău? spuse Mei, acordându-i brusc toată atenţia.

închise laptopul şi-l puse deoparte.

\- N-am văzut-o. Când plecam de la bar, jeepul ei era parcat lângă maşina lui Mike. A venit la Mike. Nu la noi – la Mike.

Ea ridică din umeri.

\- Păi, e logic. O iubeşte.

\- De unde ştii? întrebă Jack.

\- Cum ai putea să *nu* ştii? îi întoarse ea întrebarea.

Jack se lăsă pe spate pe canapea.

\- Credeam că încearcă doar să şi-o tragă.

\- Chestia asta e oarecum irelevantă, spuse ea râzând. Toţi încercaţi să vi-o trageţi. Unii dintre voi chiar le iubiţi pe femeile de care încercaţi să vă apropiaţi.

-Vorbeşti ca şi când am fi toţi o turmă de tauri

conduşi de sculele noastre.

Ea râse cu veselie pentru o femeie care era tracasată că este gravidă şi în plus irascibilă.

- Zău? Mă întreb de ce?
- Deci ţie ţi se pare că e logic?
- Foarte logic. Ba chiar mă face nostalgică.

Remarca ei îl făcu să zâmbească maliţios.

- Suficient de nostalgică să mă duci în pat?
- Spune-mi ceva – ai de gând să renunţi la povestea asta ciudată cu controlul asupra lui Brie?
- Mda, spuse el aproape fără vlagă. Nu e vorba că nu am vrut să aibă o viaţă plină. Am crezut că aşa va fi cu imbecilul ăla de Brad. Mike este cel care mă îngrijorează – este aşa un afurisit de donjuan. Aruncă o privire la expresia de dezaprobare a soţiei lui. Da, da, bine, să nu mai despicăm firul în patru din nou. Cu toţii am zburat din floare în floare.
- Mă îndoiesc că el a zburat mai mult decât tine, spuse ea.

- Doar căsniciile m-au enervat, spuse el. Doamne fereşte, dacă se însoară cu ea şi o părăseşte, *chiar* îl omor.

- Senzaţia mea e că e complet terminat. Absolut disperat.

- Bine, replică Jack sec. Eu nu mă mai bag – Brie a lăsat clar de înţeles ce vrea. întinse o mână şi o strecură sub părul ei şi pe după ceafă, trăgând-o spre el. O sărută pătimaş. Cum te simţi? o întrebă.

- Nu prea bine. Tu cum te simţi?

- Norocos.

capitolul 11

în lumina rece a dimineţii Mike se ridică într-un cot ca să privească trupul minunat cu pielea albă al iubirii lui. Brie dormea pe burtă, iar curbura spatelui şi posteriorul mic şi rotund erau fără cusur. Irezistibile. Nu voia deloc să o tulbure, se odihnea atât de liniştită, dar nu se putea abţine – o atinse. îşi plimbă tandru mâna de la gât, în jos pe spate, peste posterior. Ea îngăimă ceva pe jumătate adormită, iar el depuse un sărut delicat pe şalele ei.

Se auzi un ciocănit uşor în uşă. Ea înălţă capul; părul i se revărsă în cascadă peste faţă.

- Şşt, îi spuse el. Nu te mişca. Mă întorc imediat.

El se aşezase pe marginea patului ca să-şi ridice jeanşii de pe podea, iar ea văzu pentru prima oară tatuajul de pe spatele lui – un soare mare chiar între omoplaţi. Foarte sexy pe spatele acela lat cu pielea smeadă. Mai devreme îl văzuse pe celălalt, o banderolă în formă de lanţ. Şi-a pus pantalonii, trăgându-i peste posteriorul tare şi robust.

Când deschise uşa, Mike văzu că cineva, Jack sau Preacher, lăsase o tavă cu micul dejun pe pământ, chiar în faţa uşii. Se uită în jur; nu era nimeni. Mike

duse tava înăuntru. Erau două farfurii acoperite şi un termos cu cafea. Puse tava pe masă. Bucătăria lui era complet utilată cu veselă, tacâmuri şi diverse ustensile, oale şi tigăi – dar nu prea le folosea. Mânca toate mesele la bar.

După care îşi dădu seama că lipseşte altceva – nu tăia nimeni lemne în dimineaţa asta, în ciuda faptului că vremea era perfectă. Jack le oferea mai mult decât intimitate – nici măcar nu-şi făcea simţită prezenţa pe proprietate.

Mike îşi dădu jos jeanşii din nou, lăsându-i să cadă. Se întoarse în pat şi continuă încântătoarea studiere a spatelui neted şi mătăsos al lui Brie. îi netezi părul în dezordine şi-l duse la buze. Ea mormăi mulţumită.

- Cine a fost la uşă?

- Room-service, spuse el cu un chicotit. Ne-a fost adus micul dejun.

- Ţi-e foame? întrebă ea.

- Nu de mâncare, răspunse el.

Se întinse peste spatele ei, atent să nu-şi lase toată greutatea pe ea. îi dădu deoparte părul de pe gât, săru- tând-o acolo şi, cum era lipit de posteriorul ei catifelat, simţi că începe să aibă o erecţie.

- Micul dejun mai poate să aştepte, spuse ea cu respiraţia tăiată, cambrându-şi şoldurile, răsucindu-şi uşor trupul lipit de al lui.

Lui Mike îi trecu prin minte că avusese parte de mult sex în viaţa lui, dar nu fusese niciodată ca acum. împărtăşea cu Brie o intimitate care însemna mai mult decât contactul sexual; trecuseră prin atâtea împreună, din punct de vedere emoţional, înainte de iubire. Se simţea ca şi când nu ar mai fi existat o altă femeie înaintea ei; nici una nu-l primise în trupul ei în felul acela fără reţineri, pasional, încrezător în care o făcuse ea. După acea primă atingere nesigură, ezitantă, nu mai avusese

nici o reţinere faţă de el. îşi oferise trupul total, cu lăcomie. Se bucurase de mâinile lui, de buze, de fiecare părticică din el, bizuindu-se pe el că o să se poarte frumos cu ea, copleşindu-l cu plăcerea ei în repetate rânduri.

El aproape că uitase că în cea mai mare parte din an nu se gândise că se va mai bucura de acest aspect al vieţii. Preocupat să-i ofere ei plăcere, să readucă bucuria şi siguranţa sexului pentru ea, îi ieşiseră din minte necazurile personale, aşa încât nu-şi mai făcea absolut deloc griji dacă va putea face sex. Nu numai că totul mersese bine, dar se întâmplase iar, şi iar, şi iar. Aprinsese în el un foc pe care nu-l putea stinge. Şi judecând după reacţia ei, după felul în care-i răspunsese, şi în ea ardea un foc. Pentru el. Nu era singura care avea nevoie de o sublimă eliberare de un trecut plin de suferinţă; şi Mike avea nevoie să fie readus la viaţă. Până în acel moment se concentrase numai să o ajute pe ea să se vindece, fără să-şi dea seama că şi ea făcuse acelaşi lucru pentru el.

Strecură o mână sub ea, mişcându-se lent peste abdomenul ei, ridicându-i uşor bazinul. îi depărtă delicat picioarele cu genunchiul.

- E bine? Aşa? murmură el, lipindu-se din nou de ea.

- Dumnezeule! O, da! gemu ea.

Alunecă uşor înăuntru, mişcându-se în ea din nou, legănând-o, apăsând blând într-un punct erotic, profund. Mişcarea stăruitoare, egală a coapselor lui o făcu să suspine profund; se mişca lipită de el, venind în întâmpinarea lui cu fiecare mângâiere. în fiecare femeie exista un loc special care era secret, sensibil, iar el îi studiase trupul şi ştia exact unde să se ducă. împinse cu putere să atingă punctul secret – ritmic, cu grijă, dar ferm, necontenit. În cele din urmă împinse şi ea, nerăbdătoare să simtă presiunea pe

care o exercita el, tânjind după asta cu gemete şi scâncete, iar după un timp scoase un gâfâit plin de uimire şi se împinse cu putere în el. O ţinu strâns îmbrăţişată în timp ce ea plutea excitată de o plăcere atât de toridă şi debordantă încât un lung moment păru că nu poate să respire. El se bucură de succes; simţi cum îl învăluie exploziile puternice, un şuvoi de lichid fierbinte care se scurgea din ea îmbibându-l, apoi i se alătură în momentul împlinirii care îi lăsă pe amândoi vlăguiţi, satisfăcuţi.

Când ea începu să-şi revină, el ieşi din ea şi cu blândeţe o răsuci pe spate.

- Cerule! spuse ea gâfâind. N-am simţit ceva asemănător în viaţa mea...

El se ridică în cot şi îi privi chipul frumos, buzele sângerii de la sărutat, obrajii viu coloraţi.

- Îţi place?

- Dumnezeule mare! Ce naiba ai făcut? spuse ea, cu o voce încă tremurătoare.

- Magie, replică el. O recompensă. Pentru amândoi. Punctul G.

Preţ de o clipă, îl ţintui cu privirea plină de uimire, şocată, apoi îl surprinse cu un râset.

- Credeam că este un mit! O legendă!

- Absolut real. în mod evident, spuse el.

- Cum poţi tu după o noapte să ştii mai multe despre corpul meu decât am ştiut eu o viaţă? întrebă ea.

- Datorită ţie, răspunse plimbând o mână pe umărul ei, apoi în jos pe braţ, şi împletindu-şi degetele cu ale ei. Felul în care te încrezi în mine. în care mi te deschizi.

- Poţi să o mai faci o dată?

El râse:

- Mă tem că nu, pentru un timp.

-Mă uluieşti. îşi plimbă mâna pe pieptul lui. Cu

chestiile pe care le faci.

-Am fost cu prea multe femei, Brie. îmi cer scuze. Nu pot să şterg asta cu buretele. Dar niciodată nu am simţit o femeie aşa cum te-am simţit pe tine. E ca şi cum nu am avut în realitate relaţii intime până acum. Nu pot să-ţi explic mai bine decât o fac.

- Hmm, spuse ea lăsând pleoapele să i se închidă.

-Mă copleşeşte. Tu simţi la fel? o întrebă.

Brie râse.

- Simt, Miguel. Ce o să ne facem?

- Crezi că o să se supere lumea pe noi dacă pur şi simplu stăm aici, goi, şi o dată sau de două ori pe zi primim de mâncare, să zicem timp de o lună sau două?

Ea chicoti.

- Cât timp chiar crezi că Jack nu se va băga în problema noastră?

Mike ridică din umeri şi zâmbi.

- Bănuiesc că în cele din urmă va trebui să ne îmbrăcăm...

- îţi aminteşti când am venit aici după ce s-a născut Davie? Dimineaţa devreme, te ascultam cum exersezi la chitară.

- Nu am ştiut că ai fost aici.

- Mă prefăceam că pentru mine cânţi. Eram aşa de impresionată de muzică, încât mi te închipuiam cântân- du-mi până târziu în noapte. încă de atunci mă atrăgeai.

El cbicoti.

- Habar nu am avut. Pe vremea aia erai de neclintit.

- Eram foarte sigură că toţi bărbaţii sunt nişte nemernici.

- Aşa şi suntem. Nu merităm nimic. Şi cu toate astea, cerşim. îi atinse faţa. Nu mai sunt acelaşi bărbat de când ai intrat în viaţa mea.

- Nu eram sigură că voi mai putea vreodată să fac dragoste, spuse ea încetişor. Acum nu sunt sigură că o să mă mai pot opri, adăugă apoi zâmbind din nou.

- Spune-mi, murmură el. Aseară, prima oară – ai îngheţat, te-ai încordat. Nu ai vrut prezervativul.

Brie închise ochii şi scutură din cap. Apoi deschise ochii, îi întâlni privirea şi spuse:

- N-am putut. Nu puteam să simt latexul ăla în mine pentru că individul...

- Ştiu, iubirea mea, spuse Mike cu blândeţe. Nu e nici o problemă. O scurtă revenire în trecut?

- Pentru o clipă, dar tu m-ai readus în prezent şi după aceea a fost totul bine. Zâmbi. Mult mai mult decât bine.

-Ar trebui să nu uiţi un lucru, spuse el încetişor, mângâindu-i părul. Oricât de perfecte par lucrurile, te-ai putea trezi...

- Ştiu. înapoi, în momentele acelea îngrozitoare, termină ea propoziţia în locul lui. Am făcut multă terapie. Psihoterapeuţii încearcă să te pregătească pentru aşa ceva. Mi s-a întâmplat odată, mai demult, în acea primă noapte la cabană. A fost total pe neaşteptate. Trecu cu degetul pe linia urechii, apoi coborî pe gât. Fiindcă tot vorbeai de bagaj emoţional...

El o fixă cu o privire zâmbitoare.

- Toţi avem câte ceva, Brie. Pe fiecare din noi îl apasă ceva, o fantomă neobosită. Calea cea mai bună de a scăpa este să înfrunţi problema direct, cu curaj.

- Eşti aşa de bun, murmură ea.

- Nu e nici un risc să te îmbolnăveşti, spuse el. Nu am mai fost cu o femeie dinainte de a fi

împuşcat, iar în spital mi-au făcut investigaţii ultraamănunţite. Dar există o altă problemă... Iei anticoncepţionale?

Ea clătină din cap că nu, dar privirea ei era limpede.

- Aha, spuse el. Mei te poate ajuta cu asta. E ceva ce poate să-ţi dea ca să evităm o sarcină.

- Ce s-ar întâmpla dacă nu aş face asta? Ce s-ar întâmpla dacă nu m-aş duce la Mei? întrebă ea.

Remarca îl făcu să-şi îndrepte un pic spinarea:

- Presupun că ai trecut examenul de biologie, spuse el.

- N-am de unde să ştiu ce s-ar întâmpla. Ridică din umeri. Probabil nimic.

- Dacă între concepţie şi cantitatea de plăcere pe care o avem există o legătură, la sfârşitul săptămânii vor fi o sută de bebeluşi.

- Dacă vrei să mă întâlnesc cu Mei, o fac. Probabil că e pur şi simplu o nebunie. Nu aş vrea să te forţez, să te grăbesc.

- Brie, nu ai cum să mă grăbeşti. Vreau să-ţi dăruiesc totul. Dacă ai vrea să-ţi dăruiesc un copil, aş muri încercând, dar numai dacă ar fi copilul *nostru.* împreună. Poate ar fi bine să te mai gândeşti puţin, până când *vei fi* sigură.

Ea îi zâmbi.

- Ah! Ştiam că am uitat ceva. Este motivul pentru care am venit aici, la tine – nu a fost numai pentru că aveam nevoie de atingerea ta ca să mă ajuţi să devin mai puternică. A fost mult mai mult decât atât. Nu puteam să mai stau departe de tine nici o clipă. Cred că eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. De fapt, am devenit atât de apropiaţi în ultimele şase luni, că nu credeam că

putem fi mai apropiaţi de atât. Puse degetul pe buzele lui. Eu pic de fraieră – povestea asta depăşeşte cele mai nebuneşti aşteptări ale mele. Dacă doar te prefaci, eşti un actor talentat.

- Nu mă prefac, Brie. Te iubesc. Pentru totdeauna.

- Şi eu te iubesc.

Mărturisirea ei îi satisfăcea cele mai profunde dorinţe.

- Vorbeşti serios?

- Si, Miguel. Nu-mi pot închipui cum ar fi să fiu fără tine. Nu acum. Luni întregi ai fost totul pentru mine. Te iubesc atât de mult.

- *Nunca sonque yo pudiera tener esto en mi vida.* „N-am visat niciodată că aş putea avea aşa ceva în viaţa mea."

- Nici măcar nu ştiam că există.

- Şi asta îţi doreşti? Să laşi natura să-şi urmeze cursul?

- Probabil că nu este foarte riscant să pariez pe natură. Nici nu mi-am dat seama când... Trase aer în piept. Am încetat să mai iau anticoncepţionale când eram măritată cu Brad. Discutaserăm să avem un copil şi m-am gândit să-i fac o surpriză. Habar nu aveam că punea la cale o aventură cu prietena mea cea mai bună... Cu mult timp înainte.... în fine, spuse. N-a fost doar cu un an înainte să mă părăsească. A fost mai demult.

- Asta ţi-a spus ieri? întrebă Mike. În acelaşi timp în care îţi spunea că Powell a fost găsit?

- Cred că a lăsat să-i scape asta, spuse ea. Bănuiesc că i-a dat papucii soţului ei cu scuza că se certau mult prea des, dar în realitate a fost pentru că era îndrăgostită de Brad. Iar el ştia acest lucru.

-O, Doamne... spuse Mike dintr-o suflare.

- Dar nu a încetat nici o clipă să se

culce cu mine. Eu habar nu aveam, încercam să-i fac o surpriză cu copilul. Totuşi, nu s-a întâmplat nimic. Nu am rămas însărcinată.

- Oh, scumpo, spuse el mângâind-o pe braţ. Poate că e mai bine că nu s-a întâmplat, având în vedere împrejurările. însă de data asta ar putea fi altfel. Ar trebui să ţii cont de toate problemele. Am auzit că în chestia asta nu e bine să te încrezi în instinctele tale. Poate ar fi mai înţelept să fie ceva planificat, pentru binele tău. Eu locuiesc într-o rulotă aici în Virgin River.

-Amănunte. Zâmbi. Nu m-am simţit niciodată mai mult acasă decât aici. îi atinse chipul frumos. Dacă noaptea trecută am făcut un copil, va fi un copil frumos. Nu vreau ajutorul lui Mei ca să fiu sigură că nu se prinde. Dacă este acolo, este al tău – şi îl doresc.

- Atunci, aşa va fi, spuse el. O sărută apăsat, pasional. Tot ce îţi doreşti.

- Nu vreau să se termine momentul ăsta.

- Nu există nici un sfârşit la orizont, *mi amor*. Ai încredere în mine.

Jack nu supraveghease rulota în cursul dimineţii, chiar dacă îşi pusese în gând. A fost o pură întâmplare că apucă să vadă uşa deschisă şi pe Brie ieşind. Aruncă o privire scurtă la ceas – 11.00. Aproape prânzul. Chiar în spatele ei, era Mike. Probabil că ar fi trebuit să facă stânga împrejur, dar nu o făcu. Sora lui părea atât de mică şi adolescentină în jeanşi, mocasini, geacă de piele întoarsă cu franjuri, şi părul acela castaniu-deschis co- borându-i în cascadă pe umeri, până aproape în talie.

Stătea în faţa lui Mike care îi ridică bărbia şi depuse un sărut familiar pe buzele ei. Chiar şi de la depărtare, era limpede că nu erau nerăbdători să se

despartă. Dar într-o clipă Mike se desprinse şi se îndreptă spre rulotă ca să plece, iar Brie se îndreptă spre intrarea din spate a barului.

Jack se duse repede în spatele barului ca să nu fie prins urmărindu-i. Luă un pahar perfect curat şi începu să-l şteargă cu un şervet. Se deschise uşa şi intră Brie, iar el aproape că făcu un pas în spate. Nu o văzuse niciodată arătând aşa. Radia. Avea o expresie pe chip, o strălucire în ochi, un zâmbet misterios pe buze care spuneau totul. Nu ezită – veni după tejghea, direct la el, şi îşi puse braţele în jurul taliei lui. El se debarasă de pahar şi de şervet şi o cuprinse cu braţele, îmbrăţişând-o strâns.

Tot ce-şi dorise Jack din iunie era să-şi recapete sora, sănătoasă şi întreagă, restabilită. Fericită şi plină de viaţă, fără pata aceea neclară de teamă şi nesiguranţă în jurul aurei ei ca un stigmat. O voia înapoi pe Brie a lui, renăscută şi din nou o forţă în lumea asta. Jack nu fusese în stare să-i ofere acest lucru – nimeni din familie nu fusese în stare să o facă. Şi cu toate acestea tânăra femeie din braţele lui aproape trepida de bucurie. Nu doar că vechea Brie se întorsese pur şi simplu, dar era o nouă Brie – o femeie renăscută. O femeie care trăia iubirea şi viaţa ca şi când ar fi fost pentru prima oară.

Uneori lui îi trebuia atât de mult timp să accepte chiar şi lucrurile pe care le cunoştea personal. Chiar lucrurile pe care le descoperise în braţele soţiei lui. Ceea ce-i trebuia lui Brie în viaţă, ceea ce-i trebuie oricui, era dragostea perfectă. El o descoperise cu Mei, Preacher cu Paige, iar acum... O sărută în creştetul capului.

Ea înălţă capul şi-l privi. Spuse cu voce blândă şi sinceră:

-Nu te vei mai îndoi de el niciodată. Niciodată.

El puse o mână pe părul ei de la tâmplă şi-i zâmbi

tandru, privind-o în ochi. Scutură foarte uşor din cap – „niciodată”, voia să spună. Brie îşi alesese perechea. Şi cu toate îndoielile anterioare ale lui Jack, se părea că alesese bine.

Jack se opusese când ar fi trebuit să aibă încredere în sora lui că ştie de ce avea nevoie în viaţă, şi ar fi trebuit să aibă încredere în Mike, un prieten la fel de apropiat ca Preacher, că o va trata ca pe o comoară nepreţuită, aşa cum şi era. Orice s-ar fi petrecut între ei depăşise în mod evident împlinirea fizică.

„Nevastă-mea”, reflectă Jack, „are întotdeauna dreptate în legătură cu toate”.

Mei se confruntă cu o complicaţie sub forma lui Sophie Landau de 16 ani, care acum trăgea ponoasele după o ispravă necugetată. Se gândi că poate „i se întâmplase” ceva. Mei simţi o senzaţie de teamă şi descurajare în capul pieptului chiar înainte să mai iasă la iveală ceva din poveste.

- Eu şi prietena mea Becky am fost la o petrecere la care nu ar fi trebuit să mergem – eu am zis că rămân să dorm la Becky, iar ea a spus că ea rămâne acasă la mine. Brendan Lancaster ne-a invitat. Brendan este mai mare – a absolvit acum doi ani, spuse ea, cu nişte buze atât de roşii de parcă le-ar fi muşcat.

-Aşa, şi... o încurajă Mei.

Sophie stătea pe masa de examinare, încă îmbrăcată, iar Mei se sprijinise de dulap, ascultând, temându-se. Sophie era cam dolofană, cu părul castaniu drept care îi cădea moale pe umeri. Avea o mică problemă cu acneea, dinţii îi erau strâmbi şi era în mod evident emotivă în general – unghiile roase din carne, obiceiul de a-şi răsuci părul, un spasm în obraz din când în când.

- Deci te-ai dus la o petrecere. O petrecere mare? întrebă Mei.

- Mică. Şase sau şapte copii.
- Brendan locuieşte singur?
- Nu, stă cu mama lui, dar e plecată de acasă mult timp. A fost plecată în weekend. Iar el a terminat şcoala – ştiţi – şi lucrează în Garberville, toarnă ciment cu unchiul lui. Aşa că nu a mai fost altcineva acolo, doar copiii.

-Aşa, şi..?

- Aşa că eram câţiva copii şi am băut bere, am fumat nişte marijuana. Şi ne-am îmbătat şi am fost un pic drogaţi. Eu am leşinat. Becky crede că şi ea a leşinat.
- Becky crede că a leşinat?
- Nu ştie, pentru că s-a îmbătat criţă şi s-a dus în dormitorul mamei lui Brendan şi a zăcut şi s-a trezit pe la

3.0 dimineaţa. Eu cred că probabil am leşinat, fiindcă m-am trezit dimineaţă în camera lui Brendan. Nu mai erau decât doi copii acolo – Becky, Brendan, iar alţi doi dormeau în living.

-Şi...

- Şi mă simţeam de-a dreptul groaznic. Parcă mă lovise cineva în cap cu o cărămidă şi aveam o indigestie oribilă. Abia aşteptam să ajung acasă şi să mă culc ca să-mi revin. Când am ajuns acasă, i-am spus mai- că-mii că răcisem cât am stat la Becky, şi m-am dus să mă sui în pat, şi m-am dezbrăcat, înţelegeţi? Chiloţii erau pe dos şi faţa în spate.

„Of, uite încă una”, se gândi Mei.

- Aşa că nu i-am dat atenţie – mi-am închipuit că eu o făcusem, beată fiind.
- Ţi se întâmplă des să bei aşa mult?

Ruşinată, ea răspunse:

- Nu chiar. Am fost la vreo câteva petreceri cu tipii ăştia. Poate la trei. Nu m-am mai pilit aşa până atunci.

- Ai mai leşinat altă dată şi ţi-ai pus chiloţii pe dos şi cu faţa în spate?
- Nu. în nici un caz. Dar îmi dau seama că am fost destul de beată.
- Dar nu i-ai dat atenţie deloc? Să te întreb ceva – ai avut vreo durere pe undeva? Vânătăi sau altceva?
- M-a durut un pic, acolo, jos, răspunse privind în podea. M-am gândit însă că e imposibil. înţelegeţi? Fiindcă m-am gândit că, dacă s-ar fi întâmplat ceva, m-aş fi trezit. Dar mai târziu, am auzit-o pe o fată în vestiar la ora de sport spunându-le prietenelor ei să nu se ducă *niciodată* la una din petrecerile *alea* – petrecerile alea cu bere. Şi a mai spus ceva de genul „Nici măcar nu pot să vă spun ce mi s-a întâmplat mie! Nu o să vă vină să credeţi!" Şi în momentul ăla am ştiut. Să nu mă întrebaţi cum am ştiut – pur şi simplu, am ştiut.
- Crezi că este posibil să fi fost violată?
- Da, e posibil. Nu ştiu. Pur şi simplu, mi se pare imposibil ca tipii ăia... Suntem prieteni. Nu par genul de tipi care...
- S-a întâmplat să nu-ţi vină menstruaţia sau ai păţit ceva?
- Iau anticoncepţionale. Le iau pentru menstruaţie, ştiţi? Fiindcă sunt groaznice. Mi-a venit menstruaţia cam după o săptămână, dar acum începe să mă îngrijoreze altă chestie. Adică, dacă mi s-a întâmplat ceva şi am luat ceva?
- O gândire logică, puştoaico. Putem să facem toate analizele ca să te linişteşti. Dar, Sophie – am mai auzit ceva asemănător şi mă îngrijorează. Habar nu am dacă ţi s-a întâmplat altceva în afară de un pic prea multă bere, dar cred cu tărie că trebuie să vorbeşti cu un prieten de-al

meu, un poliţist care...

- Staţi puţin, o întrerupse fata. Nu vreau să dau de necaz.

- Sophie, nu ai probleme. Sfatul meu este să nu te mai duci la petreceri nesupravegheate de un adult, la care se servesc băuturi şi ai la dispoziţie marijuana, dar nu este decât un sfat. Prietenul meu s-ar putea să vrea să te întrebe cine a fost acolo, doar ca să vadă dacă există asemănări între experienţa ta şi... Şi alte lucruri pe care le-am aflat vorbind cu oamenii.

- Şi dacă există? Cei care au fost acolo vor avea necazuri? Fiindcă nu vreau să fac asta.

- Sophie, te asigur că nimeni nu o să aibă necazuri doar pentru că a băut bere. Nu mă interesează nici măcar ţigările cu marijuana. Tot ceea ce vei spune va rămâne confidenţial. Dar, serios – trebuie să ştim ce se întâmplă, dacă au loc agresiuni sexuale.

- Şi dacă nu există agresiuni?

- În cazul ăsta, nu se va întâmpla nimic, spuse Mei. Dar instinctiv, ştia. Prietenul meu are multă experienţă ca detectiv, a lucrat cu mulţi tineri – şi deja investighează povestea asta. Ar fi foarte interesat să vorbească cu tine. Şi nu o să divulge niciodată de unde are informaţiile fără aprobarea ta deplină. Vrei să vorbeşti cu el, Sophie? Dacă ar ajuta să nu li se mai întâmple şi altora?

- Poate, răspunse Sophie, plecând capul ruşinată. Mă mai gândesc.

Mei îi făcu examinarea pelviană obligatorie, o testă pentru BTS[I] şi o convinse să vorbească cu Mike. Mei o rugă pe Sophie să aştepte puţin la clinică, doar cât să vadă dacă putea să dea de Mike. Ar putea să discute între patru ochi la clinică – cel

---

I Boli cu transmitere sexuală (n.tr.)

mai sigur loc din câte îi veneau în minte, departe de părinţii şi prietenii lui Sophie. Dacă Mike nu era prin zonă, ar trebui să o roage pe Sophie să vină şi a doua zi, şi să spere că fata va veni.

Mei se simţea absolut îngrozitor. Povestea lui Sophie îi făcea rău pentru că era convinsă că în oraş era un violator pe care victimele îl ştiau, poate chiar un grup de băieţi, de tineri, care e posibil să fi folosit droguri asupra unor fete credule.

Era trecut de amiază când o lăsă pe Sophie la clinică şi se duse la bar. Era linişte, aşa cum se întâmpla de obicei pe la ora aceea. Camioneta lui Jack nu era acolo – bănuia că se dusese la casă, amestecându-se în treburile tuturor. în bucătărie îi găsi pe Paige şi pe Preacher care începeau să pregătească masa de seară.

- Salut, oameni buni. L-a văzut cineva pe Mike?

- Rulota lui este în spate, dar cred că s-a încuiat înăuntru cu... Ştii că Brie a venit în oraş, nu? zise Preacher.

- Da, răspunse, ridicând receptorul telefonului din bucătărie. Apăsă pe butonul cu numărul telefonului fix al lui Mike. Bună, Mike. Nu-mi place că te deranjez, dar am nevoie de tine. E vorba de ceva ce am discutat cu ceva vreme în urmă – e o chestiune de serviciu. Mulţumesc. îţi rămân datoare, mai spuse.

Se duse după tejghea şi îşi puse un pahar cu apă minerală, aşteptându-l pe Mike. Viteza cu care apăru el o mai linişti puţin. Nu întrerupsese nimic prea complicat sau prea intim, şi era recunoscătoare pentru asta.

- Care-i treaba? întrebă el.

- Hai să ieşim pe verandă, spuse ea.

Ajunşi afară, îi povesti cu glas scăzut ce auzise, şi că fata fusese de acord să vorbească cu el. După

aceea, traversară strada şi i-o prezentă pe Sophie. Se aşteptase ca Mike să se poarte ca un poliţist, dar fu plăcut surprinsă de blândeţea şi eleganţa de care dădea dovadă când vorbi cu Sophie, făcând-o să se simtă relaxată de la început, câştigându-i încrederea şi respectul. Cum nu erau pacienţi în clinică, o conduse în bucătăria lui Doc. Câteva clipe mai târziu ieşi şi ceru un clipboard şi un pix, apoi se întoarse în spatele uşilor închise.

Mei voia din tot sufletul să se ducă să o vadă pe Brie, dar simţea că e de datoria ei să rămână la clinică în timp ce Mike discuta cu pacienta ei. David dormea în ţarcul lui de la recepţie, şi îl auzi când începu să se agite. Nu trecu mult şi trimise un semnal de alarmă, iar ea trebui să se ducă să-l ia din ţarc, să-l schimbe şi să-l dezmierde ca să-l liniştească. Trecu mai bine de o oră până când Mike şi Sophie ieşiră din bucătărie. Cu o mână pe spatele ei, Mike o conduse politicos spre ieşire, mulţumindu-i cu glas scăzut pentru că îl ajutase atât de mult.

După privirea visătoare pe care i-o aruncă Sophie lui Mike, nu numai că o câştigase total, dar îl adora. Se încredea deplin în el.

După ce plecă Sophie, Mike o privi pe Mei şi dădu aprobator din cap, posomorât.

-Avem un ticălos în libertate, nu-i aşa? întrebă ea.

El încuviinţă din cap.

- Sau *ticăloşi.* Acum am şi nume. Acum pot să stau de vorbă şi cu alte tinere, din care bănuiesc că una este printre fetele care au venit la tine – pentru că nu am numele de la tine.

- Ce o să faci?

- Stau de vorbă cu ele. Imediat. Şi va trebui să aranjez ca Sophie să primească sprijin – va avea nevoie să vorbească cu un specialist.

- în situaţia asta s-ar putea să fie de folos Serviciul de Planificare Familială. Iar în district

există o echipă de reacţie în caz de agresiuni sexuale.

El clătină din cap, aproape cu tristeţe.

- Când am acceptat slujba, ăsta era ultimul lucru cu care mă aşteptam să mă confrunt.

- Brie abia a sosit, spuse Mei cu compasiune.

- O să înţeleagă, Mei. De fapt, va trebui să stau de vorbă cu ea despre asta.

-Nu-i spun lui Jack...

El dădu din cap aprobator.

- O să o rog să dea dovadă de înţelegere, dar după tot ce i s-a întâmplat lui Brie, trebuie să fiu deschis în legătură cu asta. A fost minţită – i s-au ascuns diverse lucruri. Nu pot să ţin ascunsă o asemenea poveste. E foarte important. Abia am început...

Mei ridică mâna.

-Tu ştii ce poţi şi ce nu poţi să faci – şi ştii că nu putem să divulgăm cine sunt adolescentele astea. El dădu din cap aprobator. Vreau să o văd. Pe Brie. Când pot să mă întâlnesc cu ea? întrebă ea, legănându-l pe David.

- Cred că în vreo zece minute. Mă laşi să mă duc eu înainte?

-Sigur că da. Cel puţin zece minute.

Când atinse uşa rulotei, în inima lui Mike se petrecu ceva minunat, pur şi simplu ştiind că ea este acolo. Simţea că totul este aşa cum trebuie. Când păşi înăuntru, era acolo, aşteptându-l. Brie făcuse ordine, strânsese hainele lor şi făcuse patul. Era aşezată la măsuţă cu o tabletă în faţă, scriind, şi înălţă capul spre el, privindu-l cu ochii aceia blânzi, strălucitori.

Nu se putu abţine – primul lucru pe care îl făcu fu să se ducă la ea, să se aplece şi să o sărute.

- Ce faci? o întrebă aşezându-se în

faţa ei.

- îmi scriu demisia către Biroul Procurorului, spuse ea. Şi fac o listă. Am de gând să încep să-mi caut un birou. Dacă intenţionez să rămân aici, o să lucrez. Şi am de gând să rămân aici.

- Un birou?

- Îhî. Nu ştiu ce o să fac, dar sunt avocată. Nu pot să lucrez din spaţiul ăsta pentru că o să am nevoie de lucrurile mele. Calculator, cărţi etc.

- îmi place la nebunie să aud asta. Suntem siguri că vrem să facem din Virgin River casa noastră?

- Eu pot să fac asta, deşi nu cred că voi găsi un birou în acest orăşel. De fapt, cine ştie unde voi găsi de lucru?

E posibil să fiu nevoită să fac naveta într-un oraş mai mare, sau poate că voi accepta ce găsesc în unele dintre orăşelele astea. Dar, Mike, tu vrei să pleci din Virgin River? Deoarece cred că ştii că aş merge oriunde cu tine.

întinse mâinile şi le cuprinse pe ale ei.

- Mie îmi place foarte mult aici. Cea mai frumoasă parte din viaţa mea aici m-a găsit. Am o propunere. în loc să cauţi un birou, mai bine gândeşte-te să cauţi o casă. Una suficient de mare sau una cu spaţiu de construit. Am putea lucra de acasă.

- Crezi?

- Dacă avem de gând să ducem o viaţă în natură, ceva îmi spune că în curând va apărea nevoia de mai mult spaţiu. Ce părere ai despre asta?

Ea îi zâmbi.

- Că vreau să merg înainte cu tine.

- Ţi-o iau înainte? o întrebă. Toate se

întâmplă rapid. Fratele tău, taică-tău, surorile tale – toţi o să scoată în evidenţă cât de rapid ne mişcăm. Oamenii vor zice că suntem nebuni.

- Nu-mi pasă, răspunse ea scuturând din cap. Nu m-am mai simţit atât de bine de peste un an. Merit un pic de fericire nebună. Când crezi că o să revenim cu picioarele pe pământ?

- Mai curând decât te aştepţi. Am ceva treabă de făcut. Chestii de poliţie. O să mă ţină ocupat un pic, dar este foarte important.

- Poţi să-mi spui despre ce e vorba?

- Vreau să-ţi povestesc despre asta, dar e un subiect foarte delicat. Ar putea fi supărător.

- în regulă. N-am o problemă cu „delicat”. Şi o să mă străduiesc să iau o faţă dură.

- Mei nu împărtăşeşte astfel de lucruri cu nimeni, nici măcar cu Jack. Speră că pot să o ajut şi să investighez. I-am spus că o să vorbesc cu tine din o mie de motive, dar va trebui să fii discretă cu fratele tău. Fără îndoială că este absolut de încredere, dar este un aranjament între ei şi nu vreau să mă pun eu de-a curmezişul.

- Perfect, spuse ea.

- Mei a avut câteva paciente tinere despre care bănuieşte că au avut întâlniri cu un violator. Din ceea ce mi-a descris, cred că are dreptate. în sfârşit am câteva nume – o să stau de vorbă cu ei. Să văd dacă pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat şi cine ar putea fi. După aia o să pun mâna pe el. Sau pe ei.

Brie nu se putu abţine – o trecu un fior de repulsie. Dumnezeule, ura să se gândească că altcineva trecea prin ce trecuse ea. Mike o lăsă un moment să se adune, iar în cele din urmă ea clătină doar din cap, mâhnită să audă asta.

- îngrozitor! Ai mai avut vreodată cazuri de agresiuni sexuale? Eşti în stare să

grăbeşti lucrurile?

- Nu am lucrat intr-o secţie care se ocupă de agresiuni sexuale, dar am lucrat cu poliţişti de acolo la cazuri în care era vorba şi despre violuri, aşa că am un pic de experienţă. Şi am lucrat cu numeroşi puşti, ceea ce-mi oferă un avantaj în situaţia de faţă. Pot să încep fără ajutorul tău, dar sunt convins că-ţi voi cere sfatul. îţi convine aşa?

- Mă străduiesc. Din întâmplare ştiu multe despre asta – şi nu numai din experienţă personală. Am pregătit pentru proces numeroase victime ale violurilor.

- Speram că o să-ţi doreşti să dai o mână de ajutor. Mă duc să vorbesc cu câţiva oameni, spuse Mike. Mei moare de nerăbdare să te vadă.

-Ela Doc?

- în momentul ăsta ar putea fi chiar aici.

Deschise uşa şi o văzu lângă intrarea din spate a barului, în braţe cu David pe care îl legăna ca să stea potolit, oferindu-le lor puţină intimitate. îi făcu semn să vină. Dar Brie se ridică de la masă şi se duse să o salute.

Desfăcu braţele pentru Mei şi bebeluş şi se îmbrăţişară ca nişte surori.

Mei îl aşeză pe David pe locul de lângă ea la mica masă de bucătărie, iar Brie se duse să aducă două sucuri.

- Cum e să fii în bucătăria mea? o întrebă Brie pe Mei.

Mei surâse.

- Ţi-a luat destul timp.

-A trebuit să mă gândesc pe îndelete...

- Eşti frumoasă, spuse Mei. Nu e nici urmă de îndoială în ochii tăi.

- Crezi că şi ei vorbesc? Bărbaţii?

-Nu la fel ca noi. Mike nu o să vorbească cu Jack despre tine, sunt convinsă de asta. Jack a fost un idiot în ceea ce vă priveşte pe tine şi pe Mike.

-Acum i-a trecut, spuse Brie. Cineva ne-a adus micul dejun şi l-a lăsat în faţa uşii, şi bănuiesc că a fost Jack.

- Ei, e foarte bine. E timpul să se dea pe brazdă. Mi-aş cere scuze pentru încăpăţânarea fratelui tău, dar tu îl cunoşti de mai multă vreme decât mine. Râse. Ar fi trebuit să mă avertizeze cineva că poate să fie o pacoste aşa de băgăreaţă. Şi autoritar? Dumnezeule! înclină capul. O singură privire e suficientă ca să fie clar că faci ce trebuie. E ceea ce trebuie pentru amândoi. Mike are un fel de aură.

-Aşa şi trebuie. E un înger. Niciodată nu am fost tratată cu atâta respect şi tandreţe. Niciodată. A stat luni întregi de vorbă cu mine ca să mă ajute să depăşesc perioada aceea neagră, fără nici cea mai mică aluzie că ar aştepta altceva de la mine. Câţi alţi bărbaţi mai cunoşti care să se dedice trup şi suflet în acest fel, când e posibil să nu primească nimic în schimb?

- Mike este un bărbat cumsecade, spuse Mei. Nu ar pune niciodată femeia la care ţine într-o situaţie dificilă.

-Nu ştiam sigur dacă voi mai putea vreodată să reacţionez în faţa unui bărbat, Mei. Nu-ţi dai seama cât eram de agitată.

Mei aşteptă în tăcere; dacă Brie voia să-i dea amănunte, putea să o facă. După ce trecură câteva clipe şi Brie tot nu mai adăugă nimic, Mei spuse:

- Sunt foarte bucuroasă că în cele din

urmă ai rezolvat lucrurile, şi asta ni te-a adus înapoi.

Preţ de o secundă, Brie privi înainte, clătinând din cap, încă uimită. în astfel de momente îi lipseau cel mai mult surorile ei, dar cu Mei aici, avea cea mai bună relaţie feminină de care avea nevoie. Acele conversaţii secrete pe care le împărtăşeau femeile.

- Au fost multe la care a trebuit să reflectez, să iau în consideraţie, dar ideea e că de fapt sunt aici din cauza a ceea ce s-a întâmplat în Sacramento.

Mei ridică din sprâncene.

- Poţi să vorbeşti despre asta ?

- Nu am avut încă ocazia să-i spun lui Jack – dar Mike ştie totul. Motivul pentru care am venit pe neaşteptate şi fără să dau vreun telefon înainte este pentru că Brad a venit să mă vadă. Jerome Powell a fost găsit în Florida, iar Procuratura face demersurile pentru extrădarea lui, ca să-l aducă înapoi pentru proces.

Mei întinse mâna şi o puse peste a ei.

- Doamne, Brie! spuse într-un suflet. Cum te simţi?

- O să depun mărturie împotriva lui. Bineînţeles. Dar rămân aici până se va întâmpla acest lucru.

- Oh, draga mea. Ştii că suntem toţi alături de tine.

- A fost bizar – să primesc vestea asta de la Brad. A venit acasă ca să-mi spună. însă înainte să-mi spună despre Powell, mi-a cerut o a doua şansă, să vedem dacă putem reaprinde ceva din ce a fost între noi. Nu mai este cu Christine.

-Vai, spuse Mei şocată, sprijinindu-se de spătar. Ce părere ai despre asta?

Un surâs tacticos se întinse pe buzele lui Brie.

- I-am arătat uşa, după care mi-am făcut imediat bagajele. Am încheiat acea parte din viaţa mea. Apoi zâmbetul se şterse, şi spuse: Cealaltă parte, procesul – chestia asta va dura ceva mai mult. Va fi ceva mai dificil. Pe cine vreau eu să păcălesc? Mult mai dificil.

Prima ocazie pe care o avu Mike ca să-şi prezinte oficial cartea de vizită profesională a fost la liceul Valley, în biroul de consiliere vocaţională. Consiliera, doamna Bradford, era o femeie precaută şi serioasă şi, deşi cordială, nu intenţiona să-şi dea nici un elev pe mâna acestui bărbat fără să fie sigură. O invită să ceară informaţii despre el la biroul şerifului dacă îi punea la îndoială sinceritatea. Şi îi spuse câte ceva despre cum ajunsese să fie noul ofiţer de poliţie din oraş, arătându-i insigna pe care i-o dăduse Hope. Mai fusese şi altă dată la liceu şi vorbise cu directorul şi cu câţiva dintre profesori, dar numai ca să facă cunoştinţă, niciodată în cadrul unei anchete. Explică faptul că, în calitatea lui, nu va face arestări, dar că discuţiile pe care le va avea ar putea ajuta la rezolvarea unei probleme.

îi dădu asigurări doamnei Bradford că elevii cu care voia să stea de vorbă nu aveau absolut deloc probleme, dar că, fără să-şi dea seama, ar fi putut avea informaţii care să-l ajute.

- Gândiţi-vă că ar fi vorba despre un martor la un accident – cineva ar putea să aibă informaţii care ar putea ajuta la rezolvarea unei probleme, fără măcar să-şi dea seama de asta.

Doamna Bradford dispăru vreo douăzeci de minute, iar când reveni era pregătită să cheme câţiva elevi în biroul ei să stea de vorbă cu Mike. El bănuia că sunase la biroul şerifului.

Mike stătu de vorbă cu două fete care îi dădură numele unor adolescenţi pe care îi văzuseră la

petreceri.
într-o oră, Brenda Carpenter fu adusă în biroul de consiliere şi fură lăsaţi singuri. Îi cunoştea pe părinţii Brendei, dar în lunile de când era în Virgin River, pe ea nu o întâlnise. îi arătă şi ei insigna.

- Despre ce este vorba? întrebă ea.
- Nu ai dat de necaz, o linişti el. Nu eşti obligată să vorbeşti cu mine, dar sper să o faci. Vreau să te întreb despre un grup de puşti, despre o petrecere la care poate ai participat şi tu. Poate recent, poate mai demult.
- Nu merg la petreceri, spuse ea.
- Numele tău apare pe o listă pe care o am, cu tineri care au fost la una sau mai multe petreceri pe care le verific. E foarte posibil să fi fost anul trecut. încerc să aflu despre o petrecere la care ar fi putut fi droguri.
- Nu iau droguri.
- Nu vorbesc despre marijuana. Poate că nu ai ştiut dacă au existat droguri. Dacă s-au folosit.
- Şi atunci cum aş putea să vă ajut?
- E un aspect care merită cercetat. Iar ceea ce ai de spus, dacă ai ceva de spus, nu va merge mai departe, îi cunosc pe părinţii tăi prin Jack şi te asigur că nu voi discuta nici cu ei şi nici cu nimeni altcineva. Caut informaţii despre o petrecere la care nişte tineri au leşinat sau şi-au pierdut cunoştinţa.

Pupilele ei se micşorară şi îşi miji privirea.

- Ce tot vorbiţi?
- S-a întâmplat să te afli la o petrecere la care s-a întâmplat aşa ceva? Unde tineri – poate băuţi – au leşinat sau şi-au pierdut cunoştinţa? Pentru că o asemenea informaţie mi-ar putea fi de ajutor.

Brenda aproape că sări de pe scaun.

-Cine v-a spus despre asta? Nimeni nu trebuia să scoată vreo vorbă despre asta.

El desfăcu larg braţele ca să pară abordabil, chiar dacă era doar la nivelul subconştientului.

- O elevă cu care am stat de vorbă pretinde că a fost la o petrecere unde ei i s-a întâmplat aşa ceva. Nu pot să-ţi spun cine – este confidenţial. Nu ştiu dacă tu ai fost de faţă sau nu, de aceea întreb.

- Sunteţi sigur? Nu un adult v-a spus?

- Nu, spuse el scuturând din cap. În mod categoric nu a fost un adult. Ai ceva pentru mine, Brenda? Este foarte important.

- De ce? De ce este aşa de important?

- Pentru că genul ăla de lucruri s-au petrecut, şi chiar trebuie să le pun capăt înainte să fie cineva... în fine, adăugă el cu un aer serios, clătinând din cap. Să fim sinceri pentru o clipă – situaţia ar putea fi mortală. Dacă aş şti ceva, nu aş vrea să fie pe conştiinţa mea.

-Mortal? Cum? Fiindcă ne-am îmbătat şi am leşinat?

- Da, dacă s-a folosit vreun drog care să ducă la pierderea cunoştinţei cuiva.

Ea îşi împreună braţele la piept.

- Ce vreţi să spun?

- Hai să o luăm de la capăt! Ai fost la vreo petrecere la care s-a întâmplat aşa ceva?

- Am fost la o petrecere, o singură dată, cu mult timp în urmă, unde lumea a băut prea mult. Nu cred că la asta vă referiţi.

El ridică din umeri.

- E posibil ca aşa să fi părut, dacă s-a pus ceva în bere.

Ea trase lung aer în piept.

- Cum spuneam, a fost cu mult timp

în urmă.

- îţi aminteşti cine a fost acolo?
- De ce?
- Pentru că numele tău a apărut o dată, deşi au fost mai multe petreceri unde s-a întâmplat asta, spuse el. Eu sunt un om simplu, dar am o bănuială că ai fost o dată şi ţi-ai dat seama că nu-ţi prea plac astfel de petreceri. Nu ştiu sigur de ce, spuse el ridicând mâinile. Nu vreau decât să obţin nişte nume de la tine – confidenţial – numai ca să văd dacă vreunul dintre aceste nume apare la aceste petreceri. Cu regularitate.

Pe faţa ei se aşternu o expresie speriată, apoi se petrecu o transformare lentă – deveni mânioasă. începea să se prindă. Acum ştia. Nu era singura. Un tip sau mai mulţi vânau fetele.

Mike îi întinse un clipboard cu un pix deasupra.

- Orice detaliu ar fi de ajutor, cum ar fi dacă o anumită persoană a fost acolo doar pentru scurt timp, un timp îndelungat, dacă era gazda petrecerii, a adus berea, genul ăsta de lucruri. Ar fi important. Mulţumesc.

Patruzeci de minute mai târziu, când stătea în maşină studiind listele, Mike ştia că Brenda era probabil pacienta care rămăsese însărcinată la o petrecere fără să aibă habar cum. Apoi îl izbi ceva care mirosea deopotrivă a şansă şi a uşurare. Era un nume pe care îl recunoştea. Apărea pe lista lui Sophie – petrecerea avusese loc cam cu o lună în urmă. Un tânăr despre care îşi amintea că fusese acolo pentru puţin timp. însă numele nu apărea pe lista Brendei, la petrecerea la care participase în primăvara trecută, şi nici la altele. Tom Booth. Probabil că Tom îi cunoştea pe băieţii prezenţi la petrecerea la care leşinase Sophie.

Mike ar fi putut să se întoarcă la şcoală să-i ceară doamnei Bradford să-l cheme pe Tom Booth în

biroul ei pentru o discuţie, dar până să se gândească prea mult la asta, sună ultimul clopoţel, şi urmări cum elevii se scurg valuri-valuri din clădire spre maşinile şi autobuzele din parcare. Paul pomenise despre faptul că Tom dădea o mână de ajutor la şantierul de la casa lui Jack după şcoală, şi se întrebă dacă ar putea să dea peste el acolo.

Şi dăduse şi peste Jack la şantier. Dacă se gândea mai bine, poate că reuşea să rezolve două chestiuni delicate în acelaşi timp. Brie petrecuse noaptea în patul lui, în braţele lui – fusese ceva mult mai intim decât

o excursie pe coastă, sau o petrecere cu dans la un festival. Dacă Jack va avea o problemă legată de asta, prefera să depăşească situaţia fără ca Brie să fie de faţă. Era conştient că Brie se întâlnise cu fratele ei în dimineaţa aceea şi spusese că întrevederea fusese lipsită de evenimente; Jack nu păruse să găsească nici un motiv de gâl- ceavă. Şi totuşi, asta nu acoperea toate chestiunile dintre doi bărbaţi care o iubeau pe Brie – un frate protector şi un iubit.

Camioneta mică şi roşie a lui Tom nu era acolo când sosi Mike la şantier, dar locul era animat, plin de activitate, cu mult zgomot care venea din interiorul casei. Camioneta lui Jack era parcată lângă casă.

Mike găsi înăuntru numeroşi bărbaţi care munceau, şi pe Jack în bucătărie, în genunchi, punând plinte în jurul dulapurilor nou instalate. Il urmări o vreme, apoi spuse:

-Arată foarte bine, aici înăuntru, Jack.

Jack se lăsă pe spate, se propti pe călcâie şi ridică privirea spre Mike. Scoase o cârpă din buzunarul de la spate şi îşi şterse sudoarea şi rumeguşul de pe faţă. Apoi se ridică în picioare. Jack avea o mulţime de expresii – era amicul simpatic, camaradul, ucigaşul cu privire de oţel, şi mai era una pe care părea că o rezervă pentru rolul de comandant şi conducător. Nu se deosebea prea mult de privirea pe care un tată i-ar arunca-o iubitului fiicei sale – nu chiar mortală, nu chiar docilă, ci ceva între. în mod intenţionat indescifrabilă, netrădând nici o emoţie.

- Mulţam, spuse simplu, ca reacţie la compliment.

- Mă gândeam că, dacă ai ceva să-mi spui, să-ţi dau ocazia să o faci cât este Brie ocupată cu alte treburi.

- Mda, răspunse Jack. Mda, am ceva

de spus. Am discutat despre asta, dar vreau să-ţi mai spun o dată, ca să ştii care este poziţia mea. Brie este foarte specială pentru mine şi am văzut-o suferind. Dumnezeule, mai mult decât suferinţă. Ştii la ce mă refer.

Mike dădu din cap că da:

- Ştiu.

- Povestea asta care se petrece între voi... M-am opus. M-a speriat cu adevărat, m-a înfuriat de-a dreptul...

- Ştiu, spuse Mike din nou. înţe...

- Fiindcă sunt un prost, îl întrerupse Jack. Clătină din cap, frustrat. Dumnezeule mare, Valenzuela, de câte ori ai fost gata să-mi sari în ajutor? Erai gata într-o clipită să lupţi alături de mine, să te pui în calea pericolului ca să mă aperi pe mine sau pe oricare alt membru al echipei. Nu ştiu de ce m-am înfuriat aşa. Când o femeie din familia ta este rănită aşa – pur şi simplu vrei să o pui într-o vitrină cu lacăt ca să nu mai poată să ajungă nimeni la ea şi să o rănească din nou, chiar dacă e cel mai rău lucru pe care l-ai putea face.

Scutură iar din cap, iar expresia lui era acum uşor de citit. Era deschis.

- îmi cer iertare, omule. Te-am considerat fratele meu înainte încă de a-i arunca tu o privire lui Brie. Ştiu că e în siguranţă cu tine.

Mike se trezi chicotind.

- Uau! spuse. Probabil că Mei te-a ţinut sub papuc şi te-a bătut la cap...

Expresia lui Jack deveni morocănoasă.

-Aş vrea să ştiu de ce naiba întotdeauna Mei primeşte laudele când în sfârşit încep să mă fac şi eu înţeles? Ce te face să crezi că nu am reflectat pe îndelete la toate astea şi...

- N-are nici o importanţă, spuse Mike întinzându-i mâna. îţi mulţumesc. Jack îi luă mâna,

iar zâmbetul lui Mike se evaporă. Expresia de pe chipul lui deveni serioasă. Jack, îţi dau cuvântul meu! Am de gând să fac tot ce-mi stă în putere ca să o fac fericită pe sora ta. O să o apăr cu viaţa mea.

-Aşa să faci. Altfel, jur... spuse Jack pe un ton grav.

Mike nu se putu abţine să nu zâmbească.

- Si ne-am descurcat atât de bine pret de un minut.

-Mda, în fine...

- Nu o să te dezamăgesc, spuse Mike.

Jack rămase tăcut o clipă, apoi zise:

-Mulţam. Ştiam. Doar că mi-a trebuit un timp. Tipii ca noi...

- Mda. Mike râse. Tipii ca noi. Cine ar fi crezut vreodată?

Jack îşi trecu mâna peste gâtul plin de transpiraţie şi spuse:

- Mda, în fine, ai grijă! O dai în bară ca mine şi brusc te trezeşti că creşti o echipă de fotbal.

-O să am grijă, spuse Mike. Arată-mi casa, Jack! Se pare că lucrările merg foarte bine.

- Da, să-l găsim pe Paul să ne facă un tur. Aveam de gând să mă ţin de cuvânt – o să fac o capodoperă din ea.

După vreo treizeci de minute în care se uită la fiecare detaliu din opera lui Paul, Mike văzu camioneta lui Tom Booth oprindu-se. Tom parcă, apoi coborî şi se apucă de treaba lui de curăţat şi de strâns gunoaiele. Mike îşi calculă abordarea; soarele se îndrepta spre zenit, iar el stătea la o şuetă cu Jack şi Paul. în cele din urmă Jack plecă să facă un duş rapid ca să poată să ajute la servirea cinei la bar, iar Paul se întoarse în casă ca să vadă ce face echipa care se pregătea să termine lucrul.

Şoapte de dragoste

Mike se îndreptă spre Tom.

- Bună, spuse. îmi acorzi un minut?

- Sigur că da, spuse Tom lăsând molozul să cadă la picioarele lui şi scoţându-şi mănuşile. Care-i treaba?

- Acum ceva timp am vorbit cu tine despre nişte petreceri şi...

-Ascultă, Mike, ţi-am spus – am fost la vreo două, doar din curiozitate. Ce se întâmplă?

- Caut ceva, spuse Mike ridicând din umeri. Droguri.

- Droguri? întrebă Tom. Am văzut vreo două ţigări cu marijuana trecute de la unul la altul. Am tăiat-o. îl ştii pe tata. Dacă aş fi prins în preajma chestiei ăsteia aş fi în cine ştie ce academie militară. Poate intr-un penitenciar. Aş fi terminat. Tata nu e genul de tip liberal.

- Mda, spuse Mike cu un zâmbet. Mi-am dat singur seama de asta. De fapt, caut altceva. Ceva ce nu vezi în fiecare zi.

Tom înclină capul, privind în pământ.

- N-am văzut altceva, spuse.

- Fiule, uită-te în ochii mei şi spune-mi asta!

Tânărul ridică privirea.

- Serios, am plecat când am văzut că apar două ţigări cu marijuana. Am fost pedepsit fiindcă am fost undeva unde era bere. Tata nu e cel mai sever tip dintre taţi – am băut o bere cu el. Atunci a fost bere pur şi simplu, fără condus după, fără petreceri cu valuri de bere în pădure. Dar...

Mike aşteptă.

- Dar? întrebă într-un târziu.

- Eram deja pe picior de plecare, dar am bănuit că se întâmpla ceva. Ridică din umeri. Vreo doi puşti care s-au despărţit de grup şi au făcut ceva cam pe ascuns, dar n-au lipsit mult.

înţelegi?

- Care a fost bănuiala ta? întrebă Mike, ciulind urechile.

- N-am idee. Poate ecstasy? Metamfetamină? Habar nu am. Ceva necurat. Doamne, nu voiam mai mult de o bere, să văd o ţigară cu marijuana în siguranţă, de la depărtare. Altminteri aş fi...

- Terminat, încheie Mike propoziţia. Cine a dat petrecerile la care ai văzut asta?

Tom lăsă privirea în jos din nou, clătinând din cap. Apoi, înainte ca Mike să-i spună să se uite în ochii lui, ridică privirea şi zise:

- Uite ce e, nu mi-ar păsa dacă nemernicul ăla mic ar da de necaz – mi-ar face plăcere. Dar zău că nu am nici

cea mai vagă idee ce s-a întâmplat. Dacă aş şti ceva şi aş crede că ar putea să fie cineva rănit, ţi-aş spune totul, dar nu pot să dau în gât un tip pentru droguri când s-ar putea foarte bine să nu fi fost decât un schimb de numere de telefon. înţelegi?

Mike rămase tăcut un lung moment. Apoi spuse:

- înţeleg. Hai să mai vedem o dată cine a fost la petrecerile alea, bine?

-Asta se poate, spuse Tom.

capitolul 12

Dintre toate femeile din Virgin River despre care Mei şi-ar fi putut imagina că ar avea o mamografie pozitivă, Lilly Andersen, care născuse şi crescuse şapte copii, era cea din urmă. Lilly care îi era atât de dragă lui Mei. Dar acesta era adevărul – radiologul telefonase şi spusese că radiografia era relevantă. Că Lilly trebuia să consulte un specialist imediat.

Mei era nemulţumită şi de faptul că pe lângă diagnosticul probabil, Lilly slăbise mult în ultima vreme. Spera şi se ruga ca pierderea în greutate să se datoreze faptului că alerga peste tot după micuţa Chloe în vârstă de un an.

Chloe. Numai patru persoane cunoşteau adevărul – Mei, Doc, Lilly şi Buck Andersen. Toată lumea credea că Chloe era un nou-născut abandonat pe care Lilly o îngrijea de când avea trei săptămâni. însă Chloe era carne din carnea ei. Propriul copil al lui Lilly.

Şi acum trebuia să-i spună acestei femei că ar putea să aibă cancer de sân.

- îmi pare rău, Lilly. Dar măcar am descoperit-o, şi chiar dacă nu sunt veşti bune, măcar te poţi concentra asupra tratamentului. Te-am programat la clinica Eureka pentru mâine.

- Aşa de curând? întrebă ea agitată.

- Cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Te poate duce Buck acolo, sau ai nevoie de mine?

Atât de tipic pentru ea, Lilly zâmbi – zâmbetul acela al ei blând, liniştitor – îi atinse mâna lui Mei şi spuse:

-Nu-ţi face griji, Mei! O să-l pun pe Buck să-şi ia o zi liberă.

- Vrei să vorbesc eu cu el? Fiindcă e important.

-Nu, mă descurc eu cu Buck. Dar nu mă vor opera imediat, nu?

- Nu. Dar îţi vor face o biopsie. S-ar putea să încerce să aspire un nodul sau să-ţi mai facă o serie de radiografii şi analize de sânge. însă, dacă e nevoie de operaţie, cred că vor apela la asta curând. Radiologul a descris radiografia drept semnificativă. Ai simţit vreun nodul sau mai mulţi?

-Nu chiar – dar oricum sunt masivă şi bondoacă.

- Lilly, o să ai nevoie de ajutor cu Chloe. Cred cu tărie că ar trebui să-i spui familiei adevărul despre Chloe. Copiilor tăi.

- O să ne descurcăm, Mei. Nu vreau să-ţi faci griji.

-Nu-mi fac griji. Acum tratamentul este bun – rata de supravieţuire pentru cancerul de sân este mare. Dar dacă va trebui să faci tratament, s-ar putea să nu te simţi bine. Mi se pare că merită să ştie şi ei. Şi sunt toţi minunaţi. Nu-ţi vor purta pică pentru asta.

Ea râse şi spuse:

- Dacă tu nu-mi porţi pică, bănuiesc că nimeni nu mi-ar purta!

- Să nu uiţi – dacă va exista o reacţie, nu va fi decât o reacţie. Şi asta temporară, până când se vor aşeza lucrurile. Să nu-ţi fie frică de ei, Lilly! Te adoră.

-Sunt norocoasă din punctul ăsta de vedere, replică Lilly.

Dar aici se termina norocul lui Lilly. Cancerul ei

de sân era avansat şi agresiv şi se răspândise la sistemul limfatic şi la plămâni. După o mastectomie bilaterală realizată la o săptămână după vizita ei la chirurg, oncologul o supuse unui tratament foarte puternic de radioterapie şi chimioterapie. Chloe stătea cu sora ei cea mai mare, Amy, fiindcă Lilly era slăbită şi bolnavă.

Din păcate, în munca de poliţie era ceva obişnuit să-ţi dai seama imediat cine erau tipii cei răi, şi totuşi să nu ai cauza clară sau dovada necesară pentru un mandat de percheziţie sau pentru o arestare. Mike se amăgise singur că avea să fie mai uşor într-un oraş aşa de mic, unde toată lumea părea să ştie ce se petrece. Dar în Virgin River se confrunta cu aceleaşi probleme pe care le întâlnise şi în L.A.

După ce vorbise cu Tommy şi cu alţi douăzeci de adolescenţi, avea liste întregi de nume care se regăseau la mai multe petreceri care avuseseră loc începând din mai anul trecut până în lunile din urmă. Era posibil să fi fost chiar şi mai multe, însă Mike nu avea cunoştinţă de ele. Mike făcu un drum la Garberville ca să vorbească cu un băiat de 19 ani, Brendan Lancaster, care, împreună cu fostul prieten al lui Tommy, Jordan Whitley, erau singurii băieţi prezenţi la toate petrecerile. Celelalte câteva nume care apăreau de mai mult de două ori erau probabil personaje fără importanţă – momeala – băieţi care fuseseră la petreceri, dar care habar nu aveau ce se întâmplă acolo. Mike îşi dădu seama din discuţia cu ei – răspundeau confuz şi păreau sinceri, dar reacţiile pretins confuze ale lui Whitley şi Lancaster erau în mod clar nefireşti. Foarte puţine nume de fete apăreau mai mult de o dată.

Ceea ce-l deruta pe Mike era combinaţia de droguri care îi făcea pe tineri – în mod special pe fete – să leşine şi probabil alte droguri care îi

excitau. Era o combinaţie ciudată. Oare era vorba de rohypnol şi fie ecstasy, fie me- tamfetamină la aceeaşi petrecere? Părea un „cocktail" – şi în plus, unul mortal.

Mike se convinse cu uşurinţă că Tom Booth nu avea nici o legătură cu grupul acesta. Se dusese la o singură petrecere din curiozitate, stătuse mai puţin de o oră şi văzuse că lucrurile nu se îndreaptă într-o direcţie bună. Se hotărâse să plece de acolo înainte ca situaţia să se ducă rapid la vale. Fusese acasă la un prieten de vreo două ori înainte să o cunoască pe iubita lui şi să înceapă să se întâlnească cu ea; era bere la dispoziţie, dar nu văzuse niciodată pe nimeni leşinat în vreo împreju-rare, poate pentru că nu stătuse niciodată prea mult. Nu cunoştea multă lume, dar dăduse numele celor pe care îi ştia, iar numele acelea, coincidenţă, duceau din nou la Whitley şi Lancaster.

- îţi vând un pont, îi spuse Mei lui Mike. Băiatul pe care-l cauţi are Chlamydia. Dacă sunt mai mulţi băieţi cu Chlamydia, o împrăştie de la unii la alţii.

- Dar nu pot să ajung acolo, îi spuse el.

-Atunci poate că va trebui să-l prinzi.

- Poate, spuse Mike.

Şi imaginea care îi trecu prin faţa ochilor cu el ţinând sub observaţie o petrecere de adolescenţi şi aşteptând ca băieţii ăia să drogheze şi să violeze o fată naivă a fost suficient să-l facă să vrea să verse. Se gândi că probabil va trebui să capete ceva ajutor, ceea ce însemna să se ducă din nou la şerif, însă tot ce avea era o listă cu numele unor adolescenţi care băuseră, poate fumaseră un pic de marijuana, şi cam atât putea să spună. Până nu dădea de ceva semnificativ, nu putea să raporteze nimic nimănui. Va trebui, pur şi simplu, să continue să stea de vorbă cu puştii ăia, să-l pună pe Zach Hadley să ciulească urechile la şcoală, poate avea ceva noroc.

Se apropia Ziua Recunoştinţei, iar Mike era prins

cu povestea asta când Paul făcu o invitaţie la cină acasă la general, pentru el şi Brie. Vanessa avusese ideea de a saluta primirea lui Brie în comunitate – un gând generos, care era tipic pentru ea. în timp ce generalul – care avea comanda în bucătărie – şi femeile erau ocupate, Paul şi Mike stăteau afară, lângă padoc, cu câte o bere în mână, în ninsoarea uşoară ca o pulbere dintr-un sfârşit de amiază. Tocmai vorbiseră despre faptul că Tommy muncea din greu la şantierul casei lui Jack, meritându-şi din plin banii pentru că păstra locul curat, fără moloz şi alte gunoaie, când acesta apăru călare de pe o potecă din spate, cu o fată pe un alt cal.

- Ia uite-l pe Romeo, spuse Paul.

- O iubită nouă? întrebă Mike mijindu-şi ochii ca să vadă mai bine.

- Minunata Brenda. Se ţine după ea dintotdeauna. Cred că până la urmă caii i-au făcut sarcina uşoară.

„O, Doamne! se gândi Mike. Chestia asta o să o sperie de moarte."

-Ăăă... ascultă, zise. Am o problemă. O să încerc să-ţi explic mai târziu, dar fă-mi o favoare, vrei? Când ajung aici, du-l pe Tommy de aici. Spune-i că ai nevoie de ajutorul lui – lemne de foc sau ce crezi. Am eu grijă de calul lui. Am nevoie de un minut cu fata.

-Totul e în regulă? Fiindcă e o fată drăguţă...

- Da, chiar e o fată drăguţă. Dar am o treabă cu ea – nu are nici o problemă, te asigur. Dacă nu reuşesc să o conving că nu o să vorbesc niciodată cu nimeni despre ea, s-ar putea ca Tommy să-şi piardă febleţea din cauza unei chestii stupide ca nervii. Nervi de poliţai.

- Ţi-ai fluturat insigna prin zonă, amice?

- Mda, la liceu.

-Oh, la dracu'! spuse Paul. Ai face bine să îndrepţi lucrurile fiindcă lui Tommy i-a venit mintea la cap după un mic necaz cu taică-său, şi e posibil să se datoreze chiar fetei ăsteia.

- Da, aşa o să fac. Nu-ţi face griji, spuse Mike.

Evident, exact aşa cum se aştepta Mike, Brenda avea
un aer panicat când îl observă cu coada ochiului pe Mike la padoc. De fapt, trase de hăţuri şi îşi încetini calul.
Mike încercă să-i trimită un semnal, mijindu-şi ochii şi clătinând foarte uşor din cap, dar ea era pierdută. Speriată. Nu voia nicicum ca noul ei iubit să afle prin ce trecuse. Nu voia în ruptul capului să stea la masă cu poliţaiul ăsta şi să tremure tot timpul cinei.

- Tommy, prietene, ajută-mă o clipă, vrei? spuse Paul. Am nevoie de o mână de ajutor să duc în casă nişte lemne. Se ocupă Mike de calul tău.

- Eşti sigur? întrebă Tommy descălecând. Poate că ar trebui să ducă Mike lemnele cât o ajut eu pe Brenda cu caii.

-Oh, braţul lui, ştii... încă-i face probleme. Hai!

- Te descurci cu calul, Mike?

- Bineînţeles, spuse Mike. Iubita ta poate să-mi arate ce să fac.

- A, Mike. Ţi-o prezint pe Brenda. Brenda, el e Mike Valenzuela, un prieten de familie.

- Mă bucur de cunoştinţă, spuse Mike întinzân- du-i mâna tinerei fete care o luă fără vlagă, în tăcere, iar pe faţa ei era încă întipărită expresia de surpriză şi îngrijorare.

Mike urmări peste umăr cum Paul îl îndepărtă pe Tommy, cu braţul pe după umărul lui, îndreptându-se spre casă, pe deal în sus. Brenda se dădu jos de pe cal şi se duse cu calul spre grajd.

- Brenda, nu te panica! Nu ştie

nimeni că am vorbit cu tine. E în regulă?

- Sigur, zise ea agitată.

- Nu te grăbi, spuse el. Tommy este un băiat bun. Nu o lua la sănătoasa din cauza mea. Nu spun nimic nimănui. M-am întâlnit cu părinţii tăi la bar de zece ori după ce am vorbit noi doi şi nu am suflat o vorbă. Ţi-am spus, discuţia noastră a fost confidenţială.

- Mda, dar aţi fost prin toată şcoala. Oamenii vorbesc.

- Da, spuse el. Dar vorbesc şi cu mine. Ascultă, ar trebui să ştii ceva despre iubitul tău – am ajuns să-l cunosc şi cred că e un tip pe cinste. Dacă-ţi faci griji că ar putea să afle nişte chestii, ar fi mai bine să vină de la tine – dar e doar părerea mea. Cred că este un băiat puternic şi cinstit. De la mine nu o să afle nimic.

Brenda îşi ducea calul spre grajd, dar se opri.

- Ştiţi mai multe decât spuneţi, nu-i aşa?

- Da, răspunse el.

- Ştiţi cine a fost? întrebă ea fără să adauge alte detalii.

El însă ştia detaliile. Putea să continue să facă pe prostul cu ea sau să întindă coarda si să spere că va da roade.

-Da.

- îmi spuneţi si mie?

-Nu.

- De ce nu?

- Nu am o victimă. Nu pot să fac o arestare sau să trimit în judecată fără o victimă. Şi aşa cum nu o să spun nimănui ce ai spus...

- Sunt mai multe persoane care ar putea fi victime? întrebă ea.

O privi în ochi neclintit.

- Tu ce crezi?

- Oh, nu. Ochii i se umplură de lacrimi – probabil că-i trecuse prin minte fulgerător posibilitatea ca şi alte fete să fi trecut prin ce trecuse ea. Oh, Dumnezeule!

- Da, nu e o treabă prea drăguţă, nu? Oricând vrei să vorbeşti despre asta, să analizezi situaţia, ştii unde să mă găseşti. Nu-ţi cer să faci nimic, dar vreau să încerci să ai puţină încredere în mine. O să te las în pace, şi nu o să spun *niciodată* nimic despre viaţa ta personală, sau despre relaţia mea cu tine decât dacă îmi dai tu voie. înţelegi? Hai să ne îngrijim de cai! Şi poartă-te ca şi când tocmai ne-am împrietenit. Da? Prieteni de încredere...

- Nu ştiu cum se face, spuse ea, emoţionată.

- Ba sigur că ştii. O să stăm la masă, o cină simpatică, o vizită la familia Booth. îţi fac cunoştinţă cu Brie – o să-ţi placă la nebunie, spuse el cu un zâmbet. Fac pariu că semăna mult cu tine când avea 16 ani. Note bune, iubiţi simpatici, familie grozavă. O să te simţi minunat. Trebuie să ai puţină încredere în mine, Brenda. Nu am trădat niciodată pe nimeni.

- Ce se întâmplă dacă nu găseşti o victimă ca să poţi să arestezi pe cineva?

- Oricum o să-l prind, spuse el. încerc să găsesc soluţii ca să nu te implic pe tine.

Dădură şeile şi harnaşamentul jos, apoi începură să perie caii. După vreo zece minute ea spuse:

- Mulţumesc, Mike.

- Hei, Brenda, cred că suntem de aceeaşi parte a baricadei. Nu vrem să mai fie cineva rănit.

încă nu trecuseră două săptămâni de când Brie era în Virgin River, dar lui Mike i se părea că sunt împreună de când lumea. Indiferent ce le rezerva

seara, fie că era un grătar pentru cină şi o plimbare rapidă prin curte până la rulotă, sau cina cu generalul şi familia lui, când în cele din urmă erau singuri nici nu se închidea bine uşa, şi erau unul în braţele celuilalt. Dormeau complet dezbrăcaţi de când venise Brie şi probabil că aşa avea să fie mereu. Mike se gândea la ea toată ziua şi aproape în fiecare noapte făceau dragoste mult, lent, delicios. Apoi mai erau şi dimineţile...

-Nimeni nu face atât de mult sex, îi şopti ea gâfâind satisfăcută.

-Nici măcar eu nu am făcut atât de mult sex, recunoscu el tot gâfâind.

- Este o lună de miere, asta este, îi spuse ea.

- Eu am avut două luni de miere, şi nici una nu se compară cu asta.

- Ei bine, eu am avut una, dar în comparaţie cu asta nu a fost nimic. Chicoti. Eşti uimitor, Mike, îi spuse ea.

Se ridică şi o privi intens în ochi.

- Eşti o femeie pasională, Brie. Ai un libido puternic. E foarte bine că ai ales un bărbat hispanic. Zâmbi larg. Avem reputaţia că suntem în stare să ne descurcăm cu femei senzuale ca tine.

- Te descurci excelent cu mine. Crezi că povestea asta o să înceteze curând?

- Dacă natura îşi urmează cursul, da. De aia profit de tine chiar acum. Ştiu ce se întâmplă în perioada sarcinii.

-Abia aştept sfârşitul zilei, spuse ea. Tremur toată ziua numai când mă gândesc...

- Urmările, spuse el rostogolindu-se din nou pe spate. Şi mie mi se întâmplă la fel. Chicoti. E chiar un miracol, asta e. Nici măcar nu eram sigur că pot să o fac.

- Poftim?

Se răsuci din nou pe o parte şi o privi.

- Am ieşit din comă cu câteva chestii lipsă. Erecţiile, de exemplu.

- Serios? întrebă ea făcând ochii mari. Fiindcă acum ai mai mult decât e nevoie.

-Mi-a trebuit aproape un an ca să-mi revin, iar după aceea totul a fost complet imprevizibil. Când m-am culcat cu tine prima oară, nu ştiam dacă o să meargă, cât de bine o să meargă, dacă o să meargă mult timp...

- Şi cu toate astea, te-ai aventurat?

El ridică din umeri.

- Mai reacţionasem faţă de tine şi altă dată... Speram.

- Mendocino, spuse ea zâmbind.

- Ştiai. Mă întrebam.

- Ce s-ar fi întâmplat dacă în acea primă noapte nu ar fi mers?

El îşi plimbă mâna pe umărul ei gol, apoi coborî spre coapsă. Tot ceea ce voiam era să te ajut să te simţi bine la o atingere plină de iubire. Cel mai important lucru era să-ţi fac ţie plăcere. Eram pregătit să mă revanşez. în nenumărate feluri minunate.

Ea închise ochii.

-Te pricepi, murmură.

El râse, un râs gâlgâit din gât, mândru din cale-afa- ră că făcuse una dintre minunile lui. Nimic din viaţa lui până în acest moment nu se compara cu fericirea pe care o simţea când ea îi răspundea, când era transportată de plăcerea pe care i-o oferea. Însă şi mai dulci erau momentele când o ţinea în braţe după aceea, murmurându-i noaptea sau vorbindu-i tandru în lumina primelor ore ale dimineţii. Erau vorbe de dragoste, care de obicei nu făceau decât să-i excite total din nou, sau doar

discuţiile unor parteneri care-şi planifică zilele, viaţa. Apoi erau discuţiile despre copii, despre o casă pe colină, despre o viaţă împreună care ajungeau până la bătrâneţe. Toate acestea îl făceau să se simtă întreg pe dinăuntru, îi ofereau esenţa vieţii, care-i lipsea. Mai avusese femei, dar acum era prima oară când avea un partener adevărat.

Cu părul căzându-i pe umeri, Brie se sprijini în cot şi-i întâlni privirea zâmbitoare.

- Se apropie Ziua Recunoştinţei, spuse. Eşti sigur că vrei să rămâi aici?

El ridică din umeri.

- Mei şi Jack nu pot pleca nicăieri – ea e însărcinată. Preacher şi Paige sunt aici – asta înseamnă familie. Dacă tu vrei să te duci la Sam, vin şi eu cu tine. Dar nu vreau să mă duc în L.A. încă.

-Nu mă ţii ascunsă de familia Valenzuela, nu?

- Dumnezeule, nu. Le-am spus tuturor, fiecăruia dintre ei. Ba chiar le-am spus să aibă grijă fiindcă eşti bilingvă şi isteaţă. însă nu sunt pregătit să te împart cu altcineva. în casa mamei mele care este catolică am avea dormitoare separate pentru că nu suntem căsătoriţi. Chiar dacă am 37 de ani şi ştie că trăim împreună, este căminul ei catolic. Am putea să stăm la hotel, dar cred că amânăm vizita asta pe mai târziu. Mai lasă-mă puţin. în viaţa mea nu am fost atât de fericit, şi toată ziua abia aştept momentul când vom fi în sfârşit singuri. Se juca cu părul ei care cădea pe umeri. Sunt lacom. Viaţa mea nu poate fi mai bună decât acum.

- Cum rămâne cu Crăciunul? îl întrebă ea.

- Ce-i cu Crăciunul?

- O să se supere familia ta dacă mergem la tata de Crăciun? Fiindcă toată familia mea plus sora lui Mei, cumnatul ei şi copiii vor fi

acolo – şi vreau să fiu cu ei.

- Atunci acolo vom fi. Putem să fim cu familia Valen- zuela altă dată. Nu uita, *mija,* că familia mea este aşa de mare încât părinţii mei nu se aşteaptă să se adune toţi copiii împreună cu familiile lor în fiecare an. O să facem Crăciunul împreună cu ei altă dată.

Ziua Recunoştinţei căzu în ultima joi a lunii, iar Preacher pregăti cina la bar. Au fost invitaţi generalul Booth cu familia, însă se duseră cu maşina la Bodega Bay ca să fie cu sora şi nepoata lui. Printre invitaţi au fost incluşi mai mulţi locuitori din Virgin River, oameni de care Preacher şi Jack se îngrijiseră mult timp, şi devenise o tradiţie să le servească masa de sărbătoare la bar. Erau Doc şi Hope McCrea, Connie şi Ron de la magazinul din colţ, Lydie, bunica lui Ricky, Joy şi Bruce, din josul străzii. Acum că Jack şi Preacher erau amândoi însuraţi, închideau barul de Crăciun, dar lui Preacher îi plăcea să pregătească o masă festivă de Ziua Recunoştinţei, şi ţinea barul deschis pentru cazul în care cineva care era singur se rătăcea pe acolo.

Când Mei, Jack şi Davie sosiră la cină, Mei le chemă pe cele două paciente ale ei cărora le venea curând sorocul ca să vadă cum se simt şi, când văzu că situaţia este staţionară, ceru un pahar de vin, singurul pe care obişnuia să-l bea o dată la trei luni.

-Una din fetele mele a depăşit o idee termenul, iar cealaltă are obiceiul să nască mai devreme, spuse ea ridicând paharul spre Brie. Din clipă în clipă, o să avem nu unul, ci doi bebeluşi.

- Cred că eşti foarte emoţionată.

- încă mă mai agit un pic, aşteptând. Trăiesc pentru bebeluşi.

- Şi încă te simţi bine?

- Mi-am făcut o mie de griji cu asta. Dar nu mă dau bătută. Jack mi-a promis că nu-mi mai face asta. Şi înclin spre o procedură chirurgicală în timp ce el doarme.

Curcanul era printre felurile cele mai gustoase făcute de Preacher, iar garniturile erau perfecte. Plăcintele fuseseră făcute de Paige care, de când venise în Virgin River, căpătase abilităţi culinare extraordinare. Preacher se dovedise nu numai un bucătar fabulos, ci şi un profesor minunat. Iar ea era o elevă competentă care părea să-şi fi găsit menirea în bucătărie cu el.

Mei şi Brie ajutară la curăţenie, iar Jack dădu o mână de ajutor cu gunoiul şi cu măturatul în timp ce-l legăna pe David pe un şold. Mike şterse barul şi mesele, dar chiar şi aşa curăţenia îi luă atât de mult timp lui Preacher încât ratã ora pentru poveşti de după baie a lui Christopher. Se duse însă sus ca să-i spună noapte bună şi să-l sărute pe micuţ, fiindcă îşi dăduse seama că pur şi simplu nu poate să doarmă bine fără să facă asta. După care coborî scările cu pas greoi ca să închidă barul şi să se ducă acasă, unde avea să stea întins platonic lângă femeia visurilor lui, aşteptând invitaţia ei care să indice că trecuse suficient timp. în fiecare zi se întreba când urma să primească permisiunea să-şi dea drumul. Aştepta în mod categoric ziua ovulaţiei când nu va mai trebui să se abţină şi care, după calculele lui, era cam intr-o săptămână. Iar menstruaţia lui Paige era atât de regulată, încât pentru el totul era aranjat aproape la minut.

Când intră în dormitor văzu că Paige era în pat în capul oaselor, cu perne la spate, cu cearceaful tras peste sânii goi şi un zâmbet misterios pe chip. Când se încruntă şi înclină capul, ea scoase de sub

aşternut un test de sarcină.

- Ta-taaa! spuse ea. Am reuşit, tăticule!

Preacher fu cât pe ce să cadă. De fapt i se umpluseră ochii de lacrimi. îşi acoperi faţa cu mâinile, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine, dar era copleşit. Trei luni de abstinenţă, aşteptând ziua ovulaţiei, iar el începuse să-şi piardă speranţa că vor mai avea un copil. Dar Mei avea dreptate. Doar de asta era nevoie. Putea să o mai facă o dată şi încă o dată! Dar, stai aşa, îşi spuse. Câte un bebeluş o dată!

Se duse lângă pat, căzu în genunchi şi apucă testul de sarcină.

- Oh, *Doamne!* Oh, iubito! Chiar eşti?

-Aşa se pare, da.

- Oh, Dumnezeule, spuse el şi o luă în braţe şi o ţinu strâns la pieptul său uriaş. Oh, Doamne!

- Uşurel, John, spuse ea râzând.

El îi dădu drumul imediat.

- Te doare?

-Nu. Râse iar. Bineînţeles că nu. Dar, John, dacă testul ăsta mititel nu greşeşte, ai terminat definitiv cu abstinenţa.

- Paige, spuse el foarte serios, chiar crezi?

- Da, John, aşa cred. Mi-a întârziat prima oară în viaţa mea, iar testul este pozitiv.

- Oh, Dumnezeule! Oh, Doamne! Cum te simţi? Eşti bine?

- De fapt... sunt cam excitată.

- Pe bune! spuse el uluit.

- O, da, pe bune. Povestea asta cu abstinenţa – bănuiesc că-ţi imaginezi că ai fost singurul căruia i-a lipsit, nu-i aşa?

- Păi... Te-ai cam enervat intr-o vreme....
- Păi, John, tu ai *spus* la toată lumea când era ziua de ovulaţie! Va trebui să înveţi să fii ceva mai discret pe viitor!
- Tot ce vrei tu, iubito. Absolut tot.
- Perfect. Dezbracă-te! Vino aici, cu mine! Fă chestia aia pe care o faci tu...

Mike se duse cu maşina la şantierul casei lui Jack; era prima săptămână din decembrie – umedă şi rece. Preacher sunase la bar şi-l rugase pe Mike să se ducă să dea vestea. Preacher urma să se ocupe să închidă barul şi bucătăria.

Jack şi Paul erau înăuntru şi instalau dulapurile; cei din echipa lui Paul îşi terminaseră deja treaba pentru ziua aceea şi erau în rulotă pregătindu-şi masa de seară. Soarele era jos pe cer, iar Tommy Booth încă mai aduna resturi şi le ducea la tomberon. Mike coborî din SUV şi aşteptă ca Tom să se întoarcă în direcţia lui.

Mike se îndreptă spre Tom.

-Trebuie să te duc acasă, amice. Am veşti proaste. E vorba despre Matt. A avut loc o explozie. în Bagdad.

Expresia de pe chipul lui Tom era una de oroare pură. Rămase încremenit preţ de o clipă, apoi strigă, *Paul!* Era în egală măsură un urlet şi o chemare. Fu suficient ca să-i aducă pe Paul şi pe Jack pe veranda casei alergând, şi pe unii din echipă să-şi facă apariţia în uşa rulotei.

Tom se uită înapoi la Mike.

- A murit? întrebă îngrozit cu glas şoptit.

Mike încuviinţă din cap, şi pe loc lui Tom îi ţâşniră lacrimi din ochi. Mike îl apucă de braţ.

- Lasă camioneta! Te duc eu. îţi aduc

eu camioneta mai târziu. Trebuie să fii prudent – sora ta are destule pe cap acum. Nu se poate să ţi se întâmple ceva.

Tom se resemnă cu eroism:

- Mda, spuse într-un suflet. N-am nimic.

- Trebuie să încerci să te ţii tare pentru ea. Putem să ne întâlnim mai târziu şi să-ţi pierzi firea, amice.

- Mda, răspunse, apoi o luă la fugă spre SUV-ul lui Mike.

Paul mai degrabă sări din casă decât să coboare pe scândura unde aveau să fie la final construite treptele de la verandă. Alergă spre Mike, cu Jack chiar în urma lui, amândoi cu priviri strălucitoare, pline de întrebări.

- Cineva din Marina Militară a venit acasă, Paul. E vorba despre Matt. O maşină-capcană în Bagdad. A murit.

- Doamne! spuse Paul dintr-o suflare. *Vanni!* îi ţâşni de pe buze.

Se precipită spre camioneta lui înainte ca Mike să poată să-l oprească.

-Jack, am trimis-o pe Mei acasă la general din cauza sarcinii lui Vanni. Probabil că vrei să te duci şi tu acolo. Brie o să-l aducă pe Davie în scurt timp.

Tom, Mike şi Paul ajunseră cu doar câteva secunde înaintea lui Jack; când acesta din urmă privi din uşă, văzu un reprezentant al Corpului de Puşcaşi Marini şi un preot care stăteau stânjeniţi în living, şi pe Walt care era în picioare lângă fiica lui.

Tommy se sprijinea de tatăl său, iar Paul îngenunche lângă taburetul pe care şedea Vanni şi o luă în braţe, înainte ca Jack să apuce măcar să intre în casă, ajunse şi Mei, parcă maşina şi se îndreptă iute spre casă. Jack o opri la uşă.

- Te simţi în stare?
- Mă simt bine, Jack. Trebuie să o văd pe Vanni.
- Sigur că da.

Apoi se uită după soţia lui care, cu geanta medicală în mână, se duse la pacienta ei. Mei puse o mână pe umărul lui Vanni şi spuse:

- Sunt aici, Vanni. Nu vreau decât să fiu aici, adăugă.

Ceea ce nu spuse însă era „ca să fiu sigură că nu ai
probleme cu sarcina ca urmare a veştilor".

în scurt timp casa se umplu şi mai mult. Preacher şi Paige cu Christopher, Brie cu David. Preacher aduse mâncarea .care fusese pregătită pentru cina din seara aceea, plus vreo două sticle de alcool de calitate.

în cele din urmă cei de la Puşcaşii Marini discutară cu generalul despre aranjamentele care urmau să fie făcute şi îi comunicară că, după ce fusese înştiinţată Vanni, un grup asemănător făcuse o vizită şi la părinţii lui Matt în Oregon. Precizară că-i vor ajuta cu înmormântarea, după ce vor fi luate toate deciziile.

Conducând-o pe Vanni în camera ei, Paul îi aruncă o privire lui Mei peste umăr prin care îi sugera că ar trebui să vină şi ea. Ajunşi în dormitor, Vanni se întinse în pat, plângând cu disperare. Paul se aşeză alături de ea, masând-o blând pe spate.

Mei îi verifică rapid semnele vitale, ascultă bătăile de inimă ale fătului şi îi dădu un sedativ uşor care să nu-i dăuneze bebeluşului.

Era prima oară când Mei devenea conştientă de legătura cu adevărat specială dintre Paul şi Vanni, deşi fusese martoră la regăsirea lor cu câteva luni în urmă şi îl auzise pe Matt rugându-l pe cel mai bun

prieten al său să aibă grijă de soţia lui. Chiar acum, în acest moment, Vanni era total dependentă de Paul. Nu de tatăl sau de fratele ei, ci de Paul, care continua să ţină cel puţin o mână pe ea, dacă nu să o îmbrăţişeze cu ambele braţe.

- Paul, dacă poţi, dacă Vanni nu are nimic împotrivă, întinde-te lângă ea şi stai lipit de ea o vreme. Contactul, preciză Mei. Contactul din iubire este benefic.

-Vanni? spuse el.

Ea se răsuci în braţele lui, dând din cap aprobator, suspinând, iar el se urcă în pat lângă ea şi o lipi de el, iar ea continua să plângă.

- Cheamă-mă dacă e nevoie. O să fiu pe aproape, spuse Mei.

Trecu mult timp până când în cele din urmă suspinele se mai potoliră. Vanni avea ochii umflaţi şi roşii, respiraţia sacadată. Se întoarse spre Paul şi spuse, privindu-1:

- Ştia?
- Ce să ştie, draga mea?
- Ştia că o să moară? L-am auzit când te ruga să ai grijă de noi în cazul în care se întâmpla ceva. A fost aproape ca şi cum ar fi ştiut...
- Nu ştia. Când lucrurile o iau razna, aşa gândeşti. Asta a fost tot. întotdeauna te întrebi. în afară de asta, ştia şi fără să mă roage că voi fi lângă tine.
- Ce-o să mă fac?

începu din nou să plângă.

- O să trecem peste asta, Vanni. Ai în jurul tău o mulţime de oameni care te iubesc.
- El nu o să fie aici să-şi vadă copilul. Fiul lui.
- Ba sigur că va fi. Crezi că nu o să vegheze? îl cunosc eu – o să vegheze.

Stăteau amândoi întinşi pe patul ei şi Paul o ţinea în braţe. Nu îi deranjă nimeni; nu veni nimeni să vadă dacă sunt bine. Paul auzea murmurul slab al vocilor din încăperea alăturată, dar singurul lucru care conta în acel moment erau Vanni şi bebeluşul. Era cu faţa la el, cu capul pe braţul lui, cu abdomenul strâns lipit de el, iar el simţi bebeluşul mişcând. Fu inundat de un sentiment de uşurare. Şi aşa era destul de rău că Vanni trecea prin povestea

asta – iar el nu putea să lase să i se întâmple ceva bebeluşului. Copilul lui Matt.

Se făcuse întuneric în încăpere. Din hol se răspândea o lucire blândă de la luminile din living şi din bucătărie. Respiraţia lui Vanni devenise mai egală şi mai calmă – dormea, probabil datorită sedativului. Se depărtă de ea fără tragere de inimă; ştia că nu avea cum să justifice faptul că se aşeza din nou în pat lângă ea, cu braţele în jurul ei, aşa că-i era greu să se dezlipească.

În living îşi găsi toţi prietenii. Aşteptând.

-A adormit, spuse el. Mei, am simţit bebeluşul mişcând, deci bănuiesc că este bine, nu?

- Este în ultimul trimestru – copilul este destul de puternic. Rezistent. Sunt convinsă că va duce sarcina la bun sfârşit, deşi va avea de îndurat multă durere emoţională.

- Vrei să le telefonezi părinţilor lui? îl întrebă Walt pe Paul.

- Da, aş putea să o fac. Aveţi vreo idee ce ar vrea Vanni să facă cu înmormântarea?

- Da, dar nu ştiu cum o să stea lucrurile, spuse Walt. Dacă avea să se întâmple ceva în Irak, au hotărât împreună să fie adus aici. Nu în Virginia, unde ea nu va locui niciodată. Nici în Oregon, unde nu va creşte copilul lor. Crezi că poţi să vorbeşti cu părinţii lui despre asta, sau ar trebui să o fac eu?

- Pot să o fac, spuse Paul. Când spuneţi aici...?

- Pe pământul meu, spuse generalul. Eu o să fiu mereu aici. Cel puţin aici o să fie casa Vanessei. Există un fel de... copilul ar trebui să aibă o legătură cu tatăl lui.

- Şi cu mine, spuse Tommy. Şi cu mine.

- Da, bineînţeles, zise Paul.

Şi începea să tânjească după clipa în care putea să fie singur şi să-l plângă pe cel mai bun prieten al lui. Dar lucrul ăsta nu avea să se întâmple prea curând. Ştia că trebuia să fie puternic pentru oamenii aceştia.

Trebuiră să obţină o autorizaţie pentru înmormântarea pe proprietate privată, şi fu nevoie să fie închiriată de la un cimitir din Fortuna o echipă care să sape groapa. A fost ales un loc care putea fi văzut din casă, pe un dâmb, sub un copac mare, un loc în care dacă stăteai vedeai multele hectare de pământ ale generalului Booth. Un contingent de puşcaşi marini aduse trupul, într-un sicriu închis. Nu se vorbi niciodată despre asta şi nimeni nu ştiu de fapt dacă era o practică obişnuită a Corpului de Puşcaşi Marini să trimită o gardă de onoare şi să execute salutul cu 21 de salve la un conac dintr-o zonă izolată sau dacă un general cu trei stele putea să aranjeze asta cu un telefon sau două.

în jurul locului unde era mormântul au fost aşezate scaune pliante; Vanni stătea chiar în primul rând între tatăl şi fratele ei, Paul stătea alături de Tom, iar lângă general stăteau părinţii lui Matt. în grup, în afară de Preacher, Paige, Jack, Mei, Mike şi Brie mai erau Zoe, Zeke, Josh Phillips şi Tom Stephens. Erau acolo pentru Paul mai mult decât pentru oricine altcineva, fiindcă atunci când unul dintre ei avea nevoie de susţinere din partea fraţilor, puşcaşii erau prezenţi.

Drapelul fu luat de pe sicriu, împăturit cu precizie şi înmânat lui Vanni care îl strânse cu afecţiune la piept. Se auziră focurile de armă şi trompetele jelindu-se.

Mei îl luă pe Jack de mână şi i-o puse pe burta ei. Simţi o agitaţie înăuntru, iar ea ridică privirea şi îi aruncă un surâs mic. El se aplecă să audă şoapta ei:

- Dragostea mea, n-o să mă mai auzi niciodată plân- gându-mă în legătură cu copilul ăsta. Niciodată. îi mulţumesc lui Dumnezeu că te am pe tine... şi copiii tăi.

capitolul 13

în ciuda tuturor lucrurilor, sau poate datorită tu-turor lucrurilor, Crăciunul în Sacramento a fost plin de bucurie şi râsete. Erau multe persoane pe lângă Mei care să o ajute să se ocupe de David, lăsându-i răgaz să se relaxeze. Casa lui Sam Sheridan fremăta de gălăgie, mâncare, iubire şi petrecere. Mike a fost atras în mulţime cu entuziasm, pentru că fericirea care strălucea în ochii lui Brie le aduse tuturor uşurarea şi recunoştinţa.

Sora lui Mei, Joey, soţul ei, Bill, şi cei trei copii ai lor se alăturară celor cinci fraţi Sheridan, consoartelor lor şi, cu David, nouă mici membri ai familiei Sheridan, se adunaseră în total 25 de persoane, din care unsprezece campaseră în curtea lui Sam, fiindcă înăuntru era folosit fiecare dormitor, canapea extensibilă, sac de dormit şi fotoliu.

Prima noapte în oraş a fost relativ liniştită; Brie şi surorile lui Jack împreună cu soţii lor trecură pe acolo ca să-i salute şi să le ureze bun venit, după care se duseră înapoi la casele lor devreme, dar în ajunul Crăciunului deveni brusc din ce în ce mai animată cu fiecare persoană prezentă. Afară, strada arăta ca o parcare, cina fu copioasă şi haotică, iar spălatul vaselor dură o veşnicie. Seara însă abia începuse.

- Pe aici avem câteva tradiţii, îi spuse Bob, cel mai în vârstă dintre cumnaţi, lui Mike. Totul începe pe terasă.

- Pe terasă! se băgă în discuţie Ryan,

al treilea la rând.

-Acolo mergem după cină, îl informă Jack. Mai întâi

băuturile, apoi vin ţigările de foi şi la sfârşit brandy-ul – după care în general femeile sunt furioase la culme.

- îmi sună cunoscut, zise Mike.

în timp ce femeile se adunaseră ca de obicei în living, Sam aprinse încălzitoarele de pe terasă.

-Aşa faceţi şi în familia Valenzuela? Vă împărţiţi pe sexe? îl întrebă Sam pe Mike.

- Mda, dar acasă la mama bărbaţii ocupă garajul în care se găsesc o masă de biliard şi un frigider. în frigider avem *cerveza.* E ca un fel de club.

- Hmm. Aş putea să aduc şi eu o masă de biliard, rosti Sam gânditor.

înăuntru, femeile erau preocupate de plăcintă, cafea şi David, care se simţea foarte bine cu toată lumea şi încerca să se caţăre pe mobilă. Se târa de colo-colo în patru labe în pijama, pregătit să fie dus la culcare după ce nivelul de zgomot se mai reducea un pic. Nimeni nu păru să bage de seamă când sună soneria. Donna, care stătea cel mai aproape, răspunse. Când se întoarse în living, se aplecă şi îi şopti ceva lui Brie la ureche.

-Nu zău? zise Brie. Hmm... Vrei te rog să-l chemi tu pe Mike?

-Sigur că da, pisicuţo.

Brie se duse la uşă şi-l găsi pe Brad în hol cu o cutiuţă de cadouri ambalată şi un coş mare cu vin, mezeluri şi brânzeturi legat cu o fundă viu colorată.

- Bună, Brad, spuse ea. Ce cauţi aici?

- Mă gândeam că poate ai avut suficient timp să te calmezi şi să reflectezi asupra situaţiei. Ţi-am adus ceva. Asta e pentru tine, iar asta pentru familie.

„Se aşteaptă să fie invitat”, se gândi ea. „încă mai ere- de că ne pupăm şi ne împăcăm. E nebun de legat.”

- O să iau asta, spuse întinzând mâna după coş. îl puse pe masa din hol, în spatele ei. Dar ar trebui să iei cutiuţa înapoi. O să le transmit tuturor salutările tale.

- Hai, Brie! Dă-mi o şansă!

Ea clătină din cap cu tristeţe.

- Brad, ai venit mult prea târziu.

Mike apăru în spatele ei. îi simţi prezenţa înainte să-i simtă mâna pe umăr.

- Brad, zise Mike cu o mişcare din cap.

Brie ridică mâna şi o puse peste mâna lui Mike. Cu celălalt braţ el o prinse delicat de talie, strângând-o lângă el. îi veni în minte Crăciunul de anul trecut, când Brad era cu cealaltă femeie şi cu copiii ei, iar ea era aici, singură şi nefericită în mijlocul numeroasei ei familii.

Iar acum, cu braţul lui Mike în jurul ei, simţindu-i căldura, nu-şi amintea să se fi simţit vreodată mai în siguranţă.

Pe chipul lui Brad se aşternu o expresie ciudată, şi izbucni intr-un hohot de râs.

-Nu se poate, spuse.

- Ar trebui să pleci, Brad, zise Brie.

- Nu zău, spuse Brad sceptic. Nu cred că eşti cu tipul ăsta.

- Crăciun fericit, Brad, zise Brie. Sărbători cu bine.

Brad râse.

- Dumnezeule, ar fi trebuit să-mi dau seama. A fost la spital. De aia...

Brie se răsuci şi-l privi pe Mike. îi zâmbi. A naibii să fie dacă o să-i spună ceva despre relaţia lor lui Brad.

Brad privi în jos stânjenit. Apoi, întâlnind privirea lui Brie, întrebă:

- Eşti sigură?

- O, da. N-am fost niciodată mai sigură de ceva, spuse ea.

Brad trase adânc aer în piept, apoi se întoarse încet, lăsându-i pe Brie şi pe Mike singuri în hol. Ea se sprijini din nou pe Mike şi-i simţi răsuflarea pe gât.

- Dumnezeule, îmi pare rău pentru el, spuse Mike.

- Chiar îţi pare?

- Da. Cred că e un chin pentru el ştiind ce-a pierdut.

- Crezi că chiar îşi dă seama? îl întrebă ea.

- Zău, Brie, are multe defecte, dar prost nu este. Până acum şi-a dat seama. A renunţat la o femeie incredibilă. Genul de femeie puternică, pasională care e în stare să-şi ia un angajament pe

viaţă, din momentul în care a făcut o alegere. Pentru un bărbat nu se ivesc multe asemenea ocazii. Crede-mă, ştiu ce spun.

- Poate că el nu înţelege asta. în timpul scurt de când suntem un cuplu, tu m-ai atins în locuri despre care el nici măcar nu ştie că există, zise ea.

- Hmm, făcu el frecându-şi nasul de gâtul ei. Nu fiindcă am eu ceva special. Fiindcă tu nu-ţi reprimi trăirile. Te întrebi ce era în cutiuţă?

-Nici măcar nu sunt curioasă. Şi tu eşti special din multe puncte de vedere. Ce-ţi doreşti de Crăciun, Mike? îl întrebă.

- Pe tine. O întoarse spre el şi o privi în ochi. Te simţi bine?

-Nu mai are cine ştie ce efect asupra mea, Mike.

-Nu te mai întrebi ce n-a mers? întrebă el plimbăm du-şi delicat degetul pe obrazul ei.

Ea scutură din cap.

-Acum şase luni nu găseam prea multe motive pentru a continua să trăiesc. Habar nu aveam că o să găsesc tipul ăsta de fericire cu tine.

-Nu credeam că am vreo şansă.

- Ai fost atât de bun cu mine. Atât de răbdător şi afectuos, aşteptând ca eu să fiu pregătită. Şi atât de pătimaş – că n-am putut să-ţi rezist.

- Trecutul meu îl îngrijorează pe fratele tău.

Ea râse.

- Trecutul lui a îngrijorat toată familia. Ar trebui să-şi facă griji în legătură cu propriile păcate. îl sărută uşor. Eu o să-mi fac griji în legătură cu ale tale.

- Nu-ţi este teamă? Nu te temi că nu-mi cunosc inima?

Brie clătină din cap.

\- Când sunt cu tine nu-mi fac nici o grijă.

-Ai fi dispusă să-ţi încerci norocul cu mine? Să mă laşi să-ţi fac promisiuni pe care mă jur pe Sfânta Fecioară că o să le ţin?

Ea râse.

-Chiar vrei să o amesteci pe Fecioara Maria în povestea asta?

\- înainte să apară copiii, *mija,* spuse el. Pentru că vor apărea şi copii.

-Se vorbeşte despre apa din Virgin River'...

îi acoperi buzele cu un sărut pătimaş, lipind-o strâns de el.

\- La noi nu este vorba despre apă, *mi amor,* spuse el. Ni s-ar simţi lipsa dacă am dispărea o vreme?

\- Da, spuse ea râzând.

\- Când m-am trezit în spital, m-am întrebat de ce am făcut-o? Când am fost externat şi fiecare pas era un chin şi eram incapabil să ridic un pahar din dulap, gândul meu constant era că-mi risipisem viaţa aiurea – che- fuind, trăind clipa, acţionând imprudent. Ceea ce-şi doreşte orice bărbat, ceea ce găsiseră prietenii mei – acea femeie deosebită pentru care ar renunţa la orice – pe mine mă ocolise total. Şi când ai apărut tu, furioasă din cauza divorţului şi hotărâtă să nu-i dai niciodată o şansă unui bărbat, în special unuia ca mine, am ştiut că fusesem aruncat în mod cert în iad, pentru că simţeam ce simţeam pentru tine. îi dădu o sărutare. Cum s-a întâmplat acest lucru? Ştiu că nu merit asta.

\- A început cu promisiunea de a-ţi frânge inima, spuse ea. Atenţia mi-a fost cumva distrasă.

-Te măriţi cu mine, Brie? Vreau să fii soţia mea.

Vreau să fiu soţul tău, partenerul tău pe viaţă. Ai încredere în mine?

- Si, Miguel. Am încredere în tine cu totul.

A fost primul Crăciun după mulţi ani pe care Paul Haggerty nu îl petrecu în Grants Pass cu părinţii şi fraţii lui şi cu familiile acestora – pentru că Vanessa avea nevoie de el. îl întrebase dacă rămâne; îi spusese că-i va face Crăciunul ceva mai uşor. Nu era nevoie să-l roage – ar fi mutat munţii din loc pentru ea.

Persoana care avea la fel de multă nevoie de Paul – poate chiar mai multă – era Tommy. Băiatul era sfâşiat de pierderea lui. Adolescentul de 17 ani o iubea pe sora lui mai mult decât îndrăznea să recunoască, dar începuse să-l admire pe Matt ca pe un erou. Era fascinat de curajul şi patriotismul acestuia. îl considera un adevărat frate.

Era ceva obişnuit pentru copii să aleagă căi total opuse faţă de părinţii lor, însă, deşi Tom şi tatăl său erau cu regularitate în dezacord, Walt crescuse în mod clar un tânăr soldat. Tom fusese deja acceptat la West Point, şi era planificat să aibă un serviciu onorabil şi lung în armată, poate chiar să facă o carieră. Pierderea lui Matt îl devastase.

Paul încerca să petreacă cât mai mult timp posibil cu Tom. îl ajuta să se ocupe de cai şi-l lua din când în când la şantierul casei lui Jack să dea o mână de ajutor câteva ore, înainte de Crăciun. în dimineaţa de Crăciun căzu o zăpadă grozavă care pudră pinii şi potecile, aşa că luară doi cai şi se duseră la plimbare.

- Crezi că i-a fost frică? îl întrebă Tom pe Paul din senin.

Bineînţeles că nu era nici un dubiu despre cine vorbeşte.

- Poate că nu în momentul acela, deoarece explozia i-a luat prin totală surprindere. Dar în situaţia aceea, toţi sunt speriaţi. Nu-ţi doreşti decât să te faci mic de tot şi să aştepţi să se termine. Dar, la naiba, Tom! Este uluitor. Antrenamentele, provocările fizice, toate testate atunci când contează cu adevărat. Când totul este în joc. Nu o mărire de salariu, nu o zi în plus de concediu – ci libertatea ta. Libertatea soţiei tale, a fiului tău, a părinţilor tăi. Te gândeşti la asta când chiar te loveşti de lucrurile astea – că în riscurile pe care ţi le asumi există un scop. Un ţel măreţ. Asta îi atrage mereu înapoi pe bărbaţii ca Matt. Pe bărbaţii ca Jack. Jack a fost douăzeci de ani în armată. Dacă Matt ar fi reuşit să ajungă şi el la douăzeci de ani de armată, ar fi fost la fel de decorat ca Jack.

-Nu ştiu dacă sunt croit pentru asta, spuse Tom. Vreau să reuşesc în viaţă, dar...

-Nu e o idee bună să mergi pe calea asta dacă simţi că nu ai chemare. în asta este putere. Putere de convingere. E plină de adrenalină. Agitaţie. E destul de greu când simţi toate astea.

-Tu de unde ştii?

Paul ridică din umeri.

-Nu pot să-ţi răspund la asta, fiule. Nu am fost sigur până nu am ajuns acolo. Pentru noi, pentru mine şi Matt, a fost Irakul prima oară, şi în comparaţie cu asta n-a fost nimic. Dar în clipa în care am ajuns acolo, am ştiut că trebuia să fiu acolo. Atunci i-am cunoscut pe Jack Sheridan, pe Preacher şi pe Mike.

- Dar aţi scăpat.

- Pentru mine a fost suficient să fiu între rezerve, dar povestea s-a sfârşit în Fallujah – unde am încasat un glonţ şi am donat o splină. Din partea mea a fost în-regulă – voiam să fac armata, dar nu voiam să fac din asta o carieră. Am cariera

pe care mi-o doresc. Ador să construiesc case. Cel mai important lucru pe care trebuie să ţi-l aminteşti este că nu trebuie să iei acum hotărârea asta. Ai în faţa ta ani buni înainte de a lua o decizie.

- Crezi că Vanni o să fie bine? întrebă el.

-Nu imediat. Va trebui să-l plângă. însă, într-un final îşi va continua viaţa pentru că are acest dar, iubeşte viaţa. N-am întâlnit niciodată o femeie atât de plină de viaţă ca Vanni. Şi va avea de crescut un fiu. O să fie bine. E doar o chestiune de timp.

- O aud noaptea. Plângând.

- Da, spuse Paul. Şi eu.

Conduseră caii pe o potecă de-a lungul capătului îngust al râului care o tăia de-a curmezişul peste proprietatea generalului, iar Paul trase de frâie.

-Tommy, şopti el. Uite acolo!

La marginea apei era cel mai minunat cerb pe care îl văzuse Paul. Bea apă din râu, avea câte şase ramificaţii la coarne, un gât gros alb, botul lung frumos şi nasul negru. Dumnezeule, cât era de frumos! E un exemplar bătrân. Reuşise să-i evite pe vânători ceva ani.

-Uită-te la el! spuse Tom. N-aş putea niciodată să-l împuşc.

- Oricum, s-ar putea să aibă carnea cam tare, spuse Paul. Va trebui să începem să aducem cu noi un aparat de fotografiat.

Rămaseră tăcuţi, admirând cerbul. Unul dintre cai necheză, iar cerbul îşi înălţă capul. Amuşină aerul, apoi se întoarse şi fugi în pădure.

- Crezi că l-a durut? întrebă Tom.

Şi din nou Paul ştiu că vorbeau despre Matt.

Paul se mişcă puţin scurtând distanţa care îi despărţea şi puse o mână fermă pe umărul lui.

- Fiule, n-a simţit nimic. Poate că chiar în momentul ăsta se plimbă prin rai,

întrebându-se ce dracu' i s-a întâmplat. Fără nici o durere. Şi nu fac doar presupuneri – tatăl tău a luat legătura cu comandantul lui de pluton.

Când se îndreptau din nou spre casă, Tom zise:

- Povesteşte-mi despre Jack. Despre tipii ăştia...

-Jack, spuse Paul. Când l-am cunoscut Matt şi cu mine, era deja trăgător, lunetist, un puşcaş marin decorat, iar noi eram nişte puşti. Am fost din nou sub comanda lui când a fost înrolată unitatea mea de rezervă – ăsta e grupul care am rămas prieteni. La momentul retragerii, Jack avea mai multe medalii decât am putut eu să număr. A salvat numeroase vieţi – a acţionat în cinci zone de luptă. A intrat în serviciu puşti fiind, dar la dracu', cred că a avut o înclinaţie înnăscută pentru asta, fiindcă a avut un succes uriaş, un adevărat erou de război. Apoi, când s-a retras, a venit în Virgin River şi a reconstruit cabana aia transformând-o în bar şi restaurant, s-a însurat cu Mei când a venit ea aici, şi dădea impresia unui tip destul de obişnuit dintr-un mic oraş.

- Dar nu e deloc un tip obişnuit dintr-un orăşel – e tot un puşcaş marin războinic. A avut loc un incident – în toiul nopţii, din pădure a ieşit un tip care căuta droguri la Doc. Mei rămăsese acolo. A intrat prin efracţie, i-a pus un cuţit la gât lui Mei, ameninţând-o că o omoară dacă nu-i dă droguri. Doc a auzit ceva şi l-a chemat pe Jack, care dormea la bar, vizavi. A înşfăcat puşca, una de nouă milimetri, şi a alergat acolo. A reuşit să-şi tragă pe el nişte jeanşi, şi atât. Pe jumătate îmbrăcat, desculţ, cu câte două tatuaje pe braţele lui uriaşe – şi nu ştiu dacă ai văzut vreodată privirea aia formidabilă pe care poate să o aibă – probabil că arăta ca un sălbatic. A spart uşa la Doc şi s-a trezit faţă în faţă cu nebunul ăla care ţinea un cuţit zimţat mare la gâtul nevestei lui, iar el avea o ţintă absolut minusculă. Ridică

degetul mare şi arătătorul. Chiar lângă faţa lui Mei. Vezi cum se poartă cu Mei – o divinizează. Nici nu se pune problema să-i pună vreodată viaţa în pericol. însă i-a trebuit cam o secundă ca să se hotărască, să acţioneze. L-a scos afară pe tip. L-a împuşcat în cap. L-a omorât.

- Fugi de-aici!

-Aşa a fost. E genul de tip care nu ezită niciodată. Dar ştie bine ce face – ştie ce poate şi ce nu poate să facă. Ştie ce trebuie să facă. Şi după aceea face – cu mintea limpede.

- Ce Don Juan! spuse Tom.

Paul râse.

- Dar cum e cu Mike? Valenzuela?

- Mike? După prima perioadă de serviciu în armată, s-a angajat în LAPD[I], şi a rămas în rezervă, aşa cum am făcut şi eu. Am fost reactivaţi în acelaşi timp. Am dus ceva lupte grele în Irak, dar el a trecut peste toate şi s-a ales cu două medalii. A ţinut piept atacurilor insurgenţilor la Fallujah, salvând tot plutonul. Eu şi Joe sângeram ca naiba, dar Mike i-a ţinut la distanţă până când Jack şi restul plutonului au reuşit să se salveze. Dar acum vreun an în L.A., când era sergent de poliţie într-o secţie de luptă împotriva bandelor, a fost scos din joc de un puşti de 14 ani dintr-o bandă, pe un loc de joacă. A încasat trei gloanţe, iar asta aproape că l-a ucis. LAPD l-a pensionat şi a venit aici să se refacă – Mei l-a ajutat cu fizioterapia. Acum este poliţistul oraşului – pun pariu că nu se aştepta la asta. Iar despre Brie ştii deja, nu?

- Ce-i cu ea?

- Păi, nu e nici un secret şi mai devreme sau mai târziu o să auzi povestea. Brie a fost adjunctul unui procuror din Sacramento. A băgat la închisoare o mulţime de infractori

I Poliţia din Los Angeles (n.tr.)

periculoşi, dar la un moment dat a trimis în judecată un violator în serie şi a pierdut procesul. Individul violase cu brutalitate mai multe femei şi a scăpat. După care a violat-o şi a bătut-o pe Brie.

- Nu zău – faci mişto de mine? întrebă Tom oripilat.

- Nu, asta s-a întâmplat. Mike mi-a spus că l-au găsit pe individ şi că o să aibă loc un proces. Brie e hotărâtă să se ducă şi să depună mărturie împotriva lui şi să-l bage la puşcărie ca să nu mai poată face aşa ceva nimănui, niciodată.

- Dumnezeule! spuse Tom.

- Mda, spuse Paul.

- Chiar aici. Poveştile astea. Locşorul ăsta simpatic plin de copaci uriaşi şi râuri fermecătoare şi căprioare minunate, iar oamenii fac acte eroice şi trăiesc aceste drame colosale. în fiecare zi.

Paul râse:

- Şi încă nu ţi-am povestit despre Preacher şi Paige.

Cina de Crăciun de la familia Booth fu servită la ora

18.0 - în grup restrâns şi intr-o atmosferă sumbră. Paul şi generalul făcură curat în bucătărie şi nu mult timp după aceea Vanni se duse să se culce. Paul ştia că nu doarme bine, fiindcă o auzea deseori peste noapte. Dar ea continua să se ducă la culcare tot mai devreme. Paul bănuia că voia să fie singură, să jelească, să plângă fără să-i tulbure pe ceilalţi din casă.

Când rămaseră numai bărbaţii, Paul se scuză şi dădu o fugă în oraş ca să treacă pe la Paige şi Preacher, iar Tom se sui în dubiţa lui roşie şi se îndreptă în aceeaşi direcţie, ca să-i facă o vizită Brendei.

Când ajunse acasă la Brenda, era totul luminat încă şi păreau să fie multe persoane înăuntru. Ştia că ar fi trebuit să telefoneze înainte, dar în ultima vreme nu gândea limpede. Când sună la sonerie, răspunse chiar ea.

- Bună, spuse el.

-Tommy! Bună! Nu intri?

-Ăăă... mă întrebam dacă nu poţi tu să ieşi. Puţin.

- Stai să-i cer voie mamei, zise ea. Hai, fă un pas şi intră! Vino!

îl trase de mână, iar el se lăsă tras în casă.

în momentul în care mama Brendei îl văzu, se ridică de la locul ei la masa la care erau tatăl Brendei, fraţii şi sora, bunica şi bunicul ei şi alţi vreo doi oameni. Se duse direct spre el şi îşi încolăci braţele în jurul lui.

- Ce mai faci, Tommy? întrebă cu o îmbrăţişare maternă. Ai trecut pe aici?

- Sunt bine, spuse el ridicând din umeri. îmi cer scuze, ar fi trebuit să sun înainte.

-Nu-i nici o problemă, scumpule. Ce mai face Vanessa?

Tom spera să nu se sufoce.

-Ăăă... Destul de prost. Cred că o să dureze o vreme. Ştiţi cum e.

- Mami? Pot să ies un pic cu Tommy? întrebă Brenda.

- Sigur că da, draga mea. Să nu vii prea târziu. Tom- my, stai tu cu ochii pe ceas, zise.

- Da, doamnă Carpenter, aşa o să fac. îi ţinu Brendei haina. Apoi o luă de mână şi o ajută să coboare scările de la verandă şi o conduse la dubită. Când erau în dubită, tot în faţa casei, încă ţinând-o de mână, spuse:

- Iartă-mă, Bren. Nu ţi-am telefonat. Nu ţi-am dat deloc atenţie.

- Chiar nu aşteptam nimic, Tommy.

înţeleg – e o perioadă cu adevărat grea. Te simţi ceva mai bine?

- în clipa asta, cu tine, mă simt mult mai bine. Putem să ne ducem cu maşina în pădure? Poate la şantierul casei lui Jack? Brenda, trebuie să ţin pe cineva în braţe, îi zâmbi. Tu eşti prima şi singura mea alegere.

Ea îi strânse mâna.

- Sunt sigură.

El băgă în viteză şi se îndreptă spre ieşirea din oraş.

-Ştii... cred că eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de când am venit aici. Dacă nu aş fi cu tine, anul ăsta ar fi... ar fi complet de rahat.

Brenda râse scurt.

- Şi eu simt la fel. Nici pentru mine anul n-a început prea bine. N-a fost nici pe jumătate la fel de dur ca al tău, însă a fost destul de nasol.

- Ai fost atât de drăguţă cu mine.

- Şi tu ai fost foarte bun cu mine.

- Vorbesc serios. Multe fete sunt de-a dreptul complicate. încă de când am început să vorbim, să ieşim împreună, ai fost grozavă. Nu-ţi faci probleme pentru rahaturi mărunte, nu ai toane, eşti pur şi simplu... Brenda, eşti cea mai tare fată pe care am cunoscut-o vreodată!

- Mulţumesc. Şi tu eşti cam cel mai grozav tip pe care l-am întâlnit. Nu e decât un singur lucru în neregulă cu tine, din câte pot să-mi dau seama.

- Zău? spuse el zâmbind fără să vrea. Care e ăla?

- Pleci de aici anul viitor.

- Da, aşa e. S-ar putea să fie un an lung. Dar o să am zile libere – o să vin aici în vizită. Şi când îţi vine rândul, poţi şi tu să alegi o şcoală nu prea departe de West Point. Să ştii că oamenii fac

chestia asta. Adică ies împreună mult timp. Au o relaţie constantă mult timp. Sigur că chestia asta depinde de tine – nu am nici o aşteptare.

- Cu toate astea ar fi bine dacă m-ai întreba, spuse ea.

-N-aş vrea să te „leg” în ultimul tău an de liceu, spuse el.

- Şi poate că nu vrei nici tu să fii „legat” în primul an de facultate? întrebă ea.

- La naiba! exclamă el. în primul rând, la West Point nu cred că-i lasă prea mult pe cei mici să iasă în primul an. Şi în al doilea rând, dacă aş ştii că eşti iubita mea, nici n-ar trebui să mă gândesc la asta. Să fiu legat de tine – ar merita timpul meu, fără glumă. Ieşi de pe drum şi se îndreptă spre vârful colinei, unde se construia casa. Opri dubiţa, dar lăsă motorul mergând, şi aprinse pla- foniera. Am ceva pentru tine. Deschise torpedoul şi scoase o cutiuţă împachetată. Am cumpărat asta înainte ca... înainte ca Matt... Plănuisem un moment special să ţi-o dau – o seară frumoasă în oraş, ceva special. în mod sigur nu intenţionam să stăm în maşină în pădure. Hai, deschide-o!

-Nu era nevoie să-mi cumperi nimic.

- Bineînţeles că nu era nevoie. Nu crezi că aşa am vrut eu?

Ea rupse ambalajul şi scoase o brăţară de aur cu numele ei pe partea de deasupra şi pe interior „Cu dragoste, de la Tom.” Citi cu voce tare.

- Dumnezeule, e minunată! Este absolut minunată.

- îţi place?

- *La nebuniei* Hai, pune-mi-o!

După ce închise brăţara, îi atinse cu mâna părul mătăsos.

-Vorbesc serios, să ştii. Te iubesc.

-Tom...

-Nu trebuie să spui şi tu. Ştiu că te cam grăbesc. Totuşi, crezi că merit un sărut?

- Măcar un sărut, spuse ea cu un zâmbet.

Se aplecă spre el peste bordul maşinii, cu mâinile pe umerii lui, în timp ce mâinile lui îi găsiră talia, iar sărutul fu grozav. Fierbinte, cu gura deschisă. Ea scotea mici sunete în timp ce-l săruta, iar lui îi plăcea asta la nebunie. Sărutul odată sfârşit, ea spuse:

- Mulţumesc. Este cel mai frumos lucru pe care l-am primit în viaţa mea.

Tot ce-şi dorea el era să simtă căldura trupului ei lipit de al lui, dar acum nu se întâmpla aşa. Partidele lor de sărutat fuseseră mult mai plăcute decât asta – fie la ea, când nu era nimeni acasă, fie afară, la călărie, pe pământul moale sub un copac sau în fânul proaspăt din grajd.

-Am o idee, spuse el oprind motorul dubiţei. Se duse pe partea ei, deschise portiera şi zise: Vino cu mine. Să sperăm că unchiul Paul nu încuie prea temeinic seara.

- Ce-ţi trece prin cap? întrebă ea râzând şi se duse după el.

O trase spre rulotă şi, binecuvântat fie Paul, uşa se deschise rapid. Păşi înăuntru, apoi o trase şi pe ea direct în braţele lui, acoperindu-i gura cu un sărut pătimaş. După care o trase pe patul lui Paul şi o ţinu strâns. Aproape de el.

- Dumnezeule, aşa e mai bine. E mult mai bine.

-Tommy... Nu te gândeşti că o să, ştii, tu, să o faci...?

- Sper să o facem, Bren. Dar nu o să se întâmple în seara asta. Nu te mint – trebuie pur şi simplu să te simt lângă mine. În ultima vreme m-am

simţit aşa de al naibii de gol. Şi de singur. Nu vreau decât să te ţin în braţe. Teribil de mult.

- Dar pun pariu că ai un prezervativ în buzunar.

El râse şi îşi îngropă faţa în scobitura gâtului ei.

- Sunt un tip de 17 ani. Tu ce crezi?
- Asta cred.
- Rămâne în buzunarul meu, nu-ţi face griji. Noi, ăştia de 17 ani, nici măcar nu vrem să le avem la noi. Dar aşa cere legea.
- Eşti aşa de haios...
- Da, chestia asta funcţionează, spuse el. Ghemuieş- te-te aici, scumpo! Mă faci să mă simt atât de bine! Hmm...
- Tommy? spuse ea.

-Da?

- Şi eu te iubesc. Chiar te iubesc.
- O, spuse el trăgând-o mai aproape. Mă bucur să aud asta.
- Şi dacă adormim aici, s-a terminat cu noi.
- Nu zău! Râse. Apoi strecură o mână sub sânul ei, iar ea îşi puse mâna peste a lui. Nu o să adormim, Brenda. O să ne excităm până o să ne pierdem capul un pic.
- Da, spuse ea cu gura lipită de a lui. Ştiu.

Preacher descuie uşa barului şi îl lăsă pe Paul să intre, îşi strânseră mâinile cu putere, umăr lângă umăr.

- Salut, prietene, spuse Preacher.
- Crăciun fericit, amice. Cum a fost azi?

-A fost bine. Intră! Paige a zis să o sun când ajungi aici, după care bem un pahar. Ce zici?

- Exact de asta am nevoie, spuse Paul îndreptându-se spre tejghea.

Preacher telefonă acasă, apoi se duse în spatele tejghelei. Care e situaţia acasă la general?

- E foarte greu, spuse. Foarte, foarte greu.

- Da, nici măcar nu pot să-mi imaginez. Scoase două pahare. Vanni?

- Nu se lasă dărâmată, dar se vede durerea şi când respiră, la naiba! Dumnezeule, Preacher, fata asta e copleşită de durere. încearcă din răsputeri să fie curajoasă,

în special acum de sărbători, dar mă omoară numai când o privesc. Şi îi creşte burta vizibil.

-Totuşi e bine că poartă un copil în ea. Bucăţica aia infimă din Matt. Bănuiesc că e şi asta o oarecare consolare. Aplecă o sticlă deasupra paharelor. Şi mă bucur că eşti aici. Ştiu că are nevoie de tine aici.

- Eu nu sunt sigur că este o idee bună. Petrecem o groază de timp vorbind despre Matt, şi sunt ceva chestii nostime pe care să ni le amintim, dar întotdeauna povestea se sfârşeşte cu ea în lacrimi.

-Nu ştiu cum te descurci cu asta, prietene. Sigur că plânge. Dar măcar are un prieten bun care să o susţină când plânge. Preacher atinse paharul de al lui Paul. Dacă mie mi s-ar întâmpla ceva şi aş lăsa-o pe Paige cu un copil în burtă, sper din tot sufletul ca unul dintre băieţii mei să fie lângă ea.

- E o chestie din reflex, Preach, spuse Paul luând o înghiţitură din băutură.

Paige intră în bar şi se duse direct în braţele lui Paul, strângându-l cu putere.

- Cum te simţi? întrebă ea.

- Mă simt bine, Paige, mulţumesc. Dar voi doi, cum staţi? Cum a fost Crăciunul vostru? Fac pariu că micuţul a avut o zi mare.

- O, să ştii că da. Acum are tot ce vrea, mai puţin o maşină.

- Şi tu? întrebă el. Tipul ăsta te răsfaţă aşa cum meriţi?

-Nici nu-ţi închipui, zise ea. Am tot amânat să dăm vestea. O să avem un copil!

- Ei, fir-ar să fie! spuse Paul. Se uită la Preacher şi zâmbi larg. în cele din urmă ai reuşit să prinzi ziua ovulaţiei, nu, prietene?

Se umflă un pic în pene:

- Am făcut-o! spuse scoţând pieptul înainte.

- Şi John mi-a promis că pe viitor când o să ne ocupăm de chestii personale, adică când o să facem sex toată ziua, iar eu o să stau în cap între două partide, nu o să spună la tot oraşul.

- O, cred că am luat lucrurile cu destul calm, spuse Paul, dar nu se putu abţine să nu zâmbească cu gura până la urechi. E o veste grozavă, Paige. Sunt foarte fericit pentru tine.

- Să ştii că nu e aşa de uşor, spuse Preacher. Să fii însurat cu cineva ca Paige şi să aştepţi ziua ovulaţiei. Cred că m-am descurcat destul de bine în privinţa asta. Ar trebui să-mi recunoaşteţi meritele mai mult.

- îmi închipui că e destul de greu. Paul râse. Să ştii că aveam nevoie de asta. De ceva veşti grozave, de un râs sănătos. Felicitări amândurora! Ridică paharul. Anul ăsta a fost teribil de dificil. Ultima lună a fost de tot rahatul. Să ciocnim pentru anul nou, cu lucruri noi, lucruri bune. în cinstea bebeluşului!

- închin paharul pentru asta, spuse Preacher.

- Iar eu o să spun „aşa să fie” şi o să vă las pe voi, băieţii, cu treburile voastre. Paige se ridică şi depuse o sărutare pe obrazul lui Paul. Ne-am dat seama că ai o problemă dureroasă, Paul. într-un fel tu devii invizibil în povestea asta cu Vanni care trece prin momente îngrozitoare, dar dacă simţi vreodată nevoia să vorbeşti, să evadezi, să cedezi nervos sau să te descarci, te poţi bizui pe noi.

El dădu din cap în semn de recunoştinţă şi spuse:

- Mulţumesc.

Paul şi Preacher mai vorbiră puţin, apoi îşi spuseră noapte bună. Lui Paul îi venise ideea să se ducă undeva unde să poată să fie singur şi fie să

lovească ceva, fie să plângă sau poate să urle, şi nu-i venea altceva în gând decât şantierul. Aşa că se îndreptă spre direcţia aceea. Dar când ajunse în zona deschisă, văzu dubiţa lui Tommy. Stinse imediat luminile. Presupuse că Tom şi Brenda tocmai parcau. Apoi văzu că dubiţa era goală.

„O, la naiba!” se gândi. Tommy suferea mult. Era vulnerabil şi tânjea după afecţiune, avea 17 ani şi era ori în rulotă, ori în dubiţa lui cu iubita. Paul ştia că în ultimele două săptămâni Tommy nu se prea văzuse cu Brenda, date fiind evenimentele. Iar în seara asta – exact acum îşi găsise – nu numai că era cu ea, dar era cam prea singur cu ea. Şi în rulotă era un afurisit de pat.

Paul dădu cu spatele, întoarse şi nu aprinse farurile din nou decât când era cu spatele la rulotă. Se întoarse acasă la general, intră şi îl găsi pe Walt dormind în fotoliu, cu televizorul aprins şi cu ziarul în poală. Se trezi când îl auzi pe Paul mişcându-se prin încăpere.

- Bună seara, domnule, spuse Paul.

-îmmm... mormăi generalul. Cred că am aţipit. Cum a fost Crăciunul la Paige şi Preacher?

- Frumos, răspunse Paul. Au o veste mare. Paige este însărcinată.

-A, a reuşit, spuse generalul chicotind. Şi-a făcut apariţia în ziua ovulaţiei.

Paul râse.

- A dat de dracu’ fiindcă a spus la prea multă lume despre asta.

- Da, bănuiesc că da. Dar aşa e felul lui, nu crezi? E atât de al naibii de deschis. Se ridică şi se întinse. Mă duc să mă culc.

- Vă deranjează dacă eu mai rămân? Nu vă supără televizorul?

- Simte-te ca acasă! Generalul îi întinse mâna lui Paul, iar Paul i-o luă. îţi mulţumesc că ai rămas la noi, spuse. Ştiu că ţi-e al naibii de greu, fiule. Şi mai ştiu că eşti aici fiindcă Vanni te-a rugat să stai.

- O să fac tot ce o să-mi ceară, domnule. I-am dat cuvântul meu lui Matt. Şi ţin extraordinar de mult la Vanni.

- Eşti un bărbat cumsecade, spuse generalul, bătân- du-l pe braţ. După care o luă pe hol, cu un pas ceva mai greoi.

„Povestea asta l-a îmbătrânit cu o sută de ani", reflectă Paul. „A îngropat câteva sute de soldaţi, dar de data asta efectul e devastator."

La 22.00, Paul mută pe CNN. La 23.00, urmări ştirile de la San Francisco. La miezul nopţii începuse să se gândească să se ducă la şantier, dar după jumătate de oră, uşa de la intrare se deschise într-un final. Tommy era în mod limpede surprins să-l găsească treaz.

- Bună! Eşti treaz! spuse.

- Da, zise Paul, încă nehotărât în legătură cu modul exact în care să abordeze situaţia.

Dar trebuia să o rezolve cât încă mai putea să salveze lucrurile, şi nici generalul, nici Vanni nu erau potriviţi pentru treaba asta.

- în regulă. Trebuie să vorbesc cu tine despre o chestie, prietene. Stai să-mi iau un suc! Tu vrei ceva?

-Nu, hai, du-te!

Tom se întoarse în salon cu sucul şi se aşeză grăbit faţă în faţă cu Paul, pe marginea fotoliului. „Un pic stânjenit", se gândi Paul, apoi spuse:

- Nu vrei să-ţi dai haina jos?

- O, ba da, răspunse, punând sucul jos şi scoţându-şi haina. Ascultă, vreau să-ţi spun ceva.

Am împrumutat oarecum rulota ta în seara asta – sper că nu te superi.

Paul ridică din sprâncene, aşteptând.

-A fost o chestie. Ţi-aş fi cerut voie, dar jur că nu a fost nimic premeditat. A fost foarte neaşteptat. Dar zău că totul a ieşit grozav.

- Nu vrei să încerci să-mi explici?

- Sigur că da. Aveam un cadou de Crăciun pentru Brenda. L-am cumpărat înainte... înainte să se întâmple toate astea. Aveam de gând să o duc într-un loc frumos – cum ar fi undeva pe coastă la cină sau ceva de genul ăsta, dar lucrurile au luat-o razna. Aşa că am dus-o la şantier ca să pot să-i dau brăţara aia minunată pe care i-o cumpărasem. Zâmbi. Din banii tăi, apropo.

- Şi ce s-a întâmplat? întrebă Paul cu falsă pudoare.

- Păi, a mers destul de bine. I-a plăcut la nebunie. A „făcut" multe săruturi, dacă vrei să ştii. Dar, ştii şi tu, dubiţa aia e a naibii de mică... Aşa că mi-a venit ideea – am observat rulota ta şi m-am autoinvitat în ea. Zău, Paul, ţi-aş fi cerut voie – dar nici măcar nu mi-a trecut prin cap mai înainte.

-Aşa... Ai făcut sex în rulota mea? întrebă Paul.

- Oh, nu, la naiba! spuse Tommy. Sfinte, omule, nu fac sex cu Brenda! Apoi zâmbi. Totuşi, am parte de partide foarte plăcute de sărutat cu ea.

-Uite ce e, Tommy, poate că ar trebui să vorbim...

- O, mai scuteşte-mă. Am discutat despre asta de o sută de ori. Nu fac sex, spre marea mea dezamăgire. Mi-ar plăcea grozav să fac sex, să nu mă înţelegi greşit. Dar Brenda e o fată drăguţă şi nu se mişcă prea repede – ceea ce din întâmplare îmi place, apropo. Şi în plus, sunt încă virgin. Dacă spui asta cuiva, o să fiu obligat să te ucid.

Paul simţi că zâmbeşte fără voia lui.

- Şi ce aţi făcut în rulota mea?
- Zău, Paul. Nu ţi se pare că-ţi cam bagi nasul unde nu trebuie?

-în situaţia dată...?

- Frate, nu voiam decât să simt ceva_ moale lipit de mine, înţelegi? Luna asta a fost oribilă. îngrozitoare. în seara asta a fost de-a dreptul grozav. N-am făcut altceva decât să ne îmbrăţişăm, ne-am sărutat şi mângâiat ca nebunii şi... Pe chip i se aşternu o privire pe care Paul o cunoştea – visătoare, romantică. A spus că mă iubeşte.
- Nu mai spune! Zău?
- Sunt destul de sigur că a fost datorită brăţării.

-Ai puţină încredere în tine, spuse Paul.

- îmi recunosc meritul de a mă fi gândit la brăţară. Dumnezeule, aşa de sexy!
- Nu ai voie să foloseşti rulota mea să te giugiuleşti în ea, zise Paul. Până la urmă ajungi la sex. Ştiu eu. M-aş simţi cumva complice.

-Sper să ai dreptate, răspunse râzând. Dar nu cred că ai. în orice caz, nu prea curând. Pe Brenda o îngrijorează chestiile de genul ăsta. Dar tu... când ţi-ai pierdut, ştii tu?

-Aveam peste 17 ani, spuse Paul zâmbind. Cred că e suficient de explicit. Ai prezervative, în caz că...

- O, frate! exclamă. întreabă-te! Generalul i-a dat băiatului prezervative? Sfinte Sisoe, Paul – m-a văzut cum le întind pe banane. Sunt surprins că nu m-a pus să pun în practică. Probabil că le numără în fiecare zi când mă duc la şcoală. îmi vine să arunc câteva doar ca să i-o ia inima razna. Da, am prezervative. Şi... n-am de gând să mă bizui pe prezervative, ce părere ai? Nu am de gând să fac sex cu nici o fată care nu ia

anticoncepţionale – iar eu şi Brenda nu am avut o asemenea discuţie. Eşti mulţumit?

- Aproape.

- Nu am de gând să profit de Brenda. Ţin la ea cu adevărat. între noi n-o să se petreacă nimic atât de riscant până când nu va fi momentul potrivit pentru ea. Iar când va fi momentul potrivit pentru ea, eu o să am grijă să fie totul foarte sigur. E importantă pentru mine, prietene. Nu am de gând să o dau în bară cu ea.

„La dracu'! Băiatul ăsta vorbeşte serios", se gândi Paul.

- Nu ai voie să foloseşti rulota mea să te giugiuleşti în ea, spuse, dar zâmbi larg când rosti vorbele pentru că, Isuse, băiatul ăsta era atât de drăguţ. îl făcu să se simtă nostalgic. îşi aminti de o anumită întâlnire de la balul de absolvire despre care era sigur, *sigur* că avea să fie întâlnirea vieţii lui. Nu a fost. A venit mai târziu, când nu se mai aştepta. Paul se trezi aproape sperând ca puştiul să aibă noroc. Pricepi, da?

- Sigur. Dar nu eşti supărat pentru astă-seară?

- Nu, mă împac cu ideea. Eşti sigur că nu s-a întâmplat nimic îngrozitor? Fiindcă dacă s-a întâmplat, chiar şi cu prezervativ, încă putem să facem ceva.

- Da, ştiu şi despre chestia asta. Pilula de a doua zi. Crede-mă, singurul lucru pe care nu-l ştiu despre sex este cât de grozav te simţi.

capitolul 14

Veni prea repede – procesul de viol împotriva lui Jerome Powell. în cea de-a treia săptămână din ianuarie, Brie şi Mike se întoarseră la Sacramento ca

să poată ea să depună mărturie împotriva lui. Veniră mai devreme ca să se pregătească Brie. Când sosi data procesului, Jack era hotărât să fie acolo, însă Mei nu putea să le lase pe pacientele ei – Lilly se îmbolnăvise foarte rău, iar Vanni era într-un stadiu avansat al sarcinii şi într-o stare de mare suferinţă. Paige şi Preacher promiseseră că o sprijină, şi la fel şi John Stone, dar cu toate acestea lui Jack îi era foarte greu să o lase singură.

Brie stătu în aceeaşi încăpere cu violatorul cât timp fu prezentat juriul şi se ţinură pledoariile de deschidere. Erau alături de ea partenerul ei, fratele, tatăl şi surorile ei. Avea în mod evident susţinere – dar adevărul era că şi dacă ar fi fost alături de ea întreaga fanfară de paradă a Corpului de Marină, tot s-ar fi simţit stresată şi vulnerabilă. Revăzu în minte de nenumărate ori violul. Toţi sperau ca acest supliciu să se termine repede.

Exista un caz solid împotriva lui Powell. Deşi avusese prezervativ ca să nu lase urme de ADN, trusa de viol folosită pentru Brie la spital scosese la iveală păr, şi în plus arma *ei* fusese găsită în posesia lui. Pretinsese că o găsise.

Cu toate acestea, apărarea reuşise să revoce orice mărturie legată de arestări şi procese anterioare, ceea ce o împiedicase pe Brie să explice că-l identificase pe violator pentru că îl trimisese în judecată o dată. Deoarece nu reuşise să-l condamne, nu putea să depună mărturie în acest sens. Apărarea sugerase că era posibil să-l acuze în mod fals, intr-un acces de furie că a pierdut cazul împotriva lui.

Brie nu trebuia să vină la tribunal atât de des cum fusese – ar fi putut să aştepte să fie chemată să depună mărturie. Dar voia să se obişnuiască să-l vadă, să se întărească înainte de mărturie, şi voia ca el să o vadă, să ştie cum o să se prăbuşească. În

aceste circumstanţe, procurorul nu avea să accepte un compromis cu apărarea, căci infracţiunea fusese o răzbunare împotriva unui reprezentant al justiţiei.

Dar faptul că-l vedea în fiecare zi nu o întărea, nici nu o liniştea. Acum ştia exact cum se simţiseră martorii ei. Brie aproape că nu dormea, nu putea să mănânce şi simţea că îi pulsează tot corpul. îi era greu să-şi accepte reacţia ilogică – pur emoţională. La urma urmelor, era în arest; nu putea să ajungă la ea. Şi alături de ea erau doi bărbaţi extrem de puternici care nu s-ar fi dat în lături de la nimic să o ştie în siguranţă. Şi cu toate acestea, simplul fapt că-l vedea îi provoca greaţă.

Jerome Powell avea 1,85, era bronzat pentru că stătea în Florida, cu părul blond des şi moale şi faţă pătrăţoasă. Avea un zâmbet larg, de care anumite femei puteau să fie atrase. Avea mâini foarte mari, braţe puternice datorită muncii în construcţii şi o constituţie robustă. Ochii lui erau întunecaţi, apropiaţi şi adânciţi în orbite, cu pleoape lăsate sub sprâncene stufoase.

Se uita insistent la Brie. Uneori îi zâmbea, fapt care îi făcea silă. De fiecare dată când întorcea capul ca să o privească, simţea cum lângă ea Mike şi Jack devin încordaţi. Ridică privirea spre chipurile lor din profil, iubitul şi fratele ei, urmărind ticurile şi tensiunea periculoase din expresiile lor. Erau bărbaţi complet lipsiţi de frică – lui Jerome Powell ar trebui să-i fie teamă în egală măsură să fie achitat, ca şi să meargă la închisoare. El însă stătea calm, neînfricat, arogant.

Seara, acasă la Sam, discuţiile au fost înăbuşite şi superficiale. După cină Mike, Jack şi Sam se duseră pe verandă, iar una sau două dintre surorile lui Brie trecu pe acolo ca să stea puţin cu ea, să-i fie alături. Iar noaptea, în pat, Mike se ghemuia protector lângă ea, ţinând-o strâns îmbrăţişată, şoptindu-i că o

iubeşte, că este mândru de ea, că nu-şi poate închipui de unde are atâta curaj.

- N-aş fi putut să trec prin toate astea fără tine, îi spuse ea.

- Ba cred că da, eşti atât de puternică. însă sunt bucuros că nu trebuie să treci singură. Nu va mai trebui să treci niciodată singură prin nimic.

Când veni în cele din urmă ziua în care Brie trebuia să depună mărturie, se îndreptă curajoasă şi calmă spre boxă ca să depună jurământul ca martor. Procurorul nu admitea nici o mărturie legată de trimiterea lui în judecată de către ea pentru infracţiuni anterioare, aşa că a fost lăsată să descrie detaliile violului comis asupra ei. Când se aşeză, aruncă o privire în sala de judecată şi îl văzu pe Brad în spate. „în fine, îi place sau nu, e parte în toată povestea asta”, se gândi ea. Poate că vor reuşi cu toţii să pună punct şi să-şi vadă fiecare de viaţă.

-Am avut de lucru până târziu şi nu am ajuns acasă decât după miezul nopţii. Am deschis uşa de la garaj, dar am parcat pe alee fiindcă garajul era plin de vechituri de care intenţionam să mă debarasez de luni întregi. Nici nu apucasem să închid portiera maşinii când am fost apucată de păr din spate. M-a izbit cu capul de plafonul maşinii. Apoi un braţ mi s-a încolăcit în jurul gâtului, sufocându-mă. Am dat drumul la servietă din mână, încercând să ajung la geantă. Aveam o armă. Dar geanta fusese aruncată departe – nu ştiu dacă el a făcut-o sau eu am scăpat-o în timp ce ne luptam.

- V-aţi luptat, doamnă Sheridan?

- M-am luptat cu tot ce aveam, iar el m-a lovit peste faţă de trei sau patru ori. Pentru o clipă mi-am pierdut cunoştinţa. Când mi-am revenit, eram întinsă pe pământ, iar el se apleca peste mine. Zâmbea. A fost atât de diabolic, de îngrozitor,

că am îngheţat. în momentul acela mi-a băgat mâna sub fustă şi mi-a smuls ciorapii şi chiloţii. în fine, nu mi i-a scos. Mi i-a lăsat în jos. Era cu o mână pe gâtul meu ca să mă ţină imobilizată, iar cu cealaltă se descheia la pantaloni. Mă sufocam.

Se uită la fratele ei şi la Mike. Jack se încruntă şi privi în jos, dar Mike îi susţinu privirea. Neclintit. Ştia că el suferă îngrozitor în el însuşi auzind prin ce trecuse, dar pentru ea afişa o expresie puternică, cu bărbia ridicată, cu privirea neabătută.

- A spus ceva? întrebă procurorul.
- Obiecţie. Onorată instanţă?

Judecătorul acoperi microfonul cu mâna şi se aplecă spre Brie:

- Puteţi să răspundeţi la întrebare fără să prezentaţi informaţii interzise?
- Desigur, răspunse ea. Trebui să se concentreze asupra feţelor avocaţilor. A spus: „Uită-te la mine! Vreau să-mi vezi faţa. Nu o să las nici o dovadă în urmă. Nu am de gând să te ucid. Vreau să trăieşti”.
- Şi acest lucru v-a făcut să vă simţiţi în siguranţă?
- În timp ce-mi spunea aceste lucruri îşi punea prezervativ. După ce şi l-a pus, m-a violat, ţintuindu-mă cu o mână pe gât. Am crezut că o să mă sufoc şi o să mor. Aveam senzaţia că sunt sfâşiată în bucăţi. Când a terminat, şi-a tras pantalonii, iar eu priveam scena – prezervativul a rămas la el, în pantaloni. După aceea s-a ridicat şi m-a lovit de mai multe ori. Mi-am pierdut cunoştinţa.

Continuă, descriind ce răni suferise, în timp ce în boxa juraţilor circulau fotografiile făcute la spital. Vocea îi era calmă, cuvintele alese cu grijă şi clare, dar pe obraji îi şiroiau lacrimi care se scurgeau pe mâinile împreunate în poală. Iar pe dinăuntru, i se

întorcea stomacul pe dos. Aproape că-i venea să se încovoieze de durere.

- A mai spus ceva?
- Obiectez, onorată instanţă!
- Se aprobă, spuse judecătorul.
- Deocamdată mă opresc aici, spuse procurorul.

Avocatul apărării se ridică şi îşi începu întrebările cu
momentul din noapte, dacă era sau nu obosită, dacă purta ochelari, dacă era întuneric sau aleea era bine luminată, toate având ca scop să nască îndoieli cu privire la capacitatea ei de a recunoaşte o persoană. încăperea începu să se învârtă în faţa ochilor ei şi ezită puţin. Judecătorul se aplecă spre ea şi o întrebă dacă poate să continue.

- Sunteţi puţin cam palidă, sublinie el.
- Vreau să merg mai departe, şopti ea.

Apărarea avu nevoie de o oră pentru întrebări despre programul ei, starea de sănătate, stabilitatea mintală, chiar şi despre divorţul ei. în cele din urmă întrebă:

- L-aţi recunoscut pe suspect dintr-un şir de suspecţi?
- Nu. A fugit.
- Poliţia v-a arătat fotografii?
- Da, m-am uitat la fotografii.
- Şi când s-a întâmplat asta?
- Acum şapte luni, spuse ea, cu faţa strălucind de transpiraţie.
- îl vedeţi în această sală pe bărbatul pe care l-aţi identificat? Bărbatul identificat la poliţie drept violatorul dumneavoastră?
- Chiar acolo, spuse ea arătând cu degetul. Jerome Powell.

-Şi sunteţi convinsă că un bărbat pe care baţi identificat acum şapte luni este cel de aici?

Ridică iute privirea, cu ochii larg deschişi, în alertă. Intrase în joc procurorul din ea.

- Da sau nu, doamnă Sheridan?

Se aplecă în faţă.

-Nu, răspunse.

După expresia de pe faţa lui, avocatul apărării ştiu imediat ce făcuse.

- Onorată instanţă, putem să ne apropiem? întrebă avocatul lui Brie.

Avocaţii se apropiară de judecător şi urmă o dispută însufleţită pe care Brie o auzea cuvânt cu cuvânt. Acuzarea susţinea că are dreptul să analizeze ultimul răspuns în timp ce apărarea susţinea că în esenţă ar prezenta o mărturie asupra unor probe nepermise. În cele din urmă judecătorul îl avertiză pe avocatul apărării că el deschisese această cale şi că acuzarea putea să continue.

- Doamnă Sheridan, întrebă procurorul, cum se face că nu sunteţi sigură că bărbatul pe care l-aţi identificat în fotografie nu este cel de faţă?

- Pentru că m-am uitat la fotografii, dar nu l-am identificat după o fotografie.

- Şi cum l-aţi identificat pe cel care v-a violat?

- Am dat poliţiei numele lui. îl cunoşteam.

- Şi de unde îl cunoşteaţi?

- Eram procuror adjunct când m-a violat. îl trimi- sesem recent în judecată pentru violarea a şase femei. Am pierdut.

Izbucni aşa o gălăgie că judecătorul a fost nevoit să bată de mai multe ori cu ciocănelul şi să ameninţe cu evacuarea sălii de judecată.

Când vacarmul se potoli în cele din urmă, procurorul o întrebă:

- V-a mai spus şi altceva, doamnă Sheridan?

- Da. A zis: „Nu am de gând să te ucid. Vreau să încerci să mă vânezi din nou şi să vezi cum scap iar”.

Sala o luă razna, plină de exclamaţii şi murmure, iar judecătorul lovi cu ciocănelul în masă în mod repetat. Dar în acel moment Brie îşi îngădui să-l privească iar pe Mike. Gura i se arcui într-un zâmbet slab în clipa în care li se încrucişară privirile. Chiar şi de la distanţa aceea simţea mândria din privirea lui. Iubire, mândrie şi devotament. îi zâmbi şi el si dădu uşor, aproape imperceptibil din cap. Reuşise. îl prinsese pe violator. De aceea venise.

-Nu mai am întrebări pentru doamna Sheridan, spuse adjunctul procurorului districtual.

Apărarea încercă să recupereze, întrebând-o pe Brie dacă nu cumva îl vâna pe individul acela fiindcă nu reuşise să-l condamne înainte. Cu vocea clară şi puternică, chiar ştiind că această posibilitate va fi inclusă în pledoaria finală a avocatului apărării, Brie spuse:

- Şi să umble liber încă un violator? Violatorul *meu*? Şi poliţia nici măcar să nu-l caute pentru că credeau că au pus mâna pe suspect? *Nici vorbă.*

- Poate că nu aţi reuşit să-l identificaţi pe violatorul dumneavoastră, doamnă Sheridan, şi aţi văzut şansa de a-l urmări pe acuzat.

- Obiecţie, strigă procurorul. Onorată instanţă!

Judecătorul îşi pironi privirea asupra apărării.

- Era şi o întrebare în formularea dumneavoastră sau mă testaţi ca să vedeţi dacă nu vă acuz de sfidarea Curţii?

- Este posibil acest lucru, doamnă Sheridan?
- Nu este, spuse ea. L-am văzut, îl cunoşteam, l-am identificat.
- Puteţi părăsi boxa, doamnă Sheridan.

Se ridică, nesigură pe picioare, bucuroasă că se terminase, că rămăsese puternică. Nici nu se punea problema ca individul să mai scape acum. Nici nu se punea problema ca măcar un singur membru al juriului să aibă dubii. Acum, că fusese deschisă calea spre motivaţia lui Powell ca să o violeze, puteau să-i cerceteze trecutul, arestările anterioare.

Coborî din boxă şi porni spre Mike. Apoi se prăbuşi.

Când Brie îşi termină declaraţia, Mike văzu că devine palidă, apoi se albeşte la faţă. După ce coborî din boxă şi se îndreptă spre el, remarcă faptul că privirea îi era sticloasă şi că nu mergea drept. Tocmai se ridicase în picioare când văzu cum leşină.

- Brie! strigă.

Grefierul îl opri, dar procurorul îl identifică drept soţul ei – deşi nu era. Mike se repezi spre ea. Când îi înălţă capul, ea deschise ochii.

-Am reuşit, iubire.

- Puteţi să chemaţi o ambulanţă aici? strigă Mike.
- E pe drum, domnule, spuse cineva.
- Lo *siento mucho,* murmură ea. îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea.
- Şşt, e în ordine, scumpo. S-a terminat acum. Totul.
- Te *amo,* Miguel. Te iubesc.
- Te *amo mucho,* spuse el. S-a terminat, scumpo.

în fiecare după-amiază, când se făcea aproape ora de somn a lui David, Mei se ducea la ferma familiei Andersen. Doc se ducea acolo în fiecare dimineaţă şi aproape în fiecare seară. Făceau acest lucru din a doua săptămână a lui ianuarie când fuseseră suspendate chimioterapia şi radioterapia lui Lilly. în viaţa fiecăruia vine un moment când este trasă cortina, iar când acel moment sosi deja şi nu mai există cale să dai ceasul înapoi, cel mai bun răspuns este demnitatea şi pacea sufletească.

Când ajunse la fermă, Mei îi salută pe membrii familiei şi îl puse pe David cu biberonul de după-amiază în pătuţul lui Chloe, unde avea să doarmă vreo două ore. După aceea se duse în dormitorul lui Lilly, verifică perfuzia cu morfină şi o sărută pe frunte.

- Ce mai face fata mea azi? o întrebă.

- Cred că azi e o zi potrivită să vorbesc cu copiii, spuse cu vocea slăbită. Nu vreau să pierd ocazia.

- Bine, spuse Mei.

-Mă ajuţi?

-Sigur că da. Să vedem pe cine reuşim să adunăm.

Mei se duse în living şi în bucătărie. Fetele lui Lilly erau acolo, iar băieţii, afară în hambar, cu tatăl lor.

- Mama voastră doreşte să vorbească cu voi despre ceva important. Puteţi să-i adunaţi pe tatăl şi fraţii voştri?

- Mă duc eu, spuse Sheila.

Din nou în dormitor, aşezată lângă Lilly şi ţinând-o de mână, Mei zise:

- Să ştii că o să fie bine.

-Ştiu. îţi sunt foarte îndatorată, Mei.

- Oh, e invers. Dacă nu aş fi găsit-o pe Chloe pe veranda lui Doc, m-aş fi dus tocmai până în Colorado Springs, fără să-l întâlnesc

vreodată pe soţul meu, fără să-i am pe copii.

Nu erau prezenţi decât cinci din cei şapte copii ai lui Lilly, dar pentru ea era suficient ca să vorbească deschis şi cinstit despre situaţia ei. Buck rămase în bucătărie cu Chloe, legănând-o pe genunchi, cum făcuse cu cei şase copii înainte de ea.

- O să fie un şoc pentru voi, le spuse Lilly copiilor ei adulţi. Sper că veţi putea să mă iertaţi. V-am minţit. Am fost un pic cam nebună, spuse după care o apucă un acces de tuse, încât fu nevoită să se odihnească puţin, în timp ce copiii ei se uitau unii la alţii derutaţi.

- Of, spuse Lilly după ce-şi reveni. Trebuie să termin cu asta. Chloe nu e adoptată, spuse cu voce stinsă. Am născut-o chiar aici, în patul ăsta. Mi-am mascat sarcina cu haine mari şi largi, şi am pus-o pe pragul lui Doc. Mei? spuse ridicând privirea.

- O să încerc să fiu de ajutor cu povestea asta, spuse Mei. Mama voastră e foarte obosită. Fiind deja bunică de şapte ori, Lilly era neliniştită la gândul că va trebui să mai crească un copil la vârsta de 48 de ani. S-a gândit că un cuplu tânăr, disperat să aibă un copil, va dori să o adopte şi că ar fi mai bine pentru toată lumea – că Chloe va avea părinţi tineri. Dar cum nu a apărut nimeni, Lilly a luat-o înapoi.

- Am regretat atât de mult, spuse Lilly. Tatăl vostru credea că e o nebunie, dar îi era mai teamă de ce aş putea face dacă nu era de acord cu ideea. Eram de-a dreptul înnebunită. Aşa că m-am prefăcut că o iau să am grijă de ea şi am adoptat-o – dar e rudă de sânge cu voi. Nu pot să mor fără să vă spun.

Amy, fiica cea mai mare a lui Lilly, stătea pe pat lângă ea. Luă mâna mamei ei, o sărută delicat şi zâmbi.

- Păi, aşa se explică faptul că seamănă cu toţi ceilalţi din familia Andersen. Se aplecă şi o sărută pe obraz pe mama ei. N-ar trebui să-ţi faci atâtea griji. E în ordine.

- îmi pare rău că v-am minţit pe toţi.

- Dar ai făcut ce trebuia când ai adus-o înapoi acasă. Am fi avut grijă de ea toată viaţa, oricum...

- Este important să ştiţi de unde vine, spuse Mei. Nu numai din raţiuni medicale, dar şi ca să-şi cunoască descendenţa. Familia biologică. Nu putem să o lăsăm pe fata noastră să alerge prin toată California de Nord încercând să-şi dea seama cine este familia ei.

- Dacă va trebui să-i spuneţi vreodată, vă rog să-i spuneţi că am iubit-o foarte mult. Şi că-mi pare rău, spuse Lilly. Of! Sunt aşa de obosită! Sper că nu mai durează prea mult.

Mei se ridică şi îşi făcu de lucru cu perfuzia, mărin- du-i un pic cantitatea de morfină. Unul câte unul, copiii lui Lilly se aplecară peste pat şi îşi sărutară mama.

- E în ordine, mamă. Totul e în ordine şi te iubesc.

- Mulţumesc pentru o soră nouă, mamă.

- O să avem grijă de toate – nu-ţi face griji nici o clipă.

- Nimeni nu e supărat pe tine, mamă. Eşti cea mai bună mamă şi bunică din lume.

Şi, la sfârşit, Lilly îi spuse băiatului cel mai mare:

- Harry, să ai grijă de tata! E pur şi simplu neajutorat.

- Am înţeles, mamă. O să fie bine.

Când rămaseră din nou numai Mei şi Lilly, Lilly spuse:

- Gata. Am tot vrut să o fac de mult timp. Mulţumesc.

- Nu e meritul meu. Ai crescut o familie minunată. Sunt oamenii cei mai iubitori pe care-i cunosc.

- Plecarea e mult mai uşoară, ştiind asta. Las în urma mea o treabă bună. Zău, o femeie n-ar putea cere mai multe intr-o viaţă decât o asemenea familie. Mă fac aşa de mândră.

- O femeie nu ar trebui să plece de pe lumea asta fără să ştie că i-ai făcut şi pe ei mândri.

Patru zile mai târziu, Lilly Andersen închise ochii pentru totdeauna în această lume şi fu îngropată cu iubire în pământul familiei, între livadă şi pajişte, şi aproape tot oraşul fu prezent ca să-şi ia rămas-bun. Mei nu putu să-l aibă pe Jack alături şi îi păru rău, dar avu un sentiment uriaş de pace şi uşurare ştiind că prietena ei nu mai suferea.

Jack se întoarse în Virgin River în momentul în

care simţi că poate să o lase pe Brie, deşi Brie şi Mike mai rămaseră în Sacramento. Brie voia să audă cum s-a sfârşit procesul şi să afle verdictul. însă Jack tânjea să se întoarcă la familia lui, şi deşi vorbise cu Mei de mai multe ori pe zi, îi displăcea faptul că trebuise să fie îngropată o bună prietenă fără el. Şi era foarte sigur că o lăsase pe Brie pe mâini bune. Mike era mai mult decât atent – era devotat.

Când trecea cu maşina prin oraş, Jack o zări pe Mei, înfofolită, cu David vârât în paltonul ei, vizavi, pe stradă, îndreptându-se spre bar. Parcă şi se întâlni cu ea în faţa barului, îmbrăţişându-i pe amândoi.

- Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine! Mă înmoi – nu mai suport să dorm singur.

- Eu n-am dormit singură, spuse ea. A fost toată noaptea cineva în pat cu mine.

Il înghionti uşor pe copil, iar David îşi întoarse guriţa umedă şi lipicioasă spre tatăl lui pentru un pupic, pe care îl şi primi.

- Bu-bu-bu, spuse Jack. Când crezi că n-o să-i mai curgă balele?

- Ce făceau ceilalţi când ai plecat?

- Se odihneau. Brie se simte destul de bine. O să dureze un timp până când o să se pună pe picioare – procesul a fost mai traumatizant pentru ea decât se aştepta.

-Toată lumea aşteaptă veşti.

- Doc e la bar?

- Da, de ce?

- Poate că reuşesc să spun numai o dată. Dar uite ceva pentru tine – ghici cine a fost acolo? La proces.

- Cine?

- Brad. A stat în spate. Când Brie a coborât din boxă şi a leşinat, iar Mike s-a repezit

spre ea, Brad a lăsat pur şi simplu capul în jos şi a părăsit sala. S-a făcut de tot rahatul. Şi ştie şi el. Strecură o mână pe sub fundul copilului şi o puse pe abdomenul lui Mei. Şi ăsta ce face?

- Bine. Se pare că am trecut de zilele oribile din primul trimestru când boram şi plutesc în zona de confort a trimestrului al doilea, îndreptându-mă ca o rachetă spre perioada când o să fiu uriaşă. Trebuie să mergem să fac o ecografie, ca să văd ce mi-ai făcut de data asta.

- Sper la o fată, spuse el.

-Zău?

- Am o bănuială că s-ar putea să mi-o retezi la doi.

- Nu mă dau în vânt după vomitat sau mers legănat, dar cu siguranţă ador să port o bucăţică din tine. Ai dreptate – faci nişte copii excelenţi.

- Toţi avem talentele noastre speciale, spuse el.

Brie şi Mike mai rămaseră două săptămâni în Sacramente, aşteptând sfârşitul procesului. În timp ce aştepta, pe Brie o bântui din nou amintirea violenţei la care fusese supusă. Uneori simţea din nou mirosul stătut al acelei nopţi de iunie; uneori era mirosul sudorii lui. Privirea lui o sfredelea în somn. Visele îi erau invadate de mâna lui care o apăsa pe gât, iar ea se trezea gâfâind, întrebându-se dacă acela era sfârşitul. O făcea să se simtă slăbită şi îngreţoşată.

Mike nu o lăsă nici o clipă singură. Când nu reuşea să păstreze mâncarea în stomac, braţele lui erau în jurul ei atunci când o pierdea în baie. Noaptea o ţinea îmbrăţişată protector, în siguranţă, cu blândeţe. Când se trezea icnind sau aproape

urlând din cauza unei spaime, el era acolo şi o aducea cu delicateţe înapoi la realitate, în siguranţa braţelor lui. Dacă noaptea o simţea tremurând plină de o transpiraţie rece, o trezea cu blândeţe şi îi vorbea până când se simţea din nou bine. în doar câteva zile Brie deveni mai puternică, mai calmă şi mai aproape de punctul în care putea să închidă capitolul legat de experienţa aceea îngrozitoare.

Criza lui Brie îi oferea lui Mike o motivaţie mai puternică; avea o problemă în Virgin River de care trebuia să se ocupe. Detesta gândul că o femeie poate trece prin asemenea traumă, şi dacă exista în orăşelul lui un individ care vâna fete nevinovate, el avea să-l găsească şi să-l aducă în justiţie, cu orice preţ. Ironia făcea că, după toţi anii petrecuţi în poliţie, îl încercau aceleaşi emoţii care-l motivaseră încă de la început să intre în rândul autorităţilor care aplică legea – o forţă care îl stimula

să-i apere pe cei buni de cei răi. Să fie în slujba oamenilor şi să-i apere.

Când se întoarseră în Virgin River, Brie şi Mike aduseră cu ei un verdict de vinovăţie şi două verighete. Acum erau pregătiţi să-şi continue vieţile.

Jack îl ajuta pe Paul să facă ultimele retuşuri la casă, în timp ce Brie o ajuta pe Mei să comande mobila şi accesoriile. în plus, Mei se ducea adesea la ferma familiei Andersen, ca să se asigure că erau toţi bine. Când avea de făcut vizite la domiciliu, de cele mai multe ori îl lăsa pe David cu Brie. în acelaşi timp, în fiecare săptămână îi făcea un control Vanessei, căreia i se apropia sorocul.

Cum sora lui urma să nască din clipă în clipă, iar casa lui Jack era aproape gata, Tom trebuia să stea pe lângă casă, aşa că reuşea să găsească timp să-şi ducă iubita la partide de călărie, după şcoală, în jurul proprietăţii, de-a lungul râului, prin pădure. Vremea era rece, dar senină, pământul se sfărâma sub copitele cailor. îi plăcea la nebunie să călărească împreună cu ea, să vorbească cu ea, să se sărute după aceea.

- Toată povestea aia cu Brie care a fost violată – ştiai despre asta? Vreau să zic, înainte de proces şi toate alea? îl întrebă Brenda pe Tommy când duceau caii în grajd.

- Da, Paul mi-a povestit totul. Nu la mult timp după ce a murit Matt. S-a întâmplat anul trecut.

- Şi nu te face să ai un sentiment ciudat faţă de ea acum? Să ştii că i s-a întâmplat aşa ceva, că cineva i-a făcut aşa ceva.

- Brenda, ea nu a făcut nimic rău. De fapt, a riscat totul ca să-l prindă pe individul ăla, să se asigure că e după gratii şi că nu o să mai poată face aşa ceva nimănui, niciodată. Ai idee cât de curajoasă a trebuit să fie ca să facă asta? Mike e

foarte mândru de ea, o venerează. Cred că Brie este una dintre cele mai puternice femei pe care le-am cunoscut. Brie şi Mei, şi soră-mea, cu siguranţă.

Când ajunseră în grajd, Brenda descălecă.

-Tu nu te-ai simţi ciudat dacă iubita ta ar fi violată? Adică, poate să nu vrei să... Ştii tu... îmi închipui că un tip n-ar mai atinge-o după aşa ceva.

- Ca şi când ar fi pângărită? Zău aşa, spuse el râzând. Nu gândi aşa. Când fetei pe care o iubeşti i se întâmplă ceva rău, o iubeşti cu atât mai mult.

- Pe bune?

- Bineînţeles. Pe bune.

- Cred că a fost grozav de speriată. în legătură cu procesul şi toate celelalte. Mă întreb dacă i-a trecut vreodată prin cap să nu o facă – să nu depună mărturie.

- Mă îndoiesc, spuse el. I-a trebuit multă forţă să treacă prin proces, dar a făcut-o. Tom luă frâiele de la Brenda şi duse caii înăuntru. Scoase şeile şi dădu căpes- trele jos. Când îl urmă în încăperea cu harnaşamentele, el se întoarse şi o luă în braţe. Asta era partea lui preferată. O sărută. La naiba, o iubea pe fata asta.

- Nu vrei să găsim un balot de fân bun şi moale? o întrebă.

Dar ea plângea. Lacrimi mici, delicate care nu făceau nici un zgomot.

- Brenda? Ce s-a întâmplat, iubito? Ei?

- îmi pare rău, spuse ea. Trebuie să-ţi spun ceva ce nu o să-ţi placă deloc.

El îi şterse lacrimile de pe obraji.

- Ce? întrebă cu blândeţe.

-Nu sunt virgină, spuse ea trăgându-şi nasul.

-Vai, Brenda! Tom râse, strângând-o mai tare în braţe. De ce-ţi faci griji? Pentru mine nu e mare scofală, cum ai putea crede. Se desprinse din

îmbrăţişare şi o privi în ochi. Eşti haioasă – tu eşti stânjenită fiindcă nu eşti virgină, iar eu sunt stânjenit pentru că sunt.

- Nu e cineva cu care mă întâlneam, spuse ea.
- Ce tot vorbeşti?
- Sunt aproape sigură că am fost violată.

El se încruntă.

- Aproape sigură? întrebă.

Acum, că totul fusese scos la iveală şi nu mai putea să dea înapoi, Brenda se prăbuşi la pieptul lui, hohotind. Tom nu era expert în privinţa fetelor, dar era suficient de inteligent ca să-şi dea seama că nu va mai scoate nimic de la ea până nu se calma puţin. Se aşeză pe o bancă din încăperea harnaşamentelor şi o trase în poala lui, ţinând-o îmbrăţişată în timp ce ea plângea. îi murmură mici vorbe de alinare, o mângâie pe spate, o ţinu la pieptul lui. Trecu ceva timp până când ea fu în stare să vorbească din nou.

- Te-am minţit, Tommy, spuse ştergându-şi faţa cu dosul mâinii. De fapt, am fost la una dintre petrecerile alea în aer liber. Una singură. Cu două prietene şi un prieten – un tip cu care am ieşit doar atunci. îţi aduci sac de dormit, înţelegi? Fiindcă trebuie să rămâi acolo să dormi, fie în maşină, fie pe pământ, pe motiv că acolo se bea. Ca atunci când campezi, ştii? M-am îmbătat foarte repede şi am leşinat. Când m-am trezit, vomitasem peste tot şi vreo doi tipi au zis că mă făcusem praf şi că fusesem de-a dreptul haioasă – însă eu nu-mi amintesc nimic. Două luni mai târziu mi-am dat seama că sunt însărcinată.
- Sfinte Sisoe! exclamă el.
- Da, spuse ea, cu un hohot de râs scurt, jenat. Mă duceam să fac avort când am

pierdut sarcina. Nu ştiu cine a fost, dar mi-a transmis o infecţie teribilă. Sper să moară din cauza ei. Asta e – acum ştii. Acum poţi să mă părăseşti.

- De ce aş face asta? Ţi-am spus, te iubesc. O mângâie pe păr. Cine a fost?

-Nu ştiu. Nu vreau să ştiu. La petrecerea aia au fost şase tipi – i-am spus lui Mike numele lor. El ar vrea să-i spun povestea şerifului – dar la ce o să folosească? Eu nu sunt ca Brie, Tommy – habar nu am cine a fost. în plus, nu sunt suficient de curajoasă ca să fac asta. Şi nu vreau să afle toată şcoala că am rămas însărcinată. Şi, zău, nici măcar nu vreau să ştiu cine a fost pentru că, Doamne, dacă n-am fost numai eu? Oh, Doamne, spuse izbucnind din nou în plâns, neajutorată.

- E în regulă, Brenda, scumpo. Nu-i nimic.

- Ce-o să crezi despre mine?

-Ţi-am spus – nu e vina ta şi te iubesc.

-Nu mai pot continua aşa. Tot ce mi-am dorit după ce mi-am dat seama ce s-a întâmplat a fost să dispară. Nici nu se pune problema să învinovăţesc pe cineva, să depun mărturie împotriva cuiva.

- Poate că reuşesc să-l prindă pe individ fără să fie nevoie să treci tu prin toate astea.

- Dar dacă de fapt nu am fost violată? Dacă am fost pur şi simplu ridicol de beată şi l-am lăsat pe vreun tip...

- Nu, n-ai făcut asta, spuse el. Suntem împreună de peste cinci luni. Tu nu eşti aşa. Am băut una sau două beri împreună – nu eşti aşa. Nu asta s-a întâmplat.

- E posibil să fi fost un drog, spuse ea.

O trase lângă el. Era greu, dar încerca să se concentreze mai curând asupra sentimentelor Brendei decât a furiei care creştea în el din cauza a

ceea ce-i făcuseră iubitei lui, chiar înainte să devină iubita lui. Bineînţeles că-şi amintea de bătaia cu Whitley. I se făcea rău când se gândea că puţoiul ăla ar fi putut să-i strecoare iubitei lui un drog şi apoi să o violeze. Dar nu voia să se gândească la asta încă. Trebuia să rămână cu braţele încolăcite în jurul ei, să o convingă că nu o să-i poarte ranchiună pentru asta niciodată.

- Da, spuse. E posibil să fi fost aşa.

- De când s-a întâmplat asta, mă simt ca un gunoi. Când ai început să vorbeşti cu mine, la şcoală? Când ţi-am spus că fusesem bolnavă? Nu fusesem bolnavă. Fusesem violată când mi-am pierdut cunoştinţa.

- Nu eşti un gunoi, murmură el încetişor, cu voce nesi- gură. Eşti un înger. Pură ca neaua. Nu ai făcut nimic rău.

- Nu aşa mă simt, Tommy, zise ea cu amărăciune. Am mai avut întâlniri înainte şi nu am renunţat la virginitate – mă păstram pentru cineva special. Cineva ca tine – cineva pe care chiar să-l iubesc. Iar acum nu pot.

-Nimeni nu-ţi poate lua acest lucru, Brenda. Când... Dacă... Dacă vom fi împreună şi vom şti că a venit momentul şi că aşa e bine, va fi ceva special. Îţi promit!

- Cum ar putea să fie aşa? Prima oară ar trebui să fie ceva special. Acum nici măcar nu va mai fi prima oară!

El îi dădu deoparte părul din ochi.

- Ce pot să fac ca să-ţi dovedesc că te iubesc la fel de mult? Că te respect? Ei?

-Nu ştiu...

- Ştiu eu. Hai să ne ocupăm de cai. Pe urmă o să găsim un balot de fân moale şi o să te ţin în braţe. O să te ţin în braţe şi o să te sărut până când o să mă crezi când spun că cred că tu eşti cel

mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Totul o să fie bine.

-Mi-a fost aşa de frică să-ţi spun.

- Ştiu, Bren. E în regulă acum. Nu vreau să-ţi mai faci griji vreodată în legătură cu asta. Bine?

O oră mai târziu, întinşi pe fânul proaspăt din grajd, Tommy îşi ţinea iubita în braţe, o săruta, atingând-o cu delicateţe în locuri în care începuse să-i dea voie, spu- nându-i cât de mult ţinea la ea. Avea grijă să nu încerce să facă ceva în plus sau în minus, şi după o vreme ea se ghemui la pieptul lui, în felul acela atât de familiar, încrezându-se în el. în caz că se întreba dacă încă îl mai excita, pentru el nu era absolut nici un efort să demonstreze că-l stârnea la fel de uşor ca întotdeauna. Apoi, când o duse acasă, o sărută pe veranda din faţă şi îi spuse că în ceea ce-l priveşte, era perfectă. Pură şi perfectă.

Poate că fu un pic cam tăcut la cină, dar în ultimele două luni acasă la el acest lucru trecuse neobservat.

Ceva mai târziu îi spuse tatălui său că se duce în oraş şi că se întoarce cam într-o oră. Probabil că Walt presupu- sese că se duce să se vadă cu Brenda.

îşi parcă maşina în spatele barului, în caz că se întâmpla ca familia Carpenter să fie la un pahar, ceea ce făcea cu prietenii ei, familia Bristol, din când în când. Se întoarse la rulota lui Mike şi bătu la uşă. Mike deschise.

- Putem să vorbim un minut?

-Sigur că da. Nu intri?

- Ce-ar fi să stăm aici? propuse Tom.

Mike îşi luă haina şi ieşi.

- Mai ştii petrecerile alea despre care te interesai? întrebă Tom, în picioare lângă Mike, dar cu privirea aţintită drept înainte.

- Da, răspunse Mike.
- După părerea ta e posibil să fi fost un drog care te făcea să-ţi pierzi cunoştinţa?
- Foarte posibil, spuse Mike.
- E posibil ca oamenilor să li se fi întâmplat ceva în timp ce erau leşinaţi? împotriva voinţei lor? întrebă, cu privirea tot aţintită drept înainte.
- E posibil.

Tom se răsuci şi-l privi pe Mike.

- Sunt sigur că ştiu cine are aşa ceva. Sunt sigur că pot să-l conving să-mi vândă nişte droguri.
- De unde până unde ştii tu asta? întrebă Mike.

Tom ridică din umeri.

- Sunt un geniu al investigaţiilor.

-Ai face tu asta? Să cumperi? Ştii că ar fi implicată poliţia, nu?

- Ştiu, spuse Tom. De fapt, o să văd dacă nu pot să fac rost de altă chestie. Dacă tot o fac, măcar să o fac cum trebuie. S-ar putea să fie vorba de metamfetami- nă sau ecstasy sau ceva de genul ăsta. Te interesează? întrebă Tom.
- Prietene, ce mă interesează pe mine este să scot de pe stradă orice ar putea face rău oamenilor. Dacă crezi că poţi să mă ajuţi să fac asta, ţi-aş fi în mod clar recunoscător.
- Asta căutai când tot puneai întrebări?

-Da.

-Atunci, hai să o facem, spuse Tom.

capitolul 15

Vanessa îl întrebă pe Paul dacă poate să rămână

până se naşte copilul, iar el îi răspunse că poate, dacă ea vrea. După socotelile lui, casa urma să fie gata cam în acelaşi timp când trebuia să nască Vanni. Probabil că Jack şi Mei mai trebuiau să facă câte ceva – covoare, electro- casnice, vopsea – dar pentru toate astea nu aveau nevoie de constructor. Iar lucrările la casă progresau foarte bine – podelele din esenţă tare, şlefuite şi lăcuite, baia mare era completă, ţevăria şi instalaţia de lumină erau puse, pereţii, pregătiţi pentru zugrăvit, veranda – zugră-vită şi izolată. Fuseseră programate şi livrările de mobilă. Mei îşi petrecea serile la cabană împachetând vesela şi alte obiecte.

Iar Vanni se făcea uriaşă.

În ultimele zile nu mai plângea aşa de mult. Părea că mare parte din atenţia ei era concentrată asupra pregătirii pentru travaliu. O, mai erau momente când devenea un pic plângăcioasă, ceea ce era de aşteptat, evident. Dar era atât de puternică – Paul o admira pur şi simplu din tot sufletul.

într-o zi când veni acasă de la şantier, se întâlni cu el în hol.

- Hai cu mine, îi spuse. Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

- Ar trebui să mă spăl mai întâi.

-Nu, vino aşa! îl luă de mână şi îl duse în salon. Se aşeză intr-unui din fotoliile foarte comode şi îl invită pe Paul pe altul. Paul nu o mai văzuse aşa de însufleţită de mult timp. Obrajii îi erau viu coloraţi, ochii, strălucitori. Paul, copilul o să vină foarte curând.

El zâmbi.

- Devine din ce în ce mai evident.

- Eşti prietenul meu cel mai bun, Paul.

- Mulţumesc, Vanni, spuse el, încruntând din sprâncene. Bănuitor.

- Vreau să fii cu mine când nasc.

- Cum adică cu tine? întrebă el.

-Vreau ca tu să fii cel care mă încurajează, mă ajută, îmi spune vorbe alinătoare. Să mă ţii de mână. Să mă susţii.

-Ăăă... Nu e de datoria lui Mei?

- Mei o să mă ajute mult, dar este şi moaşă, aşa că o să fie ocupată cu alte chestii. Mai ales când începe să iasă copilul. Vreau să faci tu asta.

- Vanni, spuse el, foindu-se în fotoliu, eu sunt *bărbat.*

- Ştiu. Şi bărbaţii fac asta.

-Nu pot... Vanni, nu se poate... Vanessa, uite ce e! Nu pot să te văd aşa. N-ar fi... potrivit.

- Ei bine, de fapt mă gândisem la fratele meu sau la tata, dar, sincer, nu mă atrage deloc ideea. Aşa că, spuse ea luând de pe masa de lângă ea o casetă video, am făcut rost de la Mei de un film despre naştere, să-l vedem amândoi.

- O, nu, spuse el rugător.

Ea se ridică şi puse caseta în videoplayer, apoi se aşeză din nou cu telecomanda în mână.

-Jack a ajutat la naşterea fiului lui, spuse.

- Ştiu, dar dacă vrei să ştii, la momentul ăla nu era prea entuziasmat. Şi refuză să o mai facă de data asta – este de neclintit în privinţa asta. Şi, Vanni, nu este copilul meu. Este fiul celui mai bun prieten al meu.

- Bineînţeles că ştiu acest lucru, Paul. însă fiindcă este fiul celui mai bun prieten al tău, ţi-ar fi recunoscător. Pomi caseta. Ei, vreau să te concentrezi la ce face partenerul. Nu te preocupa de mamă! Când o să fiu în travaliu, în cea mai mare parte din timp tu o să fii în spatele meu sau ai să mă ajuţi să mă plimb, sau să mă aşez pe vine pentru ca forţa de gravitaţie să ajute la dilatare, sau să-mi aminteşti să respir cum trebuie. Nu o să stai cu

nasul în zona de naştere propriu-zisă.

- încep să simt că mă cam lasă puterile, spuse el. De ce nu o rogi pe Brie sau pe Paige, dacă ai nevoie de cineva pentru asta?

-Aş putea să o fac, dar la drept vorbind, sunt mult mai apropiată de tine. Şi tu eşti aici – chiar lângă mine. Poţi să faci asta. O să vedem filmul împreună şi, dacă ai întrebări, pur şi simplu mă întrebi.

El se uită la ecran, cu sprâncenele adunate. îşi miji ochii. Cea care năştea era o femeie neatrăgătoare. în fine, nu încă – dar acolo o duceau eforturile. Abdomenul uriaş ieşea în evidenţă, dar nu asta o făcea urâtă. Ci părul subţire şi gras, sprâncenele unite, şosetele din picioare lăsate şi...

- Vanni, are picioare foarte păroase.

- Dacă asta te îngrijorează, încă mai pot să mă epilez, deşi trebuie să recunosc că mi-am pierdut interesul.

Halatul de spital cu care era îmbrăcată femeia era aranjat peste abdomen şi picioare în aşa fel încât rămase acoperită când se ridică în şezut, depărtând coapsele şi prinzându-se de ele ca să împingă. După care doctorul, moaşa sau cine se ocupa de ea dădu halatul deoparte şi, chiar în faţa ochilor lui, Paul văzu ieşind din trupul femeii vârful capului unui bebeluş.

- O, Doamne! se văită el, punându-şi capul în mâini.

-Am zis să te uiţi la cel care o asistă – nu-ţi face griji
pentru femeie, îl dădăci Vanni.

- E al naibii de greu să nu te uiţi, Vanni, spuse el.

- Concentrează-te!

Aşa că el ridică privirea şi văzu că în spatele femeii era un bărbat care o sprijinea – probabil soţul îi susţinea umerii, îi zâmbea spunându-i să împingă.

Dar Paul lăsă ochii în jos, fiindcă nu putea să privească. Şi din nou se văzu capul copilului.

- E barbar şi neobişnuit, mormăi el.

-Te duci la război şi împuşti animale în pădure – în mod sigur poţi *să faci* asta, spuse ea, devenind foarte autoritară când spunea asta. Animale mari – împuşti animale mari. Chestia asta e mult mai drăguţă decât vânătoarea.

- Depinde în întregime cu ce eşti obişnuit, bombăni el.

Urmări cum bărbatul de pe ecran îi spunea femeii să gâfâie, să gâfâie, să gâfâie apoi să împingă, să împingă, să împingă. în fine, cât de greu putea să fie? Iar femeia asuda de parcă ar fi alergat la maraton. Se apucă din nou cu mâinile de coapse, se ridică, împinse cu un mormăit şi un geamăt de parcă ar fi ridicat o greutate de 150 de kg, şi Sfinte Sisoe! Din ea ţâşni capul!

- O, Doamne, se văicări el iar, plecând privirea şi clătinând din cap, după care se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele la televizor. Vanessa, unde este tatăl tău?

- I-am trimis pe tata şi pe Tommy la grajduri, ca să putem să ne uităm împreună la film.

-Vanessa, nu pot să fac asta. Nu e un lucru pe care mă aştept de mult timp să-l fac. Şi nici tu nu eşti o străină, o femeie care naşte pe neaşteptate în taxiul meu sau ceva de genul ăsta...

- Uite, Paul, spuse ea arătând cu degetul.

El se uită la ecran peste umăr şi văzu cum tot copilul iese alunecând, respingător şi murdar, direct în mâinile doctorului. Iar cordonul ombilical, încă legat de el, era prins în pântecele femeii.

Paul se aşeză şi îşi prinse capul între genunchi, pentru că ar fi fost atât de jenant să leşine, iar ea să fie obligată să-l resusciteze.

-Vanessa, spuse pe un ton trist, faci cea mai mare greşeală din viaţa ta în privinţa asta.

Mâna ei era pe genunchiul lui.

- Putem să ne uităm la el de mai multe ori până te obişnuieşti. Desensibilizare, cum s-ar zice.

-Te rog, nu, Dumnezeule...

- în fine, dacă aşa trebuie...

El înălţă capul la timp ca să vadă că fusese tăiat cordonul ombilical, iar bebeluşul fusese pus pe abdomenul mamei, când chestia aia cu aspect *oribil* despre care ştia că este placenta ieşi într-un şuvoi de clăbuci. „O să mor”, îi trecu prin minte. „Chiar aici, în momentul ăsta.”

Vanessa scoase un zgomot îngrozitor, iar el îşi zise în gând „Vezi? Nici ea nu suportă!” Dar când se uită la ea, îşi dădu seama că nu asta era problema. Cu o mână pe burta mare şi cu o grimasă pe chip, avea aerul că pentru ea lucrurile se mişcă cu o viteză mult prea mare pentru viaţa reală.

- Oh, oh, spuse el.

- Da, spuse ea. Gata. E în regulă – avem suficient timp. Dacă e nevoie, putem să mai vedem filmul la nesfârşit.

- Nu, spuse el hotărât. Nu mă mai uit niciodată la filmul ăla!

- Aşadar, eşti pregătit să mergi? întrebă ea.

- N-aş spune asta, nu.

- Perfect, spuse ea, ignorându-l în mod evident. Cred că ar trebui să te duci să faci un duş. Să te speli. Am fost în travaliu toată ziua, dar acum contracţiile devin serioase şi am de gând să o chem pe Mei să vină aici.

- La dracu’, îţi baţi joc de mine?

- O să o facem, Paul. Ştiu că nu o să

mă dezamăgeşti.

- Ba sunt sigur că asta o să se întâmple, spuse el. Dacă aş reuşi să rămân în picioare intr-o situaţie ca asta, ar fi un miracol. Chiar un miracol!

- Am nevoie de tine, zise ea. Dacă Matt nu poate să fie aici, cu mine, vreau să fii tu cu mine. Te rog!

„Oh, fir-ar al naibii", reflectă el. Joacă cartea cu Matt.

- Te rog?

-Vanni, scumpo, aş face orice pentru tine. Dar asta este o greşeală. O greşeală.

- Ohhhh, zise ea ţinându-se cu mâna de burtă.

El o fixa cu ochii mari, oripilaţi, în timp ce ea se chinuia să treacă peste contracţie.

Aşadar, asta văzuse pe chipul ei când intrase pe uşă. Acum urma să nască şi tot restul rămăsese în planul al doilea. Atenţia ei era concentrată asupra acestui lucru, era ca o lupoaică care îşi apăra puiul, nu o văduvă îndurerată, ci o mamă. Şi vorbea foarte serios. Era uimit că un astfel de lucru avea efect. După ce trecu contracţia, se uită la el cu o privire limpede, aprigă în ochii de culoarea acvamarinului.

- Duş! spuse.

Apoi se ridică ţinându-şi burta cu mâinile şi se duse la telefon.

Paul se duse în camera lui, îşi adună nişte haine curate şi o luă pe hol, spre duş. Termină repede, dar se spălă bine. Se bărbieri. După care se gândi: „Mă rad. De ce? Să am obrajii catifelaţi când leşin?" Când ieşea din baie, să-şi ducă hainele murdare în cameră, auzi voci. Voci bărbăteşti jos, în hol, şi voci de femei în dormitorul Vanessei. Şi râsete – de parcă era *ceva* de râs!

Se îndreptă spre hol, unde erau bărbaţi, unde probabil era cineva înţelegător care să-l scoată din

povestea asta. Jos îi găsi pe Jack cu David pe şold, pe Walt şi pe Tommy.

-Salut, spuse Jack. Ce mai faci?

Paul se îndreptă direct spre Jack.

-Ascultă, Jack, habar nu ai ce vrea să fac, spuse foarte încet.

- Ba da, am. A spus la toată lumea. Mei o să vină să te ia imediat după ce Vanni se instalează.

-Tu te-ai descurca mai bine în situaţia asta decât mine, zise.

- Da, probabil că da. Jack zâmbi larg. Dar nu mi s-a cerut.

- Nu pot să o fac, murmură.

Jack îl bătu pe spate.

- Ba sigur că poţi. O să te descurci. Ar trebui să fii recunoscător – cel puţin e o moaşă acolo cu tine. Jack zâmbi. O să fie o experienţă bună pentru tine.

- Sunt convins că greşeşti în privinţa asta.

- Paul! strigă Mei. Suntem gata.

- O, Doamne!

Jack se aplecă spre el.

- Fii bărbat, amice! Altminteri n-o să apuci să auzi sfârşitul poveştii.

Paul porni pe hol fără tragere de inimă. Cu un zâmbet larg şi fericit, Mei îl întâmpină în dreptul uşii de la dormitorul lui Vanni.

- Cum ne simţim? întrebă ea.

-Nu prea bine, Mei. Sunt destul de sigur că nu o să mă descurc. Sunt complet lipsit de experienţă.

- E în regulă, Paul. Nu-ţi face griji! Mai durează o vreme până vine copilul, iar în momentul ăsta Vanni nu are nevoie decât de cineva care să-i maseze spatele, să o ajute să nu uite să respire în

timpul contracţiilor, eventual să-i dea cu o cârpă udă pe frunte sau pe ceafă, chiar ajută uneori. Asta e tot.

-Aici mă descurc.

- Asta e bine. Dacă nu poţi să mergi până la capăt, nu e nici o problemă. Dar fă măcar atât, OK?

- O să fac tot ce pot, spuse el.

Când intră în cameră, fu foarte uşurat să o vadă pe Vanni îmbrăcată intr-un halat care nu dezvăluia nimic, şezând în pat în capul oaselor, cu picioarele încrucişate, zâmbind. Aşa că zâmbi şi el.

- Cum te simţi?

- Foarte bine, în momentul ăsta, mulţumesc.

-Vanni, ar fi trebuit să-mi spui că asta vrei, cu mult
timp în urmă. Sunt complet nepregătit să fac asta.

-Nu-ţi face griji, Paul! O să te descurci de minune.

- Probabil că nu. Probabil că nu o să fiu...

Se opri, observând că atenţia ei era în altă parte. Privea în depărtare, trecându-şi degetele circular peste abdomen, inspirând şi expirând fără grabă. Dar după numai o clipă, chipul i se contorsionă şi respiraţia îi deveni mai rapidă, mai intensă. După aceea, când o apucă durerea, se auziră nişte gemete. Când atinseră punctul culminant, începură să se estompeze, reîncepură expiraţiile lente şi mişcările circulare pe abdomen, după care în cele din urmă dispărură, iar ea ridică din nou privirea spre el, zâmbind.

Mei se întoarse în cameră aducând nişte prosoape.

- Ce-ţi face spatele?

Ea duse mâna la şale şi zise:

- Multă presiune acolo, dar e în regulă.

-Stai aşa, spuse Paul. încearcă să te apleci puţin în faţă. îşi apăsă degetele pe şalele ei. Ajută vreun pic?

-Oh, aşa e bine. Foarte bine.

El îşi plimbă degetele pe şalele ei, apoi sus până la umeri, masându-i.

- Oh, e minunat, murmură ea.

Mei îşi văzu de treabă prin cameră, aranjând lucrurile – instrumente, pături, mănuşi, lighean. Vanni trecea dintr-o contracţie în alta, iar între timp Mei se ocupa de toate cele necesare, lăsând contracţiile lui Vanni în seama lui Paul. Când Vanni nu mai putu să se aplece în faţă în timpul unei contracţii, când din cauza asta se sprijini cu spatele de perne, Paul se concentră pur şi simplu la masajul umerilor, al braţelor şi al gâtului. Se trezi spunând:

- Relaxează-te şi respiră, Vanni, inspiră şi expiră lent. Bine, bine. Cum e?

-Au, făcu ea. Au, au, au! Auuuu!

- Mei? o strigă el.

- Da, Paul.

- Nu poţi să-i dai ceva?

-Nu, Paul. Se descurcă de minune. Mei se uită la ceas. Se apropie.

Apoi, când contracţia trecu:

- Hai să te ridicăm, Vanni! Ridică-te, te rog – să te ajute un pic şi forţa de gravitaţie. Paul, hai să o ridicăm!

Vanni îşi trecu picioarele peste marginea patului şi se ridică cu ajutorul lui Paul. Când veni următoarea contracţie, fu nevoită să se aşeze pe margine, aşa că lui Paul îi fu mai uşor să-i maseze spatele. Mei se strecură afară din încăpere, închizând uşa după ea. După ce trecu contracţia, Paul o îndemnă să se ridice din nou în picioare, şi continuară aşa o vreme, sus şi jos, sus şi jos. Şi apoi,

exact când Mei intra pe uşă, Vanni îi dădu drumul, scoase un geamăt puternic şi i se rupse apa, care se scurse şuvoaie pe podea. Îl stropi pe Paul pe pantofi şi îmbibă covorul.

- Ei, ăsta e semn bun. Stai aşa, să întind nişte prosoape şi te controlez, să văd cum merge. Apropo, jos a început o petrecere aniversară.

- Zău? spuse Vanni.

Apoi gemu şi se aplecă, gâfâind.

- Sunt convinsă că a fost total neplanificată, dar când Jack a scăpat vestea că eşti în travaliu, Preacher şi Paige au venit aici – Christopher se uită la un film, dar e gata să adoarmă pe canapea. Sunt aici şi Mike cu Brie, care pregătesc nişte gustări în bucătărie, şi le ţin companie

tatălui şi fratelui tău. Jack li dă lui David biberonul de seară şi...

Se opri din vorbă şi o ajută pe Vanni să se aşeze din nou pe pat. Vanni ridică genunchii, Mei îşi puse mănuşile şi, cu o mână pe abdomenul ei şi cu cealaltă dispărând între picioarele ei, spuse:

- Ei, bine, Vanessa, ar trebui să-ţi câştigi existenţa aşa. Faci progrese grozave. Stai aşa dacă poţi – la următoarea contracţie vreau să văd dacă pot să te depărtez un pic. Ridică privirea şi se uită peste abdomenul ei. Ia-l pe Paul de mână şi respiră – n-o să fie plăcut, dar s-ar putea să avem rezultate mai repede.

Paul se lăsă intr-un genunchi la marginea patului şi o ţinu de mână, privind-o în ochi.

- Eşti bine? întrebă încetişor.
- Mă străduiesc din răsputeri, spuse cu răsuflarea tăiată.
- Ştiu. Dumnezeule, Vanni, aş fi vrut să pot face mai mult.
- Faci foarte mult, Paul. Oh! Din nou. Auuuuu!
- Bravo, spuse.Mel. Foarte bine, foarte bine. îi puse o mână înmănuşată pe abdomen, iar cealaltă dispăru din nou între picioarele ei. Gâfâie, mai adăugă.

Vanni gâfâia, dar fără să vrea mai scâncea de durere, iar Paul îşi lipea buzele instinctiv de fruntea ei şi rămânea aşa.

- Perfect, Vanessa, spuse Mei trăgându-şi mâna afară. Eşti aproape gata să începi să împingi. îşi scoase mănuşile cu un pocnet.

Paul observă că, atunci când Mei îşi scoase mâna, pe mănuşă era sânge.

- E normal? întrebă arătând cu capul spre mănuşă.
- Perfect normal. O să mai vedem

ceva sânge, spuse. Rezişti?

- Da, răspunse el. După care îşi spuse în gând: „Am cam fost păcălit. Doar nu pot să o părăsesc acum”.

Foarte bine, adăugă. Vanni, mă duc să aduc o cârpă udă. Mă întorc imediat.

Traversă holul spre baie şi mai întâi se stropi cu apă rece pe faţă, apoi udă şi stoarse un prosop de faţă şi se grăbi înapoi la ea. îşi luase un angajament – acum trebuia să se ţină de el. Se uită la ceas şi fu uimit când văzu că trecuseră trei ore de când îşi terminase treaba la şantier. Auzi sunetul televizorului zumzăind pe hol şi râsete din bucătărie. Un râs în surdină, politicos.

Când se întoarse, observă că pe Vanni se vedeau efectele travaliului – pielea îi lucea de transpiraţie, părul era ud şi în dezordine, chipul, contorsionat de durere, îngenunche din nou; Mei pusese câteva prosoape pe covorul ud, dar pantalonii lui erau deja uzi în genunchi. Nu-i păsa. îi tamponă fruntea şi o ţinu de mână în timpul altor câtorva contracţii, apoi Mei dădu semnalul.

- în regulă, Vanni – hai s-o facem! Dacă simţi nevoia, împinge la următoarea.

- Slavă Domnului, spuse cu glas slăbit.

- Paul, vreau să o susţii din spate, să o ajuţi să se ridice un pic. Vanni, ştii ce ai de făcut.

Paul începuse să o ridice, iar Vanessa spuse:

- Nu încă.

Apoi într-o clipă un impuls îngrozitor de a împinge o făcu să se ridice de pe pat şi, în mod surprinzător, lui Paul nu a fost nevoie să i se spună că a sosit momentul. O sprijini de la spate în timp ce ea, cu un geamăt puternic şi ţinându-şi răsuflarea, făcea eforturi şi împingea cât o ţineau puterile. Când se prăbuşi pe pat, Paul întrebă:

- A ieşit?
- Nu. Mai durează un pic.
- Dar în filmul ăla...

-Acolo nu era la primul copil, spuse Mei. A ieşit mult prea repede. La primul copil durează.

- Cât durează?
- Cât vrea copilul.

Mei puse stetoscopul la urechi, ridică halatul lui Vanni peste burtă şi ascultă. Trase halatul la loc şi spuse:

- E puternic. O să te ţină trează noaptea.

Paul îşi îndeplini sarcina – să o tamponeze pe frunte, să o ţină de mână, să o încurajeze, să o susţină. Continuă aşa cam o oră şi văzu cum Vanni este din ce în ce mai obosită, cum Mei îşi făcea de lucru pregătindu-se să prindă bebeluşul. Paul o sprijinea pe Vanni când o auzi pe Mei spunând:

- Mai ţine un pic... exact acolo unde simţi presiunea... Perfect, trage aer în piept şi mai împinge o dată... Bravo!

Mei întinse prosopul pentru bebeluş pe pat şi îşi aduse la pat clemele ombilicale, tubul de aspirare şi foarfe- cile. În cele din urmă spuse:

- Cred că la următoarea contracţie dăm lovitura, Vanni. Străduieşte-te să fie una bună!

-Străduieşte-te să fie una bună, scumpo, se auzi Paul spunând. Gata, împinge, împinge! împinge! împinge!

Mei îi întinse o pătură lui Paul.

- Paul, întinde asta peste burta lui Vanni. Când o să vină copilul, acolo o să se ducă. O să-l uscăm şi pe urmă o să-l înfăşăm într-o păturică curată, caldă. De acord?
- De acord, spuse el fascinat.

Vanni se ridică din nou în şezut, împingând. Paul îşi făcu treaba, aşa cum fusese instruit.

- Foarte bine, spuse Mei. Aproape am terminat. Cred că data următoare când împingi, vine, Vanni. Hai că e aproape!

- în regulă, scumpo, hai că e aproape! spuse Paul.

Fără să vrea, se aplecă în faţă, urmărind, dorind să
vadă cum se naşte bebeluşul, dorindu-şi să fie implicat până la capăt. Auzi copilul plângând, o auzi pe Mei exclamând fericită. Apucă păturica, făcu ce trebuia şi din pântec ieşi un bebeluş vâscos care urla. O, Dumnezeule, arăta tare nefericit.

- Hei, spuse Paul râzând. E supărat!

Vanni râse, emoţionată.

Paul se holba uluit la viaţa aceea nouă, fascinat de ce făcuse ea. Uimit că el fusese acolo. Apoi îşi aminti – trebuia să facă diverse lucruri. El şi Mei şterseră bebeluşul, şi în timp ce ajuta cu asta, nu se putea abţine să nu-i numere degetele de la mâini şi de la picioare. O privi pe Mei cum taie şi prinde cu cleme, apoi el înfăşă bebeluşul întro păturică nouă şi uscată şi îl ridică în sus. Vanni se chinuia să se ridice puţin în şezut, încercând să-şi pună pernele la spate. Paul ţinea copilul pe braţ, iar cu mâna cealaltă o ajută. După aceea îngenunche lângă pat privind-o pe Vanni cum cuibăreşte copilul lângă ea şi-l sărută delicat pe cap. Şi într-un gest nu pe deplin conştient, Paul îşi lipi buzele de umărul lui Vanni.

Ea îşi înălţă capul şi îl privi în ochi. întinse mâna spre faţa lui şi îi şterse lacrimile de pe obraji. Lacrimi despre care el nu avea habar.

-Am făcut-o, spuse Mei. Bravo! Bravo!

Paul era epuizat. îşi lăsă capul pe umărul lui Vanni şi rămase aşa un moment, încercând să-şi imagineze prin ce trecuse. îi simţi degetele în păr.

- O, Vanni! murmură, ridicând capul.

Ce treabă ai făcut!

Ea începuse să zâmbească, dar chipul păru să i se topească într-o privire încruntată când ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i curgă pe obraji. îşi ridică privirea spre Paul şi şopti:

- Aş fi vrut să-şi vadă şi el fiul.

Paul îi şterse lacrimile de pe obraji.

- îl vede, scumpo. Are locul cel mai bun din casă.

- Da, spuse ea cu lacrimile şiroindu-i. Bănuiesc că da.

Paul strecură un braţ pe după umerii ei şi o ţinu aşa
lângă el în timp ce plângea încetişor, fără să-şi dea seama că şi lui îi curgeau lacrimile în părul ei.

- Hai să punem copilul la sân, Vanessa! Roşcaţii sunt nişte urâcioşi.

- Da, spuse ea cu vocea tremurătoare. Da, am priceput.

Trăgea de halatul care părea să se fi prins în ceva,
dar îi tremurau mâinile. Paul trase de halat care se ridică dezvelind un sân, dar el nu-l percepea ca pe un sân. Era ca şi cum făcea parte tot din procesul naşterii copilului. O ajută să aşeze la sân copilul care urla cu disperare. După care se opri şi păru că-şi găseşte locul. Şi brusc, îl găsi.

- Ohhh... făcu Vanni. Asta a fost. Uau!

După care ridică privirea spre Paul şi zâmbi. Iar copilul sugea, scoţând mici sunete adorabile.

Paul nu observă că Mei plecase până când nu se întoarse cu un lighean cu apă pe care îl puse pe masa de înfăşat. O examină rapid pe Vanni, o acoperi din nou, apoi spuse:

- în regulă, stai să-l curăţ pe piticul ăsta să fie pregătit pentru a fi arătat. Cum te simţi, Vanni?

- Bine, spuse ea ştergându-se la ochi. Mă simt bine.

Paul o sărută pe frunte.

- Eşti grozavă, Vanessa.

- Şi tu, murmură ea, apoi închise ochii.

El rămase în genunchi lângă pat, iar Mei luă bebeluşul şi tot timpul cât îl spălă, Paul urmări cum chipul lui Vanni se transformă lent pe măsură ce se scufundă epuizată în somn. îi sărută delicat lacrimile de pe obraji. Câteva minute mai târziu, Mei îl atinse pe umăr. Ţinea în braţe un bebeluş înfăşat.

-Uite-l, spuse ea. Du-l bunicului şi unchiului lui. O să fac ordine în cameră şi o să mă îngrijesc şi de mamă.

- Eşti sigură?

- Categoric, spuse ea dându-i-l. Ţi-ai câştigat acest drept.

Walt şi Tommy erau impresionaţi de noul membru al familiei, şi la fel toţi cei de faţă. Apăru un aparat de fotografiat şi se făcură poze, fu trasă păturica să-l vadă toţi cum dă din picioruşe, să se minuneze de dimensiunea lor.

- Pariez că ţi-ar prinde bine un pahar, îi spuse Preacher lui Paul.

-Oho, amice, nici nu-ţi închipui, răspunse el scărpi- nându-se la ceafă.

- Ce ai acolo pe pantaloni, frate?

Paul privi în jos:

- Cred că e lichid amniotic. Covorul din cameră o să trebuiască spălat.

- Fără doar şi poate. Preacher trecu o sticlă peste câteva pahare. Să ştii că şi eu am să o fac. O să fiu cu Paige când o să se nască bebeluşul. Abia aştept să o fac.

- Păi, sper că o să fii mai pregătit decât am fost eu. Pe mine chiar m-a luat prin

surprindere.

- Dar nu-ţi pare rău, nu?

-Nu. A fost grozav, spuse.

- Aud asta mereu, spuse Preacher. Tipi care habar nu au ce să facă, dar pe urmă cred că a fost ideea lor. îl ştii pe Zeke – a făcut asta de patru ori. Zice că ar mai face-o de încă patru ori, dar cred că nevastă-sa îl împuşcă mai degrabă înainte să se întâmple asta.

- Zeke e paramedic, spuse Paul. Cred că asta îi dă un avantaj.

- Mda, spuse Preacher sorbind din pahar. Şi obsedat sexual, presupun. Un obsedat sexual care iubeşte copiii.

Jack li se alătură.

- Deci ai reuşit.

- Jack, eşti eroul meu. Simplul fapt că am fost acolo a fost o mare provocare, nu ştiu cum l-ai moşit pe David. Zău, pur şi simplu nu ştiu.

-Am primit indicaţii, spuse ridicând paharul. însă nu am de gând să o mai fac încă o dată. O să stau să urmăresc data viitoare. Nu vreau decât să mă uit.

Era o sărbătorire, chiar dacă în linişte şi cu restricţii ca să nu plângă copilul sau să o trezească pe Vanessa, care merita să se odihnească puţin. Christopher dormea pe canapea, iar David, în patul lui Walt, cu o grămadă de perne în jurul lui. Destul de curând apăru şi Mei, fiind felicitată pentru că făcuse o treabă bună. Fiecăruia îi veni rândul să ţină copilul, care în cele din urmă fu luat şi dus în camera lui, dormitorul mamei lui.

Se adunară toţi în sufragerie, cu paharele în mână, iar pe masă încă mai rămăseseră gustări. Paul stătea în uşa bucătăriei. Brie şedea în poala lui Mike, Paige se sprijinea de Preacher, care îşi trecuse braţul uriaş pe după umerii ei. Jack era în picioare în spatele lui Mei, masân- du-i umerii. Walt îi dăduse o

bere lui Tom cu care acesta părea să se descurce ca un adevărat profesionist.

- Ei, familia Valenzuela când are de gând să se pună pe treabă? întrebă Walt.

-Ne ocupăm de asta, spuse Mike cu un zâmbet larg. Nu-i aşa, scumpo? adăugă şi o sărută pe Brie pe obraz.

-Mike face eforturi mari. Râse.

- O, trebuie să aveţi grijă, spuse Preacher. întrebaţi-o pe Mei. Oricât ar părea de bizar, sexul zilnic nu e o metodă bună ca să rămâi însărcinată.

-John! îl certă Paige.

înainte să apuce să-şi termine dojana, cel puţin trei persoane repetară ca un ecou „în fiecare *zi*?”

- Dumnezeule, doar nu e ilegal, nu? întrebă Preacher, făcându-i pe toţi să râdă şi mai tare.

-Preacher, prietene, eşti eroul meu, spuse Tommy. Vreau să fiu exact ca tine când o să fiu mare.

Walt îi ciufuli părul.

- Fiul meu e un mincinos afurisit. Vrea să fie exact ca tine, dar ieri!

- E adevărat, spuse Tom. Nu mă dau aşa de tare în vânt după copii, dar restul sună foarte bine.

Nu după mult timp oamenii începură să se agite să plece, căutându-l pe Paul din priviri. Se părea că o ştersese. Jack traversă holul şi aruncă o privire în camera Vanessei pe care o găsi dormind liniştită.

Jack le spuse petrecăreţilor să aştepte cât se duce să vadă dacă Paul ieşise afară să ia puţin aer. îşi puse haina şi dădu o tură în jurul casei şi apoi pe la grajd şi padoc. Nu trebuia să fii geniu ca să-ţi dai seama. Pentru Paul fusese o zi lungă şi plină de

emoţii. Era pe colina mică nu departe de casă. Cea de pe care vedeai o mare parte din pământul generalului.

Paul aruncă o privire peste umăr când auzi cum trosneşte pământul îngheţat sub cizmele lui Jack. După care ochii lui se întoarseră din nou asupra splendidei pietre funerare pe care scria: „Matt Rudledge, soţ, tată, fiu, frate, prieten mult iubit”. Jack puse o mână pe umărul lui Paul.

- Ar fi bucuros că ai fost acolo, ţinându-i locul.

- Tocmai îi povesteam despre asta şi mă gândeam, la dracu’, nici măcar nu ştiu cât din el e acolo, jos.

-Nimic, spuse Jack. A plecat mai departe.

Paul se izbi cu pumnul în piept.

- Eu încă îl am aici.

- Bineînţeles. Toţi cei care l-au iubit îl au acolo. Cred că ăsta e esenţialul.

- Nu eu ar fi trebuit să fiu acolo în seara asta. El ar fi trebuit să fie. Ei îi este foarte dor de el.

-Uite ce e, Paul, toţi avem drumul nostru în viaţă. Pe el l-a dus acolo, pe tine, aici.

Paul pufni, îşi şterse faţa.

- Casa e aproape gata, spuse. Vanni o să se refacă şi o să-şi reia viaţa foarte curând, iar eu nu mai pot să mă învârt pe aici. Trebuie să mă întorc. în Grants Pass.

- Da, spuse Jack. Dar o să vii înapoi destul de curând. Eşti foarte legat de locul ăsta.

-Nu ştiu ce să zic...

- Las-o un timp, Paul! E încă prea devreme, dar situaţia se va schimba.

- Despre ce vorbeşti? întrebă, privindu-l prin întuneric.

- O, Doamne, mă întrebam. Nu-ţi aminteşti. Te-ai cam îmbătat şi... Nu, te-ai îmbătat tare şi ţi-a scăpat oarecum faptul că tu ai văzuto primul.

-Nu. Imposibil să fi făcut aşa ceva.

- Nu te ambala! Numai mie mi-ai spus. Ai fost suficient de discret ca să leşini înainte să mai spui şi altora. Aşa că ascultă-mă măcar o dată, da? Fiindcă este important. Ştii deja, dar în momentul ăsta crezi că eşti singurul bărbat care s-a găsit în această situaţie. Eu m-am însurat cu o văduvă. Ai uitat? Nu a fost uşor. Nu s-a întâmplat rapid – să trec peste perioada aceea lungă, urâtă când mă întrebam unde este locul meu. Dacă vrei adevărul, a fost al naibii de umilitor. Dar a meritat fiecare noapte nedormită, Paul. Doar că durează cât durează.

Paul medită o clipă. Cu buzele strânse, ca şi când dădea o luptă cu el însuşi.

-Trebuie să mă duc înapoi în Grants Pass.

- Dar să te întorci repede aici, spuse Jack. Să te întorci aici. Ascultă ce-ţi zic, dacă n-o faci, o să regreţi.

- Dar nu pot să mai stau mult, Jack. Situaţia asta mă macină. Trebuie să plec de aici. Matt a fost cel mai bun prieten al meu şi a murit, iar eu am ajutat-o pe soţia lui să aducă bebeluşul pe lume şi...

- Şi o doreşti pe soţia lui. Paul, ştiu că este o perioadă dificilă, dar dacă eşti genul de tip care fuge de greutăţi, Dumnezeule, o să te deteşti.

Paul lăsă capul în jos.

- Hai, mai spuse Jack. Oamenii vor să-şi ia rămas-bun. Vor să-şi mai exprime o dată admiraţia faţă de tine.

- Nu poţi să mă laşi aici?

-Nu, zise Jack şi puse o mână pe ceafa lui Paul tră- gându-l de lângă mormânt. Generalul vrea să-ţi spună – Matt a ales un nume. Au făcut câteva schimbări din cauza morţii lui – schimbări care au fost ideea Vanessei. Matt a dorit să-l cheme Paul. Dar s-au hotărât să fie
Matthew Paul. Cred că ar trebui să bei pentru asta. Şi să te gândeşti la asta.

capitolul 16

Tom rămase tăcut în timp ce buşuma caii împreună cu Brenda, dar asta nu conta pentru că ea vorbea repede şi fără încetare. O invitase să vadă bebeluşul nou-născut, care avea doar o săptămână, iar ea era absolut încântată. Apoi făcură o partidă rapidă de călărie, iar el continuă s-o tot asculte vorbind despre apropiatele preselecţii pentru trupa de majorete din ultimul an de liceu. Deşi era abia februarie, acceptase deja să fie partenerul ei la balul de absolvire, iar ea avea un milion de lucruri de spus în legătură cu asta. După ce caii fură băgaţi în grajd, o luă de mână şi o duse în încăperea unde erau harnaşamentele. Se aşezară pe o bancă, o trase în poala lui şi o sărută apăsat şi pasional. Şi îi spuse:

- Trebuie să-ţi spun ceva.
- Ce anume?

-Te iubesc. Şi ştiu că mă crezi. Te doresc nebuneşte şi nu ai încotro, trebuie să mă crezi. Dar o să fac ceva – chiar dacă asta ar putea să mă coste totul. Tu şi tot ce avem împreună.

- Ce anume? Despre ce vorbeşti?

-Am vorbit cu poliţia, spuse el.

Ea sări din poala lui.

- Poftim? întrebă nevenindu-i să creadă, clătinând din cap ca şi când ar fi încercat să

facă să dispară ce îi spusese el. Nu.

El încercă să o aşeze din nou în poala lui, dar ea sări cât colo, ca să n-o poată atinge, cu o expresie de groază absolută întipărită pe faţă. Aşa că se ridică şi el în picioare în faţa ei.

-Nu numai cu Mike. Cu alţi poliţişti. O unitate specială de detectivi, după cum s-a dovedit. O să-i ajut să-l prindă pe tipul care te-a drogat – pentru că a fost vorba despre un tip şi un drog.

-Nu, spuse ea din nou, clătinând din cap. Nu ai cum să ştii mai bine decât ştiu eu.

- Ba da, amândoi ştim. E posibil chiar să-ţi revină în memorie ceva, dar nu sunt sigur cum. S-ar putea să fii întrebată ce ştii despre acest lucru, şi poţi să spui orice doreşti. Poate că n-o să spui nimic. Dar a trebuit s-o fac, Brenda.

Ei începură să-i curgă lacrimile pe obraji imediat, şi mai făcu un pas în spate.

-Nu, nu *trebuia* s-o faci.

- Ba da, trebuia, şi o să-ţi explic pentru ce. Pentru că vreau să dorm noaptea. Pentru că nici nu vreau să încerc să-mi închipui că în cursul acestei veri, sau anul viitor, cândva, vreun neghiob ca mine ţine în braţe fata pe care o iubeşte în timp ce ea plânge în hohote pentru că a fost violată. Nu vreau să mă gândesc că vreo biată fată – o fată cuminte care se păstrează şi nu face sex – se trezeşte însărcinată când până atunci probabil că nici măcar nu a fost mahmură vreodată! Nu am de gând să stau treaz noaptea şi să mă întreb dacă există vreun cuplu de puşti ca mine şi ca tine, care se iubesc şi se poartă cu atâta grijă, atât de corect, şi a căror relaţie e făcută praf de nemernicul ăsta. Am de gând să încerc să-l opresc chiar dacă n-o să-mi mai vorbeşti niciodată.

- Dar ţi-am spus, nu ştiu ce s-a

întâmplat! Nu pot să fac nimic! Şi chiar dacă aş putea, nu *vreau* să fac! Doamne, Tommy, nu vreau să ştie nimeni!

- Nu te învinovăţesc. Nu am povestit poliţiei despre tine, dar asta o să fie irelevant. în cele din urmă vor dori să îi audieze pe toţi puştii care au mers la fiecare dintre chefurile şi petrecerile alea cu băutură, ca să afle ce li s-a întâmplat. Şi pentru asta îmi pare rău – tu poţi să procedezi cum vrei. Dar n-o să-l las pe individul ăsta să-i mai facă aşa ceva prietenei altcuiva. îmi pare rău că eşti supărată, dar nu-mi pare rău că am făcut-o.
- Te urăsc!
- A trebuit s-o fac.

-Te urăsc!

- Da, spuse el ţinând capul în jos. Apoi îl ridică. Ei bine, eu te iubesc şi îmi pare rău că asta te supără. Sper că într-o zi, cam peste un milion de ani, vei reflecta la asta şi chiar dacă încă mă vei mai urî, poate că vei avea un oarecare respect pentru mine, pentru că am făcut ceea ce trebuia.

Ea începu să plângă în hohote, clătinând din cap, până când părul mătăsos castaniu-deschis îi căzu peste faţă.

- De ce ai făcut asta? De ce? Acum totul o să iasă la iveală. N-ar fi trebuit să-ţi spun – am crezut că pot avea încredere în tine! Acum toată lumea o să creadă că nu sunt decât o stricată! El întinse mâna, dar ea se trase înapoi. Nu mă *atinge!* Să nu mă mai atingi *niciodată!*

El însă o strânse totuşi la piept şi o ţinu aşa în timp ce plângea. Frate, şi plângea aşa de tare, încât el se gândi că o să vomite. De fapt, începu să se înece, dar el o ţinu aşa până când obosi. Şi continuă să o ţină în braţe.

- De ce? continua ea să-l întrebe. De

ce? Nu era treaba ta s-o faci – era treaba mea, dacă mi-aş fi dorit s-o fac.

- Da? Şi dacă i se întâmplă şi altcuiva pentru că tu n-ai spus nimic? Şi dacă cineva moare? întrebă el, dar o întrebă cu blândeţe în timp ce continua s-o ţină în braţe. Nu-mi pasă că nu spui nimic despre asta. E alegerea ta. Ştii ceva? N-ai decât să mă urăşti. Dă vina pe mine dacă asta vrei, dar ştim amândoi că nu eu sunt cu adevărat tipul cel rău. Adevărul e că trebuie să continui să mă suport pe mine însumi.

Ea se desprinse din braţele lui.

- Ei bine, sper doar că o să reuşeşti.

El o fixă cu privirea o clipă nesfârşită.

- O să reuşesc, spuse el. Hai să te duc acasă!

A doua zi, după ore, Tommy se duse cu mica lui camionetă roşie acasă la Jordan Whitley. Urcă în fugă scările de la verandă şi bătu la uşă. Jordan îi deschise, iar Tommy spuse:

- Salut. Mi-ai făcut rost de marfă?

- Da, frate, răspunse Jordan râzând. O să-ţi placă la nebunie.

Se căută în buzunar şi scoase o punguţă de plastic şi un plic. Când Tom întinse mâna după ele, Jordan spuse:

- Hei, n-ai uitat ceva?

-A, da. Cât ai spus?

- Numai un sutar, frate. O să fii atât de fericit!

- Ce avem aici? întrebă Tom.

- Drogul violului, ecstasy, metamfetamină. Făcute la comandă.

- M-am răzgândit în privinţa metamfetaminei, spuse el, iar Jordan îi luă punguţa de plastic. Atunci, îmi faci o reducere, nu?

- îmi pare rău, amice. Tipii ăştia nu

prea dau banii înapoi.

-Aha, spuse Tom. Ai folosit mult chestia asta? întrebă el. Drogul violului?

Jordan ridică din umeri.

- De vreo câteva ori. Ştii, doar pentru distracţie.

- Da, spuse Tom zâmbind. Doar pentru distracţie.

îi dădu un teanc de bancnote, luă drogurile şi făcu cale întoarsă.

Din fiecare parte laterală a casei apăru câte un detectiv în civil, cu legitimaţiile deschise şi îndreptate spre Jordan. Unul din detectivi era o tânără cu o şapcă de ba- seball de sub care îi ieşea o coadă de cal – nu părea mult mai mare decât Tom. Ar fi putut trece drept o fată de liceu, arătând atât de tânără şi minionă. Celălalt poliţist sub acoperire era un tip uriaş, îmbrăcat cu o jachetă

şi jeanşi. Amândoi aveau la centură pistol, cătuşe şi pistol cu electroşocuri.

- Poliţia! spuse fata. Jordan Whitley, eşti arestat. Avem mandat de percheziţie. întoarce-te cu faţa la perete, cu mâinile sprijinite de zid.

Expresia de pe faţa lui merita toţi banii. Aproape că îl făcu pe Tom să zâmbească. Un şoc absolut şi îngrozitor.

- Hei! strigă el. Hei, ce se întâmplă aici?

Dar înainte să apuce să-şi termine propoziţia, fata cea mărunţică îl întoarse, îi depărtă picioarele şi îl per- cheziţionă în timp ce tipul cel masiv îl supraveghea, îm- piedicându-l să facă vreo mişcare.

în timp ce îi puneau cătuşele, Whitley privi peste umăr spre Tom.

- Frate, o să-ţi pară rău.

- Da, probabil, răspunse acesta. Dar n-o să regret niciodată.

Apoi îi dădu detectivului cel masiv plicul şi coborî treptele verandei spre camioneta lui în timp ce o maşină de patrulare a poliţiei se opri şi din ea coborî un poliţist în uniformă. Mai jos pe stradă se afla un SUV cu geamuri fumurii, o maşină fără însemnele poliţiei pe ea. în interiorul ei, urmărind cum decurge arestarea, se aflau detectivul Delaney şi Mike. Tom porni spre casă ca să povestească familiei ce făcuse.

Rulota lui Paul era prinsă de spatele camionetei, bagajele lui erau făcute şi stăteau pe aleea din faţă de la casa generalului. înainte de a ieşi afară să plece, o cuprinse în braţe pe Vanessa, o strânse la piept împreună cu bebeluşul şi o sărută pe obraz.

-Te rog să te întorci foarte curând, murmură ea. Fără tine, n-aş fi putut trece niciodată prin toate astea.

-Nici eu n-aş fi putut trece prin asta fără tine,

spuse el. De-acum o să-ţi fie bine, Vanni. Dacă ai nevoie de mine, e suficient să mă suni.

- O să-mi lipseşti mai mult decât îţi închipui. Ai fost ca un membru al familiei, spuse ea.

- Ştiu, spuse el şi completă în gând: „De asta trebuie să plec acum. Pentru că nu mai pot să-i fiu aşa în continuare. Ca un frate. Chestia asta mă omoară”, îţi mulţumesc că m-ai făcut să mă simt atât de bine-ve- nit, că am fost implicat în tot ce s-a întâmplat.

- A fost ceva firesc, Paul. Mi s-a părut firesc să fii aici. Dar acum, că ai terminat casa, mi-e teamă că n-o să mai fii prea mult pe aici, şi o să fie îngrozitor.

- Nu, o să fiu prin preajmă. O să vin cu regularitate să mă întâlnesc cu băieţii, să vânăm, să pescuim sau să jucăm poker. Astea rămân, chiar dacă n-o să mai am de construit o casă pe aici.

- O să mă duc cu bebeluşul la Grants Pass să mă văd cu rudele lui Matt. O să te sun, da?

-Ai face bine, răspunse el. O sărută pe frunte, apoi se aplecă să sărute şi bebeluşul pe frunte. O să vorbim în curând, sunt sigur.

Ieşi prin faţă, unde îl aşteptau generalul şi Tom, iar Vanessa îl urmă. îi strânse mâna lui Walt.

-Vă mulţumesc pentru tot, domnule.

-Nu fi caraghios, spuse acesta. Noi îţi rămânem datori.

Paul îi întinse mâna lui Tom, apoi îl îmbrăţişă.

- Sunt al dracului de mândru de tine, băiete, spuse el. Ai făcut un lucru dificil. Sper ca totul să se termine cu bine.

Şi în timp ce Paul spunea acest lucru, generalul îşi bătu fiul pe spate.

- Mulţumesc, spuse Tom, privind în jos. Dar apoi înălţă capul şi continuă: O să-mi fie dor de tine, frate.

- Mda, şi mie, amice. Poate că o să vin pe aici la absolvirea liceului sau văd eu când.

- Stii că esti oricând bine-venit. Ai locul rezervat, spuse Walt.

Paul aprobă din cap, îşi luă sacul din pânză şi valiza, ieşi pe alee şi le aruncă pe bancheta din spate a camionetei. Făcu semn cu mâna şi claxonă când porni. în oglinda retrovizoare văzu cum Walt îl cuprinde cu braţul pe după umeri pe Tom şi îl conduce spre casă. Vanessa însă rămăsese pe loc, mângâind mogâldeaţa înfăşată pe care o ţinea lipită de umăr şi urmărindu-l cum se îndepărtează.

„Poate cândva, într-o bună zi", îşi spuse el. „Poate cândva."

Jack puse şi ultima cutie din cabană în spatele camionetei şi se aplecă în cabină să claxoneze. Mei ieşi din cabană şi rămase pe verandă, învârtindu-se în cerc. Şterse puţin praf imaginar de pe braţul unuia dintre scaunele de grădină. Clătină din cap şi zâmbi. Chiar îi părea foarte rău că pleca, deşi noua casă era mare şi frumoasă.

- Mei, vino, o strigă el.

-Vin imediat, spuse ea.

Dar mai rămase puţin acolo. începea să i se contureze o burtică frumoasă. Purta jeanşi, cizme şi un pulover galben care îi acoperea burta, iar părul auriu îi cădea în bucle groase peste umeri şi pe spate. Era atât de delicată; cum stătea aşa acolo, putea trece drept o adolescentă însărcinată. Dar după cum Jack ştia prea bine, nu era o copilă. Nevasta lui era femeie în toată puterea cuvântului.

Se duse la ea pentru că nu se mişca prea repede. Sări peste toate treptele verandei deodată, îi ridică bărbia şi văzu că avea lacrimi în ochi.

- Iar ai de gând să plângi?

- Nu, spuse ea apăsat.

El râse înăbuşit.

- Locul acesta este acum al nostru, Mei. Nu renunţi la el.

- Pur şi simplu, îmi aminteam, spuse ea. îţi aminteşti acea seară când m-ai adus acasă şi m-ai băgat în pat după ce băusem vreo două whisky-uri pe stomacul gol?

-Da.

- Şi mi-ai lăsat echipamentul de pescuit să-l găsesc când mă voi trezi dimineaţa?

- Da, răspunse el, fericit să o revadă în minte purtând cizmele de cauciuc noi-nouţe şi lansând în curte lanseta din scaunul de grădină. în noaptea aia chiar am crezut că o să am noroc.

-Ai avut noroc în cabana asta de mai multe ori decât pot să socotesc, spuse ea. David s-a născut în patul ăla, adăugă ea.

- Că tot veni vorba de noroc. Râse şi o trase în braţele lui. Oricând doreşti să te strecori aici şi să-ţi aminteşti de trecut, poţi să contezi pe mine.

- îmi amintesc cum a fost prima oară când am ajuns aici – în sobă era un cuib de pasăre. Ridică privirea spre el. Ai reconstruit toată cabana asta pentru mine, încercând să mă faci să rămân.

- Din clipa în care te-am văzut, am fost condamnat. Nu ştiu ce s-ar fi ales de mine dacă n-ai fi rămas.

-Ai fi avut mai puţini copii, cred. Jack, am trăit atâtea zile şi nopţi fericite în căbănuţa asta. întreaga mea viaţă s-a schimbat aici.

- Şi a mea. Acum, hai să mergem, iubito! Avem o casă nouă care ne aşteaptă.

- Crezi că o să fim la fel de fericiţi în casa nouă cum am fost aici?

El o sărută pe nas.

- îţi garantez. Acum, hai să mergem!

Ea oftă din greu, coborî treptele verandei alături de el şi se urcă în camionetă. Privi visătoare pe geam când trecură prin oraş şi intrară pe aleea care devenise aleea ei; se simţea prost dispusă şi nostalgică de parcă s-ar fi mutat în alt stat, când de fapt nu erau decât douăzeci de minute de mers cu maşina. Oftă din nou când coborî din camionetă şi porni spre noua verandă, spre noua casă.

El o prinse de mână şi o opri. Apoi o ridică în braţe, o duse în casă şi se opri chiar după pragul uşii de la intrare, ţinând-o în continuare în braţe. Era fantastic – era clar că Paul se depăşise pe sine. Podelele din lemn de esenţă tare străluceau, tavanul din camera mare era arcuit şi cu grinzi din lemn, mobila cu piele cafenie din jurul şemineului de piatră era luxoasă şi îmbietoare. El merse mai departe prin casă şi trecu pe lângă o minunată bucătărie, uriaşă şi modernă, despre care el credea că va fi centrul multor întâlniri în viitor. Electrocasnice argintii, blaturi din granit negru, dulapuri de stejar închise la culoare şi strălucitoare şi o masă lungă de stejar la care puteau sta zece sau mai multe persoane.

- Ce faci? îl întrebă ea.

El o duse în spaţiosul dormitor principal care avea un pat uriaş şi comode mari, de înălţimea unui om.

- Facem un mic tur. Îi arătă patul mare şi nou. Cum îţi place noul tău ţarc?

-Jack, spuse ea râzând şi strângându-şi braţele în jurul gâtului lui.

El o sărută – un sărut senzual, profund şi lung.

- Cred că avem timp să inaugurăm noua casă înainte ca Brie şi Mike să-l aducă pe David.

- Oh, Jack, trebuie să mai facem câte ceva pe aici.

- Sigur că trebuie să mai facem,

spuse el, aşezând-o tandru pe pat şi aplecându-se ca să-i scoată cizmele. Da, trebuie.

Detectivii de la biroul şerifului fură foarte cooperanţi şi îl lăsară pe Mike să asiste la câteva interogatorii cu Jordan Whitley, Brendan Lancaster şi cu elevi care era posibil să fi fost victime ale suspecţilor. Considera un mare noroc faptul că numai trei fete din Virgin River

păreau să fi căzut pradă, pentru că existau altele din preajma liceului Valley care păreau să fi fost probabil drogate şi violate. Şi după cum bănuise Tom, existaseră mai multe droguri – aşa-numitele droguri albe. După numai două săptămâni de la arestarea celor doi tineri, informaţiile curseră şi se întocmiră stive de rapoarte şi depoziţii care inundară biroul procurorului districtual adjunct.

Reputaţia de procuror a lui Brie depăşise graniţele Sacramento Valley şi, atunci când îşi oferi serviciile în calitate de consultant al procurorului local, ajutorul ei fu primit cu recunoştinţă. Singurul lucru pe care nu credea vreodată că va fi capabilă să-l facă, dar pe care îl făcu extrem de bine, fu să asiste la audierea adolescentelor care fuseseră probabil victime ale violurilor. Priceperea ei era impresionantă, dar probabil subtilitatea şi compasiunea ei ajutară la pregătirea cel puţin a unei fete pentru un posibil proces. Carra Jean Winslow ştia cu exactitate ce i se întâmplase şi cine o violase.

Ce i se păru cel mai interesant lui Mike – şi previzibil în acelaşi timp – era faptul că aceşti băieţi, Whitley şi Lancaster, nu impresionau prin nimic. Nu erau nici deştepţi şi nici măcar isteţi – erau pur şi simplu nişte idioţi care aveau acces la droguri periculoase şi la ocazia de a le folosi. Lancaster fusese prezent la vreo două chefuri care avuseseră loc în oraşe mai mari de pe coastă unde găsise şi cumpărase GHB şi îşi împărţise banii cu Whitley. Avea şi un dealer local de marijuana cu care colabora şi pe care o dădea la schimb pentru metamfeta- mină şi ecstasy. Avea marfă şi o trafica. Aceasta ajungea în cele din urmă la adolescenţi care voiau să se distreze şi aveau ghinionul de a se afla prin preajma celor doi rataţi.

Lui Lancaster nu îi luă mult timp să-şi schimbe atitudinea şi să se întoarcă împotriva celor care îl

aprovizionau. Asta îl încântă pe Delaney, care îi căuta febril pe traficanţii de droguri albe. De asemenea, Lancaster era dispus să se întoarcă împotriva lui Whitley – care era cam singurul martor la violuri. Din nefericire pentru Whitley, singura persoană pe care o putea denunţa la rândul lui era Lancaster – aşa că se părea că acuzaţiile de viol ar fi putut rămâne în picioare.

Ziarele locale nu publicară numele adolescenţilor, dar asta nu împiedică veştile să se răspândească. Mike află că în Virgin River existau câţiva vecini care voiau să-şi exprime mulţumirea pentru munca lui. I se dăruiră o ladă cu vin bun, o jumătate de viţel şi o duzină de conserve de roşii puse în vara care trecuse. Puse deoparte două sticle cu vin pentru Brie, iar restul vinului i-l dădu lui Preacher. De când acceptase această slujbă, Jack şi Preacher nu-l mai lăsaseră să plătească ceva pentru mesele de la bar. Aşa mergeau lucrurile pe aici. Toţi pentru unul şi unul pentru toţi...

în faţa biroului şerifului, Mike se sprijinea de SUV-ul lui aşteptând pe cineva, o tânără care tocmai terminase a treia rundă de audieri cu detectivii. Când Brenda Carpenter, o tânără zveltă în jeanşi albaştri şi cu o geantă pentru cărţi pe umăr, ieşi, Mike se desprinse de maşină.

- Bună, o salută el.

- Bună, răspunse ea.

- Am vorbit cu tatăl tău să-mi dea voie să te duc acasă. M-am gândit că poate noi doi putem discuta câteva minute.

- Pentru ce? întrebă ea, ridicând din umeri. Nu cred că mai există şi altceva despre care să-mi pui întrebări. Nu acum.

El îi deschise portiera din dreapta.

- Nu. S-a terminat cu întrebările. Dar aş putea să-ţi spun câteva lucruri.

Brenda oftă adânc, dar se urcă pentru că voia să ajungă acasă. Mike se grăbi să-şi ocupe locul la volan, pentru că, odată porniţi, nu mai putea refuza să meargă cu el.

- Brenda, ai făcut ceva foarte curajos, spuse el.

- Nu prea am avut de ales, replică ea.

- Da, dar ai făcut-o. Ai fi putut să minţi, ai fi putut să refuzi să vorbeşti cu cineva, te-ai fi putut preface bolnavă... Existau o sută de moduri prin care puteai să nu fii de ajutor, dar ai avut îndrăzneala s-o faci. Şi ştiind ce a însemnat asta pentru tine, voiam doar să-ţi mulţumesc.

Ea îl privi.

- Pentru ce să-mi mulţumeşti? întrebă ea.

- Păi, pentru că este oraşul meu – voi sunteţi familia mea, oamenii mei. Eu îmi fac treaba ca să încerc să mă asigur că sunteţi în siguranţă. Crede-mă, ştiu din proprie experienţă cât de greu este să răspunzi la unele dintre acele întrebări.

- Mda. Soţia ta, spuse ea. Probabil te gândeşti că sunt destul de laşă pentru că am ţinut în mine atât timp ceea ce soţia ta a fost suficient de curajoasă să facă.

-Nici vorbă de asta, Brenda. în primul rând, soţia mea are 31 de ani. în al doilea rând, nu e numai avocat, ci unul cu experienţă în punerea sub acuzare a infractorilor periculoşi. în al treilea rând – ea a primit un ajutor serios din partea mea, a lui Jack şi a multor altora. Tu eşti doar o puştoaică care n-a fost deloc sigură ce i s-a întâmplat. Tu ai înfruntat o mulţime de lucruri.

- Mulţumesc. Aşa cred şi eu.

- Zău, puştoaico. Eu şi Brie am trecut prin nişte chestii înspăimântătoare şi până acum ne-am tăbăcit oarecum. În acest moment nu ne dorim

decât o viaţă liniştită într-un oraş liniştit. Râse. Dumnezeule, sper că nu cerem prea mult.

Ea rămase tăcută o clipă lungă.

- îmi pare rău că aţi trecut prin toate astea. Ştiu cum este.

- Ştiu că ştii, spuse el. Din fericire, totul a trecut. Ştii, ne dorim o familie. Când ajungi la vârsta mea, nu vrei să ratezi prea multe ocazii să faci acest lucru.

- Ai fost mândru de ea? De soţia ta?

- Oh, copile, spuse el pe nerăsuflate. A fost uluitoare. îi era atât de frică, era atât de afectată în interiorul ei, atât de vulnerabilă... Dar pe măsură ce te maturizezi înveţi un lucru – de obicei este mai bine să înfrunţi ameninţarea şi teama decât să încerci să le eviţi. Până la urmă, lucrul cel mai important este să nu ai regrete.

- Pentru că niciodată nu este atât de rău pe cât te temi? întrebă ea.

El râse.

- Cine ţi-a spus chestia asta? Pentru că uneori este la fel de rău pe cât te temi sau chiar mai rău. Şi uneori trebuie oricum să înfrunţi răul, pentru că dacă nu o faci, viaţa pe care trebuie s-o duci nu mai are cu adevărat aceeaşi valoare. Brie este exemplul perfect în această privinţă. L-a urmărit pe acel individ care viola femei, ştiind că, dacă nu îl prindea, va fi liber să facă rău şi altor femei şi va fi chiar liber să se răzbune pe ea. Dacă l-ar fi ignorat, nu numai că ar fi avut acelaşi efect, dar ar mai fi trebuit să adauge la asta şi faptul că nu a încercat niciodată să facă ceea ce trebuia. Durere de două ori mai mare. Regrete de două ori mai multe. Să încerci să faci tot ce poţi şi să dai greş – nu e nici o ruşine în asta. Dar să nu faci nimic? Pur şi simplu, vei sfârşi prin a-ţi fi mai greu să trăieşti cu această povară.

- Detectivul a spus că nu ştie ce se va întâmpla cu indivizii ăia... Nici măcar nu ştie dacă va fi un proces.

-Nici măcar nu ştie dacă o să-i închidă. Eu cred că majoritatea acuzaţiilor de trafic de droguri au fost îndulcite pentru a se obţine informaţii care să ajute poliţia în rezolvarea unor cazuri mai mari. Nu cred că vor pleda vinovaţi în vreunul din cazurile de agresiune sexuală, dar dacă aş fi avocatul lui Whitley, aş vorbi cu el să facă mai degrabă o înţelegere decât să ajungă la proces. Dacă ajunge la proces, s-a ars.

- Fără puşcărie? întrebă ea.

-Nu-ţi face griji, Brenda, abia a trecut de 18 ani. Va fi în libertate pe undeva – nu se va întoarce la şcoală cu tine. Pentru că a fost scos pe cauţiune, este în alt oraş cu tatăl lui. Nu se va întoarce aici. Ar fi făcut arşice.

- Cum ar fi fost dacă...? Se opri şi medită o secundă. Cum ar fi fost dacă aş fi făcut plângere mai devreme? Oare aş fi salvat pe cineva?

- Nu ştiu, răspunse el. Dar, scumpo, când ţi-a venit rândul, te-ai ridicat, ai spus adevărul şi ai ajutat la rezolvarea cazului. Ar trebui să fii foarte mândră de tine. Eu sunt foarte mândru de tine. Cu toţii suntem.

în după-amiaza următoare, cam pe la ora 16.00, Mike se duse la casa generalului. Parcă maşina în faţă, dar văzu că la padoc era cineva cu braţele sprijinite de balustradă şi cu un picior încălţat în cizmă pe stinghia de jos. Pe acel cineva îl căuta Mike şi porni spre colină.

- Tom, se adresă el băiatului care stătea cu spatele la el.

Băiatul se întoarse, îl văzu şi spuse:

- Ce mai faci?

- Bine. Dar tu? îl întrebă Mike, venind lângă el la gard şi luând aceeaşi poziţie, cu braţele sprijinite de balustrada de sus a gardului şi cu o cizmă pe stinghia de jos.
- Mă descurc, răspunse Tom.
- Ai probleme la şcoală? întrebă Mike.
- Nu, spuse băiatul. Sunt multe discuţii, dar nu răspund la nici o întrebare.
- Ce fel de discuţii? întrebă din nou Mike.

Tom ridică din umeri.

- Unii cred că ştiu că eu sunt cel care a ajutat la prinderea lui, dar nimeni nu e sigur. Bine, nimeni în afară de Brenda.
- Tom, ai făcut o treabă bună. Ştiu că ţi-a fost greu.

Tom dădu drumul unui hohot de râs lipsit de veselie.

- Da, dar pe de altă parte, nu mi-a fost. Am simţit că aveam două opţiuni – să-l dau pe mâna poliţiei sau pur şi simplu să-l bat până se căca pe el.
- Şi eu aş fi simţit exact la fel.
- Şi lucrurile se leagă? Aţi pus mâna pe cretinul ăla?
- Da, s-a predat. A început să dea pe goarnă aproape imediat. Pentru puţin timp şi-a închipuit că poate să dea vina pe Lancaster – dar s-a dovedit că lui Lancaster îi plăcea să se îmbete şi să se drogheze, în timp ce lui Whitley i-a venit ideea cu fetele.

Tom se simţea stânjenit.

- Minunat. Ar fi trebuit să-l omor pur şi simplu.
- Chestia asta nu ţi-ar fi picat bine. Deci te descurci?

Tom ridică din umeri.

- Imediat după ce termin liceul mă duc în armată să fac instrucţia de bază. Apoi la West Point. O să mă descurc.
- O să se petreacă o mulţime de lucruri de acum până atunci. Absolvirea şi alte chestii...
- Nu. Eu doar îmi ispăşesc pedeapsa. O să plec înainte să se prindă lumea.
- Şi cu Brenda cum rămâne? întrebă Mike.
- Nu mai există nici o fată, frate. Am renunţat la ea. A terminat-o cu mine.
- Eşti sigur?
- Oh, da, răspunse el. Nu vorbeşte cu mine. Nici măcar nu se uită la mine.

-Am văzut-o la biroul şerifului – poartă brăţara aia pe care i-ai dat-o. Aia frumoasă cu numele ei înscris pe ea.

- Ştiu. Cred că mă pedepseşte în felul

ăsta. îmi dă speranţe deşarte.

- Poate că n-a fost chiar aşa, spuse Mike. Poate că a fost doar speriată şi supărată, dar nu s-a terminat cu adevărat.

-Mi-aş dori eu, spuse el, sprijinindu-se de gard şi privind în jos. Nu, a spus că mă urăşte şi cam aşa se şi poartă.

-Tu regreţi ce ai făcut?

- Nu, nici pe departe, răspunse el. Individul ăla trebuia oprit. Chestiile astea nu trebuie să se mai întâmple. Nu e corect. Tuşi. Ştiam că trebuie plătit un preţ.

Mike puse o mână pe spatele lui.

- Tom, un om care face ceea ce trebuie să facă chiar dacă are de plătit un preţ este un om care mi-aş dori să-mi apere spatele atunci când am necazuri. Ai făcut ceea ce era corect.

- Sigur, spuse el dezolat. Mă bucur că l-aţi prins, adăugă el.

- Am adus pe cineva care vrea să te vadă, spuse Mike.

Tom se îndreptă.

- Da? Pe cine?

Mike întoarse capul, iar Tom se răsuci. La câţiva metri în spatele lui se afla Brenda, cu mâinile încrucişate în faţă. Tom se uită la Brenda, la Mike, apoi din nou la Brenda.

- Oh, Doamne, spuse Tom. Brenda?

Făcu doi paşi spre ea, iar ea veni în fugă la el. Mike se retrase şi urmări totul cu un zâmbet melancolic pe faţă. Tom o prinse în braţe şi o ridică de la pământ. Ea îl prinse de gât în timp ce el o strângea, şi se auzi ceea ce părea un hohot de râs amestecat cu lacrimi, care fu rapid înăbuşit pentru că era îngropat în sărutări disperate, din inimă.

- Poţi să o duci tu mai târziu acasă,

spuse Mike, deşi nimeni nu părea să fi auzit.

Clătină din cap râzând în sinea lui şi porni să urce colina. Când se apropie de casă, îşi ridică privirea şi îl văzu pe general în cadrul uneia dintre ferestrele sale panoramice. Walt ridică încet o mână către Mike şi îl salută milităreşte.

Mike îl salută şi el.

Când Mike ajunse din nou în oraş era ora cinei. Era pregătit să bea o bere, dar mai întâi se duse la rulotă să vadă dacă Brie se întorsese de la fratele şi cumnata ei pe care îi ajutase cu mutatul în noua casă – treaba era în desfăşurare, se punea tapetul, se despacheta, se făcea curăţenie, se puneau lucrurile la locurile lor. Şi o găsi acolo, în halat de baie, ştergându-şi părul lung cu un prosop, ca să-l usuce. De câte ori o privea, se simţea plin de mândrie că îl alesese pe el.

Trecuseră şase săptămâni lungi de la procesul din Sacramento. îi reveniseră culoarea în obraji şi strălucirea din ochi. Faptul că-l ajuta pe adjunctul procurorului din Humboldt County era pe placul ei; era mândră că-şi aducea şi ea contribuţia. Şi îi plăcea foarte mult că putea să-i ajute pe Mei şi Jack, amuzându-se cu nepoţelul ei. Era atât de reconfortant să fie conştient că ea se simţea din nou în siguranţă şi liniştită. Să fie prezentă în viaţa lui, s-o ţină în braţe şi să-i spună că o adoră era suficient să-l facă să se simtă ca un rege.

- Te-ai întors, spuse el, ducându-se la ea să o sărute.

- Aproape că au terminat să se instaleze. Am tapetat noul dormitor al copilului, fără nici un ajutor de la Davie, aş putea spune.

- Ţi-e foame?

- Sunt hămesită. Tu?

- A fost o zi lungă, recunoscu el.

- Şi toată chestia aia cu violatorii? Adjunctul procurorului a reuşit să pună lucrurile cap la cap?

- Mai bine decât aş fi sperat, mai ales că am acţionat singur. Fac o treabă fantastică, iar tu ai fost esenţială în chestia asta. Oamenii ăştia o să-şi termine treaba în curând.

- Ceea ce înseamnă că şi noi o să ne terminăm treaba.

El îşi strecură o mână sub părul ei lung şi îi masă uşor gâtul.

-Vor mai fi şi alte cazuri pentru tine, *mija*. Calităţile tale sunt atât de apreciate aici. Îţi mulţumesc pentru acest lucru.

-Avem şi alte lucruri de făcut, Miguel. în primul rând, e vorba de copilul ăla. Trebuie să ne apucăm de treabă la copilul ăla.

Pe faţa lui apăru imediat un zâmbet larg.

- Am crezut că am muncit la copil, spuse el.

-Te-ai străduit, sunt sigură de asta, chiar dacă ai fost

puţin distras de muncă. în acest moment, cum treaba asta e aranjată, putem să ne ocupăm mai serios de ea.

- Ce-ai spune să ieşim în oraş?

- Excelentă idee, spuse ea, ridicându-se să dezlege cordonul de la halat.

Cu un an şi jumătate în urmă, Mike Valenzuela zăcea în comă într-un spital din L.A., iar familia lui se întreba dacă va mai trăi, în timp ce Brie Sheridan încerca să supravieţuiască realităţii unui soţ care o părăsise pentru altă femeie, după care, câteva luni mai târziu încerca să-şi revină după un viol cu violenţă. Nici unul din ei nu îndrăznise să spere că va trece peste aceste traume de sănătate fizică şi psihică şi cu atât mai puţin că va întâlni o iubire

care părea eternă. O iubire atât de împlinită şi fără sfârşit, încât orice părea posibil. Şi cu toate acestea, pentru ei se născuse ceva care le depăşea cele mai nebuneşti închipuiri.

- Ai idee cât de mult te iubesc? o întrebă el.

-Asta este partea cea mai frumoasă, răspunse ea. Am idee.

mulţumiri

Mulţumiri Pamelei SF Glenn, CNM, MS[I], fără a cărei experienţă în materie de naşteri nu aş fi reuşit să scriu această poveste. Nutresc cea mai adâncă recunoştinţă pentru faptul că s-a aplecat asupra tuturor manuscriselor cu cea mai mare atenţie, cu o privire pătrunzătoare şi le-a corectat la sânge, menţinându-mă pe calea cea bună. De asemenea, îi mulţumesc lui Sharon Lampert, infirmieră calificată în domeniul îngrijirii femeilor, care mi-a împărtăşit din experienţa ei în domeniu, dar mai ales pentru că mi-a răspuns la telefonul mobil indiferent de locul în care se afla şi mi-a oferit răspunsuri directe şi sincere la întrebările delicate referitoare la anatomia şi fiziologia femeilor. Sunt sigură că încă mai există oameni care discută despre aceste subiecte din ceea ce au auzit întâmplător la băcănie, la salonul de înfrumuseţare sau la Departamentul de înregistrare a Autovehiculelor. Pasiunea şi devotamentul cu care voi două vă slujiţi pacientele sunt motivante şi mi-au fost de un enorm ajutor în modelarea personajului, a unei infirmiere specializate în naşteri.

Paul Wojcik, îţi mulţumesc pentru că mi-ai împărtăşit din experienţa ta în Corpul Puşcaşilor

---

I CNM- Certified Nurse Midwife – asistentă medicală calificată, cu competenţe de moaşă; MS – Maşter of Surgery – program postuniversitar în domeniul medical (n.tr.)

Marini ai Statelor Unite, precum şi lui Richard Gustavson, asistent medical calificat cu douăzeci şi trei de ani de experienţă în Corpul Rezerviştilor Marinei. Vă mulţumesc tuturor pentru că mi-aţi citit manuscrisele şi mi-aţi oferit informaţii tehnice nepreţuite.

Kris Kitna, şeful poliţiei din Fortuna, California, îţi mulţumesc pentru informaţiile preţioase despre poliţia locală, ca să nu mai vorbim despre ajutorul cu detalii privitoare la vânătoare, pescuit şi arme de foc.

Kate Bandy, cea mai bună secretară pe care o poate avea un scriitor, prietena mea dragă de mulţi ani, îţi mulţumesc nu numai pentru că ai citit manuscrisul şi ai făcut însemnări, oferindu-mi sugestii, dar mai ales pentru că m-ai însoţit în interesanta călătorie de documentare în districtul Humboldt. Acolo, fără tine, m-aş fi împotmolit... sau aş fi căzut de pe munte.

Denise şi Jeff Nicholl – vă mulţumesc că aţi citit primele versiuni ale cărţii, aţi făcut note minuţioase şi aţi răspuns la un milion de întrebări. Prietenia şi sprijinul vostru în timpul întregului proces de scriere a cărţii înseamnă enorm pentru mine. Multe mulţumiri lui Nellie Valdez-Hathorn pentru ajutorul dat cu limba spaniolă.

Printre alţi primi cititori ale căror observaţii au fost hotărâtoare se numără Jamie Carr, Laurie Fait, Karen Garris, Martha Gould, Pat Hagee, Goldiene Jones şi Lori Stoveken – vă sunt profund îndatorată pentru comentariile şi sugestiile voastre.

Mulţumiri din suflet lui Clive Cussler, Debbie Macomber şi Caria Neggers în primul rând pentru că au citit şi au făcut comentarii asupra cărţilor din seria Virgin River. Faptul că v-aţi găsit timp, în ciuda programului vostru încărcat, este un compliment extraordinar.

Mulţumiri la fel de importante lui Valerie Gray, editoarea mea, şi Lizei Dawson, agenta mea literară, pentru devotamentul cu care m-aţi ajutat că creez cea mai bună serie de cărţi. Efortul intens şi devotamentul vostru au fost extrem de

importante – şi vă sunt extrem de recunoscătoare.

Trudy Casey, Tom Fay, Michelle Mazzanti, Kristy Price şi întregii echipe de la Henderson Public Libraries, vă mulţumesc pentru sprijinul uriaş şi pentru încurajări.

Nu am cunoscut niciodată un grup de funcţionari publici mai muncitori şi mai motivaţi.

Şi, în cele din urmă, îi mulţumesc lui Jim Carr pentru sprijinul lui afectuos. Şi, Dumnezeule, îţi mulţumesc că mi-ai gătit! Mi-aş fi dorit să ştiu cu ani în urmă că eşti în stare de asta!

[1] Se bănuieşte că Virgin River, cursul de apă, a fost numit „La Vir- gen” de către misionarii catolici spanioli în onoarea Fecioarei Maria (n.tr.)